

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Two princes.
Two rival holidays.
What could possibly
go right?*

THE NIGHTMARE BEFORE KISSMAS

A ROYALS AND ROMANCE NOVEL

*New York Times
bestselling author*

SARA RAASCH

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

The Kabus Önce *Kiss*m olarak

Sa ra Ra a sc h

Bir sonraki adımda
new york

[Okumaya Başlayın](#)

[İçindekiler](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Kopyalama hakkı Sayfa](#)

**Bu Tor Publishing Group e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi
almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya
us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi çevrimiçi ziyaret
edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı, kişisel cihazlarınızda keyifle okuyabilmeniz için bu e-kitabı size Dijital Haklar Yönetimi yazılımı (DRM) uygulanmadan sağlamıştır. Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız içindir. Bu e-kitabı basamaz, yayınlayamaz veya herhangi bir şekilde herkese açık hale getiremezsiniz. Bu e-kitabı kişisel cihazlarınızdan birinde okumak dışında kopyalayamaz, çoğaltamaz veya yükleyemezsiniz.

Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.

Her zaman kitaplarımı siz okuyuculara ithaf edeceğim diye şaka yaparım. Ama bu kitap? Ciddiyim. Bu kitap sizin için. Sadece seni gülümsetmesini istiyorum. Hepimiz bunu hak ediyoruz.

Birinci Bölüm

Üniversite İkinci Sınıftan Sonra Yaz Tatili

Neden bunu başarabileceğimi düşündüm bilmiyorum.

Yani bu somon rengi düğmeli elbise. Çok solgunum; her karede beni yıkıyor- ya da, hayır, bekle, bu o kadar da kötü değil. Lily ve Iris'in malikanesinin merdivenlerinde duruyorum, ortalık karışmadan hemen önce, yani hala o maskeli ukala gülümsemeyi yapıyorum. Siyah-beyaz çekseydim, saygıdeğer bir fotoğrafım olurdu.

Ha. Saygıdeğer.

Bu geceden sonra, beynimin bir kısmı kendiliğinden yanmadan bu kelimeyi düşünebildiğime şaşıyorum.

Tekrar düşünüyorum. *Saygıdeğer.*

Alev yok. Sihirli bir numara gibi.

Ve "*solo kariyerine başlamadan önce bir zamanlar bir martinide olmayı arzulayan votka*" isteyerek sipariş ettiğim yaklaşık dört kirli votka martini içtiğim için, kafamı sallıyorum ve telefonuma "Rrrrespectable" diyorum, bu da mırıldanmama ve ardından usulca "R-E-S-P-E-" diye şarkı söylememe neden oluyor.

"Aretha Franklin'i saçmalıklarına bulaştırma."

Kardeşim üzerine çıkarken yanımdaki tabure inliyor. Etrafa bakıyorum ama Iris henüz burada değil. Çok geride olamaz.

Eğer beni bir daha görmek isterse. Kız kardeşinin doğum gününü mahvettiğim için ne kadar kızacak? Yoksa kız kardeşinin doğum gününü mahvettiğim için mi daha *çok* kızacak?

Dördüncü-beşinci bardağımı terleyerek kaldırıyorum. Dördüncü. Beşinci mi? Votka martinimin yarısını yudumluyor ve paparazzi sitesinde gezinmeye devam ediyorum. Başlıklar uçup gidiyor -Prens *Nicholas'ın Son Felaketi* bu ve Prens *Nicholas: Sonunda Çok mu Uzak?* Bu. Barın üstündeki televizyonda bir basketbol maçı oynanıyor, ama ekranın üst kısmında kayan bir haber uyarısı var

Altta "SANTA "DAN BİR GECEDE MİLYONLARCA HEDİYE GELDİ; ŞÜPHELİ SEVKİYAT HATASI SUÇLANIYOR; HİKAYE GELİŞİYOR- gibi başlıklarla

Kris'e "İşte bu resim kazandı," diyorum, çünkü *beni* buraya kadar takip etti, yani bunun benim ... *ben-liğimin* alıcısı olacağı anlamına geldiğini çok iyi biliyor.

Ben-lik başka bir kelimeyle biraz kafiyeli.

Bar taburesinde dik oturuyorum ve tavana bakıyorum çünkü görünüşe göre limitim *burası*. Kendi kendime yaptığım penis şakalarına sarhoşça gülüyorum.

... kendi kendine yapılan penis şakalarının mastürbasyon şakaları olarak adlandırılması çizgiyi aşmaz.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Kahretsin, lanet olsun."

"Evet," diye kabul eder Kris. Barmene, "İki su. Kesildi."

"Siktir git."

"Bir daha düşündüm de, gazoz tabancasını bana ver de suratını patlatayım."

Ellerimi indiriyorum, sadece ondan iki tane var, o yüzden gözlerimi kısıyorum ve işte orada. Kris bana benziyor, ama ayık olsaydım ve darmadağınık olmasaydım. Kahverengi bukleler, mavi gözler, pembe tonlarla iyi uyum sağlamadığını söylemem gereken soluk bir ten, dostça bir kardeşçe FYI. Uzun saçlarını tepeden toplamış ve takım elbisesinin ceketini ve düğmelerini çıkarmış.

atlet-

Bu bir atlet değil. Parlak yeşil ve göğsünde *Sleigh My Name, Sleigh My Name* yazıyor, mürekkebinin bir kısmı kolların altından görünüyor. Bu tişörtleri kesinlikle bilerek çok dar alıyor.

"Bütün gece takım elbisenin altında bu var mıydı?" diye sordum. "Evet, şu anda konuşmamız gereken konu bu. Moda."

Telefonuma geri dönüyorum. "Sen beni kabaca takip etmeden önce ben de bunu yapıyordum."

"Her zaman kaçtığın bara."

Bu barı seviyorum çünkü kampüse yürüme mesafesinde ve asla çok kalabalık olmama avantajına sahip. Şu anda bile, bir Cuma akşamı saat yedide, yarısı dolu, kabinler ve masalar ara sıra Yale tişörtü giyen geveze öğrencilerle kümelenmiş, müzik kutusu duyulabilir bir konuşma için yeterince düşük bir country şarkısı çalıyor.

Kris omuz silkiyor. "New Haven'da başka barlar da var, bilirsin, eğer gerçekten saklanmak istiyorsan. Buraya gelmiş olman seni bulmamı istediğini gösteriyor."

"Küçük kardeşim olarak, yasal olarak bana psikanaliz yapma izniniz yok."

Burnu kırışıyor. "Senden ancak on dört ay küçüğüm." "Ufacık. Bebeğim." Pazusunu dürtüyorum. Sonra da büyüklüğünü kıskanarak dudak büküyorum.

Küçük kardeşin büyük kardeşten daha fazla kilo almasına da yasal olarak izin verilmemelidir. Ancak bu muhtemelen büyük kardeşin nadiren de olsa bir spor salonuna ayak basmasını gerektirecektir, o yüzden boşverin, bunu yapmasına izin vereceğim.

Konuyu değiştirmek üzere olduğu belli olan bir nefes aldığı anda, ona paparazzi sitesindeki somon gömleğimle çekilmiş ilk fotoğrafımı gösteriyorum.

"Ne *bok* yemeye insan içine çıkmama izin verdin-"

"Kömür."

Telefonumu bırakıp bardağıma uzanıyorum ama Kris elini bardağımın üzerine koyuyor. "Ne kadar sıçtığının farkında mısın?" Sesi alçak.

"Evet."

"Tüm bu saçmalıklarınla, senin yapacağını hiç düşünmemiştim-bekle, biliyor musun?"

Ona bakmıyorum. Hâlâ elinin altında duran bardağımın kenarındaki buğuya bakıyorum. "Biliyorum. Ben yapmadım, sadece sikiştim."

"Bana bundan daha fazlasını vermelisin, dostum."

Ağzım sarhoş bir balık gibi açık kaldı. Yine de hiçbir şeyim yok. Düzeltmek için söyleyebileceğim bir şey yok.

Bu yüzden partiden bir korkak gibi kaçtım. Çünkü ben öyleyim. Korkak ve berbat biriyim ve bu gece her iki alanda da rekorumu kırdım.

Kris elini bardağımdan çekip yüzüne sürüyor. Kardeşimden çıkan bu enerji, acıma, bitkinlik ve en ufak bir bıkkınlık belirtisi, neredeyse alkolü damarlarımdan yakıp atıyor.

Kris ve Iris'in benim maskaralıklarımdan sınırda rahatsız olduklarını her zaman bilirim, ama genellikle sonunda benimle birlikte gülerler ve bu kahkaha, herhangi bir sonucun cezalandırıcı olmasından çok daha aşılayıcıdır. Eğer onlardan bir gülümseme koparabilirsem, sadece çok kötü bir şekilde çuvallamadığımı değil, aynı zamanda sevimli bir şekilde şapşallığın mükemmel notasına ulaştığımı da bilirim.

Hazırlık okulu binamızın satışa çıkmasını ayarladığım zaman gibi. Emlakçıyı falan devreye soktum. Karışıklığı çözmek için dersler bir hafta boyunca iptal edilmek zorunda kaldı.

Ya da Paskalya ayininden hemen önce bir katedrali tavuklarla doldurduğum zaman.

Ya da yıllık Noel Arifesi Balomuz sırasında ses sistemini *Iron Man* şarkısının bir parodisi olan "I Am Santa Claus "u çalacak şekilde ayarladığım ve personelin bunu nasıl kapatacağını bulabilmesi için *on yedi tur geçmesi* gerektiği zaman. İnsanlar ağlıyordu.

Ama bu zararsızdı. Yaptığım her şey zararsızdı. Sunduğum şey bu: zararsız, anlamsız saçmalıklar.

Şimdiye kadar.

"Kötü bir şey olmasını istememiştim," demeye çalışıyorum. Hava bayat ve mutfaktaki fritözde yanmış bir şey gibi kokuyor. "Bunun bir şaka olması gerekmiyordu."

"O zaman ne olması gerekiyordu?" Kris açıkça kızgın olmamak için mücadele ediyor, bunu söyleyebilirim, ama acıma ile sert bir savaş veriyor ve hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyorum. Ama sonra yüzü buz kesiyor. "Bekle. Eğer bunu şaka olsun diye yapmadıysan, bir olay çıkarmaya mı çalışıyordun? Bizi gerçek dünyayla tanıştırmak için bir sabotaj gibi mi?"

Yüzüm kızardı. "Hayır. Kris. Gerçekten bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?"

Duraksaması söylediği her şeyden daha gürültülü. Daha ayık olsaydım, daha iyi tepki verebilirdim. Her şeyi yoluna sokacak bir açıklama yapardım. Ama bu haliyle, tüm beceriksizliklerim, hiçbir şeyi ciddiye almama ve dalga geçme konusundaki şöhretim bir yaylım ateşine tutuluyor ve hiçbir açıklama yapamıyorum, kelimeler dilime dolanıyor. İçkimin kalıntılarını emiyorum ama bahanelerim ağzımda yapışmış bir şekilde kalıyor.

İşleri daha iyi hale getirmeye çalıştığımı söylesem bana inanan olur muydu? Prens Nicholas, manşet sevgilim, bir kez olsun *iyi* bir şey yapmaya çalışıyordu ve gerçekten şiirsel bir şekilde her zamankinden daha kötü bir şekilde berbat etmeyi başardı?

Basın bana inanmaz. Kris inanır mıydı?

"Peki o zaman ne yapmaya çalışıyordun?" Kris yavaşça soruyor. "Seni eğitime sürüklediği için babamdan öç almaya mı?"

Yüzünün yan tarafını izliyorum ve titreyerek nefes alıyorum. Bu kelimeleri ağzımdan çıkaracağım, çünkü eğer bunları *kardeşime* söyleyemezsem, ne yapmak istediğimi ve neden yaptığımı açıklayamazsam, o zaman-

Boş bardağımın yanında telefonum çalışıyor.

Beni aramasının bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Kris telefonu kaptı ve havaya kaldırdı.

"Cevap ver."

Normalde tartışırdım, çünkü benden ne istediğini biliyor ve ben de onun benden ne istediğini bildiğini biliyorum. Ama sesi hâlâ havada asılı duruyor ve kan dolaşımdaki tüm votka göğsümü parçalayan korkuyu engellemek için hiçbir şey yapmıyor.

Cevap veriyorum ve telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırıyorum. "Selam, baba." "Nicholas. Eve gelip bu durumun düzeltilmesine yardımcı olacaksın.

Şimdi."

Barın üstündeki bir lekeyi kaşıdım. "Varlığımın yardımcı olacağından emin değilim."

"Neyin yardımcı olup olmayacağına karar verecek konumda değilsiniz," diyor babam, sesi değişmeden. "Yaptığınız şeyi ortaya çıkarmak için personel zaten iş başında ve siz de bu *nakliye hatasının* sizi son derece ilgilendirdiğini ve böyle bir hatanın ciddiyetini anladığınızı göstermek için burada olacaksınız. Bu davranış herhangi bir saygın çevrede utanç vericidir."

Beynim yine *R-E-S-P-E-C-T*'e başladı. Kris'e bir bakış attım ve aramaya yeniden odaklandım.

"-ama bir Noel Prensi için *kesinlikle* utanç verici."

Ah, işte orada. Babamla her konuşmamızın dönüp dolaşıp geldiği tek nokta.

Ama söylediklerinin geri kalanı, aşırı doymuş bir süngerin içine emmeye çalışan sıvı gibi beynime işliyor.

Yaptığım şeyi düzeltmemi istemiyor. Suçu üstlenmemi istemiyor. Orada fotoğraf çektirmemi istiyor. Poz vermemi, gülümsememi ve Tatil basını için uydurulan hikayeyi güçlendirmemi, diğer Tatiller ve onların insanları arasındaki itibarımızı kurtarmak için yüzeysel bir cephe oluşturmamı istiyor.

Öfke ani ve parlak kıvılcımlar çıkarıyor. Bunu tekrar yapmasına şaşırmamalıyım ama şaşırdım ve çok kızdım.

"Evet, hemen oraya geliyorum," diye tersliyorum. "Paparazzilerin benim yeterince pişman olmadığımı düşünmelerine izin veremem. Tıpkı tüm bu eğitim sahtekârlığı gibi - ne kadar yalan olursa olsun, onları tamamen berbat biri olmadığımı ikna etmeye başlamalıyım."

"Eğitim *sahte* değildi," diyor babam. Benim tam bir beceriksiz olduğumu görmezden geliyor ve bu görmezden gelme, midemin çukurunda hissetmemek için büyük bir mücadele verdiğim bir onay. "Noel'de liderlik rolü üstlenmenin zamanı çoktan gelmişti. Sana verdiğim fırsattan hiçbir şey elde etmemeyi seçmiş olman, sana güvenme konusundaki çekincelerimde haklı olduğumu kanıtıyor."

"Yine," diye ekliyorum
düşünmeden. "Ne?"

"Bana *yine* fazla güveniyorsun." Bu konuyu açmanın iyi bir fikir olduğunu düşünecek kadar sersemlemiş durumdayım. "Bu benim ilk eğitim seansım değildi, unuttun mu?"

Bir süre sessiz kaldı. Hatırlıyor mu? Hatırlamak zorunda. Ben çok gençtim ama o da öyleydi. Bana neşenin, sihrin, hediyelerin *ve her şeyin* izini sürdüğümüz küreyi göstermiş ve sanki bana dünyayı veriyormuş gibi elini üzerinde sallamıştı.

"*Bize ihtiyacı olan insanlar bunlar,*" demişti bana. "*Bizden bahsediyorum, Nicholas-sen ve ben. Bir gün dünyayı mutlu etmek senin işin olacak.*"

Yıllar sonra bile, kabul etmeyi reddettiğim bir dizi nedenden dolayı bu anı çok güçlü. Ve şimdi tüm bunları düşünmek, bunlara tutunduğum için kendimden nefret etmeme neden oluyor.

"Hatırlıyorum," diyor babam. Sesinde bir sevgi mi var?

Bakın, aynı anda hem sinirli hem de umutlu olabiliyorum.

Boğazını temizleyip sözlerine devam ettiğinde beş arabalık bir yığın gibi çöküyor, "Sen çocuktun. Bu geçmişte kaldı. Önemli olan tek şey *şu an* ve *şu anda* beni hayal kırıklığına uğrattın."

Acıtmamalı. Hayal kırıklığı yaratmayı kişiliğimin yüzde 80'i haline getirdim.

Ama bir saniye bile nefes alamıyorum.

Babam, önce kendi saçmalıkları, sonra da benim *zarar verici şöhretim* yüzünden pek ileri gitmeyen o çocukluk tanışma faslından beri beni hep uzakta tuttu. Ama üniversite kariyerimin yarısına gelmemle ilgili bir şey onu harekete geçirdi: Bu yaz *işleri ciddiye almaya* başlamamın zamanı gelmişti.

Beni çeşitli Kuzey Kutbu departman başkanlarının altında eğitime başlatmıştı, dürüst olmak gerekirse bu kulağa... harika geliyordu. Bir şeylere *dahil* olmak, babamın genellikle pompaladığı halkla ilişkiler sisinin ardında neler olduğunu görmek. Bu umut, babamın hiçbir şeye dokunmamam gerektiği yönündeki uyarısıyla kısa sürede suya düştü. Sadece bölüm başkanlarının sana söylediklerini yap, Nicholas, her grubun ne yaptığına dair güzel açıklamaları dinle ve fotoğraflara gülümse ki manşetler bir kez olsun saygın olsun. *Kral Claus, Prens Nicholas'tan bir şeyler yapmaya çalışıyor: Tanrım, ağır makinelerin yanına yaklaşmasına izin verilmeli mi?*

Eğitim de diğer her şey gibi bir yalandı. Benden hiçbir şey *yapmamı* istemedi. En büyük, en iyi, falan filan *saçmalıkları* olarak ünümüzü daha iyi hale getirmek için bir tuzaktı ve yorgunum, sarhoşum ve yaptığım şeyden kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar pişmanım ve kelimelerle ifade *edemediğim* gerçeği beni gelen tek kelimeleri kismaya itiyor.

"Haklısın. Bana güvenmemeliydin. Çünkü insanlara *yardım* etmeye çalışıyordum, normalde ne bok yiyorsan onu yapmaya değil. Ne yapmaya çalıştığım umurunda mı-"

"Neyi amaçladığın umurunda değil Nicholas, çünkü sonuç *ekonomik bir çöküş* oldu."

İçime bir ağırlık çöküyor, öfkemi öyle aniden söndürüyor ki yokluğunda hırıltılı nefes alıyorum. Babam, Kris'in konuşmanın her iki tarafını da duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyor ve suyunu yudumluyor, bana daha az kızgın, daha sempatik bakıyor.

"I-" Nefes almak için savaşıyor gözlerimin arasındaki deriyi çimdikliyorum. "Ben-" "Bu karmaşayı düzeltmeye katkıda bulunabilmenin ve *bulunacak* olmanın tek yolu desteğinizi sunmak için *burada olmanız*. Ailemizin tarihinde hiçbir Noel Prensi sihrimizi bu kadar kötüye kullanmamıştı. Asla-"

"Onu *fena* halde kötüye kullanmadım. Ben-"

"Yerine getirilmemiş Noel mektupları veri tabanına eriştiniz ve Yeni Koah'ın başkentindeki her bir çocuğa tüm olağanüstü dileklerini verdiniz. Onları *o an için* mutlu etmiş olabilirsiniz ama bunun ötesini düşünmediniz. Eylemlerinizin uzun vadeli sonuçlarını asla düşünmüyorsunuz."

Tüm gün boyunca çeşitli departman müdürleri tarafından mekik dokuduktan sonra oturduğum bilgisayar ekranının ışıltısını görüyorum, Holiday gazetecileri tarafından takip ediliyorum, her hareket maskelenmiş ve her duygu sınırlandırılmış ve hepsi çok *sahte*.

Bu yüzden Mektuplar'a geri döndüm çünkü o gerçektir. *Gerçek* çocuklarla, sihrimize inanan dış dünyayla tek bağlantım buydu.

Bir şey yapmaya niyetim yoktu. Sadece *bir şey* istemiştim.

İstemiştim, hâlâ da istiyorum ve göğsümde ağrıyan, boş bir delik var.

Sevgili Noel Baba, bir mektupta şöyle yazıyordu. *Annem bu yıl işini kaybetti.*

Sevgili Noel Baba. Büyükanнем yeni ayakkabı alamayacağımızı söylüyor, belki sen yardım edebilirsin...

Sevgili Noel Baba. Babam gitti ve bu sefer geri geleceğini sanmıyorum.

Bölüm başkanı benimle ilgili olarak basına, çocukların istedikleri şeylerin nasıl geliştiğini karşılaştırmak ve her yıl onlar için en iyi tek hediye tahmin etmek için mektupları nasıl dosyaladıklarını anlatmıştı, ben de dikkat etmeyi bırakmıştım, çünkü gerçekten mi? Tüm bu yürek parçalayıcı hikayeler ve sonuçta çoğu çocuk PlayStation ya da pelüş hayvan gibi şeyler istiyor ve bunlar ebeveynlerini geri getirmeyecek, ama lanet olsun, onlara istedikleri tüm maddi şeyleri verebiliriz, değil mi?

Görünüşe göre, yapamayız.

Görünüşe göre, Kuzey Kutbu veri tabanına girip rastgele küçük bir ülke seçtiğinizde - neyse ki bunu küçük bir yerdeki bir şehirle sınırlamıştım, küreselleşmemiştim - ve Noel'in sihrini o şehirdeki her çocuktan gelen her olağanüstü mektubu kabul etmek için yönlendirdiğinizde... sorunlara neden oluyor.

"Milyonlarca hediye," diye bağıyor babam. "Birçoğu *Haziran* ayında insanların evlerinde Noel Baba'dan gelmiş gibi etiketlenmiş olarak *ortaya çıktı*. Hediyelerin kendisi bir yana, binlerce insana doğrudan hesaplarına fahiş miktarlarda para yatırıldı. Ekonomilerini su altında bıraktınız ve hiper enflasyonu kışkırttınız ve-"

"Baba-"

"-İsyanlar, Nicholas. Noel Prensi *ayaklanmalara* neden oldu."

Gözlerimi barın üstüne yapııştırıyorum ve yaptığım şeyin sonuçlarını düşünmemek için kendimi zor tutuyorum. Sebep olduğum acıyı. *İsyanlar*.

Yaptığım şeyle ilgili haberler tam da Lily'nin doğum günü partisinin ortasında ortaya çıkınca, buna bir şekilde benim sebep olduğumu açıkça belirtmeyi başardığım için verdiğim gerçek dehşet dolu tepki basın tarafından ölümsüzleştirildi. Ve sonra Lily bana bağırmaya başladı, bu da ölümsüzleşti ve *bütün bir ülkeyi kırdığım* için herkesin önünde kaçıp gitmem de ölümsüzleşti.

Dikkatim tekrar televizyona yöneliyor. Üstümde kayan manşetlerden biri şu: *VARSAYILAN BANKA VE SEVKİYAT HATALARI VATANDAŞLARIN MAĞAZALARI SATIN ALMASIYLA İSYANA YOL AÇTI, SOYGUNLAR ARTTI*.

Tatil basını hangi hikâyeyi anlatırsa anlatsın, bu hikâyeye sihirli bir şekilde köpürtülmüş çevrelerimizde kalacak. Gerçek dünya, bu nakit ve hediye akınının çeşitli nakliye şirketleri ve bankaların teknik aksaklıklarından kaynaklandığını düşünmeye devam edecek.

Sevgili Noel

Baba. Babam

gitti.

Bu sefer geri geleceğini sanmıyorum.

Annemin Noel için biraz parası olmasını istiyorum, böylece bize yardım etmesi konusunda endişelenmesine gerek kalmayacak, tamam mı?

İnsanlara yardım etmeye çalışıyordum. İnsanlara yardım ettiğimi biliyordum. Ama hayatlarını çok ama çok daha kötü hale getirdim.

"Nasıl-" Boğazımı temizliyorum, votka sersemliğimin buharlaşmasını istiyorum, ama sadece ikiye katlanıyor gibi görünüyor. "Nasıl düzeltiyorsun-"

Babam beni görmezden geliyor, atıp tutmaya devam ediyor ve ben sadece yarım saatliğine sinirlenmeme izin veriyorum. Şu anda hiçbir dayanağım yok, tek bir dayanağım bile.

"Belki de bizim gerçekliğimize dikkat etmediniz," diyor babam, "ve Tatilimizin tarihte hiç olmadığı kadar dünya çapında tanınır hale gelmek üzere konumlandığı gerçeğine. Erişim alanımızı genişletmek için sihir ve *itibar* gibi şeyler gerekecek."

"Önemli olan gerçekten bu mu-"

"Noel, tatil basını içinde dönen hikayelere hakimdir. Bu, uzun zamandır küçümsediğiniz bir sorumluluk ve *hediyedir*. Diğer Bayramlar hakkında nasıl konuşulduğunu görüyor musunuz? Sevgililer Günü, Aziz Patrick Günü, hatta bir dereceye kadar Paskalya - bunlar neredeyse hiç ciddiye alınmıyor. *Bizler* bütünlüğün ve neşenin timsaliyiz-"

"Baba-"

"-ve bu, küçük bir Pasifik Adaları ülkesinin ekonomik çöküşünü başlatmayacağımız anlamına geliyor!"

"DUR!"

Bağırmak istememiştim. Ama birazcık ciddiyim ve Kris bana kaşlarını çatarak anlayışla bakıyor ve bunu ondan hak ediyorsam ne olayım. En yakınımıdaki insanlar da bana bakıyor ve ben eğilip telefonu göğsüme çekerek yüzümü buruşturuyorum, sonra tekrar diğer kulağıma götürüyorum.

Gözlerimi kapattım. "Eve geleceğim. Yemin ederim. Sadece... ayılmama izin ver." "*Sarhoş* musun?" Babam kulağıma feryat ediyor. "Bu felaketi sen bıraktın.

sarhoş olmak için mi yarattın?"

"Ben buradayım." Kris eğildi ve omzuma doğru konuştu. "Coal'un yapmasına izin vermeyeceğim-"

Babam, "*Nicholas*," diye karşı çıkınca Kris irkilerek geri çekiliyor.

Kris saygısız Noel kıyafetlerini ve bu kıyafetlerin altında sakladığı sayısız dövmeği hipster benzeri isyan eylemleri olarak seçti; ben de diğer şeylerin yanı sıra bu takma adı seçtim. Karşı konulamayacak kadar mükemmeldi,

Babamdan bana miras kalan isimde. *Nick-coal-us*. Babam bu lezzetli ironiyi hiç takdir etmedi.

Şimdi yapmak için oldukça uysal bir şey gibi görünüyor, değil mi?

Babamın sessizliği sivri. O kadar sivri ki, burada olsaydı bana nasıl ters ters bakacağını hayal edebiliyorum, gözleri kararmış, gözdağı vermek için bir tür sihir kullanıyor - ışıkları kısıyor, sıcaklığı düşürüyor. Kris ve ben Noel'in sihriinden küçük yollarla, salon hileleriyle faydalanyor olabiliriz ama babamın Noel'le olan bağlantısı bunun ötesinde bir şey.

"Yaptığın şeyler önemli Nicholas," diyor babam. "Halkımıza ve diğer Bayramlara sunduğun imaj *önemli*. Noel'i normal dünyaya getirmekle ilgili herkes ailemize bakıyor. Farkındaysan Kuzey Kutbu Şehri'nde *binlerce* insan var. Ya sizin verdiğiniz örnek yüzünden görevlerini ciddiye almayı bırakırlarsa? Sadece son birkaç on yılda Noel, bir zamanlar asla ulaşamayacağımız ülkelere yayıldı. Her tatil *bize* bakıyor."

"Bize *ne* için bakıyor?" Bu akşam içim alt üst oldu ve genellikle arka planda kalan acı, gerçek bir değişim yaratabileceğimi düşünerek safça uyandırdığım yerde, ön planda ve merkezde öfkeleniyor. "Tatil basını için mükemmel bir imaj çiziyoruz, Claus ismi lekesiz, olur olmaz unutulmuş tek bir lanet gün için sevinçten havalara uçuyoruz, peki *ya* sonra? Gerçekten bu kadar mı?"

"Gerçekten yaptığımızı düşündüğünüz tek şey bu mu?"

Evet. Hayır. Hayır. Kahretsin, bu haldeyken aramasına cevap vermemeliydim.

Hak edilmiş bir iç çekiş daha kulağımda titreşiyor. "Sihrimizi neden daha yaygın kullanmadığımızı şimdi ilk elden görüyorsun. Biz neşe saçıyoruz. Yaptığımız her şey görüldüğü kadar anlamsız olsa bile, daha ne istiyorsun? Bu yeterli değil mi?"

Çok sarhoşum. Çok sarhoşum. İşte bu yüzden cevabım "Annemin gitmesini engellemeye yetmedi." oldu.

Tüm kaslarım tutuldu.

Hat o kadar sessiz ki sanırım kapattı.

Tekrar başladığında ses tonu tamamen duygusuzdur. "Bu size yapacağım son uyarı. Artık felaket yok, utanç yok. Noel'in varisinin vücut bulmuş hali olacaksın. Neyse ki, bu sefer dağınıklığını düzeltebileceğim. *Evine dön*. Söz konusu olan sadece senin geleceğin değil, Nicholas. Bu Noel'in geleceği. Hatta kardeşinin geleceği. Kendinden daha fazlasını düşünmeye başlamanın tam zamanı."

Bir klik sesi duyuldu ve telefon kapandı. Sessizliğin boşluğunda nefesim kesildi.

Kaskatı kesilmiş bir halde telefonumu indirip bar taburesinin etrafında dönüyorum ve her şeyi unutturacak bir ifade takınmaya çalışıyorum. Yaptığım şey bu. Tüm bunlar Coal'ın bir başka komik şakasıydı, haha, her zamanki dikkatsiz hilekârlığımın uzun çizgisinde yeni anılar.

Kris kızarıyor mu? Iris'in burada olduğunu biliyorum ve votkanın tünel görüşü sayesinde tepkilerim onun arkasında durduğunu gösteriyor. Onu

Lentora kadınlarına karşı uyarmalıyım. Sakın bulaşma dostum. -Ne yaptın? Lily ile ilişkimi mahvettim. Iris'i Claus erkeklerinden uzak tutması için uyarması gerekirdi.

Iris kollarını kavuşturmuş, kızmak istiyormuş gibi görünüyor ama şimdi acıma duygusuyla bocalıyor.

Kız kardeşinin doğum gününe tüm ihtişamıyla gitmiş ve hala saçının bir teli bile yerinde değil. Kutu örgüleri eğlenceli topuzlar olarak adlandırdığı şekilde bükülmüş ve üzerlerinde ışıltılı mor elbisesiyle uyumlu mor taşlar var. Onu başka bir renkte gördüğümü sanmıyorum, bu da onun bu köhne üniversite barında bile mükemmel Paskalya Prensesi olarak yontulmuş imajının bir parçası.

Yutkunmaya zorlarken boğazım gıcırıyor. Kris ve Iris'e yaptığım şeyi neden yaptığımı açıklamalıyım. Onlardan af dilemeliyim. *Ben* olmamı telafi etmek için *bir şeyler* yapmalıyım ama telefonum elimde ve bar birden o kadar sıcak oldu ki nefes alamıyorum.

"Ne dedi?" Kris ürkmüş bir hayvanı sakinleştirmeye çalışır gibi soruyor.

"Sen iyi misin?" Iris ekliyor.

Harika. Acıma ve dikkat.

"Yok bir şey. Sorun yok," diye yalan söylüyorum ve telefonumu cebime sıkıştırıyorum. "Ayılır ayılmaz eve gideceğim. Biraz hava almam lazım."

"Kömür." Kris ayağa kalkıyor ama ben ona elimi sallıyorum ve paniğimi gizlemek için elimden geleni yapıyorum.

"Bana bir saniye ver, tamam mı? Geri geleceğim."

Kris bana "Geri geliyorsun" dedi. "Beni bir daha peşinden koşturma. Eve birlikte gideceğiz."

"Evet, tabii. Söz veriyorum." Ve barın ön kapısına doğru yöneldim.

Ama kaldırıma bakan pencereye bir bakış atıyorum ve donup kalıyorum.

Normal dünya babamın bir gecede "her eve" nasıl gittiğini çözemedi. O kadar da heyecan verici değil: sihir. Yüzlerce asanın zararı yok elbette, ama çoğunlukla sihir. Bunun bir yolu, bir dal ökseotu alıp bir kapı çerçevesinin tepesine sıkıştırmak ve: işte! Hayal ettiğimiz her yere anında portal.

Tatil basını nereye gittiğimi öğrendikten sonra buraya nasıl bu kadar hızlı gelebildi; çoğu Tatil'in bir çeşit ulaşım sihri var. Kris'in de dediği gibi tahmin edilebilir olduğumun farkındayım, çünkü burada en az üç Holiday muhabiri var ve beni dışarı çıkarken gördüklerinde hazır ola geçiyorlar, ne yaparsam yapayım ya da ne yapmazsam yapayım fotoğraflamaya ve bunu magazin gazetelerimize yaymaya hazırlar. Rozetlerini tanıyorum ve kirli bir pencereden bakarak onları fark edecek kadar onları görmekten *nefret* ediyorum: biri sadece Noel'e yer veren *Christmas Inquirer*'dan, diğer ikisi ise *Holiday Herald* ve *24-Hour Fête*'den, sayısız Tatil hükümdarı ailenin maskaralıklarını taciz eden -yani, *öne* çıkaran- daha geniş yayınlardan.

Büyümüzün azımsanmayacak bir kısmı bizi sıradan dünyadan ayrı tutmaya yöneliktir ve bu durum interneti de kapsar; yani normal insanlar resimlerimizi görse de, tek öğrenebilecekleri yabancı kraliyet mensuplarına ait olduklarıdır. Altyazıları göremezler, isimlerimizi ya da kim olduğumuzu göremezler.

Tüm bunlar hayatımı emmesini engellemiyor.

Manşet: *Prens Nicholas üretken bir şey yerine üzüntülerini içerek gideriyor, ama gerçekten ne bekliyorduk ki?*

Iris ve Kris'in yanından geçip gidiyorum. "Ben arkada olacağım." Ve onlar cevap vermeden gitmiş oluyorum.

Tuvaletlere giden bir koridordan geçiyorum, üzerinde DEPOLAMA yazan bir kapıyı atlıyorum ve üzerinde SADECE ÇALIŞANLAR yazan bir kapıdan içeri dalıyorum. Bu kapının arka sokağa çıktığını nereden biliyorum? Birinci sınıftaki ilk haftam, sahte bir kimlik ve çok fazla tekila shot sayesinde.

Neyse ki sokak boş, solumda çıkmaz bir sokak ve sağımda daha aşağıda yola açılan bir açıklık var. Gece havası içeridekinden daha az bunaltıcı değil, yaz sıcağı yakın zamanda yağan yağmurun nemini hapsediyor, ama sırtımı tuğla duvara yaslayıp nefes alıyorum, sanki bu *Her şey yolunda ile Hahahahahaha fuck* arasında sallanan teraziyi dengelemeye yardımcı olacakmış gibi.

Genellikle tek niyetim "*Oh, bu komik olacak*" oluyor ve sonra beynimin etrafındaki beton kaplamayı delip geçebilecek başka hiçbir gerekçe olmadan koşmaya başlıyorum.

Ama bu sefer?

Gerçek bir şey yapmak istemiştım. Ve bu kolaydı. Veri tabanına erişmek kolaydı, sezon dışı hediye teslimatlarını ayarlamak kolaydı. Her zamanki gibi devam etmek ve Lily'nin partisine gitmek kolaydı ve *mutlu olmuştum*, çünkü bir kez olsun iyi bir şey yapmışım ve lanet olsun, eğer bu ayıltıcı bir duygu değilse.

Çok kibirliydim. Sonunda neşe saçacak bir şey yaptığımdan o kadar emindim ki.

Ve sonra Yeni Koah'ın çöküşüyle ilgili haberler mükemmel bir zamanlamayla gelmeye başladı.

Annemden bahsettiğime inanamıyorum.

Kapı yanımda pat diye açıldı ve bir metre kadar havaya sıçradım.

Sistemimde hala yeterince votka dönüyor, bu yüzden kim olduğuna odaklanmakta zorlanıyorum - sokağın birkaç metre aşağısında titreyen bir ışık var ve adamı aydınlatıyor, çerçevesi ince ve hafif.

İlk aklıma *gelen paparazzi* ama ne kamerası ne de rozeti var. Üzerinde siyah bir tişört ve rahatsız edici derecede dar siyah bir kot pantolon var ve kafam karışıyor çünkü barmenin giydiği de bu değil miydi? Sonra yanından hızla geçip gittiğim SADECE ÇALIŞANLAR tabelasını hatırlıyorum ve gözlerimi kafatasımın içine yuvarlıyorum.

"Kahretsin. Özür dilerim."

Adam şaşkın bir ses çıkarıyor, neredeyse gülüyor. "Ne yapıyorsun?"

Benden daha kısa ve ufak tefek olmasına rağmen sesi çakıllı bir derinlikte ve bu iki kelimeyi söylemesi, bağırsaklarımın çukuruna kadar inen bir perküsyon yuvarlanmasını başlatıyor, ASMR yaparak bir servet kazanabilecek bir yankılanma.

Bunun neden olduğu hipnozu kırıyorum ve omzumu ara sokağın duvarına yaslıyorum. "Özür dilerim. Bunu söylemeye alışmalıyım, çünkü bu kelimeyi pek çok insana borçluyum. Aslında, sıraya girmenizin bir sakıncası yoksa, bu harika olur."

Bana göz kırpmıyor, hâlâ biraz telaşlı. "I-"

"Çok uzun bir sıra değil." Elimin topuğunu şakağıma bastırıyorum. Bu, sokağın bir zoetropun içi gibi dönmesini engellemiyor. "Bu bir yalan. Bu uzun bir sıra. Her zaman hayal kırıklığına uğramış babamın, doğum günü partisini mahvettiğim eski kız arkadaşımın ve-uh-"

Sözümü kestim.

Büyük olasılıkla normal bir adam ve yaptığım şeyi ona itiraf edemem. Lily'nin partisinde beni bocalayan ve sorumsuz biri olarak gösterecek şekilde her şeyi ortaya dökmek yeterince kötüydü ve babam şu anda her ne hikâye anlatılırsa anlatılsın, bunun yaptıklarımı kabul etmekten çok yüzümü kurtarmakla ilgili olduğunu açıkça belirtti.

Ki bu berbat bir şey. Bunun için suçu üstlenmeliyim.

Yine de, eve gelip daha iyi insanlar tamir ederken orada durarak bunu yapacağım.

Tanrım, bu çok acınası.

Gözlerimi kapatıyorum, hafifçe sallanıyorum ve kopuk kopuk kıkırdıyorum. "Hiç o anlardan birini yaşadın mı" -dudaklarım uyuştı- "iyi bir şey yaptığını düşündüğün, *gerçekten iyi bir şey yaptığından* emin olduğun, ama o kadar muhteşem bir şekilde patladı ki, yakıcı dünya hizmetlerini sunmalısın. Pisliklere. Savaşları takip eden ve silah falan satarak para hortumlayan insanlara."

Adam cevap vermiyor.

Aşağı bakıyorum. En azından içeri kaçıyor, en fazla çalışan girişinden dışarı fırladığım için beni azarlıyor olmalıydı. Ama orada öylece duruyor, gölgeler içinde. Dümdüz, parlak siyah saçları yanlardan daha kısa ama tepede birkaç tutamı alnına değecek kadar uzun, kalkık kaşları ve şimdiye kadar gördüğüm en yuvarlak, en odaklanmış gözleriyle bana bakıyor. Birdenbire onun ilgi odağı olmanın büyük bir şans olduğunu hissettim.

Gevşek kaslarımın gerilmesine neden oluyor. Dönen, sarhoş zihnim bir çapa gibi yapışıyor ve o anda başka bir yüz ifadesi yapamadığım için ona kaşlarımı çatıyorum.

"Sarhoşsun," diyor gözlerini bedenimde bir aşağı bir yukarı gezdirerek.

"Zeki."

Bakışlarımla tekrar buluştu. "Lütfen kendini silah tüccarlarına satma." "İşte bu! Silah tüccarları. Ow-shit." Parmaklarımı şıklatıyorum. Ya da dene.

Benim

elim iyi çalışmıyor ve sonunda parmağım boyunca tırnağımı kazıyorum.

Bu ...

Evet, öyle. Dudaklarında bir gülümseme var. Odağımı o dudaklara sürüklüyor, talep ediyor. Ve onlar, aniden, *o dudaklar, o şekilde*, ve ben

Aklımın bir köşesinde, bu serseri bar çalışanına öyle bakmamam gerektiğini düşünüyorum ama nedenini hatırlayamıyorum.

Oh. Çünkü daha yeni terk edildim. Ayrılık sonrası flört etmek için bir çeşit moratoryum mu var? Tüm ekonominin çöküşünden sonra flört etmek için *kesinlikle* bir moratoryum olmalı.

Ben de sanki onların suçuymuş gibi kaşlarımı daha da çatarak o dudaklara "Hiç komik değil" diyorum.

Hayalet gibi gülümsemesi hiç azalmıyor. "Tabii ki hayır."

"Hayır, hayır, değil. Komikliği bilirim. Ben komiğim. Bu mu? Bu komik değildi." Tek kaşını kaldırdı. Bekliyor. Konuşmaya devam etmemi mi?

Tabii. Neden olmasın. Çünkü aniden bu konuda konuşmaya, içimi dökmeye ihtiyacım var ve o burada ve belki de deli olan o, çünkü gidebilirdi ama gitmiyor.

Kahretsin. Tatil basını mı? Hayır. Paparazzi olmak için fazla seksi.

Ama işte tüm o üzücü lanet hikâye geliyor, sanki bedenimden dışarı atılmışım ve içimi tamamen yabancı birine dökerken kendimi izliyorum.

Bu resmen benim hayatım olan Charlie Brown Noel ağacındaki büyük kırmızı ampul süsü.

"Zaten başından beri lanetli bir gece olacaktı, çünkü Lily ve ben partiden sonra ne olursa olsun ayrılacaktık - sadece son bir gece basın çekimleri için dayanmamız gerekiyordu. Öyle değil mi? Ama geçen hafta *denemiştım*, bu en aptalca şeydi. Bu benim denememdi. Ve ailemin kaynakları var. Değil mi?" Neden ona bunu sorup duruyorum? Sanırım ben de volta atıyorum. "Ve onları asla insanlara gerçekten yardım edecek bir şey için kullanmıyoruz. Ben de öyle yaptım. Ve bu her şeyi *katlanarak* daha da kötüleştirdi, ama tabii ki her şey bu parti sırasında ortaya çıktı, bu yüzden insanların hayatlarını ne kadar kötü mahvettiğimi fark etmemin üzerine çok halka açık bir ayrılık ekleyin ve hayır, hiçbir şey komik değil. Hem de hiç. Kahretsin."

Sokağın duvarına yaslanıp yüzümü ovalayarak yanaklarımı yeniden hissetmeye çalışıyorum.

Ve hala bu *lanet somon rengi gömleği* giydiğimi şimdi fark ediyorum.

Adamın kaşları, buraya nasıl geldiğini anlayamıyormuş, bir yabancının felaket akşamını anlatmasını dinliyormuş gibi analitik bir şekilde kısılmış, ancak not almıyor, bu yüzden basın mensubu olması pek olası değil. Ve üzgün görünüyor... neredeyse? Kederli. Sanki anlıyormuş gibi.

Ki bu çılgınca. Ben sarhoşum.

Kollarımı acınası bir şekilde sallıyorum. "Bunu sana söylememeliyim." "Hayır. Anlıyorum."

Yüzüm soru işaretleriyle doldu.

Bakışlarını kaçırıyor, bakışlarının yokluğu içgüdüsel bir çekim yaratıyor ve ben bir adım daha yaklaşıyorum, bir elimi duvara dayıyorum çünkü sokak hala görüş alanımın kenarlarında dalgalanıyor. Hareketlerime tepki vermiyor, görünüşe göre düşüncelere dalmış.

Sonra çenesini kaldırıp bana bakıyor. "En iyi niyetlere sahipmişiz gibi hissedebiliriz," diye fısıldıyor, "ve yine de felakete neden olabiliriz."

Hamılığı beni çağırıyor, bir oltadaki yem gibi ve ben daha durduramadan, "Sadece iyi hissetmek istiyorum. *Gerçek* hissetmek." Sesim en az onunki kadar kırılgan, daha önce kendimi küçümsediğim her şeyden arınmış, özüme inmiş ve hareketsiz kalıyorum.

Bakışları beni yerimde sabitliyor, gerçekliğin yakıcılığından kaçınmak için içime dönmemi engelliyor.

"İyi hissetmek hedef olmalı mı bilmiyorum," diyor hala o kırılgan, ağrıyan ses tonuyla. "Küçük şeylere odaklanmak daha gerçekçi. Her gün kederin lekelemediği bir şey. Yıkılan temeli yeniden inşa etmeye başlayana kadar teker teker. Çünkü mutluluk temelde budur. Bir temel. Ve temeller asla tek bir şey değildir, birbirine kenetlenmiş birçok küçük şeydir."

Güzel bir konsept. Ama... "Küçük şeylerin uzun vadeli bir etkisi olduğunu hiç tecrübe etmedim. Üzerlerine ağırlık bindiği anda paramparça oluyorlar."

"Belki de ağırlığınızı yanlış şeylere veriyorsunuzdur." "Doğru şeyler nedir?"

Gülümsemesi değişiyor. Bu, yüzünün başka hiçbir yerine ulaşmayan, bir duygudan çok bir tepki tekmesi olan kapalı bir tür.

"Vay be," diyor. "Bu bir bar sokağı sohbeti için çok felsefi." "Bekle." Elimi kaldırdım. Sadece kapıya doğru dönüyor, elime ve Parmaklarım kolunun etrafında kendiliğinden kıvrılıyor.

Durdu. Yarı dönük, kolum göğsünde. "Doğru şeyler nelerdir?" Tekrar soruyorum.

Gözlerini dikmiş bana bakıyor, gözbebekleri benimkilerin arasında bir ileri bir geri gidip geliyor. Sonra dudaklarını yalıyor ve alt dudağındaki ıslaklığın parlaklığı, pembe dilinin hızlı parıltısı beni sersemletiyor.

Kolunu bırakmalıyım. Ondan çıkan kelimelerle büyüleniyorum, *mutluluk* ve *kuruluş* ve gördüğüm tek şey bu, felaketim zihnimin kenarlarında kayboluyor, böylece her şey bu ana indirgeniyor. Hayır, *ona*, ve onun da bunu hissedip hissetmediğini ya da pişmanlığım ve sarhoşluğumun birleşimiyle bunu abartıp abartmadığımı söyleyemiyorum.

Hava yüklü ve uykulu ve ilk başta ben olduğumu düşünmüyorum. Ama aniden bir ağız, bir ağız, bir dil ve dudakları dudaklarıma değiyor ve bu ben olmalıydım ve yere yığılıyorum. Parmaklarım saçlarına dalıyor ve bu artık benim dayanağım, yüzü altımda, ağzında gazoz tadı ama başka bir şey, göz kamaştırıcı bir *erkek* ve nabzım boynumdaki ve parmak uçlarımdaki her damara karşı sert bir şekilde ilerliyor.

Eli kalçamı yumruk yapıyor ve dili benimkini yalamak için dışarı fırlıyor. Onu yakalayıp emiyorum ve boğazından yankılanan bir çarpıntıyla ödüllendiriliyorum - inliyor. *İnliyor* ve tanrım, ayaklarımda o titreşimleri hissediyorum.

Yanımdan metalik bir gıcırta geliyor ve gerçeklik sarhoşluğumun duvarına kibarca vuruyor ve *barın kapısının açıldığını* mırıldanıyor ve ben buz banyosuna daldırılmış gibi bu dünyaya geri dalıyorum.

Bar. Paparazzi. Ayrılık. Yarattığım felaket. Ve işte buradayım, en azını yapmak yerine bir yabancıyı öpüyorum.

Adamdan kaçmaya çalışıyorum ama o da çoktan uçup gitmiş, ben de dönüp elimi uzatıyorum ve Iris'in kapıyı sonuna kadar açtığını görüyorum.

"Kahretsin," diyorum, çünkü daha yeni terk edildiğim kız kardeşiydi ve beni *bunu* yaparken yakalayan o mu?

Gözlerini kırıştırıyor, gözleri gölgelere alışıyor ve kaşlarını çatığında suçlayıcı değil, endişeli. "Bir süredir buradasın. İyi misin?"

"Ben-"

Dönüyorum. Sokak bomboş ve tekrar dönüyorum, bu da tuğlaların sarsıcı girdabını yeniden uyandırıyor ve başımın yanlarını tutuyorum. Baş ağrım ensemden aşağıya doğru iniyor ve dudaklarım yumuşak ve sıcak ve-

Az önce ne oldu öyle?

Tekrar döndüm. Ara sokaktan bu kadar hızlı çıkmasının imkânı yok, tabii açık uça gerçekten yer ayırtmadıysa. Tanrım, onu bu kadar kötü mü korkuttum?

"Bir adam," dedim. "*Buradaydı.*"

Iris bana etkilenmemiş bir bakış attı. "Bir erkek." "Yemin ederim! Iris-o buradaydı. Nereye gitti?"

"Ve sen de kendi müziğinle yüzleşmek yerine gizemli bir adamın peşine düşmek istiyorsun, öyle mi?"

"Hayır! Hayır. Öyle değil-"

Halüsinasyon mu gördüm? *Kahretsin* hayır, *tadı hala ağzımda*.

Bu etkileşim bu gece batırdığım başka bir şey miydi? *Adını* bile sormadım.

Nerede olursa olsun, *kim olursa olsun*, şu anda bu sokakta sadece Iris var, ama o kapıyı açan Press *olabilirdi* ve daha akıllı olmalıyım, *değişmeliyim*. Kendime çeki düzen vermeliyim. Lanet bir yetişkin olmalıyım.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum Iris'e.

İki büklüm olup ayakkabılarına kusmadan hemen önce.

Iris ve Claus Çocukları

IRIS

Gizemli adam kömürünü buldun mu?

Hayır. Barmen bu tanıma uyan hiç kimsenin orada çalışmadığını ve böyle birinin içeri girdiğini bile görmediğini söyledi.

IRIS

Bu şaşırtıcı değil. Çoğu insan hayaletleri göremez.

O GERÇEK BİR INSANDI IRIS.

KRIS

Dürüst olmak gerekirse, hayalet olduğunu umsanız iyi edersiniz, çünkü bir Holiday basın mensubuna içinizi döküp sonra da üzerine salya akıtma ihtimaliniz çok yüksek.

güzel ifade ettiniz, teşekkür ederim

Hikayenin detayları ortaya çıkarsa öğreneceğiz, değil mi?

fuuuuuuuck

IRIS

dikkatini dağıtmama izin ver.

Lütfen

IRIS

Kömür için uygun bir ceza bulmanın bize bağlı olduğuna karar verdim Kris.

KRIS

Kardeşıme işkence etmekte her zaman iyiyimdir. Aklında ne var?

personel, hediye durumunun etkilerini gerçek bir hasara yol açmadan önce kontrol altına aldı

ayaklanmalardan kimse zarar görmedi ve soygunlar çözüldü

İnsanları korkuttum

ama Tanrım "ama"

yok.

Beni, benim kendimi cezalandırdığımdan
daha fazla cezalandıramazsın.

IRIS

Bunun için bir cezadan bahsetmiyorum.

En sevdiğim Louboutin topuklularıma kustun seni orospu çocuğu.

Tamam, hayır. Bana aldığınızı yeni
ürünlerin onay numarasını size daha yeni
gönderdim.

IRIS

Evet, bunun yeterince iyi olmadığına karar verdim.

Oh, demek şimdi de o ısıltılı mor
baharın altında bir gaspçısı.
Dışarıda soğuk kanlı bir mafya babasının
kalbi atıyor.

KRIS

Bunu sana
söyleyebilirdim.

peki, her neyse, siz salakların bana vereceği
her türlü cezaya asaletle katlanacağım çünkü
ben bu berbat üçlüdeki en büyük insanım

IRIS

Bunu şimdi mi
söylüyorsun?

Kris'e, Yale'deki ilk ayının her günü giymen için çirkin bir Noel kazağı
seçtiğimde de bunu söylemeye devam edecek misin?

Her gün farklı bir kazak bile değil, sadece aynı iğrenç kazak.
tekrar ve tekrar

KRIS

OH BEN BUNUN
ÜZERİNDEYİM

bekle

KRIS

Tamam, bir tane ışıklı, bir tane içine yaklaşık yarım kilo cicili bicili çelenk
dikilmiş ve bir tane de üzerinde iki ren geyiği olan neon sarısı bir şey var.

Ama klas bir şekilde.

IRIS

oh sarı klas ren geyiği lanet olası

ağustos ayında yılbaşı utancının
komikliğinin hakkını vermeliyim ama tam
olarak neden yılbaşı motifi

IRIS

Çünkü biliyoruz ki bu seni rahatsız ediyor ve cezalar canını acıtmalı.

Tamam, Noel beni o kadar da rahatsız
etmiyor.

Ama bekleyin, o zamana kadar ikiniz de
üniversiteye dönmüş olacaksınız, bu da
intikam almak için bolca zaman demek.

IRIS

Kendi eylemlerinizin sonuçlarının bedelini ödemek mi?

Şakaların durdurulamaz gücünü kişiliğimin
taşınmaz cismine karşı kullanmayı seçen
sensin.

Ben de aynı şekilde karşılık vereceğim.

Özellikle de sana ayakkabı almak için
neredeyse bin dolar harcadığım için.

KRIS

BÜYÜK MÜ?

evet o bir çiftti

normalde yılbaşının büyüyle sana yeni
bir çift gönderirdim ve iki kere
düşünmezdim, bu yüzden suçluluk
duygusu içinde kendini bilmenin ikinci
yardımı için teşekkürler iris

yine, neden daha fazla ceza verdiğinizden
emin değilim

IRIS

Çünkü ilk çifti boktan üniversite işimden kendim almıştım.

Şarküteri sandviçleri yapmak için kaç saat harcadığımı biliyor musun?
o ayakkabılar için para biriktirin

KRIS

Evet, lanet olsun, haklısın, bu ceza hala yeterli değil.

.... anlatmak istediğim bu değildi

ASIL MESELEM şu ki, siz ikiniz bana
nasıl bir cehennem yaşattığınızı uzun uzun
düşünseniz iyi olur

size on katıyla geri dönecektir.

IRIS

Bu, sevgilim, artık iyi bir çocuk olacağına ve saçmalıkları bırakacağına
söz verdiğin için boş bir tehdit olarak bilinen şeydir

KRIS

Iris, mikrofonun düştüğünü duydum.

HA. Kömür sessizliğe
gömüldü.

IRIS

Onu susturmayı gerçekten başardık mı?

KRIS

Coal, surat asma.

Bekle, pardon, yani:

IRIS

Ağlamasan iyi edersin.

Surat asmasan iyi
edersin.

KRIS

Sözler yanlış.

Kahretsin, nasıl
gidiyor?

Bir şey yapmasan iyi edersin, sana nedenini söylüyorum.

IRIS

Öyle mi yapıyorduk? Ben sadece ona bebek gibi davranmamasını
söylüyordum.

cezanizin şartlarını kabul ediyorum ve ne
kadar hak edilmiş olursa olsun, herhangi bir
intikamda bulunmayacağıma ciddi bir
şekilde yemin ediyorum

KRIS

Bu metin dizisi yasal olarak bağlayıcıdır.

Siktirin gidin.

Ŗu andan itibaren ben ve irkin Noel
kazağım dünyaya karşı olacağız.

İkinci Bölüm

Bir Buçuk Yıl Sonra Noel Tatili, Üniversite Son Sınıf

Yurt süitindeki son kişi benim. Üç oda arkadaşımдан hiçbirini yıl boyunca kalmıyor, bu yüzden beni ortak oturma odamızdaki kanepeye yayılmış, çocuklardan birinin tatil boyunca yapacağını söylediği gibi kendimi zihinsel olarak Karayipler'deki bir plaja götürmeye çalışırken görececek kimse kalmadı.

Biraz ökseotu bulup bir kapı aralığına koyarsam bunu yapabilirim. Ama Karayipler'in bana düşündürdüğü tek şey, Kris ve benim geçen hafta annemizden aldığımız yarım ağız Mutlu Noeller mesajı -Amerikan Şükran Günü'nde, harika bir zamanlama- ve beline kadar okyanusa batmış, *gülümsemeyen*, influencer'ların bikinili fotoğraflarından biri. Oğullarının *bu* fotoğrafı isteyeceğini nereden çıkarmış olabilir? Ama bunun anısı, rahatlatıcı plaj hayallerini tamamen mahvediyor.

Her zaman oraya gidebilirim. Ondan gelen her davet, benim ve Kris'in hayatlarının geri kalanında herhangi bir ziyareti başımızın üzerinde tutmaktan hoşlanacağını bildiğim kadar pasif-agresif suçluluk duygusuyla asıldı. *"Kardeşin sonunda beni görmeye geldi. Sen neden gelmedin Kristopher? Ve Nicholas, sadece bir hafta kaldın. Annelerini seven çocuklar çok daha uzun süre ziyaret ederler."*

Okulda kalabilirim. Çalıştığım eğlence merkezinin kış tatili gezilerini atlayan bir öğrenci akınına uğradığını ve fazladan vardiya almam gerektiğini varsayalım.

Telefonum sehpanın üzerinde vızıldıyor. Avuç içlerimin topuklarını gözlerime gömüyorum.

Evet. Noel Baba'nın varisi olarak görevlerim yerine öğrenci dinlenme merkezinde asgari ücrete öncelik vererek kesinlikle paçayı kurtarabilirim.

Babam bu yıl bir *duyuru* yapacağını söyledi.

Büyük bir şey.

En iyi ihtimalle, baharda mezun olduktan sonra onun rehberliğinde nasıl bir rol üstleneceğime karar vermiştir. Ama böyle bir karar, *büyük bir duyurunun* çıldırtıcı gizliliğini gerektirmez, değil mi? Asistanına detayları bana mesaj atmasını söyler, özellikle de Noel'in operasyonuna gerçek anlamda dahil olma konusundaki sicilim göz önüne alındığında - Babam, kendimi kanıtlayana kadar eğitim kanatları altına geri döndüğümü herkese bildirerek magazin yeminden kaçınacaktır.

Peki en kötü durum ne? Zihnim haftalardır olasılıklar üzerinde kafa yoruyor. Ve aklıma gelenlerin hiçbirisi hoşuma gitmiyor. İşte bu yüzden bira kokan bu küflü kanepede uzanıyorum - yani hayır, kesinlikle üzerine bira dökmedik çünkü burası kampüs konutu ve alkol kesinlikle yasak - ve ışık lekeleri dans edene kadar ellerimi gözlerime sokuyorum.

"ÇİĞLİK ATMA."

Ürkek bir çığlıkla koltuktan fırlıyorum ve dizimi sehpaye çarpıyorum. Acı bacağımdan yukarı fırlıyor ve telefonum odanın diğer ucuna savruluyor; masanın üzerinde açık duran valizim sallanıyor ve eşyalarım yere dökülüyor.

Ve kardeşim kahkahalarla *uluyor*.

"Berbatsın," diye inliyorum yerden.

Mutfığa gitmek için kıvranışımı görmezden geliyor. "Senin eve gelmeni beklemekten yorulmuş. Zaten geç kalacağız." Buzdolabını açtı. "Boş."

"Tabii ki boş. Bir buçuk ay boyunca burada kimse olmayacak. Ben de gitmeye hazırlanıyordum."

"Açıkça. Yatay paketleme, çılgınca üretken. Eve gelmek *istiyor* musun ki?"

Ayağa kalkıyorum, telefonumu halının üzerinde döndüğü yerden cebe atıyorum ve bavuluma geri koymak için kazaklarımı toparlamaya başlıyorum. "Bu karmaşık bir soru ve bu dönem Uygulamalı Sayısal Analiz'den neredeyse sınıfta kaldıktan sonra karmaşık sorulara cevap vermemeye yemin ettim."

"Bana ödev yazdırdığın sınıf bu muydu?" diye soruyor, kafası hâlâ yarısı yenmiş birkaç cips poşetinin durduğu dolaba dalmış bir halde. Geri çekiliyor, onları karıştırıyor, yüzünü buruşturuyor ve kapıyı kapatıyor.

Ona ters ters baktım. "Senden o makaleyi *düzeltilmeni* istedim, *sen* de 'vardığım sonuç yanlış' diye son iki sayfayı yeniden yazmayı tercih ettin. Bir *fikir* yazısında."

"Peki kaç not aldı?" Beklentiyle kaşlarını çatıyor.

Çok iyi geçti ama beni ısırabilir. "Cambridge'de kendi kuru derslerini yeterince alamıyor musun? Benimkini çalmak için okyanusu aşmak zorunda mısın?"

Kris başka bir dolabı açar.

Sessizleşiyor.

Okulunun üç yıllık olması gereken bir programın onun için dört yıla yayılacağı gerçeğinin ötesine nasıl geçtiği konusunda onu asla konuşturamıyorum. Babam, *Claus mirasını sürdürmek* için beni Yale'e girmeye zorlamak için her türlü torpili yapmış olabilir ama Kris'i önceden belirlenmiş bir okul listesine kendi başına başvurması için bıraktı.

Yale'e giremedi.

"Eğer korkaklığın bittiyse." Kris bir sonraki dolabı kapatır. "Gerçekten geç kalacağız."

Ona bir çift çorap fırlattım. Mutfaktan döndü ve çorap tam burnuna isabet etti.

Ama o haklı.

Artık tam bir korkağım. Yeni Koah olayından sonra yeni bir sayfa açma konusundaki inancıma rağmen, evdeki sorumluluklarımdan mümkün olduğunca kaçındım. Okul ve buradaki boktan işlerim odak noktamın büyük kısmını oluşturuyor, bu da notlarımın daha iyi olduğu anlamına gelir diye düşünüyorsunuz. Ama değil. Ve yarı zamanlı işlerimde ustalaştığımı ve en azından bu işlerden birinde yönetici olduğumu düşünürsünüz. Ama olamadım.

Ama babam da araya girip beni Noel'de kendimi yeniden ortaya koymaya zorlamadı.

Ta ki bu yıla kadar. Mezuniyetime bir sömestr kala, doğuştan sahip olduğum hakkın getirdiği tüm sorumluluklar artık ne benim geçiştirebileceğim ne de babamın bahane üretebileceği bir şey olacak.

Tüm ağırlığımı bavulumla veriyorum ve fermuarını kapatmayı başarıyorum. "Annemden gelen mesajı sildin mi?"

Kris çorapları bana geri fırlatıyor ve ben de onları ön cebime sokuyorum. "Evet, yemin ederim. Plaj dedektörü olan bir adamla çıkıyor olması gerçekten umurunda değil."

"Hayır, Mutlu Noeller-" Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Kris." Başka tarafa bakıyor.

Doğruluyorum, omur omur. "Onunla mı konuşuyordun? İkimiz de artık onun manipölasyonlarına karşılık vermeyeceğimize söz vermiştik. Neredeyse bir kan yeminiydi."

Kollarını kavuşturup topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor ve birden tavanı çok ama çok ilginç buluyor. "Onunla çok fazla konuşmadım. Ona tekrar mutlu Noeller diledim. Bana flört hayatıyla ilgili bir şeyler anlattı. İyiydi."

"Annemizle konuşmak hiçbir zaman *iyi* değildir, Kris. Sana tam olarak ne söyledi?"

Bana kırgın bir bakış atıyor, yüzünde kızarıklık belirliyor. "Yok bir şey. Gerçekten kötü değildi. Bunun için endişelenme."

"Bana senin için endişelenmememi söyleme." İstedikimden daha sert çıktı.

Gözleri düşmüş, yenilmiş ve özür diliyor, çünkü tam olarak ne hatırladığını biliyor: suçluluk duygusunun tüm gücünü ona en son yüklediğinde, iki gün boyunca ona ulaşamadığını ve Cambridge'e geldiğinde, tüm bu süre boyunca odasından çıkmadığını ve yemek yemediğini bulduğunu.

Kris sanki anıyı duvara yansıtmışım gibi yüzünü buruşturdu. "Grip olmuştum. Bu sayılmaz."

"Gripmiş, hadi oradan. Beni telefonlarına cevap vermeye ikna edemediğin için kafanı karıştırdı ve o kadar strese girdin *ki yemek yemeyi bıraktın*. Bu yüzden endişeleneceğim." Korumacılık duygusu ensemden yükseliyor, ama sesimi biraz sabit tutuyorum ve tekrar soruyorum, "Sana ne dedi?"

Kris gözlerini devirir. "*Yok bir şey*. Söz veriyorum, önce gerçek anneme sormadan onunla bir daha konuşmayacağım." Bana el sallıyor, görünüşe göre beni *gerçek annesi* olarak vaftiz ediyor ve ben de elimi uzatıyorum.

"Bana telefonunu ver." "Ne?"

Neden?"

"Numarasını engelliyorum."

"Siktir git. Benim için onun numarasını engellemene ihtiyacım yok." "Yani bunu kendin mi yapacaksın?"

Dilini dişlerinin arasında gezdiriyor.

Kolunu tuttum. "Telefonunu bana ver."

Geri çekiliyor, kalçası mutfak tezgahına çarpıyor. "Kahretsin, hayır! Bırak beni."

"Ver onu." Arka cebinde olduğunu bildiğim için ona doğru uzanıyorum.

"Kıçını tekmeleyeceğim, Kris, yemin ederim."

"Sana telefonumu vermeyeceğim, salak."

"Evet, veriyorsun. Bırak onu. Otur. Otur.

Yuvarlan."

"Hayır! Tanrı aşkına, telefonumu sana vermiyorum. Porno dolu-"

Benden daha kaslı olabilir, ama benim boyum daha uzun ve bu avantajı kullanmaya çalışıyorum, onu bir örümcek gibi koza gibi sarıyorum, tüm uzuvlar ve açılar. Dirseğim böbreğinin yakınına saplanıyor -bir nevi kazara- ve tek dizinin üstüne düşüyor. Ben de onu takip ediyorum.

"Ow-fuck. Bu oyalama taktiği senin için bile acınası," diye homurdanıyor altımdan.

Kendimi soyuyorum ve kafasını kaldırdığında ona işaret ediyorum.

"Onunla konuşma. Ben ciddiylim. Ona bir şey söylemen gerekiyorsa bana söyle, ben söylerim."

"Onunla en son ne zaman konuştun?" "Ben... onun mesajına cevap verdim."

"Fotoğrafını beğenmek cevap vermek değildir."

"Bu kadar yeter. Ben ciddiylim, Kris. Eğer onunla konuşman gerekiyorsa, bunu senin için yaparım. Umurumda değil."

Kris temkinli bir bakışla ayakta duruyor. "Eğer kabul edersem, telefonum bende kalabilir mi?" "İçinde ne tür porno olduğuna bağlı."

"Klas."

Geri dönüp bavulumu alıyorum. Ama durup duvara bakıyorum, o koruyucu öfke hâlâ ensemde sıcak.

Kris ona bakmam için yeterince uzun süre sessiz kaldı. Halının üzerinde bir noktaya basıyor.

Bavulumu getirdim. "Pekala, tamam. Tamam. Hadi şu işi bitirelim."

Bir kaşını kaldırıyor, rahatlamış görünüyor, onun hakkında konuşmamız bitti.

Şimdilik. "Sesin daha sefil çıksın. Iris zaten orada."

"Bana mesaj attı. Çoğunlukla Lily'nin orada olmayacağını söylemek için." "Gelmeyecek," diye garanti veriyor Kris.

"Sadece Iris ve babası."

"Ben de sana Iris'e söylediğimin aynısını söyleyeceğim, *Lily'nin nerede olduğu umurumda değil*. O artık nişanlı, değil mi?" Yeni satıldı, yani bir Valentine Prensi ile nişanlandı.

Kris, ne kadar iyi olduğuma yemin etsem de Iris'in bana attığı bakışın aynısını atıyor: acıma.

"Neredeyse iki yıl oldu!" Başımı arkaya attım. "Ayrılık karşılıklı."

"Ciddi bir ilişki yaşadın, herkesin önünde terk edildin ve bir daha hiç çıkmadın. Bu sağlıklı değil. Ayrıca"-hızlı bir nefes aldı-"Lily'nin o geceyi... gündeme getirdiğini biliyoruz."

Çığlık çığlığa bir ses çıkarıyorum, yarı kahkaha, yarı dengesiz vahşi panter. "Geri çekil, bana *sağlıklı ilişkiler* hakkında mı konuşmak istiyorsun? *Şimdiye kadar* kaç kişiyle çıktın?"

Kris cebinden ökse otu çıkarmaya odaklanır, yeşillik dalından büyülenmiştir. "Çıkıyorum. Hem de çok çıkıyorum."

"Kampüs kütüphanesinde birinin yanında oturmak sayılmaz."

"Ben *onların yanına* oturmadım, ayarlanmış bir randevuydu."

"Bir kişiyi bir kütüphaneye götürdünüz, Kris, aynı zamanda okula gittikleri kampüsteki bir kütüphaneye."

"Oraya bir sergiyi görmek için gittik-"

"Senin ömür boyu Iris'in özlemini çekmen ve babamın annem gittiğinden beri her ne halt ediyorsa onunla uğraşması arasında, bu ailede sağlıklı ilişkilerle oynayan tek kişi benim."

Kris homurdanıyor. "Oda arkadaşınla seks kankası olmak *sağlıklı bir ilişki* değil."

"Steven'ı sevdiğini söylemiştin!"

"Çıktım. Ama onunla *çıkmiyordun*. Hey, *vizemden kaldım*, bana *oral seks yapman* bir ilişki değil. Oyaliyorsun. *Yine*."

Oyalanıyorum, bu yüzden inliyorum ve yeri tekmeliyorum. "Erkenden orada olması garip, değil mi?"

Sezonun ilk etkinliği genellikle sadece Noel'in üst kabuğudur.

Kris ökse otunu yatakhane süitinin ön kapısına yapıştırır. "Belki de biraz değişikliğe ihtiyacı vardır. Derslerimiz artıyor."

Iris, İngiltere'de Kris'in yanında, hatta onunla aynı bölümde mutlu olduğuna yemin ediyor ama onu bir zamanlar ballandıra ballandıra anlattığı süslü sanat okulu yerine Cambridge'e gitmeye iten şeyin babasının etkisi olduğunu biliyorum. En azından benim Yale'den mezun olacağım gibi o da zamanında mezun oluyor ve benim dört yıllık bir programa sıkışıp kalırken onun sadece üç yıl sonra mezun olacağı gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Kris'i programını bir yıl daha uzattığı için azarlardım ama bunu bilerek yapmadığını biliyorum.

"Evet. Belki." Garip bir his kaşınıyor, anlam veremediğim bir şey.

Kris ökseotunu bitirdi. Geri çekiliyor, ben de şaşkın bir mırıldanma çıkarıyorum.

"Plaj dedektörü de neyin nesi?"

Omuz silkiyor. "Sahilleri metal dedektörleriyle tarayan insanlardan biri."

"*Adamın tüm kimliği* bu mu? Sanki tek yaptığı bu mu? Sadece- hayır. Boşver."

Ökseotunun büyüü ikimizi de sarıyor ve Kris yurt odamın kapısını açtığında, koridor yerine, donmuş, tundra kaplı Grönland'ın en kuzeyindeki Claus Sarayı görünüyor.

Sarayın normal hali şenlikliyse, yılın bu zamanı Şeker Eriği Perisi'nin ıslak rüyasıdır.

Fuaye, canlı kırmızı meyvelerden oluşan kümelerle yeşil süslemelerin bir patlamasıdır. Gökkuşağı renklerinde parıldayan süsler, dümeninde elmas ren geyiği olan uçan bir kızağa benzeyen devasa bir avize de dahil olmak üzere her boş yüzeyden sarkıyor. Birbirinin aynısı iki merdiveni saran kahverengi trabzanlar boyunca yanan mumlar titriyor ve masalarda Noel Babalar, ren geyikleri ve kardan adamlardan oluşan dekoratif sahneler yer alıyor. Minyatür bir tren, kıvrımlı bir ray üzerinde tavanda tur atarken duman püskürtüyor ve *çuf çuf* sesleri bile neşeli.

Etrafta insanlar koşuşturuyor, personel şu ya da bu hazırlığa koşturuyor - yaygın efsanenin üzüntüsüne rağmen elfler değil, ama tatil kıyafetleriyle süslenmişler. Ve *kokular* - Kris'in arkasında kapı aralığında oyalanıyorum ve bir süre nefes alıyorum, o kokuyu içime çekiyorum, keşke şişeleylebilseydim. Birdenbire eve dönmek o kadar da kötü görünmüyor, hele de hava mutfaklardan gelen şeker tozuyla kaplıyken ve süslemeler yaprak dökmeyen özsu kokuları eklerken. Tüm bunların ötesinde, kemik titreten soğğun yakıcı kristal kokusu var: kar.

Kris beni dürttü. "Dikkatli ol, Coal. Birileri senin bu şeyleri sevdiğini düşünebilir."

Göğsüm tekmeleniyor.

Sevmediğimden değil. Tam tersi, dürüst olmak gerekirse. Benim sorunum da bu.

"Oh, dehşet." Bavulumu sürükleyerek içeri sokuyorum ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Elinde tabletle babamın baş asistanı Wren bizi karşılıyor. Beyaz saçlarını sıkı bir topuz yapmış ve arasına bir şeker kamışı sıkıştırmış; bunun bir moda tercihi mi yoksa unuttum.

"Düzeltilme on dakika önce başladı." Saatini kontrol ediyor, kaşlarını çatıyor ve diğer çalışanlardan birini çağırıyor. "Çantanızı odanıza götüreceğiz. Üstünüzü değiştirin lütfen ve *çabuk olun, herkes bekliyor.*"

"Ah, hemen ağaç kesme işine atlıyorsun." En çekici gülümsememi takınıyorum. "Bu acele niye? Hadi arayı kapatalım, Wren. Nasılsın? Kuzey Kutbu Şehri'nde işler nasıl?"

Elbette hiç çekinmiyor. Yıllardır babamın sağ kollarından biri olan bu kadın, onun ciddiyetinin bir uzantısına dönüşmüş, sarsılmaz bir demirbaş. "Git lütfen. Kıyafetiniz sizin için hazırlandı."

Dilimde bir şeyler ekşiyor ve Wren'in sorumu ciddiye almaması benden başka kimsenin suçu değil. Sarayımızın etrafındaki şehirde yaşayan insanlar ölümcül bir darbe planlıyor olabilirler ve benim bundan haberim bile olmaz. Babam muhtemelen ne yaptıklarını biliyordur, değil mi? Böyle şeyleri takip ediyor mu?

"Stilistler koridorda bekliyor," diye devam ediyor Wren. "Sen de Kristopher, beş dakika içinde hazır ol. *Beş*, lütfen."

"Biliyorsun, *lütfen* demenin bir katkısı yok-hey!"

Kris beni merdivenlere doğru çekti. "Onu kışkırtma. Stilistlerimizi o denetliyor."

"Çok akıllıca, Kristopher," diye sesleniyor Wren. "Beni kızdırırsan hayatının sonuna kadar neon kadife giymek zorunda kalırsın."

"*Bu* yüzden mi ara sıra beni hala *somon* boku içine sokuyorsun!" Kendimi bir şekilde başım bağlı buldum. "Tanrım, Kris, geliyorum, amca, amca."

Çok geçmeden merdivenlerden çıkıp koridorlardan aşağı indik ve beni kendi odasına giderken benim odama itti.

Benim süitim de sarayın geri kalanı gibi süslenmiş. Süsler ve ışıklarla donatılmış benden biraz daha uzun bir Noel ağacı, yanan şöminenin yanındaki bir masa ve oturma alanının üzerinde nöbet tutuyor ve yan kapıdan girilen odada kırmızı kadife yorgan ve mükemmel kabartılmış yastıklarla kanopili bir yatak görüldü.

Kısacası, zamanı uzatmayı bir eşeklik olarak görüyorum. Ancak son yıllarda yeni bir sayfa açmaya ya da en azından savaşlarımı seçmeye çalıştım. Ve Claus ailesinin Noel eğlencesine katılırken çekilen fotoğraflarının ilki olan bu olayla savaşmanın babamı kızdırmaktan başka bir yararı yok.

Ben de hemen rahat bir mavi takım elbise, beyaz bir düğme ve cilalı siyah ayakkabılar giydim. Wren-Kris'e teşekkür etmeliyim. Haklıydı. Bizi iyi göstermekten sorumlu kadını yanımızda tut. Tamamdır.

Kapıyı açıyorum ve stilistler telaşla içeri giriyor. Saçımı çabucak düzeltiyorlar - kumral buklelerim hala kısa ve onları asi ve hafif kıvrıcık

kontrollü ve şık. Hiçbir zaman büyük bir makyaj adamı olmadım ve "fotoğraflar için" sadece küçük rötuşlarla buna saygı duyuyorlar.

Sonra kapıdan çıkarıldım ve Kris'in de benzer şekilde koridordan aşağıya, onunkinden bir ton açık, ince çizgili, tamamlayıcı bir mavi takım elbiseyle götürüldüğü yere götürüldüm.

Koridorda hızlı adımlarla yürürken çenemi onun topuzuna doğru uzatıyorum. Sihir titreşiyor ve bir şeker kamışı tam saçının ortasına saplanmış olarak beliriyor.

Parmaklamak için uzanıyor. "Histerik."

"Bu yıl çok moda."

Bir personel kafilesi bizi sarayın içinden geçiriyor, fuayeye geri götürüyor ve varış noktamız olan, sadece tezahürat ve süslemelerin değil, Kuzey Kutbu'nun da merkez üssüne ulaşana kadar başka bir koridordan geçiriyor.

Neşeli Ölçü.

Geniş fildişi mermer zemini kaplayan altın, H.G. Wells tarafından tasarlanmış steampunk bir Noel mekanizmasına benzeyen devasa bir pirinç ve altın devine çıkıyor. Borular odaya girip çıkıyor ve miktarları takip eden göstergelerin bulunduğu bir santrale sifon çekiyor.

Gördüğüm diğer tek neşe ölçer Paskalya'da, ancak her Tatil'in ürettikleri neşeyi toplamak, miktarları kaydetmek ve şehirlerine beslemek için benzer bir şeye sahip olduğunu biliyorum. Sayacımızın üzerinde uzanan her tüp, devasa yaldızlı bir levhada etiketlenmiş: OYUNCAK ODASI, BABALAR, MUTFAKLAR, MEKTUPLAR, LİSTE ODASI ve daha fazlası. Bazı sihirler doğrudan babama, Kris'e ve bana akıyor; dünyaya neşe saçmak ya da daha sık olarak birbirimize aptalca şakalar yapmak için kullanabileceğimiz bir yaşam hattı. Büyünün en iyi kullanımı değil ama bir baston şekeri yaratmak için fazla bir şey gerekmiyor. Babam başkalarına da sihir verebilir, soylu evlerin üyelerine ya da Kuzey Kutbu'nda işlerini yapmak için sihre ihtiyaç duyan herkese - ama o sihrin üzerindeki baraj, kimin ne alacağına ve neyin nereye gideceğine karar veren güç darboğazı.

Normalde, Merry Measure dikkatli bir şekilde kilit altında tutulur ve korunur, ancak sezonun ilk resmi gecesi için babam onu bizim sahamıza ve bol miktarda basın çekimine açar. Yılın bu zamanlarında neşe ölçerimiz en üst sınırdan dans ediyor. Bunu herhangi bir fotoğrafın arka planına dikkatlice yerleştirmek, birçok kasıtlı -ve pek de ince olmayan- esneklikten sadece biri.

Kapı ile o yüksek makine arasında, hepsi de bizim gibi Noel süslü otuz kadar insan ve içeceklerle dolaşan yarım düzine personel duruyor. Noel basını fotoğrafçıları kalabalığın arasında

Christmas Inquirer, Morning Yuletide Sun ve diğer birkaç yayın organı. "It's Beginning to Look a Lot Like Christmas "ın enstrümantal bir versiyonu olan müzik çalarken, herkes odanın ortasındaki, dalları boncuk ve patlamış mısır telleriyle örülmüş komik büyüklükteki ağacın etrafında dönüyor. Gövdesinde süs kutuları bekliyor.

Kris ve ben eşğin hemen dışında durduğumuzda, kalabalık bizi fark ediyor ve enerjileri neşeli konuşmalardan, bir tarlada aynı iki fareyi gören birkaç düzine şahin gibi bir niyet kemerine dönüşüyor.

Kris beni dürtüyor. "Bir kez daha," diye fısıldıyor. "Yarığa doğru," diye bitiriyorum ve içeri giriyoruz.

Babamı odanın öbür ucunda, Iris ve babasıyla birlikte Neşeli Ölçü'ye en yakın yerde görüyorum. Iris sırtıyor ve el sallıyor ama ona ulaşmak Noel aristokrasisinin mayın tarlasında gezinmek anlamına geliyor, bu yüzden Kris ve ben gevezelik ederken en iyi gülümsememi takınıyorum.

Noel'in çeşitli bölümlerini denetleyen tüm ana evlerden insanlar burada. Jacobs, oyuncaklar ve mühendislikle; Caroler, ikramlar ve şarkılarla; Luminaria, yaratıklar ve süslemelerle; ve Frost, kış ve tüm donmuş şeyler. Biz de güney yarımkürede kutlanıyor olabiliriz, ancak Noel'in eşittir kış olduğu bir yerde bulunmamız, bu çağrışıma daha sık dalmamız anlamına geliyor. Frost'lar aynı zamanda annemin orijinal evidir ve bu küçük konuşma en berbat olanıdır, bir kuzenle amaçsızca evet evde olduğum için heyecanlıyım ve hayır dört gözle beklediğim favori bir etkinliğim yok hakkında sohbet ederken, tüm bunlar kesinlikle annemden bahsetmez.

Frost'larla iki dakika geçirdikten sonra Kris'e yol gösterdim.

"Bir sonraki etkinlikte daha fazla görüşeceğiz, değil mi? Tamam, tamam. Tamam, evet-evet, o zaman konuşuruz-tamam." Kris'in etrafında dönüyorum ve uzun bir nefes veriyorum. Biraz solgun ve fotoğrafçılar odanın kenarlarında açılarımızı yakalarken kolumu boynuna doluyorum ve büyüleyici sırtışımla "Öldür beni" diye mırıldanıyorum.

Gülmüyor. Garsondan bir kadeh şampanya alıyor ve biz *nihayet* odanın diğer tarafına geçerken şampanyayı geri içiyor.

"Ne zamandan beri *şampanya* içiyorsun-" diye başlıyorum, ama Kris bir kadeh *şampanyanın* tamamının içilemeyeceğini anladığında cevabımı alıyorum ve karbonat burnunda köpürürken öksürüyor, tüm pisliği takım elbisesine sıçratmamak için yanaklarını şişiriyor.

Önüme geçip fotoğraf çekmesini engelliyorum. "Bu cehennem kadar zarıftı."

"Kapa çeneni." Elinin tersini dudaklarına siler. Ama bu gerginliği kırıyor ve kendini küçümseyen bir sırıtışla başını sallıyor.

"Kömür!"

Iris bize doğru gelirken dönüyorum ve her nasılsa bunu zarif bir şekilde ve topuklu ayakkabılarla yapıyor, parlıtlı mor elbisesi devasa avizenin ışığını yakalıyor.

Kendini bana doğru atıyor ve ben de en az onun kadar sırtarak onu yakalıyorum. Kris'le birlikte beni en son New Haven'da ziyaret ettikleri Ekim ayından beri onu görmemiştim ve onu yere bırakmadan önce sıkıca sarılıyorum.

İyileşmiş olan Kris'e dönüyor ve ona da sarılıyor. Babalarımızın bizi izlediğinin ve fotoğraflarımızın çekildiğinin çok farkındayım, bu yüzden uslu duruyorum ve omzunun üzerinden ona yatak odasıyla ilgili imalı bakışlar atmıyorum.

Kris, en azından bunu yapmayı *düşündüğümü* anlamış olmalı, çünkü Iris uzaklaştığı anda bana yaklaşıyor ve kalçama bir yumruk atıyor. Beraberinde bir soğukluk zaplıyor.

Pantolonumu bacağıma kadar dondurdu.

Buza vurup parçalıyorum, böylece soğuk bacağımdan aşağı titriyor. "Dick."

"Aptal."

"Çocuklar!" Babam ona doğru koşacakmışız gibi kollarını açıyor. Biçimli beyaz sakalı ve kırmızı takım elbisesiyle Noel Baba rolünü oynuyor.

Samimi bir sırıtışla geçiştirmeyi umuyorum ve yanımda Kris ve Iris olduğu halde Merry Measure'ın önündeki gruba katılıyoruz.

Babam hem Kris'i hem de beni fotoğrafçılar için poz vermeye zorluyor. "En iyi davranış," diyor bana gülümseyerek.

"Başka bir şey hayal bile edemezdim," diyorum. "Noel halkı, süsleri asarken çekilmiş yıllık fotoğraflarımızı almazlarsa bizi kesinlikle Marie Antoinette yaparlar."

Omzumdaki tutuşu sıkılaşıyor. Yerinde olmayan bir şeyin kaşıntısı beni tekrar kaşıyor ve dudaklarım düzleşiyor, ama fotoğraf bitti ve babam beni Iris'in babasına doğru döndürüyor.

Benden hiç hoşlanmayan biri. Ve tüm bu "kızıyla çıkma ve sonra neredeyse küçük bir ülkeyi yok ederek doğum gününü mahvetme" olayı yardımcı olmadı.

Bu yüzden selamlama ifadesi, hala kafamı omzumdan fırlatıp atma hayalleri kurduğunu gösteren kötü bir bakış olduğunda

dandelion, sırtımı dik tutuyorum ve durumu daha da kötüleştirecek hiçbir şey yapmıyorum.

"Nicholas," diyor Kral Neo. "Okulu seviyor musun?"

Ah, şakalaşmalar. "Çok." Geçen sene oda arkadaşlarımdan birinin benimle takılması daha güzeldi ama Steven bu sene transfer oldu. Nedense Iris'in babasının bu haberi umursayacağını sanmıyorum.

"Baban bana mezuniyet sonrası planlarına henüz karar vermediğini söyledi."

Ben yapmadım mı? Mezuniyet sonrası planlarımın doğuştan belirlenmiş olduğunu düşünmüştüm. "I-"

Babam dalıyor. "Pek sayılmaz! Nicholas da benim gibi Küresel İlişkiler alanında yüksek lisans yapacak."

"Yapacak mıyım?" Öğürüyorum.

Bana bakmıyor ama eli omzumu sıkıyor. "Yale'deki programa kabul edildi bile. Çok gurur duyuyorum."

Vay anasını.

Profiline bakıyorum.

Benim için bu seçimi yaptığını böyle mi söylüyor? *Beni yüksek lisansa kaydettirdiğini* böyle mi söylüyor? Kahretsin, paranın açabileceği kapılar gerçekten acayip, çünkü dürüst olmak gerekirse, notlarımla, bırakın Yale'dekini, *kendi başvurmadığım* bir yüksek lisans okulunun yanına bile yaklaşmamın imkanı yok.

Yüksek lisans yapmak istemediğimden bahsetmiyorum *bile*. Onu ve Noel'i hayal kırıklığına uğratmamak için büyük çaba sarf ettim ve sanırım bu konuda oldukça iyi bir iş çıkardım - hediye fiyaskosundan bu yana benim neden olduğum neredeyse hiç manşet olmadı. Peki ben bu manipülasyonu hak edecek ne yaptım?

Bunun berbat bir şey olduğunu biliyor. Ama Neo'ya gülümsüyor ve Lily'nin planlarının ne olduğunu soruyor ve midemde dikenli sarmaşıklar büyüyor.

Görevliler süs kutularını açmaya başlıyor ve sarayımız süsleri kaldırmak, asmak, poz vermek için etrafta dolaşıyor. Ama babam sahte bir dostlukla omzuma tokat atarken kıpırdayamıyorum ve bu planın içime işlediğini hissediyorum.

Bunun benim davranışım la ya da cezam la bir ilgisi yok. Beni kendisine benzetmeye çalışıyor. Ve babamın çok geniş gülümsemesini, çok yüksek sesle gülmesini, her hareketinin halkımıza gösterilecek yönetici ailemizin kusursuz bir portresini çizmek için bilenmiş olmasını izlerken bunun nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum

ve diğler Bayramlar, bakın Noel n e kadar güçlü, bakın ne kadar *neşeli* ve *Neşeli*.

Bu aileden biri en son ne zaman gerçek bir neşe hissetti? Bir konuşmanın yankısı beynimde dolaşıyor.

Belki de ağırlığınızı yanlış şeylere veriyorsunuzdur. Mutluluğun kökeni budur. Bir temel.

Her zaman yaptığım gibi omuz silkiyorum. Sarhoş bir gece, gerçekten hatırlayamayacak kadar sisli, *aslında* ne olduğunu bilmiyorum - ama sadece kendime yalan söylüyorum ve bu konuşmayı çok düşündüğümü göz önünde bulundurursak, bu konuda çok kötü bir iş çıkarıyorum. Ve o adamı. Ve o öpücük.

Nasıl hissettiğini. Tadını. Nasıl inlediğini.

Ancak tüm bunları kendime itiraf edemiyorum, bu yüzden bu bilgelik külçelerinin nereden geldiğini *gerçekten* hatırlamadığıma dair sanrılarım la yaşamaya devam edeceğim.

Zaten bir önemi yok. Çünkü yüksek lisansa gideceğim ve sonunda dünyaya tırnak içinde neşe getiren aile işini devralacağım, geleceğime bakın.

Burası birden çok ama çok sıcak oldu. Bu takım çok dar. Yakası çok yüksek.

Biri bana bir süsleme uzatıyor. Harekete geçiyorum, ağaca asmak için adım atıyorum; bir fotoğraf çekiliyor.

Tamam, görev tamamlandı, değil mi? Gidebilirim-

Iris yanımda rahatladı. "Sen iyi misin?"

"Evet," diye yalan söyledim. "Harika. Görünüşe göre yüksek lisansa gidiyorsun." Alay ediyor. "Notlarınla mı?"

"Teşekkür ederim, biliyorum, değil mi?"

İçkilerini yudumlayarak konuşan babalarımıza bakıyor. "Ne için?"

"Küresel İlişkiler, çünkü lisans diplomasına sahip olmak yeterli değil. anlamıyorsan, bir de yüksek lisans ekleyelim." Başımı arkaya eğip devasa ağaca bakıyorum. "Lanet olsun. *Yüksek lisans*. Bunun olacağını neden tahmin edemedim? Onu hep hafife alıyorum."

"Babamı tahmin etmeye çalışmayı tamamen bıraktım," diyor Iris. Eğilmiş, çok ince bir dala kırmızı bir ampul asıyor. "Bu her şeyi çok daha kolaylaştırdı."

"Daha mı kolay?" Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bir şey mi oldu?"

"Çoğunlukla online dersler almaya başladım. Sana söylemedim mi?" "Kesinlikle söylemedin. Neden? Hâlâ kampüstesin, değil mi?"

Başını sallıyor. "Babam Lily'den beri beni günlük işlerin içine çekti.
-" Durdu.

"Yıllar önceydi. Ben iyiyim. Kız kardeşin nişanlandı. Devam et."

Iris, yanıma gelip bir dala zencefilli kurabiye süsü asan Kris'e bakıyor.
"Görüyorum ki Kömür hâlâ *süper iyi* olma konusunda usta, *hiçbir sorun yok*."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," diyor Kris. "Yanlış bir şey yok.
Kömür öyle söyledi."

"Her neyse." Iris hediyelerle dolu bir kızak süsüne dokunuyor. "Babam
beni Paskalya ile ilgili işleri koordine etmekle meşgul ediyor çünkü Lily
Sevgililer Günü'nde aramızda kalacak ve ben mezun olduktan sonra onun bazı
görevlerini devralacağım."

Ona bakakaldım. Kris'e bakıyorum, o da omuz silkiyor, ama aynı kurstalar,
çoğunlukla aynı dersleri alıyorlar, yani biliyor olmalıydı, değil mi?

"Bana bunların hiçbirini anlatmadın," diye tıslıyorum ona. "Ne zamandan
beri benden bir şeyler saklıyorsun?"

Iris oldukça sahte ama parlak bir gülümseme veriyor, benim yararımından
çok kameralar için. "Size her şeyi anlatmıyorum."

"Sana her şeyi anlatırım."

"Bana her şeyi anlatmak zorunda olmadığını bir kez daha hatırlatmak
zorundayım. Oda arkadaşlarının yaptığı iğrenç şeyler umurunda bile değil.
Bana onların fotoğraflarını göndermeyi bırak."

"Önemli olan her şeyi kastediyorum, Iris. Bana bunları anlatmalısın."
Yüzüm düşüyor, ama onu daha fazla zorlamak için ağzımı açtığımda iç
çekiyor.

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok, Parlak Zırhlı Prens."

Gözleri benimkilerle buluşmayınca gözlerimi kısıyorum ama sonra
kameraları ve kalabalığı hatırlıyor ve boş bir gülümseme takınıyor.

"Yalancı," diye tısladım ona.

"O kadar da kötü değil, biliyorsun. İşlerimiz. Bizim-gasp-görevlerimiz.
Dünyayı *mutlu* etmeye yardım ediyoruz."

Hayır, kötü şeylerin olmasını engellemek için hiçbir şey yapmayan tek bir
günlük gülümsemeler yaratıyoruz.

"Elbette," diyorum. "Ama biz de mutlu olamayacak mıyız?"

"Seni ve Kris'i gördüğüme sevindim," diyor. Başka bir süs eşyası,
doldurulmuş bir oyuncak ayı alıyor ve bana fırlatıyor. "Bu ayı ikinizle birlikte
geçirdiğim için mutluyum."

Kris bana doğru eğiliyor. "Ve bu yıl kızak yarışında seni *seve seve* yeneceğim."

Iris'in yüzü kızarır. "Oh *hayır*. Hayır. Bunu yapmayacağım. Ben seyirci olacağım."

Sırıtişım şeytani bir hal aldı. "Ah, neden?" Kris'e bakıyorum, masum gözlerle. "Bir şey mi oldu?"

Abartılı bir düşünceyle parmağını çenesine koyar. "Huh. Bir şey hatırlıyorum... sap hakkında, belki?"

Kızağından fırlamış ve oldukça güvenli bir şekilde yere inmişti. Bir çam ağacına.

Iris koluna vuruyor. Yanakları kızarıyor ama deli gibi sırtıyor.

"Özsuyu temizlemenin ne kadar uzun sürdüğünü bilemezsin," diyor.

"Hayır, biliyoruz." Noel ağacından bir çam iğnesi koparıyorum. "Bize söylemiştin.

Tekrar tekrar. "*Oh, Coal, Noel berbat-*"

"Sen bir pisliksin." Iris bir süs daha asıyor, gülümsemesi kameralar için hastalıklı bir tatlılıkta.

"Seninle kızakta bile değildim!"

"Ama benimle alay ediyorsun, ergo, *pislik*." Örgülerini aşırı süslü bir şekilde omzunun üzerinden geçiriyor, ben bir kahkaha atıyorum ve Kris gülümsüyor.

Kameralar şakırdıyor, bizi gerçekten mutlu gösteren fotoğraflar çekiyor. Kopyalarını istemek istiyorum ama New Koah olayından beri çıkan paparazzi saçmalıklarını okumaya tövbe etmiş olsam da, onları internette kolayca bulabilirim. Belki de her yerde muhabirlerin olması o kadar da kötü değildir.

Arkamızda bir varlık belirliyor ve yaratmayı başardığımız mutluluk buharlaşıyor. Hissettiğimiz sevinç hala normal insanların sevinci gibi Noel'in büyüüne doğru gidiyor, ancak hiçbir zaman özellikle büyülü veya kalıcı ya da herhangi bir gerçek *amacı varmış* gibi hissettirmedi.

Babam ağacın Iris'in süslediği kısmını inceliyor. "Çok güzel, canım."

Ona gülümsüyor, her zamanki gibi cana yakın, ama son beş dakika içinde yüksek lisans olayını üzerime yıktığı için onu affetmedim, bu yüzden kaskatı kesiliyorum.

"Nicholas, Iris, Merry Measure'ın yanında bize katılır mısınız?" dedi ve beni yönlendirmeye başladı.

Ona bakıyorum. Onun da kafası karışık. Ağacı budamayı henüz bitirmedik ve bu akşamın bütün amacı da bu, değil mi?

Kris geride kalıyor, üçümüzün Iris'in babasıyla bir araya gelişini izlerken kaşları çatılıyor.

Müzik durunca kalabalığın üzerine bir sessizlik çöküyor ve herkes bize doğru dönüyor.

Iris yanıma itiyor. "Bu neyle ilgili?" "Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen başka bir fotoğraf çekimi için-"

Sesler odaya dolduğunda ve personel normalde olduğundan çok daha fazla sayıda muhabiri içeri aldığında -ki genelde *çok* sayıda muhabirimiz olur- sözlerim kesiliyor. Bunlar bizim dahili Noel muhabirlerimizin ötesinde yayın organlarından: *Holiday Herald, Joy Gazette, 24-Hour Fête, Tradition Times*; Paskalya'ya özel birkaç tane de var. Doğaçlama bir basın toplantısında en önde ve merkezde olana kadar, mümkün olduğunca yakınımızda toplanmak için kenarlardan geçerek içeri giriyorlar.

Babamın başının yan tarafına kaşlarımı çatıyorum.

Her ne açıklıyorsa, diğer tüm tatilcilerin bunu bilmesini istiyor.

Personel bizi hızlıca yerleştiriyor. Iris babasının önünde. Ben onun yanında, babamın yanında.

Bir şeylerin *ters* gittiğine dair o kaşıntılı hisler birleşiyor.

Salon sessizleşiyor, kameralar kayıta, kayıt cihazları uzanmış, mahkememiz birbirine usulca fısıldıyor ve muhabirlerin olan biteni benden daha iyi bilmesinden nefret ediyorum. Onlar buraya *bir şeyler* vaat etmek için çağırılmışlardı, oysa Iris ve ben gafil avlanıyoruz.

Babam bir eli omzumda, "Claus ailesi, Noel'in en iyi yönlerini vurgulayan ve yıllık Noel Arifesi Balomuzla doruğa ulaşan olağan etkinlik takvimine katıldığımız için Lentora ailesini aramızda görmekten büyük heyecan duyuyor," diye söze başlıyor. Bana ağırlık yapıyor, hareket edemiyorum. "Birlik ruhu içinde, sadece kutlama için değil, bir duyuru yapmak için de bir araya geldik."

Iris bana sorgulayıcı bir şekilde bakıyor. Sadece kaşlarımı çatabiliyorum.

"Paskalya, Prenses Iris için bir eş aramaya başladı," diyor babam o kadar rahat söylüyor ki, Iris'in yüzündeki dehşeti görene kadar ses tonu anlamını yitiriyor ve ben bir tepki veremedim babam devam ediyor: "Prens Nicholas'ın Prenses Iris'e kur yapmaya başladığını duyurmaktan mutluluk duyuyorum ve sezon sonuna kadar bir nişan bekliyoruz."

Üçüncü Bölüm

Babamın sözleri sanki bana vurmuş gibi bir adım geri atmama neden oldu.

Eliyle kıpırdamamı engelliyor ve daha fazla kıpırdanıyorum, çünkü parmak eklemleri kemiklerime sürtünecek kadar sert bir şekilde sıkıyor. Yine, *bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu biliyor*, ama *yapmamak* için tek bir şey bile yapmıyor ve ben de orada öylece duruyorum, gazeteciler sorular sorarken ve kameralar yanıp sönerken ve mahkememiz soluk alıp mırıldanırken ve sonra *alkışlarken* ve vücudumdaki her bir ons kanın boşaldığını hissedebiliyorum.

Iris de aynı şekilde dehşete düşmüş, gözleri kocaman ve dudakları ince bir çizgi halinde, babası da bir elini sırtına koymuş, onu aynı şekilde tutuyor.

Babam gazetecilere, "Noel ve Paskalya arasındaki birliktelik, uzun zamandır her iki girişimimizin de temelinde yatan şeyi güçlendirecek: neşe," diyor. "Özellikle Noel, sadece dünya çocuklarına oyuncak götürme hedeflerimizi devam ettirmekle kalmayacak" -kalabalıktan beklenen bir gülümsemeyle duraklıyor- "aynı zamanda yaydığımız neşenin dünyanın her köşesine ulaşmasını sağlayacak. Paskalya'nın şimdi katkıda bulunacağı sihir ve kaynaklar sayesinde erişim alanımız daha da büyüyecek. Bu birlikteliğin gerçekleşmesi uzun zaman alacak ve hem halklarımız hem de dünya için bir nimet olacak."

Göz ucuyla Iris'in titremeye başladığını görüyorum. Kollarını kendi etrafında kavuşturuyor; babası ona fısıldıyor, o da doğruluyor, mükemmel görünümünü sürdürüyor ama bu ince bir doku.

Onu hayatım boyunca tanıdım. Ama ben on bir, o on yaşındayken, Kris, babam ve ben Paskalya Kraliçesi'nin vefatını onurlandırmaya gittiğimizde annesinin cenazesine kadar onu *gerçekten* tanıımıyordum. Resmi kraliçe değildi, çünkü Iris'in annesi herhangi bir kraliyet ailesinden gelmiyordu, bir Holidayer bile değildi - Fransa'dan gelmişti ve Iris'in babası onunla Paskalya mevsiminde oraya yaptığı geziler sırasında tanışmıştı. Bir araya geldiklerinde tam bir skandal olmuştu, öyle ki babam yıllar sonra bize bundan bahsetmiş ve Kris'le beni *eve normal bir insan getirmememiz* konusunda uyarmıştı. Mümkün olduğunca çok *normal insanla* çıkmaya çalıştım.

Sonrasında. Hiçbiri Iris'in ebeveynlerinin yaptığı gibi yapışmadı, hiçbiri onu, bir Paskalya Kralı'nı, gerçek dünyadan birini gizli evrenimize getiren şey gibi değildi.

Cenazesi korkunçtu. Neo tabutunun yanında oturuyordu, taş suratlı, gözleri kan çanağı ve çökmüş, kederli bir duruşu vardı, sanki ağlıyordu ama henüz bitirmemişti ve her şeyi içinde tutuyordu çünkü *kalabalık, kameralar ve görev*. Kendi annem gideli üç yıl olduğunu hatırladım -ölmemişti, sadece kendi isteğiyle *gitmişti*- ve bu dizginlemenin nasıl bir his olduğunu biliyordum, parçalanmamanın; ama bu bir yalandı, parçalanma içten içe oluyordu, organlara, kaslara ve sinire zarar veriyordu çünkü keder bombasını boğmak, acınızla başkalarını incitmekten daha uygundu.

Sonra Iris babasının yanına geldi. Onun elini tuttu, Lily'nin elini tuttu ve tabuta doğru yürüdüler.

Iris annesine bakmış ve çığlık atmıştı.

Çalışanlardan biri içeri girdi ve onu uzaklaştırdı. Babası bunu durdurmadı, sadece Lily'yi aldı ve Iris'in gittiğinin ya da herhangi bir şey *hissettiğinin* farkında değilmiş gibi oturdu. Ayın devam ediyordu ama içinde bulunduğumuz devasa katedralin koridorundan Iris'in boğuk hıçkırıklarını duyabiliyordum, sesler ruhsuz taştan sekiyordu.

Sonra sustu.

Ben de sıralardan sıvıştım. Koridora doğru eğildim. Ve onu geniş, parlak bir pencerenin altındaki bir bankta, kucağında sessizce burnunu çekerken gördüm, o personel birkaç adım ötede telefonla konuşuyordu.

Elimi uzatmıştım. "Benimle gel." Iris

başını kaldırıp bana baktı.

"Benimle gel," diye tekrar fısıldadım.

Elimi tuttu ve bizi katedralden çıkarıp arkadaki mezarlığa götürdü. Üzerine ağıt yakılan diğer insanların yuvarlatılmış taşları dışında henüz kimse yoktu ve Iris'in annesini yutmaya hazır, toprakta bekleyen boş bir çukur vardı.

Yanında dizlerinin üzerine çöktü. Ama ağlamadı.

Ben de öyle yaptım. Yanında diz çöktüm, başımı ellerimin arasına aldım ve o sıkı adabı bıraktım çünkü annem beni terk etmişti. Gideli *üç yıl olmuştu*. Ondan sadece gittikten birkaç hafta sonra, babama mesaj atıp onu sahilde ziyaret etmemizi söylediğinde haber almıştık.

Ağladım ve belki bunu yaparsam acım dinerdi ve ben de, bilmiyorum, devam edemezdim ama tam bir saat boyunca bunu düşünmeyi bırakabilirdim.

Iris'in beni hıçkırığa hıçkırığa ağlarken izlediğini hissettim ve daha sonra bana annesinin kaybına neden bu kadar üzüldüğüm hakkında hiçbir fikri olmadığını, ama bunun ihtiyacı olan izin olduğunu söyledi - boş mezarın üzerinde parçalandı ve orada çalkalanmış toprakta oturduk, kameraların önünde yapmamıza izin verilmeyen sesler çıkardık, çerçevelerin, altyazıların ve pozların ötesinde var olan her şeyi hissettik.

Şimdi, mahkememin önünde dururken ve babam hayatlarımızı manipüle ederken, o zamanlar yaptığım şeyi yapıyorum. Bana kurtarılmaya ihtiyacı olmadığını söylemiş olabilir ama arkadaşşıma bu şekilde davranmalarına izin vermeyeceğim.

Iris'in kolunu tutup kendiminkine geçirdim. "Benimle gel."

İki adım yana gidiyoruz.

Babam omzumu bırakmıyor. "Nicholas," diyor dişlerinin arasından.

Sırtımı odaya dönerek ona ters ters baktım. Bunu onun için çok kolay

m a h v e d e b i l i r d i m .

Manşet: *Noel krizi: Prens Nicholas ağaç kesimi sırasında kriz geçirdi.*

Bu benim için hiçbir şey yapmaz, bu durum için hiçbir şey yapmaz ve Iris bana karşı titriyor.

Ama yüzümü buruşturdum ve öfkemin her zerresinin ortaya çıkmasına izin verdim. "Bırak. Ben.

Git."

Babam tereddüt eder. Hayal kırıklığı içinde yanıp sönüyor, ama yumuşuyor ve gülümseyerek kalabalığa bakıyor. "Kral Neo ve ben sorularınızı yanıtlayacağız," diyor ve ben de vakit kaybetmeden Iris'i oradan uzaklaştırıyorum.

Bizimle birlikte içeri giren Kris'in yanından geçiyoruz ve ona bakamıyorum - bu odadan çık. Tek yapabildiğim bu. Sadece *buradan çık*.

Acaba paniklemiş gibi mi görünüyorum, acaba Iris'in titrediğini anlayabiliyorlar mı, acaba Kris öfkeden kuduruyor mu? Üçümüz dışarı fırlıyoruz, koridordan geçiyoruz ve bizi oturma odasına çekiyorum, koltuklar çitirdayan ateşten gelen yumuşak turuncu ışıkla yıkanıyor.

Kapıyı tekmeleyerek kapattım ve Iris'e doğru döndüm. Griye dönmüştü.

"Otur.

Gel otur."

Onu sandalyelerden birine yönlendiriyorum ve o da içine gömülüyor. Ben tek başıma sandalyeye uzanamıyorum, yere çöküp onun önünde diz çöküyorum, avuçlarımı kalçalarımdayayıp sallanıyorum.

Kris önümüzde bir adım atıyor. Mesafeyi koruyor. Ondan yayılan duyguları hissedebiliyorum -korku, şok- ve Tanrım, kalbim daha çok ağrıyor.

"Bunu neden yapsınlar ki?" Iris nefes alıyor, yarısı soru, yarısı Hava.

"Yani olay çıkaramazdık," diyorum.

"Ben olsam yapmazdım-"

"Bu yüzden olay çıkaramadım," diye düzeltiyorum.

Iris'in koyu renk gözleri yaşlarla doluyor ama yumuşak, zoraki bir gülümseme için savaşıyor. "Benimle nişanlı olmak o kadar kötü bir kader mi?"

Ben de onun sırtışını yankılıyorum. Acıtıyor. "*Benimle* nişanlanmak istiyor musun?"

Yıllar içinde bizi birbirimize bağlayan bir başka şey de *Karayip Korsanları* ya da *Mumya* gibi filmlerin neden olduğu mutlak bi *karmaşasıydı*. Kris de bu kafa karışıklığına dahil oldu, ancak bizi *NSYNC* (bilirsiniz, Bi Bi Bi) olarak adlandırmamı engelleyen tek şey, her türlü etiketten korkmasıydı ve Iris'e "*Sanırım bu seni ve beni Bi Bi Buddies olmaya zorluyor, ama ilk Bi iki kişilik*" dediğimde kafamın arkasına vurmuştu. Bu da benim onun tipi olamayacak kadar geveze bir pislik olduğumu, onun da benim tipim olamayacak kadar kendini toparladığını kanıtlıyordu. Ne diyebilirim ki, karmaşadan zevk alıyorum. Sevgi sevgiyi çağırır.

İstemsiz bir burun kıvrılmasıyla sandalyeye yaslanıyor.

"O zaman evet," diyorum onun sessizliğine. "Bu korkunç. Çünkü burası lanet olası Orta Çağ değil."

"Ama yine de oluyor."

"Cehennem gibi olacak."

Başını ellerinin arasına alarak öne doğru eğiliyor. "Ne yapmamızı öneriyorsun?" "*Teklif* kelimesini kullanma."

"Kes şunu, Coal. Seçeneklerimiz neler, gerçekten? Bununla mücadele edip reddedeceğiz ve babalarımız yaptıkları ortak açıklamayı geri mi çekecek? Güvenilmez olarak etiketlenmek senin için sorun olmayabilir ama ben güvenilir olmak için çok çalışıyorum."

Bunu o kadar çabuk söylüyor ki, "Acaba o da mı böyle yapıyor?" diye sormamak için kendimi zor tutuyorum. güvenilirmez olduğumu düşünüyor.

Bu yüzden, "O zaman itibarıma güvenebilirim" teklifinde bulunduğumda kendimi anormal derecede adice hissediyorum. Bu nişan planını reddedin. Böylece hiç suçlanmamış olursun."

Bana bakmak için geri çekildi. "Ama bu Noel ve Paskalya arasında var olan ittifakı ne hale getirir?"

"Evlenemezsek arkadaşlığımızı bitireceğimizi mi sanıyorsun?"

"Bizim hakkımızda konuşmuyorum. Bence bizim *Bayramlarımız* mücadele ederdi."

"Ben bizden bahsediyorum. Çünkü burada önemli olan bu. *Bizden*. Lily ve ben ayrıldık ve bu herhangi bir siyasi ittifakı ya da endişelendiğiniz her neyse onu bozmadı. Yani bunu reddedeceğiz ve bu da iyi olacak."

Yüzü birden acır gibi oldu. "Lily ile ayrılığınızın neleri yıkıp yıkmadığı hakkında hiçbir fikriniz yok."

Zihnim allak bullak oluyor ve bunu ona bakışımından anlıyorum. Kris'e bakıyorum ama o omuz silkiyor.

"Sen ne-"

Iris bir bilek hareketiyle sözümü kesiyor ve sandalyeye gömülüyor, başını arkaya yaslayarak tavana bakıyor. "Öyle demek istemedim. Ben sadece-" İç geçiriyor, kasları gevşiyor. "Hiçbir şey *olmadı*. Pek bir şey *olmadı*. Mahkememizdeki bazı insanların ailemin Paskalya'yı ileriye götürebilme yeteneği hakkında yeniden konuşmaya başlamasına neden oldu, hepsi bu."

Annesi öleli on yıldan fazla oldu ve Paskalya'da hala Neo'nun normal bir insanla evlenerek tüm Tatil dünyamızın *denge*sini bozduğu gerçeğini dürtmeyi seven insanlar var. Bu saçmalık ve sadece Iris'in babasından gücü almak isteyen pislikler için bir bahane. Easter'daki diğer grupların hayatı boyunca onun ailesinin etrafında döndüğünü biliyorum ama Lily ile olan kısa ilişkiyi kullanarak bunu beslediklerini bilmiyordum.

Şiddet midemde çalkalanıyor. "Bunu bana hiç söylemedin. Iris-"

Omuz silkiyor. "Dediğim gibi, aslında hiçbir şey *olmadı*. Bazı toplantılarda birkaç tartışmaya yol açtı. Gerçek bir soruna yol açsaydı sana söylerdim."

Normalde ona inanmakta tereddüt etmezdim. Ama

kaşlarımı çatıyorum. Bana söylemediği başka ne var?

Hâlâ tavana bakıyor ve yüzünde yakaladığım duyguların hepsi yorgunluğa o kadar doymuş ki kalbim daha da kırılıyor. "Lily ile ilişkiniz hiçbir zaman bu şekilde duyurulmadı. Hiçbir zaman iki Bayramımızı birleştirmenin açık bir işareti olarak sunulmadı, ama yine de bu şekilde yorumlandı. Bu farklı bir şey. Babalarımız bu duyuru ile daha büyük şeyler ortaya koydu ve eğer bundan geri adım atarsak..."

Sesi azalıyor ve tekrar omuz silkiyor, gözlerinin kenarlarındaki küçük havuzlarda birkaç damla yaş toplanıyor.

Önce Lily ile ilişkim bozuldu. Şimdi, Iris ve ben daha bir ilişkimiz bile olmadan hemen ayrıldık.

Paskalya'da Iris'in ailesine karşı olan insanlar günlerini gün edeceklerdi.

"Babanı tahttan çekilmeye zorlarlar mı?" İdare ediyorum.

Iris sonunda bana bakıyor, kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor. "Hayır. Bunun için değil. Ama *açıkça fazla çalıştığı bahanesiyle* sorumluluklarını başka evlere atarlardı. Daha önce de böyle şeyler yaptılar."

Ayağa kalkıyorum ve elimi çenemde gezdiriyorum. Gözlerim ateşin aydınlattığı, sessiz ve sert Kris'e kayıyor.

Neden Kris ile Iris olmasın ki? Eğer bu ikisi görücü usulü evlenseydi romantik bir peri masalı olurdu. Kardeşimin bir piyon olarak kullanılmasını Iris'in ya da benim bu işe bulaşmamdan daha çok istediğimden değil.

Ama dürüst olmak gerekirse, babamın beni neden kullandığını tahmin etmek zor değil. Kris, toplum önünde utanmaktan korktuğu için bağlanması gereken biri değil; o her zaman yumuşak başlı biri oldu. Davranışlarımı düzeltmek için yıllar süren çabalarımın rağmen ben hala riskliyim. Ve sanırım babam çoğu zaman Kris'in bir seçenek olduğunu unutuyor. Eminim Kris'in bu şekilde olmasının bir nedeni de bu, sakın, kuralcı ve uslu olması - babamın dikkatini çekmeye çalışmasının bir yolu bu. Manik ihmalkârlık eylemlerini ben hallederim.

Ve bakın nasıl sonuçlandı.

"Yani bu senin için sorun değil mi?" Sesim titriyor.

Bundan nefret ediyorum. Iris başını sallıyor. Omuz silkti.

"Daha kötüsü de olabilirdi."

"Teşekkürler."

"Kömür-"

"Tamam."

Kaşlarının arasındaki deri bir soruyla kıvrılıyor. "Peki," diyorum tekrar. "Yapacağız. Ama seni sevmiyorum." Iris irkildi. "Ben de seni sevmiyorum, göt herif."

"Hayır. Öyle değil. Yani ben *aşık* değilim-"

Ama ayakta duruyor, yine o küçük, kırılğan gülümsemesini takınıyor.

"Seninle dalga geçiyorum."

"Şu anda bunu söylemek zor." "Biliyorum."

"Bunların hiçbiri komik değil." "Cehennemde olmalısın." Tanrım, beni tanıyor.

Haklı, daha kötüsü de olabilirdi. Ama daha iyi de olabilirdi. Çok daha iyi. Kris arkasını dönüyor, eli ensesinde, ama ona ne diyeceğimi bilemiyorum.

Kapı açılıyor.

Babam Neo'nun peşinden içeri giriyor ve hepimiz bir an için orada durup pasif-agresif göz teması kuruyoruz.

Babamla konuşmayı henüz kaldıramadığım için Neo'ya döndüm. "Kızının birileri gibi satılmasına izin veriyorsun - lanet olsun, o kadar heyecanlıyım ki insanların sattığı bir şey aklıma bile gelmiyor. Ama bunun olmasına nasıl izin veriyorsun?"

Neo bir eliyle kısa sarı saçlarını karıştırırken bana bakmıyor. "Seninle ilgili hislerimin bu işlem için hiçbir önemi yok," diyor lanet olası bir otomat gibi.

"Kastettiğim bu değildi. Demek istediğim, kendi evliliğin aşk içinken, kızını görücü usulü bir evliliğe -evet, nefret ettiğin bir adamla- zorlamakta bir sorun görmüyor musun? Ne ikiyüzlü bir boğa-"

Iris elimi tuttu. "Kömür. Dur."

Neo arkasını dönüyor, soluk teni kızarıyor, karısının cenazesinde tuttuğu şapkalı kedere o kadar ürkütücü bir şekilde benziyor ki geri çekiliyorum.

"Bu karar Paskalya'nın iyiliği için," diyor kürsüde. "Karım bunu anlayacaktır. Iris de anlıyor. Sen anlamıyor musun?"

Ona bakıyor ve o kadar *narin* ki.

Ve bu daha da kötü çünkü Iris anlıyor. Yaptıkları şeyin ciddiyetini hemen anladı ve şu anda bile benim gibi öfkelenmek yerine burada görev altında solmuş bir şekilde duruyor.

Iris sustuğunda Neo'ya "Yaptığının yanlış olduğunu biliyorsun," diyorum. "Biz piyon değiliz."

"Hayır, değilsin," diye konuşuyor babam.

Sonunda ona baktım. Onu *taniyorum*, neye öncelik verdiğini ve şu anda nasıl çalıştığını biliyorum, ama yine de içimde küçük bir parça, belki bu kez çocukluğumdan hatırladığım adama geri döner diye umutla titreşiyor. Gazeteciler kaydederken görevi başkalarına vermek yerine bana farklı departmanları bizzat gezdiren adama. Benimle birlikte o kürenin önünde duran ve dünyaya mutluluk getirmenin amacımız olduğuna inanmamı sağlayan kişi.

Bu umut kıvılcımının sönmesi için ne gerekiyor bilmiyorum.

Bazen annemin giderken her şeyi ne kadar berbat ettiğinin farkında olup olmadığını merak ediyorum. Çünkü Noel Kralı babam şimdi nasıl? Aynı adam olarak bile tanınmıyor.

"Sizler Paskalya ve Noel'de görev yapan hizmetkârlarsınız," diye devam ediyor babam, "ve bunu bu şekilde yerine getirebilirsiniz. Bu bir iş anlaşması. Başka bir şey değil. Lily ile ilişkinizin yeniden canlanacağını umarak size biraz zaman tanıdım ama yeterince zaman geçti. Başka yollarla ilerleyeceğiz."

O kadar çok gülüyorum ki şaka gibi geliyor. "Lily ile ilişkim tam bir felaketti ve bu şekilde *sahnelenmemiști* bile - bunun daha iyi sonuçlanmasını nasıl beklersin?"

"Hımm. Haklısın." Babam Neo'ya baktı ve beni *duymuş* olabileceğini düşünerek şaşkına döndüm, "Lily'nin düğünde bulunmasının sonuçlarına karşı faydalarını düşünmeliyiz. Önceden çok fazla olumsuz çağrışım yapabilir."

İrkildim. "Düğün mü?" Duraksıyorum, içim daralıyor. "Şimdiden planlamaya başladın mı?"

Babam bana kapıların neden topuzları olduğunu sorar gibi baktı. "Tabii ki. Önümüzdeki haftalarda Noel etkinliklerimiz boyunca Iris'e kur yapacaksın, sonra da ay bitmeden evlenme teklif edeceksin. Noel Arifesi Balosu'nda evleneceksiniz."

Lanet olsun.

Noel arifesi balosunda mı *evlendiniz*? O zamana kadar sadece *nişanlı* değil, tamamen *evli-*

"Sen-" Tam bir cümle kuramıyorum. "I-"

Neo çenesini kaşıyor ve ben hiç konuşmamışım gibi devam ediyor: "Lily kendi düğününü planlamakla meşgul. Eminim neye karar verirsek verelim kabul edecektir."

"*Iris'e* kız kardeşini düğününde isteyip istemediğini sormaya ne dersin?" Araya girdim, sonra kendi kendime homurdandım. "Bir *aydan* kısa bir süre içinde düğün *olmaması* dışında mı? Bu-"

"Bir Tatili daha önce olmadığı bir alana getirmenin" -Babam bana dönüyor- "ya da azaldığı yerleri yeniden güçlendirmenin ne anlama geldiğini anlamıyorsunuz. Bu dünyada sınırlı miktarda neşe var. Paskalya, Noel'in dünya çapında erişimimizi genişletme çabalarına ve bu sayede Paskalya'nın da erişimine sevinçlerinin bir kısmını katacak. Çocuklara oyuncak ulaştırmak sihir gerektirir ve sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, dünya genelinde ihtiyaç sahibi çok sayıda çocuk var."

İrkildim. Babam bir süre bu konu üzerinde durdu ve ben onun New Koah'ta boşa harcadığım tüm sihirlerin bir makbuzunu çıkarmasını bekledim.

Ziyan ettiğim şeyi *düzeltilmek* için.

"Yine de ihtiyaçları olanı alıyorlar mı?" Ben soruyorum. "Tüm bu büyü kullanımı

bir şey *yapıyor* mu? Bu gerçekten kimseye yardımcı oluyor mu?"

"Her çocuğun Noel sihrinden bir parça alması en büyük umutlarımızdan biri," diye devam ediyor baba.

"Ucuz plastik ıvır zıvırlar demek istiyorsun." Boynum yanıyor. "Dünyanın hem Noel hem de Paskalya için bir şeylere tam olarak erişebildiğinden emin olmalıyım." Neo'ya bakıyorum, Iris. "Kızını satarak elde ettiğin şey bu. Dünyaya koyabileceğimiz tek şey bu. Ucuz plastik şeyler-"

Iris elimi sımsıkı tutuyor. "Lütfen," diye fısıldıyor ve boğazındaki düğümlenmeyi, kendini nasıl zor tuttuğunu duyuyorum.

Ağzım kapandı. Bunu daha da kötüleştiriyorum.

Kolumu beline doluyorum ve tekrar yola çıkıyoruz. "Iris," diye sesleniyor babası.

O durur. Ben de onunla birlikte durdum. "Emin misin?" diye soruyorum.

Bir vuruş. Sonra başını sallar. "Ne söyleyeceğini duymak istiyorum." Başına bir öpücük konduruyorum. "Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Uzaklaşıyor, kollarını iki yanına açıyor, omuzları o mükemmel duruşla, o öğrenilmiş duruşla düzleşiyor. Kendini onunla sınırlamak zorunda kalması öfkemi yeniden körüklüyor.

Babam başını sallar. "Ağaç budama işine dönmeliyim. Sizin de dönmenizi öneririm - akşam daha bitmedi."

Ben daha reddedemeden, sanki üzülmesi için bir sebep varmış gibi hışımlla çıkıp gidiyor.

Kris'e doğru yürüyorum. "Benim odam. Şimdi."

Çenesi düştü. Ama başını salladı ve beni odadan dışarı kadar takip etti.

Ben bizi saraya doğru götürürken personel koridorlarda vızır vızır dolaşıyor. Her yerde Noel'in sorunsuz geçmesini sağlamaya kendini adanmış insanlar var -oyuncaklar yapılıyor, rotalar düzenleniyor, ikramlar hazırlanıyor, listeler kontrol ediliyor, süslemeler asılıyor. Bu arada, babam, Kris ve ben, mevsimimizi kutlamak, en iyi niteliklerini sergilemek, gösteriş yapmak için düzenlenen etkinliklerde üst tabakaya liderlik ediyoruz. Ve görünüşe göre en iyi arkadaşımlla sahte bir nişan ve düğün.

Ben küçükken çok büyülü görünüyordu. Büyükbabam ölmeden ve babam Noel Baba olmadan önce; annem Bayan Claus olmayı kaldıramayacağına karar verip kaçmadan önce; bunun bir şeyle *ilgili* olmadığı gerçeğine uyanmadan önce

Dünyayı mutlu etmek bir iş, bir *ticaret*. Neşe gelirdir ve gelir kimseye yardım etmek için hiçbir şey yapmaz.

Ağaçların altına bırakılan oyuncaklar ya da kupalarda tüten kakao ya da kartopu savaşları ya da - ya da - *herhangi* biri, o anda ne kadar neşe *getirdiğinin* bir önemi yok, Tatilimizden çıkan her bir şey sadece Tatilimize daha fazla neşe getirdiği sürece önemlidir. Uzun sürmesi için değil, kâr getirmesi içindir.

Odama giriyorum ve Kris sessiz bir tıkırtıyla kapıyı arkasından kapatıyor.

Takım elbisemin ceketini çıkarırken ona "Bana bağır"

dedim. "Ne?"

"Bağır bana."

"Bu senin hatan değil."

"Ama sen bana kızgınsın."

Düşünüyor. Yorgun görünüyor. Ve saçında hala o şeker kamışı var.

"Neden sana kızayım ki?" diye sorar.

"Çünkü artık kur yapıyorum - lanet olsun, *Bridgerton*'dan fırlamış gibi konuşuyorum. Hayatının yarısından fazladır aşık olduğun kızla çıkıyormuş gibi yapmak zorunda kalıyorum."

Kapıya doğru eğilir. "Dürüst olmak gerekirse, ona aşık olduğunu düşünmüştüm.

yaklaşık on dakika öncesine kadar."

"Bunun en azından senin için açıklığa kavuşmasına sevindim. *Bağır bana*."

"Garip kırbaçlama eğilimlerine yardımcı olmuyorum. Kendine bağır."

Yatağıma oturmak için düşünüyorum. "Tanrım, sen ve Iris beni çok iyi tanıyorsunuz. Yeni arkadaşlara ihtiyacım var."

Kris gülüyor, ama boş. Sessizleşiyoruz.

"Bunu yapmasından nefret ediyorum," diye

fısıldadım. "Iris'e. Sana." "*Sana* değil mi?"

"Hayatımı manipüle etmesini bekliyorum. Seni incittiğinin farkında bile değil." *Ve sana yardım etmek için hiçbir şey yapamam.*

Babamla. Annemle.

Kris doğrulur, Iris'inkine benzer bir kararlılık üzerine çöker. "Evet, yaptı. Ve yaptıkları diğer her şey gibi bununla da yaşamak zorundayız."

Ayağa kalkıyorum.

"Kris-" "Ben yatmaya

gidiyorum."

Ben söyleyecek bir şey bulamadan gidiyor. Söyleyecek bir şey yok. Her zamanki gibi. Sadece ben, o ve paylaştığımız bu dağılmış ailenin kırık dökük parçaları.

Iris'in gelip konuşmasını umarak bir süre kapıyı aralık bıraktım. Ne hakkında, bilmiyorum.

Mesaj dizisini açtığımda telefonumun beyaz ekranı odamdaki tek ışık kaynağı.

IRIS

İyi misin?

Tabii ki iyi değilsin. Iris.

Iris gel benimle konuş.

IRIS

Babamla konuşmayı yeni bitirdim.

Çok yorgunum.

Daha fazla konuşmak istemiyorum. Biraz uyu.

Evet, bu gece uyuyamayacaksın. Baban ne dedi? Seni daha iyi hissettirecek bir şey söyledi mi?

Metin kutusunda bir üç nokta beliriyor, sonra kayboluyor. Cevap vermiyor. Lanet olsun.

Özür dilerim. Tatlı rüyalar

peep.

Yıllardır ona böyle hitap etmemiştim. Sahte Peeps'lerden oluşan bir çiçek tacı takmak gibi zekice ya da belki de korkunç bir karar verdiğinden beri ve bu benim mizah anlayışına verilmiş en iyi hediyelerden biriydi. Şimdi sadece bir Hail Mary olarak gündeme getiriyorum.

Üç nokta işaretinin tekrar çıkmasını izliyorum. Bu sefer:

IRIS

Yatağına git, Grinch.

Ben de özür dilerim.

Telefonumu kapattığımda oda karanlığa gömülüyor. En azından onun için bulduğu aptal takma adla cevap vermesi küçük bir teselli

Ben. Yani burada bir ciddiyetsizlik var.

Yardımcı olacakmış gibi hissettirmiyor. Asla yapmaz.

Telefonumu masanın üzerine fırlatıp karanlıkta tavana bakıyorum ve sonunda elbise gömleğim ve pantolonumla uykuya dalıyorum, bana hiçbir cevap vermeyen, hatta huzur bile vermeyen rüyasız bir boşluğa gömülüyorum.

★ ★ ★

"Kömür! *Coal!* *Coal!* Uyan artık!"

Birden ayağa fırladım ve alnımı kardeşimin burnuna çarpmaktan kıl payı kurtuldum.

Bir gerilim baş ağrısı üzerime çöküyor ve parmaklarımı şakaklarıma bastırarak öne doğru iki büklüm oluyorum. "Saat kaç?"

"Neredeyse sekiz. Kalk. Şimdi."

Kris kapının yarısına kadar geldi. O da hala dün gecedен kalma kıyafetlerini giyiyor ve Tanrım, ikimizin oluşturduğu manzara, sanki bir düğüne dalmışız ve sağdıç kıyafetlerimizle sızmışız gibi.

Düğün.

Evlilik.

Oh,

Tanrım.

"Ne?" İnliyorum, başım dönüyor.

Kris iki büklüm oldu ve kolumdan *tutup* beni yataktan kaldırdı. Ayakkabılarımı bana fırlattı. "Kalk. Kalk."

Sonunda sesindeki ciddiyeti yakaladım.

"Sorun nedir?" Ayakkabılarımı çekiştiriyorum. "Ne oldu?"

"Cadılar Bayramı geldi."

Kaskatı kesildim, bir bacağım yukarıda, bir ayakkabım ayağımda. "Tekrar söyler misin?"

"Cadılar Bayramı'ndan bir elçi geldi. Sen ve Iris'i duymuşlar. Ve çok öfkeli."

Odamdan tökezleyerek çıktık, ben Kris'e yaslandım ya da o bana yaslandı; birlikte, ikimizin de ne kadar uyuduğunu düşündüğümünden, yaklaşık bir işlevsel insan yaptık.

"*Nasıl* ne? Buraya birini mi göndermişler? Hassiktir."

"Aynen öyle."

"Vay *anasını*. Cadılar Bayramı en son ne zaman Kuzey Kutbu'ndaydı?"

Kris'in bakışı "*Asla*" diyor.

Noel'in etkileşim içinde olduğu bilinen belirli Bayramlar vardır.
Daha neşeli, daha parlak tatiller. Her şey itibar için.
Cadılar Bayramı, şaşırtıcı bir şekilde, ne neşeli ne de
parlaktır.

Onlar bizim dünyamızda kendi başlarına önemli bir oyuncu, ama onlar kendi içlerine kapanıyorlar, biz Paskalya, Sevgililer Günü ve diğer birkaç günle yetiniyoruz ve her şey yolunda gidiyor, kimse birbirinin mevsimine falan tecavüz etmiyor. Herkes kazanıyor.

Bildiğim kadarıyla Cadılar Bayramı'nın merkezi New England'da sanırım? Yanlış da olabilir. Onlar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Hiç bilmem de gerekmedi.

Kris ve ben fuayenin üstündeki sahanlığa geldik ve orada, Noel süslemeleriyle dolu bir odanın ortasında, buraya ait olmadığı belli olan iki kişi duruyordu.

Hepsi siyah, şık takımlar giymiş ve cep mendillerinde turuncu bir renk patlaması var. Varlıklarının sebebine rağmen, garip bir şekilde sakınlar ve Wren'le yüzleşirken soğukkanlı bir ifade sergiliyorlar.

"Babam nerede?" Kris'e fısıldıyorum.

Omuz silkiyor.

Merdivenin tepesinde duruyoruz. Henüz kimse bizi fark etmedi.

Cadılar Bayramı delegelerinden biri "-ittifak devam ediyor," diyor.
"Hüküm süren Noel Baba bunun nasıl bir şey olduğunu anlamalı."

"Sizi temin ederiz ki," diyor Wren, "bu bir tehdit olarak algılanmamalıdır. Bu meselenin sizi nasıl ilgilendirdiğini anlamakta güçlük çekiyoruz."

"Aynı fikirde değiliz," diyor adam. Tüm bu konuşmalar ve zoraki nezaket havayı elektrikle geriyor. "En güçlü Bayramlardan ikisinin sendikalaşması bizi çok yakından ilgilendiriyor. Noel bu tür birliklerle çok uzun zamandır oynuyor - daha önce sadece tehdit olan şeylere göre hareket etmek, kontrol için yaptığınız hileyi çok ileri götürdü."

"Ortada bir oyun yok."

Ses fuayede gürlüyor. Mumlar daha da parlıyor, havadaki koku şekerli bir zenginlikle derinleşiyor ve kar taneleri, görünmeyen bulutlardan nazik bir beyaz serpintiyle aşağıya, içeriye düşüyor.

Altımızda, babam fuayeye giriyor.

En azından o dün gecedan beri değişmiş, ünlü üniformasını anımsatan parlak kırmızı bir kazak giymiş. Bu ona hemen bir varlık kazandırıyor ve merak etmekten kendimi alamıyorum.

Cadılar Bayramı'nın adam gönderdiğini duydum. Kendine nüfuz kazandıracak kadar büyü kullandığı kesin.

Cadılar Bayramı delegesi havadaki bir kar tanesine vurur. "Ah, Kral Claus. Bize katılmanız bizim için bir zevk."

"Cadılar Bayramı'nın daha resmi bir buluşma ayarlayamaması ne yazık," diye araya giriyor babam. "Ama madem buradasınız, oğlum ve Prenses Iris arasındaki anlaşmanın iddia ettiğiniz kadar ciddi olmadığına sizi şahsen temin etmek isterim. Hiçbir şey kesinleşmiş değil."

Bu koca bir *yalan*. Şimdiden düğünümüzü planlıyorlar, Tanrı aşkına.

Delege oflayıp puflar. "Öyle mi? Duyurunuzu oldukça kararlı olarak yorumladık."

"Eğer bir şey varsa, sizi kapıma getirdiği için memnunum."

Babam duraklıyor ve ben de fuayenin kenarlarında kümelenen gazetecileri fark ediyorum. Sadece bizim Noel muhabirleri değil, daha geniş kapsamlı Tatil yayınlarından bazıları da... Babamın kendisini buraya kadar takip etmelerine izin vermesine çok şaşırdım.

Huzursuzluk içimi kemiriyor.

Onları burada *istiyor*.

Delege de gazetecilere kilitleniyor, belki de çoktan kilitlenmişti; şimdi açıkça onlara ve babama bakıyor. "Sen misin?"

"Evet." Babam bir adım öne çıkıyor. "Noel'in uzun zamandır Cadılar Bayramı için bir çekişme kaynağı olduğunu kabul eden ilk kişi benim."

Öyle mi? Cadılar Bayramı ile ne zaman etkileşime geçtik ki? Ama elçiler babamın ima ettiği şeyi doğrulayan bir bakış paylaşıyorlar ve benim şaşkınlığım kaşlarımı çatmama neden oluyor.

"Bizi ayıran farklılıklarımızdan çok daha fazla ortak noktamız var," diye devam ediyor babam. "Ancak Cadılar Bayramı'nın bize karşı ne kadar güvensiz olduğunu iyi biliyorum ve bu güvensizliğin kolayca aşılabileceğini sanmıyorum. Hepimizin amacı aynı: mümkün olan en güçlü neşe kaynakları olmak. Eşit derecede önemli iki Bayram olan Paskalya ve Cadılar Bayramı'nın bir birliktelikten fayda sağlayacağını düşünmekte haksız değilim."

Her iki delege de ne yapacağını şaşırmış görünüyor. "Ne öneriyorsunuz?" diye soruyor biri.

"Noel'den gelen bu mesajla Cadılar Bayramı'na dönün: algılanan tehditler için özür dileriz ve Sonbahar Tatilleri arasında daha fazla anlaşmazlık yaratmak istemiyoruz." Gülümsemek için duraklar. "Teklifim şu ki

Üstleriniz kabul ederse, Paskalya ve Cadılar Bayramı arasında bir birleşmeyi denetlemek için aracı olarak hizmet edin."

"*Ne yapıyor bu?*" Kris'e tıslıyorum ama kardeşim şaşkın bir sessizlik içinde kalıyor.

Gerçek bir şaşkınlığın ilk işareti olarak delegenin gözleri açılır ve başını öne eğer. "Oğlunuzun nişanlısı olan Paskalya Prensesi ile-"

"Nişan kesinleşmedi, size söylemiştim. Benim duyurum, Easter'ın Prenses Iris için bir eş aramaya başladığı ve Prens Nicholas'ın uzun zamandır onun yakın arkadaşlarından biri olduğuydu. Ancak Kral Neo ile uzun uzun konuştum ve onun Paskalya için hedefi, her açıdan en iyisi ne olacaksa o. Bu da, eğer isterseniz, Cadılar Bayramı olabilir. Noel ve Paskalya arasındaki düzenlemeye itirazınız oldukça ciddiye alınıyor." Bir duraklama daha. Bu duraklamalarda bir şeyler anlatmaya çalışıyor olmalı, çünkü elçiler birbirlerine bakıyorlar.

Ayrıca babamın Paskalya nişanını bozmak yerine bu berbat anlaşmada Kris'i hala satılığa çıkarmadığını da fark ettim - neden çıkarmıyor? O zaman her şeyi alır, herkesi birbirine bağlardı. Neden Iris'i feda ediyor?

"Cadılar Bayramı, Noel'in Paskalya ile birleşerek elde edeceği güçten bu kadar endişeleniyorsa," diyor babam, "o zaman gelip Prenses Iris'in eli için yarışabilirsiniz. Sarayım Cadılar Bayramı'na açıktır."

Delegelerden biri dönerek arkadaşına fısıldıyor. Sıkı bir gülümsemeyle tekrar babama bakıyor. "Bu teklifi hükümdarlarımıza götüreceğiz." Eğiliyor ama alay eder gibi. "Noel Baba."

Babam tepki vermiyor. Delegeler dönüp geldikleri kapıya, hâlâ açık, çarpan gölgelerle çevrili, ötesinde karanlık bir koridor olan kapıya bakarken de.

Cadılar Bayramı delegelerinden birinin gözleri merdivenin tepesine takılır. "Prensler," diye sesleniyor daha küçük bir selamla.

Onlar gidiyor, kapı kapanıyor ve ben merdivenlerden aşağı fırlıyorum. "Nicholas-" Babam patlamamı engellemeye çalışıyor ama işim *bitti*.

"Şimdi de Iris'i Cadılar Bayramı'na mı veriyorsun?" Talep ediyorum. "O *senin* bile değil

."

Elini koluma morartıcı bir şekilde sıkıca kenetliyor. "Kendine hakim ol. Gel."

Muhabirler hala orada. İzliyorlar. Kayıt cihazları hazır.

Babam beni fuayeden dışarı sürükleyip yan taraftaki oturma odasına sokuyor. Perdeler ardına kadar açılmış, sarayın önünü gösteriyor, karla kaplı manzara dalgalanan tepeler halinde uzanıyor ve uzaktaki Kuzey Kutbu Şehri'nin kütlesinin etrafına yerleşiyor.

Kapıyı kapatmak için döndüğünde, Kris içeri süzüldü. Genelde ağabeyim babamıza bağırarak kişi olarak beni kabul eder ama tüm yüzü kıpkırmızı, yumrukları sıkılı.

"Bunu yapamazsın," diyor Kris. "Ona böyle davranamazsın!"

Babam *Kris*'in kendisine cevap veren kişi olmasından dolayı bir an için afallamış görünüyor. Gözleri ikimizin arasında geziniyor, dün geceden kalma buruşuk kıyafetlerimize dikkat ediyor ve derin bir iç çekiyor.

"Bu bir iş çocuklar," diyor bize. "Nicholas ve Iris arasındaki evliliği sonuçlandırana kadar onları yatıştırmak için bir oyun."

Geri çekildim. "Bekle ne?"

"Evlenmeniz için neden bu kadar acele ettiğimizi ve planlarımızı dün geceye kadar sessiz tuttuğumuzu sanıyorsunuz? Çünkü bu tepkiyle karşılanacağından şüpheleniyorduk. Cadılar Bayramı sadece ilk itiraz eden oldu. Bu, biz ilerleyene kadar onları yatıştırmak için. Yapacakları hiçbir şey bizi gerçekten durduramaz, ancak onlardan gelecek herhangi bir drama eylemiyle ertelenme sıkıntısı, birkaç haftalık yarı gerçeklerle kolayca atlatılabilir. Kendi oyunlarını oynuyormuş gibi hissetmelerine izin veriyoruz; bu arada bizim planlarımız da rahatsız edilmeden devam ediyor."

Kris başını sallıyor ve ben de onun kısa süren mücadele isteğinin azalmasını izliyorum. Sıra bende.

"Bu yanlış," diyorum. "Tüm bu manipülasyonlar *yanlış*. Ve sen de bunu biliyorsun."

Babamın yüzü düşüyor, üzüntüye benzer bir titreşim gösteriyor ama bir anda kayboluyor. "Bildiğim şey, Noel'in getirdiği neşe türünün -gelenek, dostluk ve aile- küresel bir dönüşüm yaratma kapasitesine sahip olduğudur. Varlığımızı ne kadar güçlendirebilirsek, dünyaya bu tür bir sevinci o kadar çok getirebiliriz."

"Öyle mi?" Ben soruyorum. "Şimdi böyle bir neşe getirebilir miyiz? Çünkü gördüğüm kadarıyla Noel, daha önce de şikâyet ettiğim gibi bir şey. Ucuz plastik şeyler, hediyeler ve *anlamlı* hiçbir şey *yok*."

"Şimdilik." Babamın dudakları ince bir çizgi halinde. "Noel'in erişim alanını genişletmek adına en az sihirle kolayca yeniden üretilebilecek şeylerden taviz vermeliyiz."

Başımı salladım. "Yani Noel'in ucuz ve metalaştırılmış olmasına mı odaklanıyorsunuz?"

"Geçici olarak. Bu ilk hedef için, etkimizi diğer Tatillerin ötesine yaymak için ayarlamalar yapmalıyız."

Daha önce Neo'ya Iris'i ucuz plastik biblolarla takas ettiği için çıkıştıgımda yarı şaka yapmıştım. Ama yanılmamışım. Babam Noel'in ıvır zıvır ve etkisiz saçmalıklarla anılmasına izin veriyor, böylece kontrolümüzü esneterek yaratabileceğimiz gerçek ve kalıcı iyilikleri feda ediyor.

Noel *hiç* gerçek ve kalıcı bir iyiliğe dönüşebildi mi? Eğer olsaydı, her şey... *farklı* olmaz mıydı?

Dünyaya mutluluk getirebileceğimize inanıyordu. Ben daha gençken, *onun* ve benim görevlerimizden bahsederken yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum. Noel'e *bundan* daha fazla *inanırdı*.

Öyle değil mi?

"Yani sen Cadılar Bayramı'na *yalan söyledikten* sonra Iris ve ben evleniyoruz," diyorum. "Bu da onlara daha sonra herhangi bir misilleme yapmaları için iki kat teşvik sağlar. En azından kamuoyunu bize karşı çevirebilirler. Bundan nefret ettiğini biliyorum."

"Noel ve Paskalya birleşecek. Cadılar Bayramı kazanamayacağını anlayacak."

Başımı tutuyorum, baş ağrım ikiye, üçe katlanıyor, ta ki göz kapaklarımda ışık çizgileri belirene kadar.

"Peki ya onunla evlenmek istemiyorsam?" Soruyorum. Çünkü elimde kalan tek şey bu. "Ya en iyi arkadaşıma böyle davrandığını görmekten nefret ediyorsam?"

Varlığının hareket ettiğini hissediyorum.

Önümde durduğunu hissediyorum.

"O halde verdiğim kararların sizin ve Tatilimiz için en iyisi olduğuna güveneceksiniz," diyor bana.

Sihirli bir tehdide gerek yok. Ses tonu yeterli. Kendinden emin, sakın. Bunun doğru olduğuna gerçekten inanıyor.

Ona yanıldığını haykırmak istiyorum ama o *her zaman* yanılmıyordu ve her şeyin eskiden olduğu gibi olmasına nasıl geri döneceğimi bilmiyorum çünkü her şeyin eskiden olduğu gibi olduğunu gerçekten *hatırlamıyorum*, sadece çocukluk anılarının flaşlarına dayanan bu küçük umut koruna tutunuyorum.

Belki de babam aslında hep böyleydi. Sadece bunu fark edemeyecek kadar genç ve idealisttim.

Arkasını döner. "Söylemeye gerek yok ama bu tartışma bu odadan dışarı çıkmayacak. Şimdi giyinin, ikinizden de daha iyisini bekliyorum."

Gidiyor.

Kris devam eden sessizlikte başını sallar. "Iris'i görmeye gitmeliyiz."

"Muhtemelen babası ona söyleyecektir."

"Belki." Kris'in sesindeki düşüşü duyuyorum. Evet, *belki*. Ya da Cadılar Bayramı geri döndüğünde bunu öğrenecek ve kabul edecek ve tüm bu bok fanlara çarpacak.

En kötüsü de kardeşimin kendini toparlamaya çalışmasını izlemek. Ve Iris'in *tekrar* kullanıldığını anladığında yüzünün alacağı şekli hayal etmek.

Sihirden yararlanmaya çalıştığım ilk yollardan biri kardeşimin mutlu bir Noel geçirmesini garanti etmektir. Ama kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet yaratmışım, çünkü en sevdiği yiyecekleri -gözleme, hindi kızartması ve zencefilli kurabiye- ve en iyi hediyeleri -bir sürü video oyunu ve gerçekten güzel deri ciltli defterler çünkü çocukken bile her zaman bir şeyler yazardı- almasını sağladım ve en çok sevdiği tüm aktiviteleri yaptık -kızak yarışları, kartopu savaşları, buz pateni. Yani mutlu bir Noel geçirdi ama bu sihir sayesinde olmadı. O kadar kolay değil.

Neredeyse şimdi yapıyorum, on iki yaşında olan ve kardeşimin *mutlu* olduğundan emin olmak isteyen parçama ulaşıyorum.

Kolumu Kris'e doluyorum ve onu kapıya doğru yönlendiriyorum. "Yılın en harika zamanı, ha?"

Iris ve Claus Çocukları

IRIS

belki de bu cadılar bayramı karşılama partisinden kaçınmak için hepimiz gıda zehirlenmesi geçiririz. ya da poinsettiaların zehirli olmasıyla ilgili şey neydi? her yerdeler, yani bize bulaştılar

KRIS

Sanırım bu sadece onları yiyen kediler için.

Ama kafanın olduğu yeri seviyorum. İstersen boykot edebilirim.

IRIS

Hayır. Gideceğim. Ama önce biraz dramatik olmam lazım.

Kömür konuşmanın adını "Two Bros and a Ho Ho Ho" koydu.

IRIS

nicholas claus eğer dostluğumuza değer veriyorsan o grup adını hemen silirsin

Kömür konuşmaya "Kızakların 50 Tonu" adını verdi

IRIS

Ben burada tam bir kriz yaşıyorum ve sen Google'da Noel kelime oyunları arıyorsun, değil mi?

Özür dilerim, bunları her zaman kilitli ve dolu tutuyorum bebeğim.

Ama benden ne yapmamı istiyorsun?

Cidden, söyle. Çünkü elimdeki tek şey seni güldürmeye çalışmak.

Hey, şunu izle.

Birini güldürmeye çalışmanın yanlış bir tarafı yok.

KRIS

Coal, senden nefret ediyorum.

Sil şunu.

Gözlerim kanıyor.

IRIS

Ne? Bu da anlamadığım başka bir aptalca şaka mı?

KRIS

Gerçekten görmüyor musun? Neden ikinizle de konuşuyorum ki? Beni kızdırmak için yanlış "orada" kelimesini kullandı.

Ve işe yarıyor.

Neden bahsettiğinizi bilmiyorum.

senin

senin senin senin

KRIS

KÖMÜR. KOMİK DEĞİL.

IRIS

biraz komik

SENİNRRRR

KRIS

Aman Tanrım, kurdeşen döküyorum.

İngiliz diliyle her dalga geçişin için odanın bir yerine bir tane Rafta Elf saklayacağım.

ÇİZGİYİ AŞMAK KRIS

KRIS

İki oldu. İki elf. Şu boncuk gibi ruhsuz gözlerle. Gölgelerden seni izliyorlar. Nerede olduğunu bilemezsin. Ama onları hissedeceksin.

Çalışmak.

Öğrenme

k.

Beklemek

.

Komik değilsin,

hıyarın tekisin.

Bunu bütün gün yapabilirim.

KRIS

Dört.

Gerçekten beni test etmeye devam edecek misin, Nicholas? Ben dilbilgisiyle uğraşmam.

Iris gülüyor musun?

Bunu senin için yapıyorum.

Gölseniz iyi olur çünkü Şimdi hayatımı biraz riske atıyorum

O elfler daha önce de öldürdüler ve yine öldürecekler.

IRIS

Evet, gülüyorum.

Benim isteğim dışında seni serseri

kıçlı inek. İnekler.

İkiniz de. Koca kıçlı inekler.

ama sen bizi seviyorsun

IRIS

Hem de benim isteğim dışında.

Iris konuşmaya "Iris ve Serseri Claus Çocukları" adını verdi.

Dördüncü Bölüm

"Ondan *nefret* ediyorum."

"Seni yıllar önce o kulübe kabul ettirdiğime eminim."

Iris ayakkabısını düzeltmek için bana yaslanıyor. "Bunun için imza atmadım. Sen ve Kris şikâyet *ediyorsunuz* ama ben her zaman ona güvenmeye çalıştım. *Noel Baba*'dan nefret etmeyi hiç istemedim."

Kalabalığa şöyle bir göz gezdiriyorum. Claus Palace'ın bu bölümü, Merry Measure ağaç süslemesinden gelen aynı grupta dolu, hepsi Noel'e, yani *Noel'e* yakışır şekilde süslenmiş, sadece arka planda artık devasa balo salonumuz var. Ağır, koyu kahverengi ahşap duvarları süslüyor, kirişlerden sarkan yeşillikler ve odanın her iki ucundaki iki devasa şömineyle bir kayak kulübesi hissi veriyor, her şeyi yaldızlıyor ve havayı odunsu ve rahat kokutuyor.

Sahnedeki tek kusur, balo salonunun kenarlarında hâlâ pusuya yatmış olan gazeteciler.

İsteyerek sırtımı onlara döndüm. Iris ve ben genellikle tam bir orkestranın oturduğu bir sahnenin yan tarafındayız ve bunu yapmak yeterince kolay, böylece sadece onu ve balo salonunu kapatan pencerelerin arka duvarını görüyorum.

"O Noel Baba değil," diyorum.

Sanki bir şey anlatmak için zorluyormuşum gibi inanmayan bakışları büzüştü. "Yani beyaz sakalı var ve kırmızı giyiniyor çünkü..."

"O benim babam. Bu bir reklam gösterisi. Ama o Noel Baba *değil*. O Noel'in Kralı. *Noel Baba* ideali hepimizin ötesinde var." Ses tonum düşüyor ve bu onun hafif bir şaşkınlıkla kaşlarını çatmasına neden oluyor. Sık sık ciddileşmediğimi biliyorum ama bu *o kadar* da şaşırtıcı olmamalı. "Senin Paskalya Tavşanı olduğun gibi o da Noel Baba."

Iris gülümser. "Kimliğimi açığa çıkarma, Claus. Tavşancık dönüşümlerimi senden saklamak için çok çalışıyorum."

Parmaklarıyla pençeler yapıyor ve bana tıslıyor.

"Hatırlatmama gerek var mı?" -sırıtiyorum- "Şu anda **s a n a** talip olan birini karşılamak için bir partideyiz.

işleyen yetişkinler. *Kimliğimizi* açığa çıkarma, Lentora."

Gözlerini devirerek ellerini indiriyor. "Eskiden eğlenceliydin." "Herkesin içinde sana tıslamayacağım için mi üzgünsün?"

"Evet."

"Kusura bakmayın, küçük çocukların yatak odalarına girip özenle yerleştirilmiş pastel sepetleri çalan vahşi ve dişli bir tavşanı hayal ederken dikkatim dağıldı."

Dürüst olmaya çalışarak doğruldu ama gözleri parlıyor. "Belki bir dahaki sefere aptalca ve eğlenceli bir şey başlatmaya çalıştığında, seni Noel Baba olarak hayal etmekten dikkatim dağılır, ki bu çok daha korkunç bir zihinsel resim."

İçgüdüsel bir geri tepmeyle başım geriye atıyor.

Bu rol için doğduğumu bilmeme rağmen ben de kendimi hiçbir zaman *Noel Baba* olarak hayal etmedim ama nedense Iris'in beni bu pozisyonda kolayca reddetmesi... canımı acıtıyor. Olması gerekenden daha fazla. Babama hiç benzemediğim kesin ama efsanevi Noel Baba figürünün neşeli, sevgi dolu, sınırsız neşe saçan görüntüsüne de hiç benzemiyorum.

Yani küstahlığı yersiz değil. Ve rahatsız edici olmamalı.

Iris gözlerini kapatır ve yüzünü buruşturur. "Şu anki gibi. Gözümde canlandırmaya çalışıyorum ve- aman tanrım. Kırmızılar içinde berbat görünüyorsun."

"Çok komik." Ve dürüst olmak gerekirse, iyi belgelenmiş; kırmızı tonların benim rengim olmadığını tespit ettik.

"Hayır, ciddi." Bir elini ağzına götürüyor. "Bu *çok acayip*-" Kris sahneye fırlıyor. "Grotesk olan ne?"

Iris gözlerini açıyor ve eliyle bana vuruyor. "Noel Baba olarak kardeşin."

"Şey, evet." Kris beni ölçüp biçti. "Çok sıksa."

Bu sefer alınganlığımı gösterdim. "Bana gönderdiğin o ağırlık antrenmanı videolarını yapıyordum!"

Gözlerini kısıyor. Beni tekrar ölçüyor. "Öyle mi?" "Siktir git."

Kris sırtıyor ve Iris'e bakıyor. "On dakika içinde burada olacaklar."

Bana doğru döndü. "Nasıl görünüyorum?"

Üzerinde lavanta rengi bir elbise var; kat kat tül den oluşuyor ve üzerinde rastgele aralıklarla dikilmiş çiçek kümeleri var. Kutu örgülerinin yarısı lale ve papatyalardan oluşan bir çiçek tacının içinden geçiyor ve Noel insanlarıyla dolu bu Noel odasında, baharın, yenilenmenin ve tazeliğin bir cümbüşü gibi.

Ama ona bunların hiçbirini söylemiyorum ve gözlerimi kısarak bakıyorum. "Umurunda mı?"

"Elbette önemsiyorum, *her zaman* önemsedim. Tüm bunlar yüzümüze patladığında, bunun nedeni benim yaptığım hiçbir şey olmayacak. Ben *mükemmel* olacağım. Şimdi *Kris*" -sorusunu ona doğru çeviriyor, muhtemelen ona düzgün bir cevap vermeyeceğimi fark ediyor ve haklı olarak çünkü fiziksel görünüşünü mükemmel olmakla bir tutması çok berbat bir şey- "nasıl görünüyorum?"

Kris, balo salonunun girintilerindeki sandalyelerin üzerine örtülen dama tahtası desenli battaniyeler kadar kızarıyor. Ama ben müdahale edip etmeyeceğime karar vermeden, vücudunu bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Mükemmel," diyor usulca.

Iris onun ses tonunu özlemiş olmalı, çünkü sadece "Teşekkür ederim" diyor ve sonra bana bakıyor. "Bir kadın nasıl görüldüğünü sorduğunda işte böyle cevap verirsin."

Kris'in yüzünde tuhaf bir ifade var, gözleri hala bana baktığı profilinde, ama incinmiş ya da reddedilmiş gibi görünmüyor - daha çok *iyi huh* gibi. *Bu işe yaramadı*. Ona aşık olduğunu ilan eden biri için onun ilgisizliğini her zaman oldukça cesurca karşıladı.

"Bir dahaki sefere," diyorum Iris'e, "senin güzelliğine bir sone yazacağım." Memnun bir şekilde başını sallıyor. "Tam zamanında, Claus."

"Taylor Swift'in gece yarısı single'ının tüm ihtişamı ve gösterişiyle."

"Biliyor musun, böyle şeyler söylediğinde, hayranlığını ciddiye almak zor oluyor."

Babam sahneye çıkıyor, arkasında Neo, pastel renkleri ve çiçekleriyle kızı gibi Paskalya'ya yakışır bir şekilde. Iris'i uzaklaştırıyor - üç gün önceki duyurusundan ve hemen ardından gelen *Oh, ve şimdi Cadılar Bayramı da Iris'in eli için yarışıyor, ne kadar tuhaf değil mi*, o ve babam, tırnak içinde "favorileri oynamaktan" kaçınmak için ikimizi mümkün olduğunca çok fotoğraftan uzak tuttular. Yarışmacılardan biri aynı zamanda bu küçük yarışmanın ev sahibi olmasına ve şimdiden kazanmış olmasına rağmen. Evet, kesinlikle adil olacak.

Iris bu plan değişikliğinin Paskalya'ya nasıl görüneceği konusunda endişeli değildi. Babasının bunun ailelerini *daha cazip* göstereceğinden emin olduğunu söyledi. Bu da burnumun direğini sızlattı ama Iris omuz silkip konuyu değiştirdi ve benimle paylaşmadığı bir şeyler olduğuna dair ısrarcı kaşıntıyı bir türlü atamıyorum. Önemli şeyler, *onun* için önemli.

Gözlerim yine balo salonunda, ordövrlerini yerken sohbet eden gruplarda geziniyor. Iris'in söylediklerini, ilan ettiğimiz ilişkiden vazgeçerek halkımızın güvenini kaybetmekle ilgili söylediklerini düşünüyorum. Ama *bu* insanların hiçbiri ittifak değiştirmekle ilgilenmez, değil mi? Bu onların hayatlarını olumsuz etkilemez. Ne olursa olsun Noel'in asil evleri olmaya devam edecekler.

Kuzey Kutbu Şehri'ndeki binlerce insan ne düşünüyor? Babam onları hangi hikayeyle besliyor? Tekrar magazin gazetelerini okumaya başlamak için kendimde bunu bulmalıyım.

İşte bu dehşet verici bir görüntü.

Takım elbise ceketimin kollarını çekiştiriyorum. Wren'e ağaç süslemedeki güzel mavi takım elbise için bir teşekkür hediyesi gönderdim ve o da *bu* numarayla cevap verdi, altın ve yeşil renkte barok telkari ile yapılmış masmavi bir blazer. Bunun içinde çok iyi görünüyorum-Noel Prensi, ben Noel Prensi görmüyorum, sadece bir podyum modeli görüyorum.

Iris babalarımızla birlikte sahnenin ortasında. Babam canlı kırmızı bir takım elbise giymiş, Santa ama Versace olsun, ve üçü öne doğru dönüyorlar.

Personelimizden biri balo salonunun arka tarafında yere vuruyor ve kapılar açılırken tüm dikkatleri oraya çekiyor.

Balo salonunun enerjisi değişiyor. Genelde bana ve Kris'e yöneltildiğini hissettiğim avcı düzeyindeki niyet, şimdi yarım düzine personeli tarafından takip edilen üç kişinin üzerinde sabitlenmiş durumda.

Arkalarından devasa bir duman bulutu dökülüyor, değişen gri-siyah bir girdap onları siluetten başka bir şeye dönüştürmüyor. Alarm çığlıkları yok, bu yüzden bunun girişlerinin bir parçası olduğunu tahmin ediyorum ve sadece Cadılar Bayramı elçileri buradayken babamın sihrimizi gösterme şekline pasif agresif bir misilleme olduğunu umuyorum.

Gözlerim babamın profiline kaydı ve zorlukla bastırılmış kaşlarını görünce sırtışıma gizlemeye bile çalışmadım.

Duman dalgalanır ve şekilsiz gölgeler siluetlerin arasına girip çıkmaya başlar, sisin içinde gizlenen *başka* bir şeyin en ufak iması. Bu yeterince "This Is Halloween" olabilirdi, ama sonra dumanın arasından bir şimşek çakıyor, hastalıklı sarı ışık burada bir yüz üzerinde yanıp sönüyor, orada bedensiz bir gülümseme.

Noel kalabalığı sıçrar, birkaç kişi şaşkın kahkahalar atar.

Kris de zıplayanlardan biri ama gülmüyor. "Lanet olsun," diye mırıldanıyor.

Parmaklarımı kolunun arkasında örümcek gibi gezdiriyorum.

Küfür edip beni uzaklaştırmadan önce tekrar zıplıyor.

Duman zarif bir tirbuşon çizerek balo salonunun yarısına gelmiş olan silüetlerin arkasındaki insanları ortaya çıkarır.

Eğer biz Noel temasına sadık kalıyorsak, onlar da gotik bir Cadılar Bayramı havasına sadık kalıyorlar. Gruplarındaki hiç kimsenin formda siyah elbiseleri, şık oniks takımları arasında bir renk patlaması yok.

Bunun dışında-

Babamın Iris'i kiminle eşleştirmeye çalıştığını görmek için hastalıklı bir merakla Cadılar Bayramı kraliyet ailesini araştırmayı düşünmüştüm. Prens kim olduğunu bildiğini ya da en azından fotoğraflarını gördüğünü söyledi ve daha derine inmeyi reddetti - ama Noel ve babamın en çok etkileşimde bulunduğu Paskalya ve Sevgililer Günü gibi tatiller dışında kimseyi önemsememe gerek yoktu. Cadılar Bayramı paparazzilere bizim kadar izin vermiyor, şanslı piçler, bu yüzden herhangi bir araştırma özel Tatil sitelerine dalmayı gerektirecekti, ancak bunu yapmak için her oturduğumda, babamın tarayıcı geçmişimi kontrol edeceği konusunda çok paranoyak oldum. Sonra fark ettim ki evet, biz sarayda kalırken kesinlikle tarayıcı geçmişimizi takip eden birileri var ve bu fikir akıllara durgunluk verecek kadar mide bulandırıcıydı çünkü ben bazı versiyonlarımda yirmi iki yaşında, yirmi iki yaşında hobileri olan bir adamım.

Ama gerçekten, gerçekten riske girip bir dakika bile araştırma yapmalıydım çünkü şu anda bu sahnede duruyorum ve zihnimin yarısı nefes almam için bağılıyor ama bu hareketin hangi kasları kullandığını gerçekten hatırlayamıyorum ve zihnimin diğer yarısı da Cadılar Bayramı Prensi'ne bakarak doyumsuzca tüketiliyor.

Onu son gördüğümde, New Haven'da bir barın dışında dili ağzımdaydı.

En büyük cevaplanamaz sorularımdan birini basitleştirmişti ve sonra onu öptüm ve ortadan kayboldu ve gerçekten onu uydurduğumu düşünmeye başlamıştım, votka ve pişmanlığın getirdiği ateşli bir rüya.

Ama o burada, *gerçek* ve feci derecede seksi.

Korse yelek.

Saten siyah yelek, göğsünü beline doğru mükemmel bir V şeklinde incelten dikey kaburgalara sahip. Dizlerimin üzerine çöküp *ağlamaktan* başka bir şey istemiyorum, Tanrım, daha önce hiç korse yelek görmemiştım - yani, görmüştüm, ama hiç *görmemiştım*, vücudu insan modasının bu zirvesini doldurmak için fiziksel olarak şekillendirilmiş görünen birinin üzerinde değil.

Tüm gruptaki tek renk patlaması onda, yeğin altında kırmızı ipek bir düğme var, renk o kadar koyu kırmızı ki Noel'in kiraz parlaklığından ziyade kan ve karanlığı sembolize ettiğine şüphe yok. Dar siyah pantolonu baldır hizasında savaş botlarına dönüşüyor ve siyah saçlarının uçları omuzlarına dökülüyor; saç tellerinin yarısı başının arkasında toplanmış, çenesinin ve elmacık kemiklerinin bıçak sırtı keskinliğini ve sol kulağının kabuğundaki bir dizi piercingi *gösteriyor*. Siyah göz kalemiyle çerçevelenmiş geniş, gözlemci koyu renk gözleri yerden babama ve Iris'e bakıyor, yüzünde hiçbir duygu yok, ama bu duygusuzluk yeterince tepki veriyor - burada olduğu için kızgın olduğu hissine kapılıyorum. Elleri iki yanında, gevşekçe sıkılmış yumruklar halinde, parmaklarının çoğunda kalın gümüş yüzükler var.

"Cadılar Bayramı'nın kraliyet evi," diye bağırıyor bir spiker. "Kral Ichabod Hallow. Kraliçe Carina Hallow. Ve oğulları Prens Hex Hallow."

Adı kafamın içinde yankılanıyor, vücudumun hareketsiz kalan kısımlarını çatlatıyor ve tüm mantıklı düşüncelere rağmen - mantıklı düşüncelerim yok, hiçbiri, şu anda değil - nasıl nefes alacağımı hatırlıyorum ve nefes alıyorum.

Yüksek sesle.

Dikkatler bana çevrildi. Babam, ters ters bakıyor; Iris, şaşkın; Kris, aklımı kaçırmışım gibi, ki kaçırmışım, çünkü Hex şu anda bana bakıyor. Ve burada olduğuma hiç şaşırılmış görünmüyor, bir tanıma ritmi olsa bile; sadece aynı kapaklı öfkeyi yayıyor.

Iris için benimle sahte rekabet etmek için burada. Iris'le evlenene kadar Cadılar Bayramı'nı yatıştırmak için Noel arifesine kadar Claus Sarayı'nda kalacak. Ve şu anda ince bir kaşını kaldırıyor ve sadece gözlerinin bana teması bile dudaklarının dudaklarımın altındaki anısını öne çıkarıyor ve ateş vücudumda geziniyor.

Oh, hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Babam Cadılar Bayramı grubuna geri döner. "Noel'e hoş geldiniz," diye gürlür.

Beşinci Bölüm

Manşet: *Noel Prensi, bir buçuk yıl önce öpüştüğü ve aradan geçen sürede daha da ateşli olma cüretini gösteren adamı görünce küçük çaplı bir komaya giriyor.*

Çok laf kalabalığı. Umursadığımdan emin değilim. Babam bir kraliyet ailesinin ziyaretinin tüm şatafatını yaşarken kafamda dönen bir hava saldırısı sireninden başka bir şey yok. Burada olmanıza çok sevindim, yadda yadda. Cadılar Bayramı ailesi sahneye çıkıyor ve babam, Iris ve babasıyla birlikte poz veriyorlar, Kris ve benim de katılmamız gerektiğini düşünüyorum ama kimse bizi zorlamıyor, bu yüzden sahnenin yanındaki gölgelere iniyoruz ve sessiz bir panik atak geçiriyorum.

Kris kıkırdar. "Solgunsun. Ve terliyorsun. Cadılar Bayramı'ndaki ürkütücü saçmalıkları yüzünden benim ürkekliğimle dalga geçtiğin için kendini aptal gibi hissediyorsun, değil mi?"

"Ben-ne? Hayır, ben değilim, bu o."

Bana şaşkın bir bakış attı. "O mu? Cadılar Bayramı Prensi mi? Sen-"

"Hayır. Hayır." Burnumun üstündeki deriyi çimdikliyorum. "Bu o. Sokakta öpüştüğüm adam. Barda. New Koah rezaletinden sonra. O adam."

Kris önümde sallanıyor, beni başboş fotoğraflardan korumaya çalışıyor. "Vay, vay-bekle, gerçekten mi?"

"Evet. Evet. Hassiktir."

"Bak, seni seviyorum Coal, yanlış anlama ama *bu adam gerçek mi* kampında ben Iris'in tarafındaydım. Karanlıktı, sarhoştun ve stresliydin. Belki de Cadılar Bayramı prensi senin düşündüğün adama benziyordur-"

"*İşte o adam!*" Tanrı'ya şükür tıslıyorum ama bağırmak istiyorum. "Normal biri olduğunu sandığım adam *Cadılar Bayramı Prensi çıktı.*"

Kris çıldırmamı engelleyebilecekmiş gibi ellerini kaldırıyor. "Nefes al. Aşırı nefes alıyorsun."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Neden o bardaydı ki? Noel ve Cadılar Bayramı birbirini etkilemez."

"Açıkça."

"Kapa çeneni. Bu ciddi bir durum. Beni mi hedef aldı? Hayır. Hayır, bu delilik, değil mi?"

Hex kim olduğumu biliyor muydu? Onu ya da ailesini sıraya dizsem seçemezdim, o zaman beni neden tanısın ki? Ne *anlamı* olabilirdi ki? Olumsuz hiçbir şey olmadı, basına hiçbir şey sızmadı ya da hiçbir yankı uyandırmadı, o kadar ki Iris ve Kris bunun olduğuna inanmıyorlar.

Ama öyle oldu. Kahretsin, öyle oldu, çünkü o adamı ve o öpücüğü kimseye itiraf edemeyeceğim kadar çok düşündüm. Kendime bile.

... *temeller asla tek bir şey değildir, birbirine kenetlenmiş birçok küçük şeydir.*

O zamandan beri kendime içgüdülerimle hareket etmek yerine ne yapmam gerektiğini sorduğum her an, bu konuşma aklımdan geçiyordu. Yabancı -Hex- istediğimi kendime itiraf etmeme izin vermediğim şeyi o kadar kolay biliyordu ki. Temel, sağlamlık, mutluluk. Ve o bir yabancıydı, zaman geçtikçe ve hiçbir şey ortaya çıkmadıkça ve daha sonra onu bulamadıkça, onun fantezisinin utanç verici boyutlara ulaşmasına izin verdim çünkü ne önemi vardı, onu bir daha asla görmeyecektim.

Şimdiye kadar, görünüşe göre, çünkü *hayatımı sikeyim*.

"Sanki yıllar önceydi," diyor Kris. "Kötü bir şey olmadı, en azından Cadılar Bayramı'nda. Tuhaf olduğunu kabul ediyorum ama bence aşırı tepki veriyor olabilirsin. Sadece birazcık."

Oh harika. "Beni koru."

Yavaşça uzaklaşıp banyoya koşuyorum ve başımı musluğun altına sokmayı düşünüyorum ama vazgeçip yanaklarımı soğuk suyla sıvazlıyorum. Buz gibi su içime bir sakinlik yayıyor ve öne doğru sallanıp alnımı aynaya çarpıyorum.

Kris haklı. Aşırı tepki veriyorum. Neredeyse iki yıl önce garip bir tesadüftü ve herhangi bir serpintiye yol açmadı, bu yüzden *aklımı kaçırmam* için bir neden yok.

Bu işi berbat *etmeyeceğim*. Babam bu konuda yeterince iyi iş çıkardı ve ben de Iris'in *tarafındayım* - bu iş patladığında, benim yaptığım bir şey yüzünden olmayacak. Bir daha olmayacak. Ben değişmiş bir insanım, lanet olsun, aşk acısı çeken bir okul çocuğu gibi hangi sapkın fantezileri yeniden yaşıyor olursam olayım.

Görünüşe göre, Cadılar Bayramı'nın varisi hakkında olan fanteziler.

Kendimi geriye itip yansımama bakıyorum.

"Oraya geri dönecek ve mükemmel bir Noel Prensi olacaksın," diye tıslıyorum kendime. "*Kendini toparlayacaksın, seni zavallı pislik.* O sadece bir erkek." Şiddetim azalıyor. "Korse yelek giymiş bir adam sadece." Daha da sönüyorum. "Neden bir *korse* yelek olmak zorundaydı ki?"

Balo salonuna geri döndüğümde herkes birbirine karışmıştı. Odanın öbür ucunda Iris ve Hex'i görüyorum; Iris House Caroler'dan biriyle kibarca konuşurken, Hex sanki daha az Noelvari bir şeye dönüşmesini sağlamaya çalışıyormuş gibi bir kupaya bakıyor. Belki de bunu yapmak için Cadılar Bayramı'nın büyüsünü kullanıyordur; kakaoyu ... Cadılar Bayramı içeceği neydi? Elma şarabı mı? Keçi kanı mı?

Kris yanıma sokuldu. "Şimdi iyi misin? Çıldırdın mı?"

Yoldan geçen bir garsondan bir bardak eggnog alıyorum. "Tabii ki. Korkmamı gerektirecek ne olabilir ki?"

"Oh, bırak da nedenlerini sayayım." Kris'in bakışları Iris'e kayıyor ve neşesi azalıyor.

"*Sen* iyi misin?" Onu geri itiyorum.

Bir an için bana ne kadar iyi olmadığını gösteriyor, ama sonra bir kamera yanıp sönüyor ve gülümsemeye zorluyor.

"Kahretsin." Eggnog'dan bir yudum aldım. Alkollü değil. Bu gece kazanamam.

Kris ve ben, Iris ve Hex'in Noel soylu evlerinin dönüşümlü üyeleriyle saray kurduğu yeri mükemmel bir şekilde gören yüksek bir masaya varana kadar, küçük konuşma girişimlerini ustalıkla savuşturarak odanın etrafında dönüyoruz. Babam, Neo ve Cadılar Bayramı Kral ve Kraliçesi bir süre onlarla kalıyor, sonunda başka gruplara ve sohbetlere çekiliyorlar ama bu bana Hex'in ebeveynlerini inceleme şansı veriyor. Hex kesinlikle babasına benziyor; daha uzun boylu, daha yaşlı ve bir şekilde Hex'in daha soluk ve zayıf bir versiyonu, daha az süslü ve tabuttan yeni çıkmış birine yakışan asık suratlı bir ifadesi var. Annesi Hex'ten biraz daha uzun boylu ve onun ilk baştaki bastırılmış öfkesini yansıtan yoğun koyu renk gözlere sahip. Köprücük kemiğinin üzerinde inci gibi küçük kafataslarından oluşan geniş bir kolye var ve bunlar ışığı keskin parıltılarla yakalıyor.

Kris yanımdan geçen garsondan bir avuç dolusu meze alıp aramıza bırakıyor. Pastırmaya sarılı hurma. Puan.

Bir tanesini ağzıma atıyorum ve kesinlikle Hex'in yüzünün yan tarafına bakmıyorum. Çenesi gergin bir şekilde toplanmıştı.

Burada olması önemli bir şey değil. Onun *o* adam olması. En iyi arkadaşının sahte yeni nişanlısının tadının nasıl olduğunu bilmek çok normal.

Gördün mü? Ben iyiyim.

"Bunların hepsini bir gün yapacağız," diyorum. Umutsuzca başka bir şey hakkında konuşmaya ihtiyaç duyuyorum.

"Ne yapacağım?" Kris soruyor.

"*Bu.*" Odaya el sallıyorum. "Partiler. Yemekler. *Noel*. Bizim olacak."

"Senin demek istiyorsun."

"Sanki seni soğukta bırakacakmışım gibi."

Söylemek istediğim şey, *bunu yalnız yapmama izin verme, Tanrı aşkına*. Kris bir yığın krakeri kaptı. "Noel Baba olmak istiyor musun?" "Bu nasıl bir soru böyle?"

Yüzünde doğru okuyamadığım bir şey var. Umursamaz bir omuz silkmenin arkasına sakladığı bir şey.

"Aynen olduğu gibi," diyor. "Ne yapmak istiyorsun?" "Ne yapmak *istiyorsun?*"

"Uluslararası İlişkiler. Açıkçası. Çocukluk hayalim, gerçekten." "Evet, tabii ki. Ama yapmak *istediğiniz* şey bu değil. Sen olmak istiyorsun Bir yazar, değil mi? Tanrım, yalvarırım gazeteci olma."

Dudakları keyifle eğildi. "Hayır. Gazeteci değilim. Ama bu soruyu önce ben sordum."

Çenemi ellerimin arasına alıp gözlerimi ona dikiyorum ve yoğun bir dinleme taklidi yapıyorum.

Başını bıkkınlıkla sallıyor ama sırtıyor. "Tam bir pisliksin." Bekliyorum.

Dinliyorum. Çok ama çok dikkatli dinliyorum.

Kris iç geçirir. "Bilmiyorum. Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Bir buçuk yılım daha var" - yüzünü buruşturuyor ama başını sallayarak kendini toparlıyor- "ve ben yedeğim."

İçgüdüsel olarak kardeşime böyle diyen birini tokatlamak istiyorum ama bunu söyleyen *o*. Yine de omzunu yumrukluyorum. "Hayır, değilsin."

"Evet, öyleyim. Babam beni hiçbir zaman herhangi bir eğitime dahil etmedi. Sanırım mezun olduğumda beni yedekte tutmak için bir yere yerleştirecek."

"*Yerleştirmek* mi? *Yedekte mi tutayım?* Sadece hayatınızın geri kalanında yapacağınız şey için değil, dünyaya neşe getirmesi gereken bir şey için sahip olduğunuz tutum bu olmamalı."

Kakaosundan bir yudum alırken kaşlarını kaldırıyor. "Peki senin tavrın nasıl farklı?"

"I-" Vay anasını. "Seçme şansın var."

Kekeliyor. "Evet, tabii. Elbette. Kaçıp bir kulübede münzevi bir yazar olmayı seçebilirim ve babam da bunu sorun etmez."

"Bir yazar mı?" Bu kelimeye odaklandım. "Gerçekten bunu mu yapmak istiyorsun?"

Kris sertleşiyor, beni izliyor, sonra başını sallıyor ve bir şeye karar veriyor. "Ye şu lanet krakerleri. Sanırım içlerinde kuru kayısı parçaları var."

Mezeler birden midemde taş gibi oturmaya başladı. Kris'in gitmek gibi bir seçeneği olduğu için değil, bu seçeneği kullanabileceği için. Münzevi bir yazar olma konusunda biraz fazla hazırdı. Bu sadece *başka bir yerde* olacağı anlamına gelmiyor, aynı zamanda beni tüm bunlarla, dünyanın en büyük tatillerinden birini ölümüne elinde tutan bir imparatorluğun başında, plastik biblolar üretmeye devam etmekten başka hiçbir şey yapamadan yalnız bırakacağı anlamına da geliyor.

Yine de yapmak istediği buysa, elbette bunu gerçekleştirmesine yardımcı olurum.

Ama onun gitmesi kalbimi kırar.

Bu yüzden duygularım çok karanlık olduğunda genellikle yaptığım şeyi yapıyorum: Kardeşime eziyet ediyorum.

"Bana büyüyünce ne olmak istediğini söyle. Kris. Kris." Yanağını dürtüyorum. "*Kriiiiiis*. Kristopher *Kringleeeee*."

Göbek adını kullanmamdan *nefret eder*.

O da hemen karşılık veriyor, "Kapa çeneni *Niiiiick*, Nicholas *Noëlllll*." Güldüm. Gülüyorum ve aptal krakerleri yiyorum ve Kris bana gülümsüyor.

"Sen benim için yedek değilsin," diyorum ona. Gülümsemem kayboluyor. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, Coal," diyor Kris. "Bunu biliyorum."

"Ve *biz* bu büyük diyarı miras aldığımızda" -elimi yine alaycı bir *şekilde* sallıyorum ama dürüst olmak gerekirse oldukça büyük- "yine de yapmak istediğin şeyi yapmanı istiyorum. Bunun bir parçası olmasan bile."

Kris uzun bir süre bana bakıyor. Dudakları hafifçe titriyor. "Eğer istersen buralarda takılırım."

Göğsümdeki gerginlik azalıyor. Birazcık.

"Birlikten kuvvet doğar, değil mi?" Bir kraker daha patlatıyorum ve "Buddy system" diyorum, ama ağzım doluyken "Buddy fyst'm" çıkıyor ve kırıntılar her yere saçılıyor.

Kris kolundaki bir kırıntıyı silerken bakışları donuklaşıyor. "Başka bir arkadaş seçebilir miyim?"

"Hayır. Bana mahkumsun." "Lanet olsun."

"Genetiği suçla, sürtük."

Babam bize doğru ilerlerken gözüme çarpıyor, daha masaya gelmeden kaşları niyetle kalkıyor.

Yaklaştığında yüzüme hoş bir gülümseme yapıştırıyorum. "Baba."

"Sen neden orada değilsin?" Babam başıyla şu anda sadece Hex ve Iris'in olduğu, Noel soylularının sonsuz gibi görünen geçit törenine işaret ediyor.

"Bitti-?"

"Cadılar Bayramı Prensi onunla bol bol baş başa kaldı," diye tıslıyor babam, yaklaşarak. "Bu yarışmaya katılmalısın. Oraya git. Hak iddia et."

"*Hak iddia etmek* mi? Ne yani, ona bir bayrak mı saplayayım?" Kris yanımda homurdanıyor.

"Nicholas." Masamızın önünden biri geçerken babamın bakışı ters bir bakıştan yapmacık bir gülümsemeye dönüşüyor. Onlar gidince tekrar eğiliyor. "Onu kazanmaya çalışıyormuş gibi görün. Ne de olsa tanıttığımız hikâye bu. *Git hadi.*"

İçimde bir tartışma başladı. Bunların hiçbirini nasıl kabul etmediğimi- Ama gözlerim babamın arkasına, odanın öbür ucundaki saate kayıyor. Saat 1'i geçiyordu.

Hay sikeyim. Affedilmeyecek kadar rahatsız edici bir şey yapmadan tüm bu olayın yeterince uzun sürmesine izin verdim, ancak yuvarlanmakla çok meşguldüm.

"Peki," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, tatlı bir gülümsemeyle. "Benim hissemi sahiplenmiş say."

Babam itiraz edemedi Kris'i tutup yanımda götürüyorum. Kris kaşlarını çattı. "Gerçekten gidiyor musun-"

"Tanrım hayır. Iris'i kurtarmanın tam zamanı."

"Ah. Sen ona eşlik et, ben ikinizi de koruyayım?" Her zamanki oyunumuz. Ama-

"Hayır," dediğimi duyuyorum. "Onu sen al. Ona ne kadar *mükemmel* göründüğünü söyle." "Isır beni."

"Sanırım *onu* ısırarak istiyorsun." "Ben-ne?"

Burnumun üstündeki deriyi ovuyorum. "Cadılar Bayramı. Vampirler. Werebunnies. Kafam oraya gitti. Hadi gidelim."

Ben bizi odanın diğer ucuna sürüklerken Kris kafası karışmış bir şekilde gülüyor.

Luminaria Hanesi'nin bir üyesi Iris'e yaltaklanırken Cadılar Bayramı prensine kaçamak ve güvensiz bakışlar atıyor.

Luminaria dükü ve Hex arasında gidip geliyor.

Düke, "Pastırmalı hurmalarımız var," diyorum ve sesimdeki sertliği duyuyorum, ama bunu nasıl durduracağımı bilemiyorum ve *pastırmalı hurma* demek, birinin *git kendini becer* diyebileceği bir tonda kulağa biraz komik geliyor.

Odanın diğer ucunu gösteriyorum.

Dük bana garip bir şekilde kaşlarını çattı. "Teşekkür ederim, Prens Nicholas.

Prens." Iris'e başını eğiyor.

Bir duraklama var.

Sonra Hex'e bakar. "Prens Hex."

Ama eğilmiyor ve gitmesi iyi oldu. Elim yumruk oldu.

Noel'de sık sık etkileşimde bulunmadığımız Bayramlara ilişkin genel bir güvensizlik duygusu var - Babamın Noel'in *daha iyi* olduğuna dair tüm felsefesi, diğer Bayramların çoğunun daha *önemsiz* olduğu anlamına geliyor. Ve beni Cadılar Bayramı Prensi ile doğrudan rekabete sokmak tüm bunları pekiştiriyor, bu yüzden Dük'ün tepkisi olağandışı değil. Ama neden beni bu kadar kızdırıyor? Hex'e karşı korumacı hissetmek için bir nedenim yok.

Aman Tanrım. Bu mudur yani? Ona karşı *koruyucu* hissetmek mi?

Kris yanımdan geçti. "Prens, size hemen ihtiyaç var."

Fiziksel olarak solgunlaşıyor ama Hex'e dönüyor ve ona şaşırtıcı bir şekilde sahte olmayan bir gülümseme veriyor. "Prens Hex," diyor reverans yaparak.

Belinden eğiliyor -o bel, Tanrım, beline *bakmayı kes-* ve doğruluyor. "Prens."

Oh, beni onun sesinden kurtar. Neden değişmiş olsun ki? Değişmedi, hala zengin ve ağır ve mideme tamamen öfkeli şeyler yapıyor.

Iris, Kris'in onu götürmesine izin veriyor ama Kris'in ona "Yeterince uzun sürdü" diye tısladığını yakalamadan önce değil.

"Özür dilerim!" Kris yan tarafını ovuyor. "Beni çimdikledin mi?"

Hex ve ben odanın diğer tarafındayız. Ciddi bir *geri çekilme* titreşimi yayıyor olmalıyım çünkü artık Noel aristokrasisi hoşbeş için gelmiyor, yani fiilen yalnızız.

Kıpırdamadan duruyorum. Hex de orada duruyor, bir korsan, bir vampir ve *Thor: Ragnarok*'ta New York'ta olduğu bir sahnedeki Loki'nin delicesine çekici bir karışımı olarak ve ilk önce benim

Aslında, kızların yanı sıra erkeklerden de derinden etkileniyorum. Hem Iris hem de Kris, onlara göre "*Chris Hemsworth tam orada*" olduğunda delirdiğimi düşünüyorlardı. Arkadaşlığımızdaki bu ayrılığı, büyük cinsellik eşitleyicisi üzerine bağ kurarak onardık: Deri giyen Cate Blanchett.

Kendimi kontrol edemediğim asla söylenmesin, çünkü Hex'le aramdaki sessizlik uzarken bile bu içsel korsan/vampir/Loki/deri düşüncelerimden bahsetmiyorum.

Yüzü sabırla beni incelemekten bıkkınlıkla gerilmeye başladığında hiç bitmeyen hiçliği bozan Hex oluyor.

"Görünüşe göre birbirimize rakibiz." Ellerini ceplerine soktu.

Beni gülmekten kırıp geçiriyor. *Rakipler*. Babam Hex'e böyle tepki vermemi istiyor. Ama sahte bir alınganlık gösteremiyorum, hala çok çekici olan gözlerinin etrafındaki göz kaleminin kenarını takip etmekten kendimi alamıyorum.

Kızgınlıktan yamulmuş gözler.

Şaşkınlıktan değil.

"Beni gördüğüne şaşırmadın." Ben durduramadan ağzımdan çıkıverdi.

"Noel Prensi, Noel sarayında mı?" Sesi çelik gibi. "Pek sayılmaz."

"Hayır, ben *demek* istedim."

Etrafımızda kadehler tokuşuyor. Odanın öbür ucunda biri gülüyor. Ve Hex bana o etkilenmemiş bakışını atmaya devam ediyor.

Muhtemelen aptal değildi ve buraya gelmeden önce Noel'i araştırdı, yani birbirimizi tekrar göreceğimizi biliyordu-

Ama sonra, "Meşhur Prens Nicholas'ın hatırlayıp hatırlamayacağını merak ediyordum" dedi.

Ve ses tonundaki bir şey tüm beynimi alt üst ediyor.

"O zamanlar kim olduğumu biliyordun." Her kelimeyi bilerek söylüyorum, bunu anladığımdan emin oluyorum çünkü *ne sikimse*. "*Biliyordun*."

"Elbette." Bir duraksama ve gözlerinin kısılması. "Kim olduğumu bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır! Yani, evet, kim olduğunuzu bilmiyordum. Nasıl *oradaydın*?" Daha da yaklaşıyorum, yaşadığım şoku ona fısıldayarak anlatıyorum. "*Tesadüfen benim barımdaydın ve tesadüfen o sokağa çıktın ve-*"

Yüzü, o geceyi yeni bir mercekten görüyormuş gibi buruşuyor, ama sisli bir mercek, hiçbir şeyi netleştirmeyen bir mercek. "Benden şunu bekliyorsun

benim kim olduğum hakkında en ufak bir fikriniz olmadığına inanıyor musunuz?" Gözlerini kırışştırıyor ve sahneyi işaret ediyor. "Ve *o ana* kadar bunu fark etmediniz mi?"

"*Sen* geri zekâlı *mısın?*" şeklindeki ses tonu hak edilmiş olsa da yine de acı veriyor.

"Seni barmen falan sanıyordum." Göğsümdeki sıcaklık kaburgalarımın kırılğanlaşmasına ve yeterince genişleyememesine neden oluyor. "Bir buçuk yılımı senin ya bir daha asla bulamayacağım normal bir adam ya da hayal gücümün çok canlı bir ürünü olduğunu düşünerek geçirdim."

Tek kaşını kaldırıyor. "Son bir buçuk yılını beni düşünerek mi geçirdin?"

Hay sikeyim. "I-" Hayır, sadece ona yaslanalım. "Seni unutacağımı mı sandın?"

"Prens Nicholas'ın bir öpücüğün çabucak göz ardı edileceği kadar çok cilveleştiğini sanıyordum."

Sadece bir öpücük değildi. Demek istediğim, öpücük harikaydı, ama diğer her şeydi, tüm bokumu dökmeme izin vermesi ve dinlemesi ve tam olarak duymaya ihtiyacım olanı söylemesi idi.

Neredeyse hepsini ona anlatacaktım. O tek etkileşimin benim için ne kadar önemli olduğunu. Ama zaten kendimi küçük düşürmeye çok yaklaştım.

"Benim kaçamaklarım yok," diye devam ettim.

Aptalca şakalar ve sorumsuzluktan yatıp kalkmaya geçmek çok da uzak bir ihtimal değil ve magazin basını son birkaç yıldır çıktığım herkesi skandal bir ilişki ya da tek gecelik bir ilişki gibi gösterdi. Bazıları öyleydi. Ama yine de. Ben bir zebaniyim ama kalpsiz değilim.

Hex'in bakışları kuşkuyla doludur. "Ah. Özür dilerim. Elbette Prenses Iris'e deliler gibi aşıksınız."

Sesinde yemlenmiş bir şey var, ama Iris hakkında konuşmak istemiyorum, konuşamam, içimde kabaran tüm cevapsız sorularla ve onun *burada* olduğu gerçeğiyle olmaz. O adam burada, önümde ve geçen sefer sarhoş bir salak gibi davranmamı telafi etmek için kıcımlı yırtarak flört etmek yerine, anlamsızlığın içinde bir anlam bulmaya çalışıyorum.

"Bekle." Ellerimi havaya kaldırdım. "Barda kim olduğunu bildiğimi ve seni başımın tacı yapmaya çalıştığımı mı düşündün?" Muhtemelen daha sonra onunla hiç iletişime geçmediğimde ya da ulaşmadığımda bu durum pekişti.

Omuz silkiyor ve küçük, sıradan bir hareket olması gereken şey beni geçici olarak raydan çıkarıyor. Omuzları ince, kemikli, kaşları kadar keskin ve bakışlarındaki o kesici bakış, onunla ilgili her şey bir

ve birdenbire kanımı akıtmasından başka bir şey istemedim.

Başımı sallıyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Belki onunla gözlerim kapalıyken konuşsam bu daha kolay olur? Daha ürkütücü ama daha kolay.

"Niyetinizi başka nasıl yorumlayabilirdim ki?" diye sorar.

Gözlerim isteksizce açılıyor ve homurdanıyorum. "Konuşmamızın hangi kısmı *seni tavlama* olarak algılandı? Cadılar Bayramı'nda çiftleşme dansları normalde böyle mi olur - bir kişi zil zurna sarhoştur ve diğerinin üzerine saçma sapan kelimeler kusar?"

Hex'in alaycı olmayan bakışları hafifçe titriyor. Varlığımın devam etmesinden rahatsız olmaya bu kadar kararlı olmasaydı sanırım kıkırdardı.

Yine de devam ediyorum. "Ve bu neden o barda olduğunu ya da o etkileşimden ne çıkardığını açıklamıyor, çünkü-" Tüm hızlı düşüncelerim durma noktasına geliyor ve bir farkındalıkla neredeyse zıplıyorum. "Çünkü o ara sokakta *peşimden* geldin. *Ben seni* takip etmedim."

Bir an için Hex'in cephesi çatlıyor ve bu akşam bastırdığı tüm duyguları görüyorum - belirsizlik, temkinlilik, bu konuşmadan bir tür ahlaki zaferle çıkma arzumu frene basan bir kervan. Bu bir oyun değil ve her ne yaşadıysak anlamsız bir bar takılması değildi çünkü ikimizin de konumu bunların basit olmasına izin vermiyor.

Dikkati beni geçip odanın öbür ucundaki kalabalığın içinde anne ve babasına takılıyor. Ona çok bariz bir şekilde "*Müdahale etmemize gerek var mı?*" der gibi baktılar.

Onlara kafasını sallayana kadar rahatlamıyorum.

Tamam. Kaçmaya çalışmıyor. Bu iyi, değil mi?

"Seni o sokağa kadar takip ettim." Tekrar omuz silkiyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Magazin basını o barı tercih ettiğinizi gizlemiyordu ve ben de o bölgedeydim. Nasıl biri olduğunu *merak ediyordum* diyelim."

"Ne?" Başımı bir kez daha sallıyorum, umarım bu her şeye bir anlam katar. "Neden?"

Hex'in yüzünde içe dönük bir şeyin *en* küçük titreşimi beliriyor - belki de utanç? Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirerek siler.

Dikkatim o temasa odaklanıyor. Başparmağı dudağında. O parmağında bir yüzük var, gümüş bir kafatası ve ben bunun ne kadar küstahça bir şey olduğunu anlayamadan bakışlarım ağızda kalıyor.

Dudaklarının ne kadar dolgun olduğunu hayal etmediğimi bilmenin verdiği rahatlama tamamen bencilce. Ama sokağın karanlık ışığı rengini gizlemişti, şimdi açıkça gördüğüm gül rengi bir kızarıklık ve onun tadı-hatırası, altımda hareket eden o yumuşak dudakların hissi beni bunaltıyor.

Ağzım sulanıyor, midem sıkışıyor.

Ne yapıyorum ben?

Bakışlarımı tekrar yukarı kaldırıyorum, onun gücenmiş öfkesine karşı hazırlıklı oluyorum.

Ama Hex'in gözleri benimkilere takılıyor, hafifçe aralanıyor ve onu açıkça süzdüğüm için bana seslenmiyor. Alay etmiyor, aramıza mesafe koymuyor ya da ilgimin istenmediğini ima edecek herhangi bir şey yapmıyor.

Yanaklarında pembenin en soluk tonu çiçek açıyor. Solgun teninde iki mükemmel daire.

Buranın sıcağından ya da gecenin yorgunluğundan olabilir.

Yutkunmam boğazımı aşındırıyor, kum ve dövülmüş taşlar.

"Neden ne?" diye soruyor, yüzümde hızlı bir nefes tüyü belirliyor.

"Nasıl bir insan olduğumu neden merak ettiniz?" Soruyu tekrarlıyorum.

Unuttuğu bir soru.

Kızarırken.

Ellerimi öyle sert yumruk yapıyorum ki başparmaklarımdan biri çatlıyor.

Hex başka tarafa bakıyor, kendini toparlıyor ve tekrar gözlerimle buluştuğunda duruyor, bekliyor. Başımı sallayıp onu dürttüğümde başını eğiyor.

Bir şey söyleyeceğimi düşünmüştü. Söylemediğim bir şey ve şu anda bana bakışı tamamen şok edici. "Noel Prensi'nin nasıl biri olduğunu neden merak etmeyeyim ki?" dedi sonunda, biraz da alaycı bir şekilde.

"Neler oluyor?" Tam nefes alamadığım için sesim kısık çıkıyor. "Bu konuda nasıl bu kadar sakınsın?"

Cevap bir anda netleşti: Çünkü o gece onun için o kadar da önemli değildi. Çünkü öpüşmeden önce kim olduğumu biliyordu ve burada olmam onun için şok edici değildi ve muhtemelen şu ana kadar o geceyi düşünmedi ve bir kerelik bir bar sokağı öpücüğünden çok daha büyük endişeleri var.

Göğsümdeki ağrıyı şiddetle görmezden geliyorum. O geceyle ilgili hissettiğim her şey bir fanteziydi. Bunu biliyorum. Kafamda kurduğum şeyler yüzünden reddedilmiş hissetmek aptalca. Yüzünün kızarması tedirginlik olabilirdi çünkü *başka biriyle* aşk yaşamak için buradaydı, benim de aşk yaşamam gereken biriyle.

"Uzun zaman önceydi," diyor sertçe. Sanki üzölmüş, belki de tiksiniş gibi... Geri çekilip elimi ağzıma götürüyorum ve hayatımda hiç bu kadar iğrenç hissetmemiştim.

"O zaman bu iş gecikti,"
diyorum. Hex kaşlarını çatı. "Ne
gecikmiş?"

"Özür dilemek. O gece sana borçlu olduğumu söyledim ama aslında hiç yapmadım. Sana kendini bir fetihmişsin gibi hissettirdiğim için özür dilerim. En azından önce adını sormadan seni öpmemeliydim. Seni temin ederim, bir daha böyle bir şey olmayacak."

Hex özür dilerken tökezlememi izliyor. Gözlerinin her hareketini yüzümde hissedebiliyorum, sanki kelimelerimin ötesinde düşüncelerimi okuyor.

Duruşunda hiçbir değişiklik yok, ama söylemek istediği her neyse onu çözmesine izin vermek için sessiz kalmam gerektiği hissine kapılıyorum.

"Gerek yok..." Kırmızı gömleğinin kolunu parmaklıyor, bu rahatsızlığının tek dışa vurumu ve bana dönüp bakmadığında tüm kanımın uzuvlarımdan çekilmesine neden oluyor. "O öpücük için özür dilemene gerek yok. Onu başlatan sen değildin."

Bütün oda sallanmaya başlasa kıpırdayamazdım. "Affedersiniz?"

Ama o uzaklaşıyor.

Uzaklaşıyor ve beni orada bırakıyor, bu kelimeleri kenarları yumuşayana ve bükölene kadar kafamda gezdiriyorum.

Bunu başlatan sen değildin.

NE

OLUY

OR

LAN?

Bebeğim Dışarısı Kömür

IRIS

coal-kris bana cadılar bayramı prensimizin bardaki adam olduğunu mu söyledi? GERÇEK Mİ?? Kahretsin!!
Ne hakkında konuştunuz? Balo salonundan çıkarken taş kesilmiş gibiydin.
ayrıca grup sohbetini yeniden adlandırmayı bırakın

Iris konuşmaya "Iris ve Claus Çocukları" adını verdi.

Hiçbir şey.

Ve o bizim cadılar bayramı prensimiz değil.
O sadece senin prensin.

ve ben taşlaşmamıştım

Kömür konuşmaya "Seni Düşündüğümde Elfime Dokunuyorum" adını verdi

IRIS

Hiçbir şey mi? Yalancı.

Kraliyet'i kastetmiştim, yani hepimizi, sadece sizinkini ve benimkini değil.

oh tanrım
kömür

Iris konuşmaya "Iris ve Claus Boys, Kömür Değiştirmez" adını verdi.

KRIS

Bizimkilerin hepsi mi? Gotik bir prens sipariş ettiğimi
hatırlamıyorum. Ama Coal, kesinlikle taş kesilmiştin.

Sana ne dedi?

Onu tekrar öpmeye çalıştın mı?

Evet, balo salonunun tam ortasında.

Çünkü beni bilirsin, azgın sapık.

Pantolonumun içinde tutamıyorum.

Ağzımı kastediyorum. Dilim ağzımda.

Pantolonumdan hiçbir şey çıkmadı.

veya ağız

Ben yatmaya gidiyorum.

KRIS

Dostum, sen bir tren
enkazısın.

Kömür konuşmaya "Sadece Çoraplar Asılı Değil" adını verdi

IRIS

kömür!! brüt

**Iris konuşmanın adını "Kömür Küçük Şeker Kamışı İçin Aşırı Telafi
Ediyor" koydu.**

Özür dilerim peep, az önce

benimle dalga mı geçtin?

iris

Iris bana şaka yaptı Kris.

IRIS

Sen başlattın.

KRIS

Biliyorum, her şeye şahit oldum.

Tamamen masum bir üçüncü taraf izleyicisi olarak, onu kazanan ilan
ediyorum.

**Kris konuşmaya "Peep, Mini Şeker Kamışı ve En İyi Noel Baba" adını
verdi**

Konuşma Adı Kilitli

KILITLEYEBİLİR MİSİN?

KRIS

TEKRAR AÇ

KRIS

Bize Hex'le ne konuştuğunuzu anlat.

IRIS

ooooo konuyu nasıl böyle geri getirdiğini görüyorum kris, bravo, bravo, o
sadece şantaja cevap verir

Berbatsınız.

Ben ve mükemmel şeker kamışım yatmaya
gidiyoruz.

Altıncı Bölüm

Bunu başlatan sen değildin.

Ertesi sabah şafak vakti zar zor uyuyarak yataktan kalkıyorum ve Kris'in geçen yıl bana hediye ettiği kapüşonluyu çekiştiriyorum - üzerinde iki Noel ampulü ve *I've Got Balls* yazıyor. Ama çok rahat bir kapüşonlu ve şu anda olabildiğince rahat olmaya derinden ihtiyaç duyuyorum.

Bunu başlatan sen değildin.

Kapüşonum yukarıda, ellerim ceplerimde, yalınayak ve hala kırmızı pazen pijama pantolonumla yatak odamdan çıkıyorum.

Beni öpmüştü.

Beni öpmüştü. Sarhoş ve dağınık halimle.

Bunu başlatan sen değildin.

Mutfığa doğru yığıldım. Bir tepsi kapıyorum. İki büyük tarçınlı rulo krep yığımıyla doldurun - hiçbir şey yılın bu zamanında mutfığımızı yenemez, *hiçbir şey* - ve dev bir sürahi taze dökme kahve ve bir sürahi yulaf sütü.

"Renee," diye sesleniyorum mutfığın öbür ucundan, öğle yemeği için yemek hazırlığını denetlemekte olan baş aşçıya. "Seni ve çalışanlarını Kris'i sevdiğimden daha çok seviyorum."

Parlak bir gülümsemeyle başını kaldırıyor. Etrafındaki insanlar da bana bakıyor, doğramalarına ve not yazmalarına ara veriyorlar, birkaçı el sallıyor, hepsi de onunkine uyan eğlenceli sırtışlarla.

"Teşekkür ederim Prens Nicholas," diyor Renee. Tepsime bakıyor ve iç geçiriyor. "Neden iki porsiyon karbonhidrat ve şeker alıp hiç meyve ya da sebze yemediğinize şaşırmadım?"

"Bunların hepsi benim için değil-"

Yüz çevirdiğim kahvaltı sofrasını işaret ediyor. "En azından meyve al. Yoksa kreplerin içine ıspanak püresi koymaya devam etmek zorunda kalacağım."

Dönüp bir kase dilimlenmiş kavun alıyorum ama omuzlarım kaskatı kesiliyor.

"Özür dilerim." Ona doğru döndüm. "Kreplerin içine ıspanak püresi koymaya *devam* mı dedin?"

Renee, çalışanlarından birinin havuçları nasıl dilimlediğine bakarak başını sallıyor ve bana sadece yarı dikkatini veriyor. "Evet, tabii ki."

"*Tabii ki mi?*"

"Küçükken ikinize de sebze yedirmenin tek yolu buydu." Tekrar bana bakıyor, başını eğiyor. "Kreplerinizin neden yeşil olduğunu hiç merak etmediniz mi?"

"*Noel gibiydiler!*" "Evet. Ispanak sayesinde."

"Çocuklarınız var! Onlara da bana ve Kris'e davrandığın gibi kurnazca mı davranıyorsun?"

"Unapologetically."

Şef yardımcısı bir üretim sayfasını okurken sırtışını gizleyemiyor. "Lacie! Bunu biliyor muydun?" Talep ediyorum.

Lacie'nin kaşları havaya kalkıyor ve başını sallıyor. "Ben karışmıyorum."

"Oh, sessizlik suçlayıcıdır." Dikkatim diğerlerinin üzerinde geziniyor, yarım düzine insan yemek hazırlıklarına gülüyor. "Tüm kalbimle söylüyorum, bu ne cüret. Hem de hepiniz. Güvenimi yerle bir ettiniz. Size inat açlık grevi yapmalıyım."

"Mhmm." Ben çıkarken Renee bana gülümsüyor.

"Çocuklarına selamımı söyle ve onlar adına özür dilerim, seni hain."

"Yapacağım. Kahvaltınızın tadını çıkarın, Prens Nicholas."

Tepsiyi dengeleyip merdivenlerden yukarı çıkarken mutfak personelinin kahkahaları beni takip ediyor, her ihtimale karşı ana alanlardan kaçınmak için etrafta dolanırken güvenli mizah balonu sönüyor. Hex'in nereye yerleştirildiğini biliyorum, sarayın karşı tarafındaki bir kanada. Ama yine de.

Bunu başlatan sen değildin.

Lanet olsun.

Iris'in kapısının önünde tökezleyerek durduğumda zihnimde bir küfür mantrası dolaşıyor. Kapıyı tekmeleyip alnımı kapı çerçevesine yaslıyorum.

İçeride ayak sesleri duyuyorum, sonra kapının kilidini açıyor ve kapıyı açıyor.

Acınası bir şekilde inliyorum. "Dün gece seni daha erken kurtaramadığımız için üzgünüm."

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok, sana söyledim." Bir duraklama. "Ama bir dahaki sefere, gece yarısından önce yap."

Ona gülümseyip tepsiyi kaldırıyorum. "Söz veriyorum, Sindirella."

Teklifimi inceliyor ve memnun bir mırıltıyla kabul edilebilir buluyor.

"Oooh, tarçın. Ama Kris'in grup sohbeti adını açmasını sağlayamıyorum."

Nefesim biraz fazla dramatik. "Kahvaltının yıldız işaretleriyle geldiğini düşünmen beni incitti, incitti."

"Oh, yani bu da bana hayran taliplerimden biri olarak *kur yapma yöntemin* değil mi?"

Şaka yapıyor, biliyorum; bana kirpiklerini kırıştırtıyor.

Ama bu beni susturuyor, çünkü bu aklıma bile gelmedi. Böyle şeyleri her zaman yaparım. Ama şimdi durum *farklı*, değil mi? Biri görürse-

Iris sırtarak gözlerini devirir. "Gel buraya, seni aptal."

Tereddüt ettim. Sonra tereddüt ettiğim için kendimden nefret ediyorum çünkü bunların hepsi *sahte*, babamın yalanları etrafımda koza örüyor, bu yüzden silkeleniyorum ve o kapıyı arkamdan kapatırken içeri giriyorum.

Ren geyiği yarışlarının erken başlaması sayesinde çoktan giyinmiş, sıcak tutan yün bir elbise giymiş, hala mor, örgüleri uzun bir yan düğüm halinde.

"Dün gece hiç uyudun mu?" Tepsiyi süitinin ön odasındaki masanın üzerine koydum. Burası Noel sarayında bir misafir odası, ama her yerde Paskalya dokunuşları var - büyülü bir şekilde tomurcuklanan laleler, pastel yumurta sepetleri. İki koridor ötedeki babasının odası da aynı şekilde süslenmiş.

"Birkaç saat." Biz otururken hemen kahveye yöneldi. "Öyle mi?"

Bir kahkaha patlatıyorum. Başka bir acınası inlemeye dönüşüyor.

İç çekerek kupasını bırakıyor ve masanın yanındaki çantayı karıştırıyor. Sanat malzemeleri, iplik yumakları ve fırçalar -kendisi gibi benim de "*stresimi el işine yönlendirmemi*" sağlamaya çalıştı, her seferinde gülünç sonuçlar elde etti- ta ki bir oje bulana kadar. Rengini sormuyorum; elimi onun için masaya koyuyorum, diğer elimle yemek yiyorum.

"Tırnakların tam bir rezalet," diyor.

"Pekala, *Wren*. Ben bir erkeğim."

"Cinsiyetçi."

"Yani-"

"Ne demek istediğini anlıyorum. Kıpırdama." İşe koyuluyor, ben de yemek yiyorum, gözlerim çiçek tacını bir kaidenin üzerinde, büyüyen bir ışığın altında tuttuğu yere kayıyor. Onları Paskalya'nın büyüyle canlı tutabiliyor ama bunu hep yaptı, bitkilerin ve Paskalya yaratıklarının onun büyüüne muhtaç kalmamaları için fazladan adım attı, anlamsız bir Paskalya Prensesi *olmadığından* emin oldu.

"Ee," diyor bir süre sonra, cila fırçasını başparmağımın üzerinde gezdirerek usulca. "Hex hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır. Sahte nişanımız hakkında babanla tartışmak için anneni kullandığım için özür dilerim. Daha önce özür dilemeliydim. Haddimi aştım."

Bana göz kırpmıyor. Şaşkınlığı omuz silkmeye dönüşüyor ve yeniden resme odaklanıyor. "Doğru olmayan hiçbir şey söylemedin."

"Yine de. Bu çok saygısızcaydı."

"Hayır, saygısızca olan onun bu anlaşılmayı anlayacağını söylemesiydi. Kızın ona çok kızacağını çok iyi biliyordu."

"Paskalya'da işler gerçekten o kadar tehlikeli mi? Yani, Lily Sevgililer Günü'nde evleniyor, bu da biraz güven veriyor olmalı. Neden Noel'e de ihtiyacınız var?"

Iris fırçayı boya şişesine daldırıyor, geri çıkarıyor, tekrar daldırıyor, bunu birkaç kez yaptıktan sonra başını sallıyor. "Annem öldüğünden beri böyle. Güce aç değil, ama daha çok... telkinlere duyarlı. Mahkememizden, ona daha fazlasını yapması gerektiğini söyleyenler; babandan. Acı çekiyor. Onu özlüyor. Anlıyorum. Ama bilemiyorum. Öldüğünden beri ona yardım etmeye çalıştım. Hiçbir zaman yeterli gelmedi ve son zamanlarda *gerçekten* de yeterli gelmiyor, ne yaparsam yapayım boş boş bakıyor ve Paskalya'nın bana ihtiyacı olduğuna dair bir şeyler mırıldanıyor. Sanki ben bilmiyormuşum gibi. Easter'ın bana ihtiyacı olduğunu *biliyorum*. Bana ihtiyacı olduğunu biliyorum. Farkındayım."

Kaşlarını çatılıyor ve başka bir cila şişesi bulmak için çantasını nasıl zorla karıştırdığını izliyorum.

"Mezun olduktan sonra ne yapmak istiyorsun?" diye sordum. "Gerçekten. Biliyor musun?"

Iris gözlerini kısar. "Bunu yaptığımdan oldukça eminim Coal."

"Görevlerin değil. Yani *gerçekten* ne yapmak istiyorsun? Bir şeyler olmalı. Bir keresinde sanat okuluna gitmek istemiştin." Kris'in bu soruya cevap vermemesi beni rahatsız ediyor.

Bu soruya verecek bir cevabımın olmaması beni daha çok rahatsız ediyor.

Iris ojesini bırakır ve krepinden bir ısırık alır. Gözleri kayar ve bir gülümseme kıvılcımı parlar.

"Ne?" Ben de onun sırtışını yankılıyorum.

"Tamam." Ellerin tozunu alıyor ve avuçlarını birleştirip bana bir yumurta göstermek için arkaya doğru açıyor. Sıradan bir yumurta değil, bir Paskalya süsü.

Yüzeyi özenle mükemmel geometrik desenlerle kaplanmış narin bir heykel, renklerin hepsi zengin, yoğun mücevher tonlarında.

"Çok güzel," diyorum ona bakarak.

Iris onu baş ve işaret parmakları arasında sıkıştırıyor. "Buna kraslice deniyor. Doğu Avrupa'da yaptıkları bir tür yumurta boyama. Balmumu ve boyayı katmanlandırırlar ve sonra bu ayrıntı seviyesini ortaya çıkarmak için soyuyorlar - gölgelendirmeyi görüyor musunuz? Yeşilin altındaki maviyi? *Saatler* sürüyor. *Beceri* gerektiriyor."

"Yani... kraslice mi yapmak istiyorsun?"

Iris elini çeviriyor ve yumurta yok oluyor. "Evet. Hayır. İstiyorum-" İç geçirir ve bir ısırık daha alır. Çiğnerken başını sallar. "Paskalya için hazırladığımız her şey gittikçe daha da... ucuzlaşıyor. Kolaylık ve hız, kraslice gibi şeylerin önüne geçiyor. Güzel olan bazı şeyler yapıyoruz ve sunduğumuz şeylerin erişilebilir olması önemli. Ama... Bilmiyorum." Sandalyesinde geriye doğru çöküyor. "Keşke böyle şeylere daha fazla öncelik verebilseydik. Kolaylık olsun diye değil, gerçek bir gelenek olsun diye."

"Anladım."

Bana karşı dudaklarını
düzleştiriyor. "Ne? Ben
biliyorum."

"Oh, gerçekten mi? *Kömür* Noel geleneklerini önemser mi?"

İkinci kez söylediği bir şey içime işledi ve şimdi bunu belli ediyorum.

"Umurumda." Çatalımı yere bıraktım. "Sadece umursamanın bir şeyleri nasıl değiştireceğini anlamıyorum. Eskiden bunu sorun etmezdim, çünkü belki de Noel'in sorumluluklarını tam olarak anlamıyordum, belki de gördüğümünden daha fazlası vardı - ama Tanrım, artık bu doğru değil."

Iris beni dikkatle izliyor. "Nasıl yani?"

"Tamam." Sanırım bunu yapıyorum. "Eski geleneklerden bahsettiniz, değil mi? Küçükken Kris'le Noel'in tarihini incelediğimizi hatırlıyorum. -ki yıllardır yapmıyoruz ve bırakmak hayal kırıklığı yarattı, çünkü eskiden çok severdim-"

"Yaptın mı?"

"Evet. Bu senden önceydi." Annem gitmeden önce. Her şey değişmeden önce.

Tanrım, bu eski halimi yıllardır düşünmemiştim. Şimdi düşünmeye başlamak bile bir parçanın çaresizce aydınlanmasına, göğsümde coşkulu bir neşeye neden oluyor.

"Soylu evlerimiz gibi şeyleri öğrendik. Luminarialar, Jacobslar, Frostlar, İlahiciler - bunların Noel'in dünya genelinde farklı toplumlarda yarattığı farklı neşe ceplerinden nasıl geliştiğini. Sadece *kolay* değil, kuşatıcı bir kutlama yaratmak için bir araya gelen veya gelebilecek daha yüzlerce farklı kültürel dokunuş var. Ama kimse bunun hakkında konuşmuyor mu? Ortaya koyduğumuz her şey, sadece belirli bir insan tipine uyan, aynı eski, kusulmuş şeyler."

"Evet, aynen öyle." Iris cilalardan birinin kapağını yerine takıyor. "Çok daha fazlasını yapabilirdik. Ama yapmıyoruz. Babam ve seninkiler Tatillerimizin birleşmesinin işleri nasıl değiştireceğini söyleyip duruyorlar ama babam işleri geliştirmek için genel bir *genişleme* çabasının ötesinde başka hiçbir adım atmadı. Kayıtsızlığı her geçen yıl artıyor ve ben bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum."

"Sadece baban değil."

Iris'in yüzü buruşur. "Kendi Tatiliniz için konuşun."

"Yani sadece en tepede değil. Okuldaki arkadaşlarımdan çoğunun Noel'e nasıl baktığını biliyor musunuz? Aynı benim gibi - eve gitmek istemiyorlar, aileleriyle uğraşmak istemiyorlar, belki tartışmalarının stresini azaltacak güzel bir hediye alırlar diye umuyorlar. Ve burada anlıyorum ki bu tutum tam da babamın iltihaplanmasına izin verdiği şey, çünkü Noel'in metalaşmasına odaklanmayı tercih ediyor, böylece kaynaklarımızı genişletebiliyor, Tatilimizin anlamlı bir şeyle yankılanmasını sağlamak için daralıyor. Ama anlamlı olur muydu? Sağladığımız herhangi bir şey gerçekten yankı bulur mu, gerçekten bu dünyada herhangi bir şeyi *daha iyi* hale getirebilir mi?"

Iris kaşlarını çatır. "Yapıyoruz. Biz insanları-"

"Mutluyum. Biliyorum. Ama kötü bir şeyin olmasını engellemek için hiçbir işe yaramadığı defalarca kanıtlanmışken bir günlük mutluluk neye yarar? Sahip olduğumuz tüm para ve mal varlığını hayır kurumlarına aktarsak daha iyi olmaz mı? *Bu* daha fazla işe yaramaz mı?"

"Noel hayır kurumlarıyla ilgilidir. Öyle olduğunu biliyorum."

"Evet, öyle. Ama bu, büyük ölçekte ihmal edilebilir bir miktar. Ve üzücü olan şu ki, hayır kurumlarına gönderdiğimiz küçük bir yüzde, muhtemelen sattığımız diğer tüm şeylerin toplamından daha fazla fayda sağlıyor. Çünkü günün sonunda insanlar neye sahip olmayı tercih eder: beyaz bir Noel ve büyümlü duygularla dolu tek bir gün mü, yoksa başlarını sokacakları bir çatı mı?"

Iris yana doğru sallanır. "Hiç böyle konuştuğumu duymamıştım."

Sandalyeye geri oturuyorum - öne eğilmiştim, omuzlarım çökmüştü - ve ciğerlerime dolan gerginlikle savaşmak için nefes almak zorunda kalıyorum. "Evet. "Evet. Sanırım ben de sana her şeyi anlatmıyorum."

Nefes veriyor. "Ders yükümü değiştirdiğimi sana söylemediğim için özür dilerim. Önemli bir şey değil."

Tam olarak kastettiğim bu değildi ama kabul ediyorum. "Şunu söylemeyi keser misin? Öyle. Buna izin var. Baban hayatını belli bir şekilde yaşamaya zorladığı için kızgın olabilirsin."

"Ama ben *değilim*." Elindeki cila şişesini somut olmayan bir şeyi kapsayacak şekilde sallıyor. "Derslerimden nefret etmiyorum. Bazıları ilginç. *Ve uygulanabilir*. İstatistik dersinde birinci olduğumu söylemiş miydin?"

Başımı geri çekiyorum, yüzüm tiksintiyle tamamen açılıyor. "Tanrım, Iris, bu düşündüğümden çok daha kötü. Senin için bir müdahale düzenleyebilirim."

"Ve" -yakınlaşıyor, dikkat çekici bir şekilde- "*Hoşuma* gitti."

"Kimse istatistiği *sevmez*. Bu felsefe ama sayılarla." Yüzü allak bullak oldu. "Ne? Hayır, değil."

"Evet, hepsi teorik şeyler. Eğer iyi tartışabilirseniz, istediğiniz cevabı alabilirsiniz."

O şaşkın bakış bir kıkırdamayla kırılıyor. "Eğer istatistiklerin böyle olduğunu düşünüyorsanız, başarısız olmanıza şaşmamalı."

"Sonunda geçtim." Zar zor. "Demek istediğim, istatistikleri sevmek bir yardım çağrısıdır."

"Yardım için çılgık atıyor olmalıyım, çünkü felsefe derslerimi de seviyordum."

Kusmayı taklit ediyorum. Şiddetle. "Zihninin eğitimin cazibesıyla bu kadar yozlaşmasına izin vererek seni tamamen hayal kırıklığına uğrattım-" Gözlerim sonunda sağ elime takılıyor. "Tırnaklarımı siyah ve turuncuya boyamışsın."

Sırıttıyor. "Belli bir Cadılar Bayramı misafirine saygı göstermeniz gerektiğini düşündüm."

Dehşete kapılıp kapılmamam gerektiğine karar vermeye çalışıyorum ama elimi yumruk yapıp -boya kurumuş- kapüşonumun cebine sokuyorum.

Iris tiz bir cıvıltı çıkarır. "Aman *Tanrım!* Ondan *hoşlanıyorsun*."

Kapüşonumu taktım ama beni yeterince saklamıyor. "Ben-"

"Coal, tırnak boyları konusunda benimle kavga etmedin. Ondan *hoşlanıyorsun*. Aman Tanrım!" Bacaklarını sandalyeye sıkıştırmış, manik kıkırdamalarla kuşatılmış. "Kris bana

Dün gece Hex yüzünden aklını kaçırmıştın ama ben başka bir şey olduğunu düşünmüştüm, değil-"

"Tamam, tamam, *dur*, çünkü evet, diğer her şey. Elin için yarışan şu sahte saçmalık. Bu yeterli değil mi? Başka stres faktörleri uydurmayalım."

Ama sırtışı düpedüz *vahşi*. "Uh-huh. Elbette. Sana kesinlikle inanıyorum."

"Onun var olduğu konusunda bana inandığın gibi mi?"

"Aynen öyle."

"Hayır. Iris." Kris ve Iris bu yönümü gören tek iki kişi ve onlar bile o kadar nadir görüyorlar ki Iris'in dalga geçmediğimi, yüzümdeki ciddiyetin gerçek olduğunu anlaması bir süre alıyor - gerçek ve yalvaran.

Bacaklarını tekrar yere indiriyor ve bana doğru eğilerek duruşuma uyuyor. "Kömür mü?"

"Ondan hoşlanmıyorum," diyorum ona, her kelimeyi Tanrı'ya inandırıcı gelmesini umduğum düz, sakın bir sesle ifade ederek. "Ondan hoşlanamam. Ondan hoşlanmamam için bana yardım etmelisin."

Başını sallıyor. "Neden?" Sonra yüzünü buruşturuyor. "Seninle birlikte... olacağımızı biliyorum ama birlikte olmayacağız, bu yüzden başkalarıyla birlikte olmakta özgürüz. Gizlice, sanırım." Kaşlarını çatıyor. "Hay sikeyim. Bu çok acınası, değil mi?"

"Hayır. Şey, evet, ama şu anda gizli yatak odası programlarını tartışmamıza gerçekten gerek yok." Bir *yanım hâlâ bu işten bir şekilde sıyrılacağımızı umduğu* için eklemiyorum. "Ama neden bu sahte saçmalığa devam ediyorsun? Neden babanla daha fazla mücadele etmiyorsun? Çünkü bunu mahvetmeyeceğim. Çünkü Noel'in bu hale gelmesine kızgınlığım ama yine de *umurumda* ve bir adam yüzünden Tatilimi tehlikeye atmayacağım. Ayrıca, bu işi berbat edersem bunun sen ve Paskalya için ne gibi sonuçları olabileceğini biliyorum ve senin için daha fazla boka neden olmayacağım."

Iris bana bakakalıyor ve bir an için yüzümde krep olup olmadığını merak ediyorum. Ama elimi tuttu. "Pekâlâ. Pekâlâ, Coal. Seni duyuyorum."

Kenetlenmiş ellerimizin üzerinde soluyorum.

"Sende bir şeyler değişmiş," diyor usulca.

İnledim. "Böyle söyleme. Yanıldığını kanıtlamak için Oyuncak Fabrikası'na doğru yola çıkasım geliyor."

"Oh, sanırım o günler geride kalmış olabilir, Nicholas Claus." Gülümsüyor. "Neredeyse *sorumlu* davranıyorsun."

"Ah, bir de beni sevdiğini iddia eden biri olduğunu düşün." Ellerini bırakıyorum ve sandalyede kambur duruyorum. "Peki neden yine *benim hakkımda* konuşmaya başladık?"

Muhteşem ve tamamen drama içermeyen talip partiniz hakkındaki fikirlerinizi duymadığım zaman. Hex ayaklarını yerden kesmeye yetti mi? Rakibim var mı?"

Sorular mideme kramplar girmesine neden oluyor ve yediğim birkaç lokma yemekten pişmanlık duyuyorum. Bu hiç düşünmediğim bir sonuç: Hex'in olayı ne bilmiyorum ama ya Iris'le birbirlerine gerçekten aşık olurlarsa?

Dalgınca göğsümü ovuyorum, kreplerin midemi ekşittiğinden oldukça eminim.

Iris çatalıyla bir dilim kavun mızraklıyor, gözleri masada. Ruh hali o kadar aniden düşüyor ki tüm duyularım alarına geçiyor.

"Bu konu hakkında konuşmasak olmaz mı?" diye sorar.

"Oka-ay," diye uzatıyorum. "Neden? O sahte olayın her yönüyle alay etmeye tamamen hazırlıklı geldim."

"Aynen öyle." Iris çatalını kavun dilimini giderek daha küçük parçalara ayırmak için kullanıyor. "Eminim bir gün bu konuda şaka yapmak isteyeceğim. Ama şu anda bunun için havamda değilim. Boktan bir durum ve henüz seninle bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

Kaşlarımı çatıyorum, kavunu kesmesini, hayır, *ezmesini* izliyorum. "Bu konuda şaka yapmamıza gerek yok," diyorum.

Iris bana inanmayan bir bakış fırlatıyor. "Gerçekten mi? Yani dün geceki partiyi şaka yapmak ve konuşmayı tartıştığımız ciddi konulardan uzaklaştırmak için gündeme getirmedi mi?"

Çenem düştü.

Bir yanım alınmak istiyor. Geri kalan yanımda ise Iris'in ruhumu alınımdan vurduğunu hissediyorum.

"Psikoloji dersleri de almadığına emin misin?" Mırıldandım.

Ofluyor. "Seni anlamak o kadar da zor değil Coal. Şimdi şaka yapamayız demiyorum. Gerçek bir şey hakkında konuşmanın seni ne kadar rahatsız ettiğini biliyorum ve az önce yaptığımız kadar uzun süre ciddi kalan bir konuşma yaptığımızı hiç sanmıyorum. Bu sahte ilişki saçmalığı hakkında şaka yapmak istemediğimi söylüyorum. Henüz değil. Başka bir şeyden konuşalım. Kusacak gibi görünüyorsun."

Bu yüzden mi benden bir şeyler saklıyordu?

Bir bacağıma altımdaki sandalyeye doğru çekiyorum, beceriksizce yer değiştirmekten kendimi alamıyorum. "Bu konuda ya da başka bir şey hakkında konuşmak istersen seni dinlerim. Dinlemeyeceğim."

Alay et. Yemin ederim. Ve eğer bunu senin için yapamayacağımı düşünüyorsan, o zaman çok boktan bir arkadaş olmuşum demektir ve özür dilerim."

Iris kavun lapasından biraz yiyor ve gülümsüyor. "Gerçekten ihtiyacım olsa yapacağımı biliyorum. Ama buna ihtiyacım yok." Duraksıyor. "Henüz değil."

"Tamam." Ama hala bir şeyler ters geliyor. Dengesiz. Sanki Iris'in eli için rekabet etme saçmalığının onu nasıl etkilediği hakkında konuşmaya ihtiyacı varmış gibi, ama hazır olmadığı için değil, bir düzeyde ona yardım etmeyeceğimi veya dinleyemeyeceğimi bildiği için kendini tutuyor.

Hay sikeyim. Hep boktan bir arkadaş mı oldum?

Benimle evlenmek istemediğini biliyorum, beni buna ikna eden o olsa bile, çünkü *görev* ve *halkımıza ne yapacak*, ama bu onun için çok mu fazla oluyor? Tereddütleri mi var?

Denesem bizi bu durumdan kurtarmak için gerçekten bir şey yapabilir miydim, yoksa işleri daha da mı berbat ederdim?

Bir nefes alıp üflüyorum ama ben bir özür, kaçış planı ya da işe yarar herhangi bir şeyi bir araya getirmeye çalışmadan Iris tabağıma el sallıyor.

"*Yiyin*. Ren geyiği yarışına kadar sadece bir saat kadar vaktin var."

Gönülsüzce sırtıyorum. "Sanırım ren geyiği yarışına kadar sadece bir saatimiz var demek istiyorsun."

Şaşkınlıkla kahvesini yudumluyor. "Seni ve Kris'i ısıtılmış seyirci çadırından memnuniyetle destekleyeceğim."

"Korkak."

"O da ne?" Elini kulağına götürüyor. "Bu, hafif ciddi bir konuşma yapmış ama şimdi bunun sorumluluğuyla öylesine sarsılmış birinin sesi ki, pistte dikkatsizce koşmak yerine kızağını *sakin sakin* süreceksin, bu *da* -kahretsindir- kardeşine kaybedeceği anlamına geliyor."

"Paranızı Kris'e yatırmayın. Onun rekabetçiliğinin benim rekabetçiliğimi beslediğini biliyorsun, ta ki biz sürekli birbirimizi kışkırtan bir makine haline gelene kadar ve ciddi bir anın bu büyük geleneği bozacağından gerçekten şüpheliyim."

Iris gülüyor, ama sesi, hissi boş geliyor, içimde her zaman kamp kurmuş olan güvensizliğe dokunuyor: yaptığım hiçbir şeyin gerçek bir etkisi yok. Yapabileceğim her şey o kadar *yetersiz* ki, en çok ihtiyaç duyulduğunda asla yardım edemeyeceğim, sevdiklerimi hiçbir zaman önemli bir şekilde destekleyemeyeceğim.

Ama Iris geçen yılki yarıştan ve hem Kris'in hem de benim nasıl kaybettiğimizden bahsetmeye başladı, ben de beni o konuya taşımasına izin verdim, şakalar yaptım, ona ya da başkasına sunabileceğim şeylerin zirvesi bu değilmiş gibi davranmaya çalıştım.

★ ★ ★

Ren geyiği yarışı, benim için hiç sorun olmayan bir Noel geleneğidir.

Pist ahırlardan başlıyor ve saray arazisini çevreleyen am ormanı boyunca kıvrılıyor, tepelerin üzerinden inip çıkıyor ve doğal buz köprülerinden geçerek tekrar ahırlarda son buluyor. Birkaç yılda bir, birilerinin aklına havadan yarış yapmak gibi parlak bir fikir geliyor, ama babam genellikle bunun sihir israfı olduğuna karar veriyor - bu yüzden yere akılıyoruz, ki bu çok daha iyi, çünkü çok az insan uçan kızakları kullanacak kadar yetenekli.

Kazanan kına yakma hakkı kazanır. Ve bir kupa, ama daha çok övünme hakkı.

Geçen yıl, House Frost'tan kuzenlerimizden biri kazandı, bu yüzden Kris ve ben etkinliğin başlangıcı için yola çıkarken, oyun yüzlerimiz açıldı.

Ancak bu gerçek bir yarışmadan çok fotoğraf ve basınla ilgili, bu yüzden Wren ve stilistleri bizi gösterişli ama şaşırtıcı derecede işlevsel kar kıyafetleriyle giydirdi, tam anlamıyla kayak yapmaya gidiyormuşuz gibi değil, daha çok kayak reklamı yapan bir dergi için çekim yapıyormuşuz gibi - şık polarlar ve polar termaller. Mavi ceketim içinde hareket edebileceğim kadar ince ama rahatça ısıtıyor ve buklelerimi alnıma bastıran beyaz-mavi örgü şapkamı aşağı doğru ekıştiriyorum.

Sarayın yan kapısından çıktığımızda Wren bizi kendi fonksiyonel dış giysileri içinde, elinde tabletiyle bekliyordu. Alan ısıtıcılarının yanı sıra her yere enerji tasarruflu aydınlatmalar yerleştirilmiş, kuzey yarımkürenin tepesinde olduğumuz ve yılın bu zamanında gün ışığının az olduğu gerçeğiyle mücadele etmek için devasa parlak ışıklı mekanizmalar. Ancak güneşi taklit etmekte oldukça ustalaştık ve ışıklar kuşluk vaktini yeterince iyi gösteriyor.

"Diğer herkes yerinde," diyor. "Neden siz ikiniz hep en sona kalıyorsunuz?"

"Kris sana aşık. Onu çok heyecanlandırıyorsun," diyorum ve Wren derin bir iç çekiyor, alaycılığımın garipliği çok fazla yük oluyor.

Sarayın yanından geçerken Kris eldivenlerini ekıştiriyor, botlarımızın altında kar ıttırıyor. Hava o kadar soğuk ki kış *tadı veriyor*, o derece soğuk,

Her nefes alışımında içime işleyen acı bir iz. Ancak gökyüzü ışıkların üzerinde açık, bugün taze kar yok ve her yerde Noel hazırlığının aynı uğultusu, yoğun enerjisi ve etkinlik hazırlığının kaosu var. Kuzey Kutbu'nun bizimkine paralel ilerleyen bir katmanı var - herkes Noel'i dünyaya getirmek için çalışırken biz sahnelenen etkinliklere sürükleniyoruz.

Kris bana doğru eğilirken bir ekibin teslimatı denetlemesini izliyorum. "Bir kez daha," diye başlıyor.

Ahırların yanındaki düzeneğe dönüyorum. "Yarığa doğru."

Geniş, şenlikli bir çadır ahır avlusunun yarısını dolduruyor, yemyeşil oturma alanlarının etrafına kümelenmiş daha fazla alan ısıtıcısının sıcaklığını korumak için üç tarafı kapalı. Saray mensupları çoktan orada, kalın battaniyelerin altına girmiş, Renee ve ekibi tarafından hazırlanan büfeyi denetleyen personel.

Dikkatim dağılıyor. Elimde değil.

Iris yan tarafta babası ve Hex ile birlikte gazetecilerle konuşuyor.

Bu sefer korse yelek giymiyor. Bunu söyleyebilirim. Çünkü formda siyah bir ceket giymiş ve altında kontrast yaratan beyaz bir düğme var. Yaka iğneleri yakasında parıldıyor, her biri siyah kravatının düğümünden sarkan iki kademeli zincirle birbirine bağlanmış.

Aklıma o gümüş zincirleri kavrayıp yüzünü bana doğru çevirme görüntüsü gelse de, bunu isteyerek görmezden geliyorum.

Kendimi aptal yerine koymayacağım. Hex'e söylemem gerekeni söyledim. Onunla etkileşime geçmek için başka bir neden yok. Asla.

Beni öpen o olsa bile. Tanrım, kapa çeneni, benlik.

Hex yanında taşıdığı bir şeyi, bir buket çiçeği uzattığında içimdeki tüm telaşlı karmaşa donmuş bir sessizliğe dönüşüyor. Simsiyahlar ve aslında ölü olabilirler, çünkü bir taç yaprağı ufalanıyor ve ayaklarının dibindeki kara doğru sürükleniyor.

Onları Iris'e zoraki ve sıkışık, rahatsız bir gülümsemeyle uzatıyor ve hareketleri sert.

Christmas Inquirer, *Joy Gazette* ve diğer gazetelerden gelen muhabirler fotoğraflarını çekip cıvıldıyor ve bu durum Hex'in aşırı rahatsız görünümünü daha da yoğunlaştırıyor.

Ne yapacağımdan emin olamadan bir adım öne çıkıyorum ki Iris kendine has zarafetiyle buketi alıyor. Gülümsemesi samimi ve nazikti.

Hex'i biraz rahatlatmak için, ama birden kendimi bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değilken buluyorum.

Ondan hoşlandığım konusunda benimle dalga geçti, bu yüzden ona gerçekten bir hamle yapacağından şüpheliyim, ama ondan hoşlanmıyorum, çünkü bu çok saçma olurdu. Eğer birbirlerini mutlu ederlerse, o zaman ...

O zaman bu

harika. Harika.

Kesinlikle tamamen iyi.

Elindeki buket dönüşür. Ölü olduğu kesin olan çiçekler, düğün çiçeği sarısı, gün batımı turuncusu ve sağlıklı, canlı yeşil sapsaplarla nazikçe açıyor, Paskalya'nın büyü karanlığa yeniden hayat veriyor.

Bu, muhabirlerin yeniden cıvıldamasına yol açıyor ve Iris Hex'e daha geniş gülümsüyor. "Paskalya biraz Cadılar Bayramı'nın antitezi gibi, değil mi?" diyor.

Şimdiye kadar gösterdiği tüm duygulardan daha gerçek bir şekilde sırtıyor ve bunun Iris'i hedef aldığı gerçeği beni çelişkili duygulardan oluşan çılgın bir yayılım ateşine tutuyor. İtiraf etmekten nefret ettiğim en öldürücü olanı kıskançlık, ki bu *çok aptalca*. Çünkü *Iris*'e ilgi duymam gerekiyor ya da duyuyormuş gibi yapıyorum ama tek yapmak istediğim en iyi arkadaşımı, o da bizim kadar kapana kısılmış olmasına rağmen Hex'ten uzaklaştırmak.

Bundan sonra çok fazla terapiye ihtiyacım olacak.

Kris'e bir bakış atıyorum, o da kendi yüzümde hissettiğim aynı karmaşık ifadeyle olan biteni izliyor.

Babam sonunda bizi fark etti ve bize el salladı. "Çocuklar! Fotoğraf çekirmek için buraya gelin."

Kris sözsüz bir şekilde bana toparlanmamı söylüyor -tam arkadayım kardeşim- ve biz de ilerliyoruz.

Babam kolunu bana doladı ve bizi sahnedeki duruşumuza çekti.

Manşet: *Claus Ailesi, burada kesinlikle kendi isteği dışında bulunmayan Cadılar Bayramı Prensi ile gülümsüyor.*

Muhabirler çekimlerini yapıyor ve grubumuz dağılmaya başlıyor. Kris ve Iris çadıra doğru ilerliyor. Iris'in hızlı geri çekilişi omuzlarımı gevşetiyor - Hex'i sevmiyor. Bunların hepsi rol.

Kahretsin, bunu yapmak konusunda tereddütleri var, değil mi?

"Şu ana kadar Noel'de geçirdiğiniz zaman hakkında ne düşünüyorsunuz, Prens Hex?" diye soruyor bir muhabir - rozetini kontrol ediyorum - sadece Noel'e özel bir tabloid olan *Morning Yuletide Sun*'dan. Daha geniş kitlelere hitap eden basın kuruluşları da dinliyor.

Her Holiday'in bu nişan olayının ne kadar *büyük* bir olay olduğunu takip ettiğinden emin olun.

Babam oyalanıyor, muhtemelen Hex'in muhabire ne söylediğini öğrenmek istiyor, ben de oyalanıyorum. Bu açıdan, çadırın etrafından kızakların dizildiği, sabit ellerin ren geyiklerini yerlerine sabitlediği ve koşumları iki kez kontrol ettiği yeri görebiliyorum.

Hex'in çenesi çalışıyor. Saçları tamamen geriye çekilmiş, kulaklarının soğuktan nasıl kızardığını gösteriyor, yanakları da düpedüz soğuk havada benzer şekilde pembeleşmiş.

"Hava soğuk" diye kestirip attığında homurdandım. Bana bir bakış attı.

Eldivenimin kenarından büyülenmiş bir şekilde dönüp gidiyorum.

Muhabir, "Cadılar Bayramı da yılın soğuk bir zamanı olabilir," diye ekliyor.

Muhabire geçmeden önce Hex'in gözlerinin bir süre daha üzerimde olduğunu hissediyorum. "Zamanımın çoğunu Meksika'da geçiriyorum," diyor.

"Meksika mı?" Muhabir bir şeyi kontrol ederken kâğıt dönüyor. "Cadılar Bayramı'nın en güçlü olduğu yer ABD sanıyordum?"

"Annem ağabeyinin Día de Muertos'u yönetmesine yardım ediyor," diyor. "Bu yüzden bazen onun sorumluluklarını dengelemek için orada kalıyorum. Ve ben-"

Babam içeri dalıyor. Elini Hex'in omzuna koyup onu sallıyor ve dişlerim korumacı bir yumrukla kenetleniyor.

Bir adım öne çıkıyorum. Kris'le birlikte çadırdaki ısıtıcının yanında duran Iris beni izliyor ama ben dikkatle Hex ve babama odaklanmış olan gözleriyle bilerek karşılaşmıyorum.

"Cadılar Bayramı Prensi'ne Noel'in sunduğu her şeyi göstermeye hevesliyiz" diyor. "Bu gelenek gibi. Bakalım Cadılar Bayramı Noel karşısında ne yapacak!"

Bir adım daha atıyorum.

Hex'in yüzü, kaşlarının keskin nabızı dışında yumuşaktır. "Ben soğuk için yaratılmadım."

"O zaman yarışmayacak mısınız?" Muhabirin ses tonunda her türlü kasıt var.

Hex *Hayır demeye* başlıyor ve babamın omzunu sıkıca kavrayışını izliyorum.

Bir kalp atışında yanlarında oluyorum. "Baba. Wren'in sana ihtiyacı var." Bu muhtemelen yalan değil ama aklıma gelen ilk şey bu ve gerçekten umurumda değil.

Babam bana bakıyor.

Hex'in omzunu kavrayan parmaklarının o kadar farkındayım ki gözlerim kızarmaya başlıyor.

Babam Hex'i dostça okşuyor ve muhabire başını sallıyor. "Tabii ki. Affedersiniz."

Arkasından kar çıtırdayarak uzaklaşıyor ve benim gözlerim Hex'in paltosunda, babamdan kalan buruşuk kısmında.

Bakışlarım kalabalığın üzerinde geziniyor, Iris'i buluyor, kilitleniyor ve hemen bize doğru dönüyor. Sözsüzce ona ihtiyaç duyduğum ve onun anında geldiği o an tanıdık geliyor ama suçluluk duygusu midemi bulandırıyor. Onun tartışmasız benden daha mağdur olduğu bir durumda, hâlâ onun devreye girmesine mi ihtiyaç duyuyorum? Tanrım, acınacak haldeyim.

"O halde yarışa katılmıyor musunuz, Prens Hex?" Muhabir yanımızda duruyor. Kamera hazır.

Hex bana bakıyor. Merakla. Muhtemelen neden nefes nefese kaldığımı, neden omzuna bakıp durduğumu, neden ona bir şey söylemediğimi merak ediyor.

Hex sonunda, "Benden bunun beklendiğinin farkında değildim," diyor.

Iris aramıza giriyor. "Yarışa katılman *beklenmiyor* ama Cadılar Bayramı kazanırsa çıkacak skandalı bir düşün." Kolunu onun koluna doluyor, ceketindeki kırıışık yeri düzeltiyor ve ben ürpererek nefes veriyorum.

Hex düşünüyor. Gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Muhabirin burada olması, Iris'in burada olması ama bizim sadece birbirimize bakıyor olmamız garip mi? Tanrım, hâlâ *bir şey söylemedim*.

"Yarışıyor musunuz, Prens?" Hex ona soruyor. Yine beni izliyor. "Seninle geleceğim."

Gülüyor, o mükemmel trili. "Ne yazık ki bu yıl değil." Ben ona bakmaya fırsat bulamadan hava bir nefes değiştiriyor.

Onun geniş, hiç de ahlaki olmayan sırtışını görüyorum. Bu düpedüz çılgınca bir *sırtış*.

"Ama Prens Nicholas'la gidebilirsin," diye duyurdu. Kendime acımamın altında bir yerlerde bunu hak ettiğimi biliyorum. "Harika!" diye mırıldandı muhabir. "İki varis, birlikte yarışıyor!"

Fotoğraf çekilirken bir flaş patladı. Yüzümdeki şaşkınlığı gizlemek mümkün değil, *bu* yüzden ilginç bir fotoğraf olacak.

Sesimi buluyorum ve Hex'in "Pekâlâ" demesiyle reddedebileceğim bir ses çıkarıyorum.

Hepsi ...

... değil mi?

Iris ışınlanır. "Gel. Yarıştan önce biraz kakao alalım."

Hex'in yüzü kızarır. "Madem ısrar ediyorsun."

Sabit uysal ifadesine karşı duyduğu tiksintinin şoku içimde hafif bir kahkaha kabarcığı yaratıyor. Bu, beni buraya sürükleyen tek fikirli odaklanmadan kurtararak bedenime hissi geri göndermesi için yeterli.

Iris onu çadıra götürürken bana kendinden çok memnun bir bakış fırlatıyor.
Paskalya Prensesi *ok kötü*.

Yedinci Bölüm

Birkaç dakika sonra bir anonsçu tüm yarışçıları kızaklarına binmeye çağırıyor ve bir düzine kadar insan soğuğa karışırken çadırda kısa süreli bir kaos yaşanıyor.

Kris buzlu kurabiyenin kalanını ağzına atıyor ve şapkasını düzeltiyor. "Bitiş çizgisinde görüşürüz."

"Senin için bunu devam ettirmelerini sağlayacağım," diyorum.

Karnını tutuyor ve gülme taklidi yapıyor. "Bu adam. *Çok komik.* Gülmekten kızaktan düşmemeye çalış."

Bunu Hex'e söylüyor. Biz büfeyi karıştırırken yanımızda duran Hex'e. O yoğun gözleri etrafımızdaki her şeyi sessiz ve sabırlı bir dikkatle inceliyor.

Kris'in sözleri üzerine Hex el değmemiş yemek tabağını yere bırakır. "Kızaktan düşmek mi? Bu gerçek bir olasılık mı?"

"Kömür düşmene izin vermeyecek," diyor Iris, kelimeleri bana doğru noktalayarak ve ben ellerimi havaya kaldırıyorum.

"Böyle bir söz vermiyorum."

"Bu yarış... güvenli mi?" Yeterince basit bir soru ama çekinceyle sorulduğunda, ağzından kaçırarak istemediği bir endişeyle çınlıyor. Çabucak boğazını temizliyor.

Ona yalan söylemek istemiyorum ama Iris "Evet" derken aynı anda Kris "Meh" diyor.

Ona ters ters bakar. "Bu *güvenli*. Tüm yol iyi aydınlatılmış ve düşsen bile karda olacaksın."

"Ya da bir ağaç," diye mırıldanıyor Kris. Iris onun koluna vurur.

Hex alçak sesle mırıldanır. "Anlıyorum."

Spiker son kez "Yarışçılar, yerlerinize!" diye sesleniyor.

Görünüşte sınırsız olan ukala özgüvenimin her zerresini Hex'le yüzleşmek ve kolumu ona doğru kıvrırmak için kullanıyorum. "Gidelim mi?"

Iris'i inceliyor. Çadırdaki kalabalığı. Ahırın etrafına konuşlanmış muhabirler.

"Yapmak zorunda değilsin," diye ekliyorum, kolumu indiriyorum, sesim boğuk boğuk çıkıyor. "Sorumluluklardan kurtulma konusunda iyiyimdir. Hizmetlerim emrinize amadedir."

Ama Hex başını sallıyor. "Hayır. Geri adım atmayacağım."

Bu... yüklü. Neredeyse onu itecektim ama bana yol göstermem için el salladı.

Kris'i çadırdan çıkarıyorum, Hex de peşimden geliyor ve kızakların orada yollarımızı ayırıyor.

"Unutma," diye sesleniyorum kardeşimin ardından. "Kaybettiğinizde öfke nöbeti geçirmenize gerek yok. Herkes bir katılım ödülü alır."

Kris bana tatlı bir şekilde gülümsüyor ve bu gülümseme, kesici bir şeyle karşılık vermesinden daha sinir bozucu.

"Ne oluyor lan?" Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Daha fazla laf kalabalığı yapmak için enerji harcamama gerek yok. Yeteneklerim kendi adına konuşacaktır."

"Evet, lanet olsun. İşin eğlencesini kaçırdın."

Gülüyor ve orta parmağını göstererek kızığın atlıyor.

Benimkine bağlı ren geyiğini okşamak için bir saniye ayırıyorum. Okulda çok fazla bulunmadığımız için ren geyiklerimizin bakımı ve eğitimi personele kalıyor ama burada olduğumuz zamanlarda Kris de ben de işin içinde olmaya çalışıyoruz. Ve bu adam geçen yıl ya da ondan önceki yıl beni zafere götürmemiş olsa da, yere pati atıp burnunu omzuma dayadığında kulaklarının arkasını kaşıyorum.

"Bana yağ çekmeye çalışma," diye mırıldanıyorum ama beni tekrar dürtüyor ve ben de sırtıyorum.

"Hangisi bu?" Hex yanımda. Aramızda saygılı bir mesafe var.

Bi

z. "Hangisi ne?"

"Şarkı mı? Dasher, Dancer-"

Gülüyorum. Soğuk havaya bir buhar sisi çarpıyor. "Hepsinin adı o. Blitzen adında bir düzine ren geyiğimiz olurdu."

"Ah." Hex'in yanaklarındaki kızarıklık derinleşiyor. Utanıyor mu?

Vay canına, bu çok tatlı.

Tanrım, başım belada.

Kızağa atlıyorum ve kutup havasında dışarıda olmayı katlanılabilir hale getirecek ısıtıcıyı çalıştırıyorum.

Hex bir süre a l t ı m d a kalıyor. "Yapmazlar... bu bir yarış *zemin*, evet?"

"Tanrım, uçtuğumuzu mu sanıyordun?" Çekinceleri şimdi daha anlamlı geliyor. "Hayır, yemin ederim. Yarış sırasında büyü kullanmamız yasak. -Nereden bildiğimi sor."

Sevimsiz sırtışı onu yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor, nötr ifadesi alaycı bir hal alıyor.

Ayıldım. "Dört toynağım da yerde kalacak. Söz veriyorum."

Düşünüyor. Dudakları geriliyor, ısıarak ağzına götürdüğü dudaklarının rengi hafifçe açılıyor.

"Ne?" Bakışlarımın tekrar dudaklarında oyalanmasına izin vermemek için yoğun bir çaba sarf ederek soruyorum.

"Verdiğin bir sözün doğru olup olmadığına karar vermeye çalışıyorum." "Kızağın uçacağı konusunda yalan söyleyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Evet." Duraklama yok. "Paskalya ile bir ittifakta rakip miyiz, değil miyiz?"

Çenem geri çekildi. "Bu da kızak yarışı sırasında sana göz koyduğum anlamına mı geliyor?"

Sert bir omuz silkme hareketi yapıyor ve göğsümde bir şey sıkışıyor.

"Benim hakkımda pek iyi şeyler düşünmüyorsun, değil mi? Yoksa genel olarak tatilimi mi?" *Lütfen sadece benim değil, genel olarak benim tatilim olsun.*

Bu, neden benim yanımda olmanın ahlaki açıdan rahatsız edici olduğunu açıklıyor, gerçi - beni öptü, bir insan felaketi olduğumu fark etti ve tutkuyla pişman oldu. Harika. Ama o zaman neden öpüşmeyi başlattığını itiraf etti? Bu konuda bir şey söylemesine gerek yoktu.

Böyle bir şeyi çözemeyeceksem Yale'de eğitim almanın ne anlamı var?

Hex'in omuzları çöktü. Gözleri tekrar etrafa, ata binmiş ve hazır bekleyen diğer yarışçılara, yan taraftaki fotoğrafçılara kayd.

"Ailen Meksika'ya geri döndü, değil mi?" diye sordum.

Hex başını salladı.

"Ve seni burada mı bıraktılar?"

"Noel'i idare edebilirim. Evde onlara ihtiyaç var." "Her şey yolunda mı?"

O uzun, arayış dolu anlardan birinde daha bana bakıyor. Yüzünde bir buruşukluk var, belki de hoşnutsuzluk? Ama yüz ifademde bir değişiklik olmayınca kaşlarını çatıyor.

Bir şimşek gibi çaktı. *Tabii ki* her şey yolunda *değil*, o burada olası bir görücü usulü evliliğe zorlandı. Ama... Cadılar Bayramı bu konuda mutlu olmalı mı? Tanrım, babam bütün bu yalanları nasıl uyduruyor bilmiyorum ve ben vücudumla ne yapacağımı bilememekten kaskatı kesiliyorum.

"Bu bizim yıllık zirvemiz," diyor sanki benim tepkimi ölçüyormuş gibi. "Orada fotoğraflara poz vermekten ve... ölüm yarışlarına katılmaktan daha faydalı oluyorlar."

"Bu bir ölüm yarışı değil. Ama zirve mi? Bunun için orada olman gerekmiyor mu?" "Şart değil. Orada düzinelerce insan olacak. Cadılar Bayramı ve anneminki gibi tüm sonbahar bayramları... Ama yüzünüzdeki ifadeden neden bahsettiğimi bilmediğiniz anlaşılıyor. Noel diğer kış bayramlarıyla hiç strateji geliştirmez mi?"

"Bizim soylu evlerimiz var. Ve Paskalya, sanırım. Ama hiçbir zaman eşit sayabileceğimiz başka bir bayramımız olmadı."

Hex hafifçe sinirlenmiş görünüyor. "Ve eşitlik sadece neşe ve varlıklarla mı ölçülür?"

"Ben öyle demedim."

"Ama demek istediğin buydu. Christmas başka hiç kimseyi eşit olarak görmedi, çünkü eşitiniz olmaya yakın olan herkes önce bir tehdit olarak kabul edilir."

"Hayır, öyle değil. Yani, bu yüzden buradasınız, değil mi? Bir *ortaklık*." Ama bunu söyler söylemez içim daralıyor. Hayır, burada olmasının nedeni Noel'in Holiday'de benzer bir ruh görmesi *değil*, Hex'in söylediği de tam olarak buydu. Babam onları bir tehdit olarak görüyor, biz de onları alt edene kadar yalan söylüyoruz.

Nefesini içine çekiyor. "Şey. Mesele şu ki, bu ayı tek başıma idare edebileceğim için buradayım."

Kızağın kenarında sabit duruyorum ve eğiliyorum. Hex aniden yakınlaşınca irkildi.

Ama uzaklaşmıyor.

Elimi uzattım. "Burada yalnız değilsin. Ya da en azından yalnız olmak zorunda değilsin."

"Bana destek mi öneriyorsun?" Ses tonu şüphecilikle düzleşti.

Omuz silkiyorum, elim hâlâ ona doğru uzanıyor. "Neden olmasın?"

"Biz doğrudan karşıt olarak kurulduk. Sadakatlerin bölündüğüne dair ilk işarete, sen hemen Noel'den yana olursun, ben de Cadılar Bayramı'ndan."

Hayal görüyor olabilirim ama aslında Iris'i kazanmak *istediğini* hiç söylemediğini fark etmeye başladım. Bunu tamamen yarışmanın kendisi açısından, sinirli bir tonla ifade ediyor ve bunun neden önemli görüldüğünü bilmiyorum ama buna tutunuyorum.

"*Buraya arkadaş edinmek için gelmediğimi* mi söylüyorsun?" İğnelemeyi artırarak soruyorum.

Kaşları sert kayaları bile kesebilirdi. "Şaka yapıyorsunuz ama bu durum biraz karışık ve hayır, buraya arkadaş edinmeye gelmedim. Teşekkür ederim Prens Nicholas, ama ikimiz de bağlılıklarımızın nerede durduğunu çok iyi biliyoruz."

"Adil. Bana güvenmiyorsun ve güvenmek zorunda da değilsin. Boktan nedenlerle burada olduğunu ve tüm bu durumun berbat olduğunu anlıyorum." Bir gülümseme daha deniyorum. "Birbirimize kraldan ve ülkeden daha fazla sadakat yemini etmemizi istemiyorum Prens Hex."

Gözlerinde bir kıvılcım var, kızgınlığının altında tam olarak bastıramadığı yanan bir eğlence kuru.

Sırtışı genişliyor. "Her seferinde bir anı ele alabiliriz diyorum." Aylar önce bana söylediklerini teker teker ekliyorum, neredeyse tekrar ediyorum ama yapamıyorum, o konuşmayı benim kadar düşündüğümü bilmesine izin *veremiyorum*. "Kızağa binmene yardım etmeme izin vererek başla."

Hex'in bakışları eldivenli elime yöneliyor. "Ve sonra?"

Bana tekrar bakana kadar bekliyorum. Gözlerinin etkisi hızla bir zorunluluk haline geliyor, yırtıcı ve tüketici hissettiren somut, şiddetli bir bağlantı, omurgamda sersemlemiş bir şekilde yürüyen bir ürperti gönderiyor. Herkese bu yoğunlukta mı bakıyor? Nasıl oluyor da kendilerine bakması için ağzından köpükler saçarak peşinden koşan hayranları olmuyor?

Belki de ilgisinin üzerimdeki etkisinin farkına vardığını düşündüğüm bir an var. İstemedenden de olsa sahip olduğu gücün.

Beni izliyor, elmacık kemiğinde bir kas zıplıyor.

"Ve sonra," diye yineliyorum, "neşeli küçük bir ölüm yarışına çıkıyoruz." Gözlerini deviriyor.

"Şaka yapıyorum. *Sonra da* güzel, tempolu bir kızak gezintisine çıkacağız. Bunun ötesini çok fazla düşünmemize gerek yok. Sadece şu an."

Sesim alçalıyor, gözlerinin baskısı sesimi bastırıyor ve ben o yıkıcı yoğunluğun altında sıkışıp kalıyorum. Hex beni duymak için daha da yaklaşıyor, bu yüzden yutkunduğunda boğazında keskin bir tıktırtı duyuyorum.

Kokluyor. Doğruldu. "Tamam."

Teklifimi kabul etti. Parmaksız siyah eldivenler giymiş, karda olmak için hiç uygun değil ve elini tutup onu yanıma çekiyorum. Kızağa konuyor ve kızak sallandıkça sallanıyor, kenardan aşağı düşmesinden korktuğum için kıpırdamaya fırsat bulamıyorum, o kadar yakın ki, barın dışındaki ara sokakta olduğu kadar yakın.

Vücudu, soğuk havada sıcak ve katı bir şekilde benimkini boylu boyunca bastırıyor. Benden daha kısa, çenem şakağında ve boynunun yan tarafından geçen bir damarın çarpıntısını görmek için beni mükemmel bir açıya getiriyor.

Oyalanıyorum. Sadece oyalandığımı *hissedecek* kadar ve farkındalık tırtıklı bir sel gibi içimden geçiyor.

Elim parmaklarının etrafında kasılıyor ve geriye doğru bir hamleyle onu bırakıyorum, aramızda öyle bir boşluk oluşuyor ki Hex'in gözleri alarmla irileşiyor. Yine de bir şey söylemiyor, sadece elini iki yana sallıyor.

Bana güvenmediğini açıkça belirtti. Benden *hoşlanmıyor* bile.

Burada geçirdiği zamanı olması gerekenden daha zor hale getirmeyeceğim. Buna *üzerine salya akıtmak* da dahil ama bununla sınırlı değil. Belli oluyor.

Diğer kızaklar başlangıç çizgisine doğru ilerliyor ve ben de dizginleri kapıp takip etmeye başlıyorum.

Hex yanıma geliyor. Bir bankta oturuyor ama o da benim gibi ayakta duruyor, kızığımızın kavisli ön kısmında dengede duruyor ve aramızda bir karış mesafe var.

Lanet olsun, hayatımda başka bir insanla aramdaki boşluğun hiç bu kadar farkında olduğumu hatırlamıyorum. Teknik olarak *hiçbir şey olmayan bir şey* için, düşüncelerimde çok fazla yer kapladığı kesin.

Sessizliği ilk Hex bozuyor. "Peki ren geyiğinin adı ne?" "Oh.

Evet. Sven," diyorum.

Bir duraklama

olur. Sonra

güliyor.

İnsanlarda neşe görmek beni her zaman hipnotize etmiştir ve bunun bir Tatil prensi olmamdan kaynaklandığını düşünmüşümdür, bu yüzden genellikle bunu sorgulamam ve bundan zevk alırım. Kris güldüğünde. Iris güldüğünde. Bir espri yaptığımda gözlerini devirirler ama sırttıklarını bilirim.

Ama Hex'in kahrkahasının sarsıcı çarpışması dikkatimin her zerresini o kadar acıl, o kadar *agresif* bir şekilde talep ediyor ki, tam bir kriz geçiriyorum. Sesi kadar derin, boğuk ve sıcak, ama sanki bunu yeterince yapmıyormuş ve boğazı hareketlere yabancıymış gibi ek bir sertlik katmanı var.

Başkalarının neşesini görerek hipnotize olduğumu sandığım o anların her birinde, özellikle *onun* neşesini *arıyordum*, arıyordum. Çünkü şimdi bunu deneyimlediğime göre, geçmişteki tüm sevinçleri geçersiz kılıyor.

Hex elini yüzüne siler ve sakinleşir, ama dudaklarında bir gülümseme kalır, hafif bir kıvrılma, sadece orada.

"Bu kadar komik olan ne?" Soluk soluğa sordum.

"Gerçekten mi? Sven?" Vücudumun diğer tarafını, yanımdaki kızakta oturan kardeşimi işaret ediyor. "Kristoff?"

"Kristopher."

"Hayır. Komik olan da bu. Sven. Kristoff. *Frozen*?"

Sırıtiyorum. "Gerçekten mi? Espri anlayışın *bu mu*? Disney şakaları mı?" "Tasadüfün eğlenceli olduğunu inkâr edemezsin."

"Evet, yapabilirim, çünkü on bir yaşında değilim."

Hex bana gülümsüyor, dolgun dudakları hafifçe çarpık. "Yani Noel Prensi'nin Elsa mı yoksa Anna mı olacağı konusunda bir fikri yok mu?"

Benimle dalga mı geçiyor? Tanrım, sanırım bu adam *benimle dalga* geçiyor.

"Yerlerinize," diye başlar spiker. "Hazır-"

Eldivenlerimden birini çıkarıyorum ve bir sihir darbesinin elimi karla doldurmasına izin veriyorum. "Bırak gitsin bebeğim," diyorum ve yapabildiğim için göz kırpiyorum, ne olacaksa olsun.

Sırıtişu genişliyor.

Sonra elimde bir şey görüyor ve o gülümseme donuyor.

Tırnaklarım. Siyah ve turuncu tırnaklarım, Iris'in izniyle.

"Set-" diye bağılıyor spiker.

Ren geyikleri sıranın bir aşagısında bir yukarısında yere basıyor, endişeli nefes verişleriyle hava buğulanıyor. Birkaç yarışçı daha çılgılık atıyor ama çoğu yarışa konsantre olmuş durumda.

Hex'te kararlıyım.

O gözlerin bana çarptığı yolda, tekrar yükseldiklerinde.

"Tam olarak Noel renkleri değil," diyor. Sesi şimdi de soluk soluğa geliyor, güldüğünde hissettiğim aynı eksik hava esintisi.

Ama onda herhangi bir duygu okuyamıyorum. Herhangi bir alay, flört ya da küçümseme göremiyorum. Kendini öyle çılgınca kontrol ediyor ki, bu düpedüz *sinir bozucu*.

"BAŞLA!" Bir marş tabancası patlar ve bir düzine kızak harekete geçer.

"Kahretsin." Avucumdaki karın tozunu alıyorum ve dizginleri kapıp Sven'i harekete geçirmek için eldivenimi tekrar takıyorum. Sondan ikinci olarak piste fırladı.

-Kaybedersem Kris bunun sonunu duymama asla izin vermeyecek.

Hex iki eliyle kızıağın kenarını kavırıyor ama havada bir gerginlik var. Tekrar. Hiç gerçekten gitti mi? Flört mü ediyorduk, yoksa onu tamamen okuyamıyor *muyum*?

Ama bir an vardı.

Bana gülümsediği yerde bir vuruş.

"Dikkat et!" Önümüzdeki kızak bir buz parçasına doğru savrulunca Hex geri çekiliyor ve ben de Sven'i sola çekerek kıl payı kurtuluyorum.

"Ben hallederim!" Geri sesleniyorum, rüzgâr buz gibi soğukla üzerimize yağıyor. "Emin misin?"

"Yürümeye başladığımdan beri kızak sürüyorum."

Bir dönemeçte yalpalıyoruz, belki *biraz* fazla hızlı gidiyoruz.

"Yürüyebildiğinden beri mi?" Hex açıklıyor.

"Merak etmeyin; sadece bir kez kızakla takla attım-"

"*Bir kez* mi?" Hex çığlık atıyor. Dikkati bana, piste dönüyor ve çılginca işaret ediyor. "Branch! *Branch!*"

"Görüyorum!"

"Öyle mi? *Dön-*"

İtaat ediyorum, ama yine de dönecektim, bu da bizi pistin bir sonraki kavisinden aşağı atacaktı. İki kızıağın daha yanından geçip nihayet ilerliyoruz ve ileride kardeşimi görebiliyorum.

Sven'i daha hızlı koşması için teşvik ediyorum ve o da dolu patikanın üzerinden fırlıyor; kızak, pisti aydınlatan spot ışıklarına karşı uzun boylu duran yaprak dökmeyen ağaçların yanından vınlayarak geçiyor. *Bu* bir yarış; bu bir erteleme, gerçek ödül, bu duraklama anı ve ben Hex'e bir bakış atıyorum.

Kenara tutunmuş, yüzünü rüzgârın ısırmasından korumak için bir dirseğini kaldırmış, ama gülümsüyor.

Oh, şimdi başladı.

Dizginleri kırıyorum. Sven başını eğip daha hızlı itiyor ve Kris'i kar tozumuzun içinde bırakıyor. Kardeşim hızın içinde kaybolan bir şeyler bağılıyor ve onu geçerken kıkırdıyorum.

İleride, yol sola doğru kıvrılıyor ve bir köprünün yaklaştığını biliyorum - ama o dönüşü bundan daha yüksek hızlarda almıştım.

"Nicholas!" Hex bağılıyor ve ilk kez adımı herhangi bir unvan yüklemekten söylüyor.

Böyle bir şey beni sarsmamalı ama kolumu tuttu. Kolumu tuttu, sıktı ve ben nerede olduğumuzu, ne yaptığımızı unuttum,

Çünkü aktif olarak bana dokunuyor. Kazağımın ve paltomun katmanları arasından, ama bu kasıtlı ve görüşüm geçici olarak kararıyor.

Sven dönüyor, kızığımız pistte kayıyor ve her şey benim bile hoşuma gitmeyecek kadar sola doğru eğiliyor. Dizginleri çekiyorum ve son saniyede kendini düzeltiyor, kaygan yola geri yerleşiyor.

Kolumdaki ağırlık kalktı. Hex.

Ona doğru

dönüyorum- Ama

o gitti.

Kızıktan düştü.

Dizginleri *sertçe* çekiyorum. Sven yavaşlamadan önce kıpırdanıyor ama ben sıçıyorum, kızak savruluyor. Buzlu yolda kayarken korku, beynimin bir plan yapabilmesinden daha hızlı bir şekilde uzuvlarımı harekete geçiriyor, kalbim kaburgalarımın birini kırmaya çalışıyormuş gibi çarpıyor.

"Hex!" Patıkaya geri dönüyorum. Kardeşim bize yetişene kadar birkaç saniyemiz, en fazla yarım dakikamız var - eğer Hex yola düştüyse, Kris'in onu ezmeden zamanında durmasına imkân yok.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin-

"HEX!" Koşuyorum, gözlerim yolu arıyor, ama hiçbir şey yok, ne yüzükoyun yatan bir beden, ne de siyah bir yün parçası.

Dönüyorum ve-işte. Devasa ışıklardan birine giden patikanın dışındaki bir bankta, bir gölge karın içine gömülmüş.

"Hex!" Tepeye doğru fırlıyorum, deli gibi karda ilerliyorum, yankılanan boş sessizliğin her geçen saniyesinde göğsüm daha da sıkışıyor.

Karda dizlerimin üzerine çöküyorum ve çukuru kavıyorum. Bir kol, bu bir kol. Çekiyorum, içimdeki her şeyle çekiyorum.

Hex birden ayağa fırlıyor ve bir avuç karı suratıma çarpıyor.

Bedenim durağanlaşıyor, düpedüz dehşete kapılmaktan kartopu gibi ezilmeye geçişte sıkışıp kalıyor.

Karı sıyrıyorum ve Hex'i görüyorum, kırmızı, rüzgârdan ıslanmış ve karla kaplanmış, bana bakıyor, ama bu hafif bir bakış, gülen bir bakış.

"Yalan söyledin," diyor basitçe, dişleri soğuktan

takırdıyor. "I-" Beynim kekeliyor. "*Uçmayacağını*

söyledim-" "Beni kızaktan attın."

"Ben yapmadım! Kızak yarışının riski bu!"

"Bunu yapmayacağına söz vermiştin."

"Ben kesinlikle böyle bir söz vermedim -ris böyle bir söz verdi ve ben de Kris'le bunun gerçekleşme ihtimali olduğu konusunda hemfikirdim!" Tüm adrenalin üzerime çöküyor, bir rahatlama dalgasıyla parçalanıyor. Kendimi durduramıyorum.

-Kolunu sıvazladım. "İyi misin?"

Hex iç geçirir. "Gurur, yaralı. *Dondurucu*. Ama iyiyim." Kolundaki karları temizliyor. "Eğer destek sunduğun insanlara böyle davranıyorsan, bana hatırlat da düşmanın olmayayım."

Elim omzuna gidiyor. "Ama sen iyi misin?"

Hex başını eğiyor. Saçları bağından kopmuş, mürekkep siyahı yumaklar halinde etrafına dökülüyor. "Sana söylemiştim."

"Söyle." Talepkâr olmak istemiyorum, gerçekten istemiyorum. Böyle hissetmek istemiyorum, bu engellenemez koruma duygusu, Kuzey Kutbu'nda ne kadar yalnız olduğunu fark etmek, şu anda hayatındaki tüm gerginlik ve stresin düzeltilmesinin tamamen benim kontrolüm dışında olduğunu fark etmek. Tüm bu sihir ve ben ona olanları durduramıyorum.

Hex öne doğru eğiliyor ve açısı onu o kadar yakınma getiriyor ki, soğuk havayla şiddetli bir tezat oluşturan nefes verişinin sıcaklığını dudaklarımda hissedebiliyorum. Dilimin üzerinde kıvrılıyor, şeffaf bir bulut gibi ve tadının bu hafif cızırtısı bile kirpiklerimi titretiyor.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyor. Bakışları benimkilere kayıyor, o siyah çizgili derinliklerin hızlı, sarsıntılı titreşimleri, sanki beni okumaya çalışıyor ama yapamıyor, bir şey anlamlandıramıyor.

Gözleri. O gözler. Dudaklarıma düşüyorlar.

Şimşek hızında bir sıçrama, sonra tekrar ayağa kalktılar ve o ana kadar kendi kısıtlamamın sınırlarını bilmiyordum.

Bir toynak şakırtısı bizi ayırdı. *Onu* da ayırıyor-Hex geri itiyor ve telaşlı bir bakışla piste dönüyor.

Sis içindeyim. Elim omzunda. Bir kar kümesinin içindeyiz ama vücudum alev alev yanıyor. Ve Kris yaklaşıyor. Sadece Kris, sadece kardeşim.

-Ama başka biri olsaydı, bu pozisyonu, bizden dalga dalga yayılan enerjiyi görmezden gelmek zor olurdu.

Karda tökezleyerek ayağa kalkıyorum ve Hex'le arama tam bir metre mesafe koyuyorum.

Kris kızığını hızla dizginliyor ve arkasına bakmadan önce dönüşü tamamlıyor. "İyi misin?" diye bağırır.

Ona el salladım. "Evet. Takla attı. Biz iyiyiz."

Hex kendini kardan çıkarıyor. Ona yardım etmeliyim. Kendimi ona dokunmaya ikna edemiyorum. Ellerim yanlarımda işe yaramaz bir şekilde sıkılıp gevşiyor, ama Hex göz teması kurmuyor ve bu farkındalık düşüşü bir azar gibi geliyor.

Bu kadar ileri gitmesine izin vermemeliydim. Bunu yaptım, ona dokundum, gezindim, onu içime çektim-

Ama o dudaklarıma baktı.

Bunu başlatan sen değildin.

Kris dizginlerine vurup fırlarken, Hex ve ben kar setinden aşağıya doğru tırmanıyoruz ve atılmış kızağımızın etrafından dolanıyoruz. Hex ve ben botlarımızdaki karı tekmeleyerek geri dönmeden önce diğer iki atlı yanımızdan uçarak geçiyor, ama ben şimdi karın soğukluğunu iliklerime kadar hissediyorum.

Yolculuğun geri kalanında ikimiz de bir şey söylemiyoruz ve Iris haklı; sakın kullanıyorum.

Kris kazandı. Ben sondan ikinci oldum. Hepimiz Kris'i alkışlıyoruz ve o fotoğraflarını çekerken gülümsüyorum, sonra babam da fotoğraflara giriyor ve Kris'in tüm tavrının değiştiğini fark eden tek kişi ben olamam.

Kameralar yanıp sönüyor.

Sırada Iris ve Hex var. Bir muhabir beni de çağırıyor. "İki varis! Fotoğraf, fotoğraf!"

Kar yığınındaki o andan beri vücudum otomatik pilotta hareket ediyor.

Hepsi çok sahte. Tüm bunlar, her saniye, bunun gerçek olan her şeyle ne kadar alay etmek olduğu konusunda acı veriyor. Ama kendimi önüm Hex'in sırtına dönük, o da Iris'e doğru dururken buluyorum, böylece onu profilden görebiliyorum, çenesinin sert açısını, paltosunun yakasındaki kar tozunu.

Etrafımdaki her şey sahtelik kokuyor. Onun dışında. Ve bu beni kahrediyor, çünkü o da gerçek değil, değil mi?

O gerçeği hak ediyor. Ona yaptıklarımızdan daha fazlasını hak ediyor.

Sekizinci Bölüm

Claus Sarayı'nın kütüphanesi bir sanat eseri, gerçekten öyle. Parlak altın sırtlı maun kitap raflarına, karanlık ve rahat duvarları çevreleyen sürgülü merdivenlerle erişilebiliyor ve daha makul yükseklikteki raflar odayı boydan boya ayırıyor. Odanın bir ucunda gri taştan devasa bir şömine, şöminenin üzerinde küçük bir porselen Noel köyü, şöminenin önünde ise minderli sandalyeler ve bir masa yer alıyor.

Kızarmış biftek, sulu jambon, şekerlenmiş tatlı patatesler ve üç kremalı brie üzerinde kızartılmış kızılıklar bir araya gelerek bana geçmiş Noel yemeklerinin tatlı, tuzlu barajıyla saldırıyor. Sanki tek başına bu koku bile beni sarıp sarmalayıp çocukluğumdaki, henüz büyüünün ötesini göremediğim ve hala onun tarafından tüketilebildiğim bu akşam yemeğine götürebilirmiş gibi.

Yarış bitimiyle akşam yemeği arasında bir mola verdik. Duş aldım ve çobanpüskülü ve şeker kamışı şeritleri varmış gibi görünen ama yakından bakıldığında kırmızı ve yeşil robotların birbirlerini parçaladığı bir Noel kazağı giydim - Kris bunları nereden buluyor bilmiyorum. Tazelenmenin olanları temizleyeceğini ummuştum, ama bir tür *Groundhog Day*'de sıkışıp kaldım, ki bu da üzerinde herhangi bir hakimiyetim olan bir Tatil bile olmadığı düşünüldüğünde ihanet sınırında. Ama işte yine buradayım, Hex'le işleri berbat ettiğimi hissediyorum; işte yine buradayım, nasıl özür dileyeceğimi bilmiyorum, dilemem gerektiğini biliyorum.

Kris yanımdaki sandalyeye çöktü ve içkisinden bir yudum aldı. Şarap bardağında bira. Şıkız. "Kızak gezintisi. Bir şeydi."

Vazgeçip yakındaki bir sehpanın üzerine itmeden önce elime aldığım yemek tabağını karıştırıyorum. Kahretsin, Renee'nin yemekleri cazibesini yitiriyorsa gerçekten suratsız olmalıyım.

Bu resmi bir yemek değil. Hatta babam, Merry Measure için yeni bir yedek tankı denetlemekle ilgili bir şey söyleyerek, ahır avlusundan ayrılırken yüksek sesle sevinçle *dolup taşığını* söyledi. Yani insanlar

Şimdi etrafta dolanıyorlar -bizim sarayımızdan bazıları, herkes değil; daha samimi- istedikleri gibi yemek yiyorlar, boş boş sohbet ediyorlar.

Hex gelmeyebilir.

Iris bize katılıyor, kaşığındaki kahverengi şeker sosunu yalıyor. "Bir gün senden Renee'yi avlayacağım."

Buna tepki vermiyorum. Kris'in söylediklerine de. Kris ve Iris bakışlarını paylaşıp bana doğru dönüyorlar ve kahretsin, yeni arkadaşlara ihtiyacım var.

"Ne yaptın sen?" Iris soruyor.

"Yok bir şey." Ona doğru sallanıyorum. "Benim tarafımda olduğunu sanıyordum, Iris. Senden ne istediğimi *söyledim*."

Söylediklerimi duyuyorum ve gözlerim acıyla irkilerek kapanıyor. Ondan hiçbir şey istememeliydim. Şu anda ne düşündüğünü ve bu anlaşmadan çıkmak isteyip istemediğini bana söylemesini sağlamak için onun güvenini kazanmaya çalışmalıyım - gerçekten sahip oldum mu? Çünkü eğer çıkmak istiyorsa, ben

-

-Aslında ne yapardım bilmiyorum. Bir sonraki etkinlikte devasa bir öfke nöbeti mi geçirirdim? Buz pateni pistini eritmenin bir yolunu bulduğum ya da kurabiye kremasına kalıcı boya koyarak herkesin ağzının bir ay boyunca yeşil olmasını sağladığım aptalca bir şaka mı yapardım? Evet, bu yardımcı olur.

Kaşığı bana doğru salladı. "Sana nasıl baktığını görünce fikrimi değiştirdim."

Bu, boğazıma yumruk atmasından daha dikkat dağıtıcı. "Bana mı baktı? Bana nasıl baktı? Bekle, hayır, Tanrım-Iris."

Başımı iki yana sallayarak koltuğuma gömülüyorum ve bundan bir şaka çıkarmayı çok istiyorum. Ama hiç komik değil. Hem de hiç.

Karşı çıkıyor. "Gerçekten kızgınsın."

Yanımdaki insanların farkında olarak ileri atılıyorum; sadece bir muhabir var, o da *Christmas Inquirer*'dan. Benim ve Iris'in pek de gizli olmayan birkaç fotoğrafını çekiyor ve yaptığımız konuşma temelde bir tartışma olsa da, manşetler *Prens Nicholas ve Prenses Iris'in şömine ışığında sessiz bir akşam yemeğinde yakınlaştığı* gibi saçma sapan olacak; *Iris, Prens Hex yerine onu mu seçecek?*

Muhabire öyle uzun süre bakıyorum ki, rahatsız bir şekilde kayıyor ve dikkatini Noel mahkemesinin bir üyesine çeviriyor.

"Evet, kızgınlım," diyorum Iris'e. "Bu zaten hepimiz için boktan bir durum ve ben bunu daha fazla berbat edemem. O bunu hak etmiyor, *sen* bunu hak etmiyorsun ve ben de-"

Iris'in gözleri omzumun üzerinden kayıyor. "Prens Hex."

Onu ürkütüp ayağa fırlıyorum ve Hex'i görmek için dönüyorum, hiçbir şey duymadığını bilecek kadar uzakta ama benimle aynı odada olduğu için vücudumun titreyeceği kadar yakın.

Altın rengi şömine ışığı üzerinde titreşiyor. Siyah düğmeli bir ceket ve siyah pantolon giymiş, siyah çizmelerini giymiş, boynunda kısa siyah bir kravat asılı, tatilini tek renkte basit ama etkili bir şekilde sergiliyor. Saçları yine arkaya toplanmış, gözleri benimkilerle buluştuğunda çenesindeki gerginliği gösteriyor.

Ama Iris'e bakıyor. "Prenses."

"Buyurun." Ateşin yanındaki masaya el sallıyor.

Odayı geçip yemeğe doğru gidiyor. Bana çok yaklaşmamak için daha uzun bir yol izliyor, etrafımda dönüyor, öyle zarif bir niyetle hareket ediyor ki etrafındaki hava zar zor hışırıyor.

Iris elimi tuttu. "Ne yaptın sen?"

"Bir tanesi kızaktan düştü," diye fısıldıyor Kris ona.

"Ne?" Kolumdan çekti ve ben de koltuğa geri düştüm. "Kömür! Düşmesine izin mi verdin?"

"Yapmadım... hayır, yaptım, kesinlikle yaptım." "Hepsi bu mu? Bundan daha kızgın hissediyor."

Kris bir şey söyleyemeden ona ters ters bakıyorum. Kardeşim ellerini kaldırdı. "Ben bir şey görmedim."

Iris göğsümü dürttü. "Ne. Ne yaptın? Yaptın?"

"Yok bir şey." Bileğini tutuyorum ve sesimi o kadar alçaltıyorum ki beni duyacağından emin değilim. "Kesinlikle hiçbir şey yapmadım ve bu her şey gibi geliyor ve ne yapacağımı bilmiyorum, Iris. Beni ondan uzak tutmana ihtiyacım vardı, lanet olsun-"

Kaşları eğildi. "Aman Tanrım, Coal. Çok kötü durumdasın."

"Onunla konuşmalısın," diyor Kris. "Bunu açıklığa kavuştur."

"Onunla konuşmak pek iyi gitmiyor."

"Bir yolunu bul." Kris omzuma vurdu. "Bu uzun bir ay. Ondan kaçamazsın. Saray o kadar büyük değil ve bu gerginlik çabuk eskiyecek."

Yüzümdeki gerginlik hiç konuşulmadan yapılan bir konuşma gibi.

Bu gerginlik eskiyecek mi? Peki ya sen ve Iris arasındaki gerginlik? Peki ya yıllardır birlikte yaşadığımız o gerginlik ne olacak, kardeşim?

Kris başını eğiyor, sessiz bir teslimiyetle birayı şarap bardağının etrafında döndürüyor.

Ama dürüst olmak gerekirse. O haklı. Ben her etkileşimi daha da kötüleştirmeden bu ay hepimiz için yeterince zor geçecek.

Başımı ellerimin arasına alıyorum. Sonra bunun etraftaki herkese nasıl görüldüğünü çabucak fark edip doğruluyorum, ama bundan da nefret ediyorum, kendi *evimde* doğru düzgün çıldıramıyorum çünkü Tanrı korusun biri *görebilir*.

Hex masada, elinde boş bir tabakla yemeklere bakıyor. Ayağa fırlıyorum.

Dur.

Sonra Kris'e bir şey fısıldayacakmışım gibi eğildim ve son saniyede "Topa vur" dedim ve kasığına vurdum.

"Kahretsin-" Bastırılmış bir iniltiyle öne doğru sallanıyor.

Iris yenik bir şekilde iç çekip iki aptal beyaz çocukla neden arkadaş olduğunu bile bilmediğine dair bir şeyler mırıldanırken adımlarımı biraz daha hafifleterek uzaklaşıyorum.

Hex'e yeniden odaklanıyorum ve bakışlarımı üzerinde hissettiğini biliyorum çünkü ben yanında durmadan saniyeler önce bana dönüyor.

"Prens Nicholas," dedi.

"Kömür," diye düzeltiyorum.

Dudakları seğiriyor.

"Kömür." "Konuşabilir miyiz?"

"Öyle değil

mi?" "Burada

değil."

"Özel olarak mı?" Hex çenesini omzumun üzerinden iterek

Christmas Inquirer.

Evet. Evet. Iris'in iki sözde talibi konuşmak için gizlice mi kaçıyor? Birlikte kızakta olmamız yeterince manşetlikti; bu düpedüz *skandal*.

Etrafıma bakıyorum. "Dört sıra arkada. Pencerenin yanında. Beş dakika içinde mi? Sendeleyerek gidebiliriz."

Bunu söyler söylemez, kulağa ne kadar *çok* geldiğini duyuyorum. Sanki gizli bir buluşma planlıyormuşum gibi. *Ki kesinlikle öyle değil*. Ama Claus Saray'ında samimi bir şekilde konuşmak delilik gerektirir.

Ve bu adam beni delirtiyor. Ama Hex tabağını bıraktı. "Beş dakika."

İçim burkuluyor, nabzım havai fişek gibi atıyor, *bu bir buluşma değil*.
"Güzel."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve tüm bunları daha iyi düşünemedim odanın karşısına geçiyorum.

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca ondan uzak durmaya çalışabilirdim. Asıl planım buydu - kendimi aptal durumuna düşürmemek için ona yaklaşmamak. Ama görünüşe göre ne yaparsam yapayım kaderim bu olacaktı, o yüzden bu konuda açık sözlü olabilirdim.

Kütüphanenin büyük kısmı sessiz ve loş, oturma alanındaki şöminenin ışığı rahat bir atmosfer yaratıyor. Noel'in geçmişi, gelenekleri ve irfanı üzerine kitapların daralan kucağına doğru raflar arasında ilerliyorum ve bunun büyük bir hata olduğunu fark ediyorum, çünkü titreyen, uzak şömine ışığı romantik. Uzak duvara ulaştığımda, yıldız ışığı ve lacivert-siyah gökyüzüyle kaplanmış kutup manzarasını gösteren pencere camları belirdiğinde, kendimi tüm bunlardan vazgeçirmiştim.

Odama gideceğim. Korktuğumu bilecek ama ikimizi de bir sonraki yapacağım aptalca şeyin utancından kurtaracağım.

Ama ben gitmiyorum.

Kalıyorum, çünkü bu sıradaki kitaplar beni yargılıyor.

Kris ve benim gençlik yıllarımıza kadar özel öğretmenlerimiz vardı. Ve bu kitaplar bizim parmak izlerimizle iyice yıpranmış durumda - Noel'in tarihi. Ailemizin. Geçmiş Noel Babalar, düzinelercesi, hepsi de Clause'lerin kökenine kadar uzanıyor. Tüm bunların, bir adamın kışın en derin, en karanlık zamanında köyüne neşe saçmak istemesiyle nasıl başladığını, bu yüzden gizli hediyeler bırakarak ve gizemli hayırseverlik eylemleriyle ünlü olduğunu ve yılın eskiden ölümcül ve sefil olan bir zamanına neşe kattığını.

O hikayeyi *çok sevmiştim*.

Bir başka anım da tam renkli olarak gözümün önüne geliyor: Babam bana yerküreyi gösterdiği o kısa eğitim tanıtımından kısa bir süre sonra, bana çalışmalarımızda ne öğrendiğimizi sormuştu.

Kökenlerimiz hakkında ona patlamıştım. *"Harika değil mi? Bizim kaderimizde de bu var! Tüm dünyaya neşe getiriyoruz!"*

Yedi yaşında falan mıydım? Yedi ve parlak gözlü ve annem henüz gitmemişti ve bu yüzden babam da parlak gözlüydü. Bana doğru eğildiğini ve *gülümsediğini* hatırlıyorum; o gülümsemeyi yıllardır, belki de o zamandan beri görmemişim.

Elini başıma koydu. *"Seninle gurur duyuyorum. Tüm bunları yüreğinden kabul ediyorsun."*

Boğazım düğümleniyor ve bir koklama ile onu silkeliyorum.

Kahretsin, bu gece melankoliğim. Lanet olası yemek kokuları yüzünden - en kötü nostaljiyi çağrıştırmak için koku alma duyusuna bırakın. Beynimin o kısmı, tetiklenen tüm bu anıların -çocukluk yemekleri, katıksız heyecan ve Noel'i öğrenmek- asla geri kazanamayacağım kayıp bir altın çağ olduğunu düşünerek ağrıyor. Ama bir yanımda *biliyor* ki, romantikleştiriyorum. Bu anılar bana sadece pastoral geliyor çünkü o zamanlar gerçekliği kavrayamamıştım.

Bu gerçekten de altın çağ, değil mi? Beynimin özlemini çektiği şey bu, sadece ışıltıyı gördüğüm bir zaman. Bunu utanmadan sevdiğim bir zaman, çünkü ışıltının çatlaklar ve kalıplarla dolu karmaşık bir kavramın üzerine katlanmış bir dikkat dağıtıcı olduğunu fark etmemiştim ve parıltının ötesini ilk kez gördüğünüz gün resmi olarak büyüdüğünüz gündür, geri dönüşü yoktur.

Sağımda, koridorun sonunda bir varlık hissediyorum ve Hex'e dönüyorum.

Arkamdaki pencerelerden gelen yıldızların puslu fildişi tonuyla rafları kesen sessiz ateş ışığı huzmelerinin içindeyiz. Kalabalık boğuk bir arka plan gürültüsü, şimdi ne kadar yalnız olduğumuzun ağırlığını daha da artırıyor ve inliyorum.

"Bunu yapmaya devam ediyorum," diye itiraf ediyorum.

Omzunun üzerinden bakar ve elinin bir hareketiyle, yüzükler parıldarken, bir sihir patlamasının uçmasına izin verir. Tatil büyüğü, onu üreten neşeyle ilişkili özelliklere bürünür; Noel'in büyüğünün bir kısmı karda, ışıklarda ve aptalca küçük hediyeler ya da şekerler yaratmakta kendini gösterir. Bu yüzden Cadılar Bayramı'nın da *böyle* olması mantıklıdır ama yoğunlaştırılmış, gölgeler ve ürkütücü bir kenarı olan gizem. Hex, bu sıranın sonunu daha ağır bir karanlıkla kaplamak için kullanır ve bulduğumuz yere yaklaşan biri olursa bize gizlilik sağlar.

"Tam olarak ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Bana söyletecek mi? Onunla bu yüzden konuşmak istedim, değil mi? Tüm bunları *söylemek*, bir kez ve herkes için aynı *sayfada* yer almak ve *beni öldürse bile o sayfaya bağlı kalmak* için.

Başımı ellerimin arasına alıyorum ve parmaklarımı buklelerimin arasından geçirerek yüzümün etrafına yayılmalarını sağlıyorum. "Tamam. Bak. Bak. Özür dilerim. Tekrar özür dilerim. Görünüşe göre bir sorunum var ve seni bir daha o duruma sokmayacağıma söz vermeme rağmen saktım."

Hex nefesini yudumluyor. O kadar zayıf ki, boğazındaki çizikleri zar zor duyabiliyorum.

"İşleri senin için zorlaştırmak istemiyorum," diyorum. "Ne yaptığımı *söyleyemiyorum* bile çünkü bu beni daha da zor duruma sokacakmış gibi hissediyorum.

Senin için işler daha da garipleşiyor ve ben senden gelen tüm bu şeyleri yanlış yorumluyor ve kafamda *olmadıkları* bir anlama gelecek şekilde kurguluyorum. Bir evlilik piyonu olarak kullanılmakla yeterince zor zamanlar geçiriyorsun. Bunu senin için daha da zorlaştırmak istemiyorum."

Son birkaç kelimeyi zar zor söyleyebildim. Ciğerlerim şişerek kapanıyor. Kapanıyor, kapanıyor, çünkü o *bir evlilik piyonu değil*, düpedüz *bir piyon* ve Hex orada duruyor, başparmakları ceplerinde, gözleri sessiz bir düşünceyle kısılmış, onu ve Holiday'ini ne kadar mahvettiğimizin tamamen farkında değil.

Kaşları birbirine çarpıyor. İnanılmaz derecede bir araya getirilmiş cephesindeki tek değişiklik.

"Bunu benim için zorlaştırmıyorsun," diyor.

Öne doğru sallanıyorum. "Ha. Tabii. Seni kızaktan attım. Neredeyse kardeşimin bizi görmesine izin verecektim... yakın. Ve şimdi! Tek istediğim seninle konuşmaktı ve *bak bizi nereye götürdüm*." Yıldızların aydınlattığı gökyüzünü, fildişi rengindeki tepeleri, rahat kitap raflarını ve çıtırdayan ateşin titreşen ışığını işaret ediyorum, sanki tüm bunlar bir aşk romanında duruyor olabileceğimiz kadar güzel olmamızın tek sorumlusuymuş gibi.

Hex'in dudaklarının bir kenarı kalkıyor. Gülümsüyor mu?

Gülümsemenden kurtulamayacağım, bana yardım et-

"Sarayınız belli bir atmosfere sahip," diyor. "Bu sizin suçunuz değil."

Onu işaret ediyorum. "Hayır, hayır. Bunu hafife alma, bana kızgın olmalısın."

"Yapmalı

mıyım?" "Evet!"

"Neden?"

"Neden?"

Kaşlarını çattı. "Bu ses tonu beni sana kızdırmaya hizmet *edecek*. Ben aptal değilim. Benimle öyle konuşma."

Ve bir şair gibi konuşuyor, kelimelerinde yarı şarkı gibi bir ritim var.

Göğsümü parçalıyor. Benim için bir seçenek olduğunu bilmediğim bir şeye karar veriyor.

"Bu bir yalan," diyorum.

Hex'in kaşları derinleşir. "Aptal olmadığımı mı? Pardon?"

"Hayır! Hayır." Yaklaşıyorum. Kendimi sınırlamam gerektiğini bildiğim için çok yakınıma ama ellerim titriyor ve bunu şimdi söylemezsem yanacağım. "Buradaki varlığın, Iris üzerindeki bu rekabet. Bu bir yalan. Onunla evlenmek için ayarlandım."

Ne olursa olsun, ki bu bambaşka bir hikâye çünkü ikimiz de bunu hiç istemiyoruz, *bu* önemli değil, önemli olan bu ittifakla ilerliyor olmamız. Sen sadece Cadılar Bayramı'nı yatıştırmak için buradasın-"

"Biliyorum."

Kaskatı kesildim. Ona doğru eğiliyorum. "Sen... biliyor musun? Tam olarak neyi biliyorsun?"

Hex etrafımda dolanıyor, ateşten ve diğer misafirlerden olabildiğince uzağa, pencereye doğru ilerliyor. Soğuk camın önünde duruyor ve kollarını kavuşturarak tundraya bakıyor.

Bana bakıyor.

Peşinden sendeleyerek pencereye dayanıyorum, yüzümü ona dönüyorum ama o dışarıya, buza, kara ve yıldızlara bakıyor.

"Bu yarışmanın sahte olduğunu biliyorum," diyor bardağa. Nefesiyle buğulanıyor. "Dediğim gibi, ben aptal değilim."

"Nasıl? Nasıl? Ne zaman?"

"Tüm hayatım boyunca. Ailem küçük yaşlardan beri benim aptal olmayacağımı biliyordu-"

"O değil." Sesim kesiliyor. Normalde benimle dalga geçtiği için aklımı kaçıırırdım ama şu anda dışarıdaki tepelerden birinin kenarındayım ve karanlık, buzlu bir alana devrilmeme saniyeler kaldı.

Hex'in çenesi kulağının altında şişiyor ve dikkatle dışarı bakmaya devam ederken gerginlik düğümüne yakalanıyorum.

"Cadılar Bayramı elçileri döndükten sonra," diyor.

"*O kadar uzun zamandır mı? O kadar uzun zamandır biliyordun ve yine de buraya mı geldin?*

Neden?"

"Babanla yaptıkları konuşmadan birkaç saat sonra başka bir mesaj daha gönderildi - baban buna *daha güçlü bir ültimat* diyordu. Oğluyla Paskalya Prensesi'nin evlenmesini zorlayacaktı" -bana bakmıyor, her kelimesi dikkatle hazırlanmış, her hareketi düzenlenmiş- "ve bu gerçekleşirken Cadılar Bayramı da *hizada tutulacaktı*."

"Ne?" İçimden bir elektrik akımı geçiyor. "Seni tehdit mi etti?"

Bir kez daha omuz silkiyor, ama bu sözde önemsememe eylemlerinin onun için derin bir anlam taşıdığını görmeye başlıyorum - ben en ufak bir duygu patlamasında etrafa savrulurken, o tepkilerini o kadar sıkı tutuyor ki

Başının kayması, kaşlarının oynaması bile her şeyiyle kendini dizginlediğinin işaretidir.

"Doğrudan değil," diyor.

"Nasıl? Neden? O yapmıyor-biz yapmıyoruz-" Kendimi kesiyorum, çok fazla kelime çıkmaya çalışıyor. Yüzümü avuçluyorum ve Hex'in profiline bakmadan önce nefes alıyorum. "Söyle bana. Lütfen."

Ama o bir soruyla yanıt veriyor. "Noel dünyanın neşesinin ne kadarını tekeline alıyor?"

Pivot başımı sallamama neden oldu. "Son kontrol ettiğimde yüzde elli yedi." *Kontrol etmekten* kastım babamın bu konuda övgüler yağdırdığını duymak.

Hex'in gözleri nihayet benimkilere kayıyor. "Yarisından fazlası. Tek bir tatilde. Ve şimdi Paskalya da yılın sadece bir bölümüne yayılmışken? Noel'in neredeyse sonsuz kaynakları var. Dünyayı acımasızca kavırıyor. Ve bizim neşe ve iyilik toplumumuzda bile tehdit haline gelebilecek şeyler var. Bu yarışma benim buradaki varlığımı kabul edilebilir kılmak için bir kılıf."

Bu odada, bedenlerimiz arasındaki boşlukta hiç hava yok ve kendimi pencere pervazına sabitleyip, can havliyle ona tutunuyorum.

"Sen bizim tutsağımızsın," diyorum.

Hex sarsılır. "Bu biraz abartılı oldu-" Gözleri yana kayıyor. Şaşkınlık ciddiyetini bozuyor. Bakışlarını takip ediyorum.

Camdan duvara buz püskürttüğümü görmek için, siyah ve turuncu tırnaklı gergin parmakların altından yayılan köpüklü, geometrik bir don tabakası.

Şaşkınlıkla elime bakarak geri çekiliyorum.

Hex beni inceliyor. Yine de, belki de her zaman beni inceliyor, her zaman tepkimi izliyor, seçenekleri değerlendiriyor, planlıyor, analiz ediyor. Öyle olmak zorunda, değil mi? Eğer tüm bunlar bildiğimden daha büyük bir plansa.

Çok yorulmuş olmalı.

"Cadılar Bayramı buna uymazsa seni neyle tehdit ediyor?" Ben soruyorum.

Hex'in şaşkınlığı huşuya dönüşür. "Gerçekten bilmiyorsun."

Bana kızgın, incinmiş, öfkeli olması gerekirdi, ama bana şaşkın şaşkın bakıyor ve ben bunu söylediğimiz hiçbir şeye uyduramıyorum. Bana öyle bakması için hiçbir sebep yok.

"Tabii ki bilmiyorum," diye çıkışıyorum, ama ona değil, *ona* değil ve o da anlamış gibi görünüyor, çünkü dağılmama izin veriyor ve ürkmüyor. "Görünüşe göre hiçbir şey bilmiyorum. Noel'in, diğer Tatillerin herhangi bir talebi isteyerek kabul edeceği ve bize *teminat* olarak bir *mahkum* göndereceği kadar güçlü tehditler yapma işinde olduğunu *bilmiyordum*-"

"Ben mahkum değilim, Coal. Bu-"

"Kötü bir şey olmadan kendi özgür iradenle eve dönebilir misin?"

Dudakları sertleşti.

"Demek öylesin." Titriyorum. "Bir mahkûm. *Bir mahkumumuz* var. Ve o *sensin*.

-*"ve ben- aman tanrım-*"

Iris için rekabet ettiğimiz konusunda ona yalan söylediğimizi düşündüğümde aramızdaki gerilimi beslemek yeterince kötüydü.

Ama şimdi burada kapana kısıldığını bildiğim için -ve ben *ona yaklaşıyordum*- "Aman Tanrım," başka bir şey söyleyemiyorum, ellerim saçlarıma gidiyor, "oh

Tanrım, çok üzgünüm."

Dizlerimin üzerine
çöküyorum.

Artık kendimi tutamıyorum.

Ve bunu hak etmiyorum, orada durup beni *empatiyle* izlemesini hak etmiyorum, sanki benim için herhangi bir şekilde üzülmeliymiş gibi, ona ve Holiday'ine yaşattığımız onca şeyden sonra değil.

"*Bundan* çok daha fazlasını hak ediyorsun," diyorum bacaklarına. "Sen ve Halloween ikiniz de. Ve Iris de, çünkü *lanet olsun*. Hiçbirinize bu şekilde davranmamalıyız; babam ... delinin tekiydi. Bunu düzelteceğim. Ben-"

Hex, "Sana bunu düzeltmeni sağlamak için söylemedim," diyor. Bu bir fısıltı mı? Konuştuğunu zar zor duyuyorum ve ona bakmak için topuklarımın üzerine oturuyorum.

Profili yıldız ışığında gri-beyazla yıkanmış, diğer tarafı karanlıkla kaplanmış, dudakları yumuşakça ayrılmış. Kolları hâlâ çapraz ama parmakları dirseklerine doğru kavisli ve gergin, vücudunun hatları gevşek bir teslimiyetten jilet gibi keskin ve tetikte bir şeye dönüşmüş. Önünde diz çöktüğüm gerçeğinin o kadar farkına varıyorum ki, başımdan karnıma doğru bir şimşek çakıyor ve beni olduğum yere mıhlıyor.

"Cadılar Bayramı'nın babanla yaptığı anlaşma kontrol altında," diyor, her zamanki mesafeli tonu tereddütle gölgeleniyor. "Eğer detaylardan haberdar değilsen, daha iyi, dürüst olmak gerekirse. Dahil olmana gerek yok. Hiçbir şeyi düzeltmene gerek yok."

"Ama biz bundan daha iyiyiz," diyorum ona. "Noel bundan daha iyi. Ve babamın Cadılar Bayramı'nı mahvetmesine izin vermeyeceğim. Bir daha asla sana *dokunmasına* izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Şaka yaparım. Ukalanın tekiyim. Böyle ağır konuşmam ama komedyenlikle geçen hayatımın her saniyesi onun için samimiyet biriktirmekle geçti.

Hex'in kolları göğsünün etrafından düşüyor, sanki görünmez bir güç onu sarsıp açmış gibi aşağı yuvarlanıyor.

Uzun, ıstırap verici bir süre sessiz kalır, yüzü okunamaz.

"İtibarsız Noel Prensi'nin verdiği sözün bir değeri olup olmadığına mı karar vermeye çalışıyorsun?" Soruyorum ve gülümsüyorum, ama bu, tutunabileceğim her türlü neşeyi bastırdı-

Hex önümde yere düşüyor.

Göbek deliğimin altındaki bir şey sertçe burkuluyor.

Dizlerimin üzerinde dengede durarak ona yetişmeye çalışıyorum. Aramızda belki iki santim boşluk var ve nefesim sıkışmış bir solukta geliyor, inançsızlık, özür ve değersizlik hepsi boynuma kement atıyor, böylece orada duruyorum, yerinde asılı kalıyorum.

Baharatlı tatlı portakallar gibi kokuyor, Renee'nin bir yıl yaptığı kokteylin canlı bir versiyonu, tarçınlı bourbon old- fashioned. Yanmış şeker, baharatın sıcaklığı ve narenciyedeki güneş ışığı parlaklığı ağzımı sulandırıyor ama ben hareketsizim. Bu anda onun isteğiyle var oluyorum, dilimde onun nefesinin kıvılcımı.

"Senden bunu düzeltmeni beklemiyorum," diyor bana tekrar.

Neredeyse yapacağıma söz veriyorum. Neredeyse ona her şeyi vaat ediyorum. Gerçeklik ve dilekler arasında gidip geliyorum ve havanın onunki gibi tadıyla sarhoş oluyorum.

"Tatilimi ve ona bağlı olan insanları korumak benim işim" - daha hızlı konuşuyor; çıldırıyor ve kontrolünü kaybetmesini izlerken kutsal bir şeye mahrem olduğumu hissediyorum - "ve seninkini korumak da *senin* işin. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim. Benim için sorumluluklarını riske atma."

Bunun için söz veremem.

Ama beni o yapmıyor.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye tekrarlıyor ve sonunda ses tonundaki yumuşaklığın ne olduğunu anlıyorum: gergin.

Bir iniltinin yankıları havayı yarmadan dakikalar önce göğsümde çınlıyor. Onu susturuyor.

Bir sallanma, bir dalma ve beni tekrar öpüyor.

Aradaki mesafeyi kapatması ve ağzının benimkine hafifçe değmesi yetiyor, ensesine yapışıp onu yiyip bitiriyorum. Açlıktan ölüyordum, bir buçuk yıldır askıya alınmış bir açlık durumunda yaşıyordum, tüm normal iştahım tek bir sarhoş öpücüğüyle mahvolmuştu. Ve bu çok *aptalcaydı*, değil mi? *Bir öpücüğe* takıntılı olmak; bu yüzden onu görmezden geldim ve devam ettim çünkü o gitmişti, sarhoş bir rüyanın hayal ürünüydü ve o öpücüğü bir daha asla alamayacaktım. Onsuz yaşamayı öğrenmek zorundaydım. Onsuz. Artık dünyanın eflatun, akuamarin ve şiddetli kumral renklerde var olabileceğini bildiğim halde grilere ve bejlere geri dönmeyi kabullenmeliydim.

Ama o *burada*. Dudakları yine benim dudaklarımda, alkol sisi yok, kimin başlattığı ya da kimin istediği konusunda belirsizlik yok. Açlıktan ölüyorum ve o benim tek tatminim, dudakları dilime ayrılıyor, tadı naneli ve o baharatlı-turuncu kokuyla sarılmış ve dudaklarının her bir noktasını yeniden hatırlamam hayati, *hayati* önem taşıyor. Ve kesinlikle ikiye bölünüyorum, yarısı arzuyla kıvrılıyor; yarısı iyi ve gerçekten becerildiğimi biliyor.

Ondan aldığım bir öpücük beni neredeyse paramparça ediyordu ve o zaman bunu kafamda kurduğum bir şeymiş gibi gösterebiliyordum. Ama şimdi dudaklarının hayal ettiğim kadar mükemmel hissettirdiğini, tüm bunların umduğum ve korktuğum kadar zahmetsizce dehşet verici olduğunu bildiğime göre?

Haşlanmış. Mahvoldu. İçleri boşaltıldı.

Tamamen bilinçsiz bir şekilde açgözlülükle sızlanıyorum ve bununla birlikte neredeyse hiç tanımadığım birine söylemek için teatral bir şekilde şiirsel ama saçma olan şeylerin gelgit dalgası geliyor. *Seni özledim, bunun delilik olduğunu biliyorum, çok az arkadaşız ve bir kez bile olsa benim seni düşündüğüm kadar beni düşündüğünü söyle ve Lütfen, lütfen, hakkım olandan çok daha fazlası için yalvarmak gibi şeyler.*

Kendime biraz hakim oluyorum ve ağzını "Tadın hatırladığım kadar güzel." sözleriyle dolduracak kadar geri çekiliyorum.

Küçük bir nefes nefese kalıyor, ama şaşkınlığının yerini rahatsızlığa bırakacağı anda -bu hâlâ çok mu ileri gitmişti? Muhtemelen, lanet olsun- o açgözlü sızlanmayı yankıladı, *yankıladı*, boğazında yankılanan bir vızıltı.

İçime doğru itiyor ve dilimi ısıyor ve ben ağzının içinde miyavlıyorum, elim saçlarının dibinde kenetleniyor, göğsünün benimkine karşı oluşturduğu harekete biniyorum. Omurgasının çıkıntılarına tutunuyorum, ona doğru eğiliyor, hissediyorum

Onu geriye doğru eğerken kaburgalarının yayını hissediyorum ve sanırım bizi yere yatırabilirim, sanırım bana izin verirdi. Ama bunu düşünmek bile kalça kemiklerimizin hizalanışını, vücudumuzun her bir santiminin temas ettiği sert bağlantıyı o kadar acı verici bir şekilde fark etmemi sağlıyor ki öpücüğü kesip nefes almak zorunda kalıyorum.

Alnımı onunkine yaslıyorum, kazağımın önünde kıvrılmış parmaklarını fark ediyorum, parmak eklemleri alçak ışıktaki bembeyaz, yüzüklerinin gümüşü siyahına karşı soluk, soluk bir ten.

Babamın onun ve Holiday'in üzerinde ne gibi bir etkisi olduğunu bana söylemedi. Ona tekrar sormaya başlıyorum ama bunu burada, ikimiz de dizlerimizin üzerindeyken havada yapmak istemiyorum, bu yüzden ağzını ısıyorum ve gülümsediğini hissediyorum, görüyorum, tadıyorum. Bir elini kolumda, omzumda gezdiriyor ve boynuma dokunuyor. Tenin tene değdiği o milimetre bana lanet olası adımı unutturuyor.

"Kömür!"

Geriliyorum. Hex beni geri itiyor ama kollarım ona sarılı kalıyor, ellerinden biri kazağımın düğümünü alıyor.

"Coaaaal," diye şarkı söylüyor Iris, topukları kütüphanenin cilalı ahşap zemininde takırdıyor. "Gece bitmeden fotoğraf istiyorlar. Buraya döndün mü... kitap mı okuyorsun? Daha sonra okumalısın."

Yavaşça yürüyor, *yüksek sesle* konuşuyor. Bizi uyarıyor.

Hex ayağa kalkıyor, pencerenin pervazına tutunuyor ve eriyen buzda benim yaptığım el izini bırakıyor. Kendi ellerim kucağımın gevşiyor ve ayağa kalkmadan önce uzun, tıktırlı bir nefes alıyorum.

Parmaklarıyla vuruyor ve gölge duvar yıkılıyor. Tek kelime etmez, hiçbir şey söylemez ve başka bir raf sırasına yönelerek uzaklaşır.

"Bekle-" Arkasından ateş ediyorum ama beni yerimde tutan bir bakışla geri dönüyor.

Yanakları kızarmış ve saçları karışmış -bunu *ben yaptım*, bunu *ben yaptım*- ve bana *gülümsüyor* ve *ben* de sırtıtmak istiyorum. Dürtü yükseliyor.

Ama tek görebildiğim ona vurduğumuz prangalar. Bu sözler onu aşağı çekiyor, *tehdit ediyor* ve *hizada tutuyor*.

"İyi geceler Coal," der ve Iris sıranın girişine doğru kayarken o da gölgelerin arasına dalar.

Elimi açık ağzımda gezdiriyorum ama artık ifademi kontrol edemiyorum, son birkaç dakikanın beni ne hale getirdiğini dizginleyemiyorum.

Iris'e yüzümü gösterdiğimde, iki saniye içinde utangaçlıktan şoka girdi.

"Ne oldu?" diye soruyor, gözleri etrafı tarıyor, ama o gitmiş ve ben öfkeleniyorum.

"Muhabire söyle kamerasını kışına soksun," diyorum onun etrafında dolanırken. "Babamla konuşmam gerek."

Dokuzuncu Bölüm

Kütüphaneye doğru geri dönüyorum. Kris beni görünce sandalyesinden fırladı ama ben başımı iki yana salladım.

Bu babamla benim aramda.

Saraydan ofisine doğru acele ediyorum, orada olacağını biliyorum. Orada olacağını umarak. Yorgunluk duvarına çarpmadan önce bu öfke kasırgasının beni daha ne kadar taşıyacağını bilmiyorum.

Hex'in barda kim olduğunu bilmemem yeterince kötüydü. Onu tanımamam yeterince kötüydü, çünkü sorumsuz bir vahşi çocuk olan Prens Coal neden hiç etkileşime girmediği bir Tatil'in hükümdarları gibi şeyler hakkında endişelenmek zorunda olsun ki? Bütün bunları babama bıraktım.

Çünkü bir kez gerçek bir şey yapmaya çalıştığımda, destansı boyutlarda berbat ettim.

Ama şimdi. Hex'in burada olmasının gerçek sebebini bilmemek, çünkü tüm bu işleri yine babama *bıraktım*-

Karıştığımda, ortalık karışıyor. Karışmadığım zaman da işler *karışıyor*. Peki çözüm ne? Bilmiyorum. Bilmiyorum ama gidiyorum ve şu anda görebildiğim tek seçenek bu.

Kalbim kaburgalarımın çarpmaktan morarmış, her nefes göğsümde bıçak gibi saplanıyor. Merry Measure'dan birkaç kapı ötede, kalın kapılar ve koruyucu bir büyü duvarının ardında sıkıca kilitlenmiş olan babamın ofisine ulaşıyorum. Öte yandan babamın ofisinin kapısı aralık, içeride bir ışık yanıyor ve hiç rol yapmadan içeri giriyorum.

Güzel bir ofis. Ev gibi ve rahat, ağaçlık ve sıcak, çobanpüskülü ve sarmaşıklarla asılı ve şu anda beni sersemleten Noel neşesinin aynı cephesi. Özellikle de onu maun ağacından kocaman masasında, bir yığın kâğıdın üzerine eğilmiş, gözlükleri burnunun ucunda, sanki ikimizin de yaşaması gereken görüntünün vücut bulmuş hali gibi gördüğümde.

"O bizim *tutsağımız* mı?" Sesim uzak duvardaki ateşin çıtırtısını kesiyor.

Babam başını kaldırıp gözlüğünün kenarından bana bakıyor. "Nicholas?"

Kapıyı arkamdan çarpıp odanın ortasına fırlıyorum, nabzım bileklerimde ve boynumda hızla atıyor.

Hex'in tadını hâlâ alabiliyorum.

Hala parmaklarımın altında omurgasını hissediyorum.

"Cadılar Bayramı misafirimiz," diyorum. "Onu burada Paskalya ile ittifak vaadiyle tutmuyorsunuz; Tatiline zarar verme tehdidiyle burada tutuyorsunuz. Biz-"

"Bunu sana kim söyledi?" Babamın gözleri kısıldı. Oh.

Oh, bu *aptalcaydı*.

Hex bunu bana güvenerek söyledi ve ben ne yaptım? Hemen babama koştum ve bu güveni bir balyozla paramparça ettim.

"I-" *Yalan, lanet olası yalan, dışlerimin arasından, kulaklarımdan, her lanet olası delikten.* "Telefonda konuşurken duydum. Ailesiyle sanırım. Yanlış mı duydum? Çünkü bir *mahkûmumuz* varmış gibi geldi." *Sadece yalan söyleme; saptır. Bütün suçu babama at, olması gereken yere.* "Başka kaç mahkûmumuz var? Bir yerlerde bilmem gereken bir zindan var mı?"

Babam gözlerini deviriyor, sanki haddini aşmış gibi, ama açıklamamı kabul ediyor ve gözlüklerini masasına fırlatırken rahatlıyorum. "Cadılar Bayramı Prensi, siz ve Iris'in işlemleri tamamlandıktan sonra eve gönderilecek. Tepkiniz beni şaşırttı; onun buradaki varlığı bildiğiniz hikâyeden büyük ölçüde farklı değil. Bu bizim pozisyonumuzun gerçeği. Bir gün *sizin konumunuzun* da. Bazı insanları hizada tutmak zorundayız."

Bu ifadeden gerçekten nefret etmeye başlıyorum.

Ama sonra içim daralıyor. "Belirli insanlar mı? Başka kimler?"

Soru bir kapının açılması gibi hissettiriyor. Bu akşamın tamamı açılan bir kapıydı, dürüst olmak gerekirse, açılan bir kapı ve ben içeri adım attım ve artık geri dönüşü yok.

Babam bir an düşünür. Sonra ayağa kalkar.

"Bu soruyu sormaya hazır mısın? Hazır olduğundan emin değilim."

İçimde bir kararlılık fişkırıyor ve kütüphanede olanlardan dolayı hala sersemlemiş olan parçalarımı kullanıyorum.

Çok uzun zamandır pasif durumdayım. Ama benim adım atma versiyonum felaket - *bu* da felaket. Belki de ihtiyacımız olan şey tam olarak budur, benim felaket versiyonum her ne oluyorsa onu kırmak için.

Yere bakıyorum. Kırmızı desenli halıya.

Babamla tekrar yüz yüze geldiğimde, bakışlarım onun sakinliğini yansıtırçasına düz.

"Her şeyi berbat ettim," diye başladım. "Yeni Koah ile. Başka pek çok şeyde. Batırdığımı biliyorum, ama bir gün bunu yapacaksam, *nasıl* yapacağımı bilmeliyim, basın çekimleri için sahnelenmiş eğitimden daha fazlasını yapmalıyım. Orada ne yaptığınızı bilmeliyim" -elindeki kağıtları gösteriyorum- "ve Noel'in iç işleyişini ve ne planladığınızı bilmeliyim ki ilerlemesine engel olmak yerine yardımcı olabileyim. Bunun bir parçası olmak istiyorum."

Bu bir yalan değil. O kadar çok yalan değil ki, nefesimi tutabilmek için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum, bu kelimeler şişeden fırlayan bir mantar gibi ve işte bastırdığım tüm arzular geliyor. Bu mirasa, *orijinal* mirasa, babasının dünyaya neşe getirmesine yardım etmesini istediğini düşünen aşırı heyecanlı yedi yaşındaki bir çocuğa nasıl layık olmak istiyorum. Bu mirası nasıl *geliştirmek istediğimi*, yaptığımız şeyin küçük, geçici anlardan daha fazla bir *anlam ifade* etmesini, kalıcı ve gerçek bir şey olmasını ve-

Babam bana dürüst bir şaşkınlıkla bakıyor. Bir kez olsun gerçeği saklamaya çalışmıyorum, başkası yapmadan önce şaka yapmıyorum.

Kendimi tutmak göğsümü ağrıtıyor; ham kaldım.

Babam sessizce masasının yanındaki dosya dolabına doğru ilerliyor. Bir saniyeliğine karıştırıyor ve bana bir kez daha üstünkörü bakmadan önce bir klasör çıkarıyor.

"Bu bir test."

"Evet."

"Çok fazla testten geçemediniz. Senin için ayarladığım eğitimler. Etkinlikler sırasında öne çıkman için her fırsatı değerlendirdim. Sana verdiğim her şey."

"Biliyorum."

"Sizinle paylaştığım bilgileri kötüye kullanmayın. Umarım, bunu görerek Noel'in ne olabileceğini tüm genişliğiyle anlayacaksınız."

İçimdeki o küçük parça yeniden umutla doluyor. Kendini daha iyi kanıtlayacağına dair o aptalca, çocukça umut. Yaptığı her şeyi düzeltecek bir ana plan ortaya çıkaracak ve olması gerektiği gibi, bir zamanlar olduğunu düşündüğüm gibi *Noel Baba* olacak.

Dosyayı bana uzattı. Onu alıyorum, çevirip açıyorum ve içindeki bir avuç sayfayı taramaya başlıyorum. Y a k l a ş ı k son on yılın kayıtları, yüzdeler ve *Tithe* kelimesinin yanında tekrar tekrar

tekrar eden isimler. Bu isimlerin listesi, ben en son kayıtlara geçene kadar büyüyor.

Yule. Şükran

Günü. Yeni Yıl.

Ve daha fazlası, Noel'de ve Noel civarında gerçekleştiğini bildiğim daha fazla Bayram. Hepsi *Tithe* kelimesinin yanında ve yüzdeler ve bu yüzdeler bazen dalgalanıyor, bazı yıllar daha büyük, yüzde 10'a, 15'e, 30'a ve 40'a çıkıyor.

"Nedir bu?" Sordum, dilim kurudu.

"Neşe ondalıkları. Bu Bayramlar, Noel'in şemsiyesi altında olmak karşılığında biriktirdikleri neşenin bir yüzdesini Noel'e gönderir."

Şemsiyemiz mi? Ama-"Bunlar çok büyük yüzdeler. Ne tür bir *şemsiye* buna değer mi? Neden bu miktarları kabul etsinler ki?"

Babam gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle bakıyor. "Dediğim gibi, olayların herkesin yararına gelişmesi için bazı insanları hizada tutmak zorunda olmak her başarılı girişimin üzücü bir gerçeğidir. Bu Tatiller... kendi çıkarları için bizimle sözleşme imzalamaya ikna edildi."

Eğer tüm bu Bayramlar -ki bir düzineden fazladır- her ne sikim *ikna yöntemiyle* olursa olsun kutlanıyorsa. O zaman...

Aklım karmakarışık, matematikle savaşıyorum.

Noel, neşemizin *dörtte* üçünden fazlasını *diğer Bayramlardan* alır.

Sahip olduğumuzu iddia ettiğimiz tüm neşeyi. Dünyaya yaydığımızı iddia ettiğimiz tüm mutluluğu diğer kış tatillerinden çalıyoruz. Ve sonra bunu Noel'in etkisini daha da yaymak için kullanıyoruz, böylece dünyanın *diğer tüm Tatillerden* daha fazla alanına dokunuyor.

Diğer tatillerden daha ileri gidebileceğimizi sanmıyorum.

"Ve Iris'le evlendikten sonra." Babam elimdeki dosyaya bir kâğıt sıkıştırıyor. Paskalya'nın neşesini, Noel'le nasıl uyum sağlayacağını gösteren bir çizelge.

Gözlerim onunkilere

kayıyor. Gülümsüyor.

"Neden?" diye sorduğumu duyuyorum.

"Neden? Neden." Babam kıkırdıyor ama içinde mizah yok. "Noel'in şu anda nasıl görüldüğüne siz kendiniz işaret ettiniz - ucuz ıvır zıvırlar demiştiniz sanırım? Bu, genişleme için büyümümüzü paylaştırma ihtiyacının talihsiz bir yan etkisi, ama bir zamanlar tüm itibarımız buydu. Hediyeler, başka bir şey değil. Açgözlülük. Bundan daha fazlasını yapabiliriz. Her tatil **ö y l e d i r** .

Dünya çapındaki kutlamalar aşağılayıcı olacak kadar metalaştı ve bizim getirdiğimiz *neşe* dünyanın ihtiyacı olan neşedir. Noel özünde bir aile ve aidiyet bayramıdır ve küresel hakimiyetimizi sağlamlaştırdıktan sonra geliştireceğimiz sihir de budur."

Ona bakıyorum, bunun birleşmesini istiyorum. Çünkü onunla aynı fikirdeyim, değil mi?

Biz de aynı şeyi istiyoruz.

Ama bu şekilde değil.

Şok olmuş sessizliğim bir cesaretlendirme olarak algılanmış olmalı, çünkü babam devam ediyor.

"Bize ondalık veren tüm Bayramlar yola çıkıyor," diyor dosyayı başıyla işaret ederek. "Neşeleri giderek azalıyor, sundukları şeyler kapitalizm tarafından ucuzlatılıyor ve parçalanıyor. Geçmişte pek çok bayramın başına gelen bilinmezliğe doğru kayıyorlar. Aynı şeyin Noel'e de olduğunu gördüm ve bu değişimin bizi yıpratmasına izin vermek yerine harekete geçtim. Bu diğer Bayramlar artık anlamsız bir şekilde yok olmalarına izin vermektense, Noel'in devam etmesine katkıda bulunuyorlar ve biz de onların ondalık sevincini dünyaya çok uzun zamandır eksik olan bir Bayram türü sunmak için kullanacağız."

Tatiller gelir ve geçer. Bu dünyamızın bir gerçeği. Gelenekler değişir ve bir zamanlar bir tanrının kutlaması olan şey, insanların büyüme biçimleriyle evrim geçirerek bir hasat kutlamasına dönüşür; ya da zorla, sömürgeleştirmeyeyle. Babamın dosyasında listelenen Bayramlar azalmış olsa da, hiçbir şekilde *unutulmaya yüz tutmuş* değiller ve Noel de öyle, hem de hiç değil.

Babamın talep ettiği ondalıklar yüzünden *şimdi* başarısız oluyorlar. Tatiller zamanla kaybolur.

Ancak doğal insani değişimlerle yok olurlar, *başka bir Tatil onları geçmez.*

Bir keresinde içimdeki o çocuksu umudun, babamın bir zamanlar Noel'in gerçek mutluluk getirmesini önemseydiğine dair inancın nihayet ölmesi için ne gerektiğini merak etmiştim.

Artık biliyorum.

Tüm kaslarım kilitleniyor, düşüncelerim dağınık ve kaygan. "Neden-" Sesim titriyor. "Bu Tatillerden herhangi biri bunu neden kabul etsin?"

"Hepimiz neşe içinde yaşıyor olabiliriz, ancak özünde her Tatil bir işletmedir. Ve bu işler bazen bilgi gibi şeylerle yürür. Noel'in itibarının ne kadar önemli olduğunu çok iyi biliyorsunuz. Dengeli tutmak için büyük çaba sarf ettiğimiz bir şeye sahip olan tek Bayram biz değiliz."

"Onlara şantaj yapıyormuşsun," diyorum. Karnıma bir yumruk iniyor, dudaklarımın arasından bir hava patlaması çıkıyor. "Onlarla ilgili kirli çamaşırların var ve her neyse gizli tutma karşılığında sevinç talep ediyorsun."

"Pek sayılmaz. Bunlar iş anlaşmaları. Kontratlar. Hepimizin çıkarına olan bir ticaret."

Eninde sonunda babamın *çıkarları* için kanları emilecek olan tatiller hariç.

Ama göremediğim bir şey var. Birbirine bağlanmayan bir parça ve kaşlarımı çatmama izin veriyorum, endişem huzursuzluğumu bastırıyor. "Cadılar Bayramı'nın bununla ne ilgisi var?"

Olamaz. Sadece kış tatillerini manipüle etmekten vazgeçmek istiyor. O da Cadılar Bayramı'nı istiyor.

"İlerlememizin bir parçası olma şansları vardı," diyor babam. "Kenara çekilmeyi seçtiler. Kendi zararlarına, yanlış seçim yaptıklarını görecekler."

"Bekle. Birleşmeyi - satın almayı - her neyse, düşünmüştün.

Cadılar Bayramı mı? Ne zaman?"

Babam bana eşit, analitik ve sakın bir bakış atıyor ve bir dakika düşündükten sonra kararlı bir şekilde başını sallayarak nefes alıyor. "Yıllar önce. Onlardan gelen bir ön soruşturmayı zar zor geçtiği için kamuoyuna açıklanmadı, ancak sonbahar müttefiklerinin Noel ile birleşmeye şiddetle karşı olduklarını öğrendiklerinde hızla geri çekilenler de onlardı. Bu gizli anlaşmaya dair haberlerin müttefikleri tarafından kamuoyuna duyurulması tehdidiyle uysallaştırıldılar ve o sırada sağlamlaştırmamız gereken başka Tatil düzenlemelerimiz vardı" -listeyi sallıyor- "bu yüzden kararsızlıklarında onları takip etmedik ve kendilerini bu Bayramlarla aynı azalan sevinç teknesinde bulmuyorlar."

Başka bir deyişle, üstesinden gelinemeyecek kadar büyüklerdi, bu yüzden babam onların rahatsız edilmeden devam etmesine izin verdi.

"Ama artık kış tatilleri arasındaki yerimizi sağlamlaştırdık," diye devam ediyor ve ekliyor, "artık dallanıp budaklanmamızın zamanı geldi. Paskalya'ya odaklanmayı seçtik, çünkü-"

"Aman Tanrım." Vücudumu bir ürperti kaplıyor. Son anda patlamamak için kendimi zor tutuyorum, sıkı ve acılı bir yutkunmayla, ağzımdan çıkan tek şey "Paskalya'yı da mı *ikna ettin*?" oluyor.

Babam ne demek istediğimi anlıyor ve duygu kaymalarına sert bir bakış atıyor. "Hayır, Nicholas. Paskalya'nın *ikna* edilmesine gerek yoktu; onlar her zaman dostlarımız arasında yer aldılar. Onlarla olan anlaşmamız karşılıklı olarak kabul edildi.

Buna isteyerek girdiler. Cadılar Bayramı'nın bu birlikteliğe sesli bir şekilde karşı çıkması eylemle karşılanması gereken bir durumdu."

"Eylemle. Yani bir *tehditle*."

"İlk harekete geçen Cadılar Bayramı oldu. Sonbahar müttefikleri bizimle birleşmeyi düşünmüş olmalarını ölçsüz bir güven ihlali olarak görecektik ve desteklerini çekeceklerdir. Kış Bayramları ile yaptığım bu anlaşma benzersiz ve kalpsizmiş gibi davranıyorsunuz; Bayramlar yüzyıllardır neşe ticareti yapıyor. Cadılar Bayramı da kendi müttefiklerinden farklı değil."

Kızak yarışından önce Hex'le yaptığım konuşmayı hatırlayarak ona bakıyorum; orada Cadılar Bayramı'nın diğer sonbahar bayramlarıyla buluşmasından bahsetmişti. Söylediklerinin hiçbir kısmı babamın tek fikirli neşe patlamasına benzemiyordu ve Hex'in şu ana kadar gördüklerimi sihri bu kadar ters bir şekilde kabul edebilecek biriyle bağdaştıramıyorum.

"Cadılar Bayramı'nın, *Noel'in* işlerinde herhangi bir tepki görmeden söz sahibi olabileceğini düşünmesi üzerinde durulmadan geçilemezdi," diyor baba. "Bildiğiniz gibi durum, Cadılar Bayramı'na dengeyi bozmayı seçtiklerini hatırlatmaktadır. Daha önceki müzakerelerimize dair haberlerin müttefiklerine yayılmasına kolaylıkla izin verebilirdim ama bunun yerine, basılan haberlerin Noel'i itirazlarında Cadılar Bayramı'na boyun eğmiş olarak göstermesini ve Prens Iris'e kur yaparken prenslerine ev sahipliği yapmanın kamuoyundan özür dilediğimizin bir işareti olmasını sağladım. Sonunda bile, Paskalya ittifakını kazandığımızda, müttefiklerine kurban olarak geri dönecekler, bize olan güvensizliklerini pekiştirecekler, ancak Paskalya'yı altımızdan çekip almaya çalıştıkları için kahraman olacaklar. Noel-Paskalya birliğine karşı koymadan sahip olacağız. Herkes istediğini almış olacak."

Başım, babamın tüm siyasi ikiyüzlülüğünü görüp gerçekte ne *yaptığının* kökenine inmek için mücadele etmekten zonkluyor.

Cadılar Bayramı elçileri bir süre önce saraya geldiğinde bu kadar garip davranmasının nedeni de buydu. Bu yalana zemin hazırlamak için basının önünde bilerek onlara yalakalık yapıyordu - ya da yalakalık yapmaya en yakın olduğu anda.

Daha sonra Cadılar Bayramı'nın *hizaya* getirileceğine dair gerçek tehdidini gönderdiğinde, başka seçenekleri yoktu, değil mi? Reddedebilirlerdi ama o zaman da Noel, Cadılar Bayramı'nın isteklerine boyun eğdiğinde pislik yapan onlarmış gibi görünürdü; ama reddetmek aynı zamanda babama onlar hakkında bildiği pislikleri ağzından kaçırma izni verirdi.

Şantajlarıyla onları tekrar susturmak için tehdit etmesi yeterli değildi; onları *cezalandırmak* istiyordu. Noel'e bulaşmamaları gerektiğini bildiklerinden emin olmak için.

Açarken çenem çatırıyor. "Ve tüm bunları yapmanın tek yolu sarayımızda *canlı bir insanın hapsolması* mı?"

"O kapana kısılmış değil, Nicholas. İstedığı gibi gelip gitmekte özgür. Ama buraya kendi isteğiyle geldi ve sarayı da başından beri bunun sahte bir nişan olduğunu bilerek kabul etti."

"Çünkü bunun alternatifi bir önceki Noel-Cadılar Bayramı görüşmelerini müttefiklerine sızdırmanızdı. Bu *şantajdır*."

Bu kelimeyi bir yalvarış gibi söylüyorum. *Böyle yapma. Lütfen.*

Babam dosyayı ellerimden çekip alıyor. Yüzü kararıyor ve odanın sıcaklığı buz gibi oluyor, nefesim bir anda havada gözle görülür bir buluta dönüşüyor. Bir adım geri gitmemek için mücadele ediyorum.

"Dünyanın en büyük Tatilini yönetmenin gerçekliği budur" diyor. "Yapılması gereken şeyleri, alınması gereken kararları henüz anlamıyorsunuz. Bu acımasızca görünebilir ama bunun alternatifi yok olup gitmemize izin vermektir ve ben buna izin vermeyeceğim." Beni işaret ediyor ve elimde olmadan irkiliyorum. "Bu bilgiye göre hareket etme. Bu bilgi hakkında *konuşma*. Sana bu konuda herhangi bir rol vermeden önce üzerinde oturacak, onu özümseyecek ve ne anlama geldiğini anlayacaksın. Sana güveniyorum Nicholas, bu güvene layık olmadığını kanıtladığın halde sana güveniyorum. Sana anlattıklarımın ne yapacağın, nasıl bir Noel Baba olacağını belirleyecek."

Hayatımda hiç bu kadar doğru bir şey söylememişti.

Bir zamanlar o çocuksu umudun yaşadığı yerde şimdi sadece boşluk var. Boş ve içi boş ama acıtıyor ve bu konuşmanın beni bu kadar yalnız hissettireceğini düşünmemiştim.

Babam tekrar masasına oturdu. "Ve bir sonraki etkinlikten önce tırnaklarındaki boyayı temizle."

Siyah ve turuncu tırnaklar. Onları unutmuştum. Onları saklamaya çalışmamıştım.

Mide bulantısı midemi bulandırıyor. Hex ve ben... Bu babamın da Cadılar Bayramı'na karşı kullanacağı bir şey mi? Ama Noel'i Cadılar Bayramı'na boyun eğiyormuş gibi gösteren komployu etkisiz hale getirebilir.

Yine de. Kendime bu soruyu sormam gerektiği gerçeği *-babam öpüştüğüm adama şantaj yapar mıydı?*

"Bu işte iyi olmak istiyorum," dediğimi duyuyorum. Bunu ilk kez yüksek sesle, kendime, *herhangi birine* itiraf ediyorum. Son on dakika içinde belki de hiç olmadığı kadar içimi döktüm, hem de en çok babama. Ve onun beni *anlıyor* gibi görünmesi beni geriyor. Bana gözlerini devirmiyor, çabalarımı umutsuzlukla geçiştirmiyor. Sanki bunu gerçekten yapabileceğimi düşünüyor.

Ama onun *bu* versiyonu ... tahammül edilemez.

"Senin de bu işte iyi olmanı istiyorum," diyor babam. "Ve bunun senin *için* iyi olmasını istiyorum. Sen ve Kristopher için. Christmas'ın başarısına bağlı olan binlerce çalışan için. Getirdiğimiz neşeden faydalanacak insanlar için. Bu dünyada iyilik yapma potansiyelimiz var."

Potansiyelimiz var. Var. Beni *boğan* da bu. Bunu nasıl kullanacağımı bilmiyorum, babam da görüyor ama bu şekilde de kullanamayız, peki bu bizi nereye götürür?

"Uyu, Nicholas." Kapıya el sallıyor. "Sana söylediklerimi sindirecek zamanın olduktan sonra daha fazla konuşabiliriz. Bir sonraki etkinlikte Iris'e karşı dikkatli ol ve rolünü oyna."

Gözlerini bana doğru son bir kez çevirdi. Son bir yoğun bakış. "Ailemizi hayal kırıklığına uğratma," diyor.

Kelimeler göğsümdeki ağrıya batıyor. O ağrının kaynağı, son yıllardaki katılığımı körükleyen, her zaman var olan düğüm onlar. *Bir hayal kırıklığı olma. Kimseyi incitme.*

Başımı salladım, kaskatı kesildim ve ofisten çıktım.

Sonra da saraya doğru koşmaya başla.

Odama geri dönüyorum, kapıyı kapatıyorum ve kapının üzerine yığılıyorum, kurşun gibi bir yığın halinde yere düşüyorum.

Burada dünyaya gerçek bir neşe getiremediğimiz konusunda endişeliydim ve babam küresel bir Noel ele geçirme planları yapıyor ve diğer Bayramlara şantaj yapıyordu.

Oda karanlık ve serin ama aniden yaklaşıyor, beni eziyor, terliyorum, titriyorum ve nefesimi tutamıyorum.

Bunları nasıl düzeltebilirim?

Onuncu Bölüm

Bir sonraki planlanmış Noel Halkla İlişkiler kutlama etkinliği başka bir güne kaldı, bu yüzden bundan tam olarak yararlanıyorum ve yatakta kalıyorum.

Her şeyi gözden geçirmem gerekiyor. Sessizce uzanıp babamla ilgili her anıyı, Noel ve sevincimiz hakkında bana verilen her bilgiyi gözden geçirmeli ve bunu nasıl kaçırdığımı anlamaya çalışmalıyım.

-Ve bu konuda ne yapacağımı.

Ama ne zaman beynim bu soruya çarpsa, sadece kayan başlıklar görüyorum.

İsyanlar. Soygunlar.

Sevgili Noel Baba, annem gitti ve ben onun-

Hayır, kahretsin, o değildi. Çocuk *babasını* kaybetti, *annesini* değil.

Yuvarlanıp yüzümü yastıklara gömüyorum ve yatağın beni tamamen yemesini istiyorum.

Kendimden, babamın Noel'i üzerine inşa ettiği çalıntı neşe ve göstermelik eylemler temelini yıkmasını istiyorum. Iris ve benim bu evlilikten çıkmamıza izin vermesini ya da Cadılar Bayramı'nda bir pislik olmamasını değil, baskı altında tuttuğumuzu bilmediğim insanları manipüle etmeyi bırakmasını istiyorum. Ve ne zaman *bunu deneyebileceğimi* düşünmeye başlasam, tüm vücudum dehşetle sarsılıyor, çünkü bir şeyi düzeltmeye çalıştığım son ve tek seferde tüm bir ülkeyi mahvettim. Ya Noel'i ve diğer bayramları yıkarsam?

Babama karşı hareket etmenin sadece ailevi bir anlaşmazlık değil, *vatana ihanet* olacağı gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Bir zindanımız olmasıyla ilgili şaka yapmıştım ama böyle bir şey yaparken yakalanmanın sonucu ne olurdu?

Hex benden hiçbir şeyi düzeltmemi beklemiyordu. Belki de haklıydı. Belki de bunu düzeltemem. Ama ne yapmam gerekiyor? Bir sonraki Noel etkinliğine gülümseyerek gidip Hex'le birlikte sanki her şey yolundaymış, Noel kutsal ve neşeliymiş ve aktif olarak hayatları mahvetmiyormuş gibi poz mu vereyim? Noel arifesinde Iris'le evlenip bir sonraki dönem mezun olup yüksek lisans okuluna mı gideyim, sanki bunların Tatilime bir faydası olacakmış gibi?

Yatak odamın kapısı açıldı. Yastığıma doğru inliyorum. "Wren, sana söyledim, ben-"

"Wren değil," der Kris. Kapı arkasından tıkırdayarak kapanıyor. İç çekiyorum, bedenim yatağın içinde soluyor.

Yatağımın başucundaki masaya bir şey koydu. Dönüyorum ve bir tepsi yemek görüyorum, bir sandviç, dumanı tüten bir kupa ve bir salata.

"Hex'e ne oldu?" Bir sıçrayışla yanımdaki yatağa düştü. "Iris ve ben onu dışlamamız gerekip gerekmediğini öğrenmek istiyoruz ama sen mesajlarına cevap vermiyorsun."

Dirseklerimin üzerine çıktım. Dün gecedan kalan tek güzel anı bu. Babamı düşünmek bunaltıcı olduğunda içine düştüğüm anı.

Doğrulup Kris'in yüzüne bakıyorum, pijama pantolonum çarşaflara dolanıyor. "Onu dışlama. Aslında... harika gitti." Tamamen istemsiz bir gülümseme yüzüme yayılıyor. "Gerçekten harika."

Sonra da tüm gün boyunca ortadan kayboldum. Haklı sebeplerden dolayı, yani *somurtarak*. Tam olarak haklı değil o zaman.

Genelde ilişkiler konusunda bu kadar kötü değilimdir. Lily aynı fikirde olmayabilir. Ve belki oda arkadaşım. Ve bir ya da iki aydan uzun sürmeyen bir ya da iki kısa romantik karşılaşma daha.

Kahretsin. Belki de ilişkiler konusunda kötüyümdür?

Kris tepsiyi yatağın üzerine çekip bana doğru itiyor. "Güzel. Çünkü onu seviyoruz. Öğle yemeğindeydi ve ürkütücü bir orospu çocuğu ama senden çok çok daha komik."

Kupa kakaoyu elime alıyorum. "Ben böyle kolay yemlere kanmam." Sırıttıyor.

"Ama ondan hoşlanmana sevindim." Bir yudum alıyorum, sıcaklığın i ç i m e işlemesine izin veriyorum. "Ben de ondan hoşlanıyorum."

"Understatement. Muazzam. Devasa. Ama neden yataktasın?" Beni daha dikkatli inceliyor. "Hasta mısın?"

"Hayır. Ben iyiyim."

"Sonra ne oldu? Iris dün gece babamı görmeye gittiğini söyledi." Kris'in sesi bükülür. Kendini destekliyor. "Bir şey mi yaptı?"

Kakao dilimin üzerinde çok tatlı bir tabaka bırakıyor.

Kris'in de benim kadar sinirleneceğini biliyorum. Beni ona söylemekten alıkoyan ne?

Hex rollerimizden çok emindi - o Cadılar Bayramı'nı korur, ben Noel'i korurum.

Herhangi bir şeyi koruma konusunda berbat bir iş çıkardım.

Bu farkındalık bir spot ışığı gibi, sarı ve kaçınılmaz bir şekilde Kris'in omuzlarının üzerine düşüyor, eğer istersem harekete geçmeye hazır. Odak noktam yemek tepsisine, yemeği getirmeyi bildiği söylenmemiş yola geri çekiliyor ve evet, ben de onun için aynısını yapardım, ama... genellikle yapmak zorunda değilim.

"Benimle ilgileniyorsun. Hem de çok," diyorum.

Kris umursamaz bir omuz silkme hareketi yapmadan önce bir süre geçti. Bu vuruş o kadar uzun ki, bunu benden çok önce fark ettiğini biliyorum.

"Bizim işimiz bu," diyor.

Benimle ilgilendiği tüm zamanlar bir anda aklımdan geçiyor. Beni okuldan, gezilerden ya da çılgınlıklarımından almaya nasıl geldiğini. Şimdi olduğu gibi her zaman beni kontrol etmeye gelmesi ve yardım etmek için elinden geleni yapmak için atlaması.

"Hayır," dedim. "Yaptığın şey bu." Başka tarafa bakıyor.

Bir şey buldum.

Boynu bükülüyor ve parmakları kot pantolonunun paçalarını karıştırmaya başlıyor ve ben de onda olduğunu bilmediğim bir yarayı deşmişim gibi hissediyorum.

"Babama ne oldu?" diye tekrar sorar.

Kupayı yere bıraktım. "Bir şey yok. Neyin var? Ne yaptın?"

"*Hiçbir şey* değil Coal. Asla *hiçbir şey* değildir." Gözlerini bana diyor, ani bir umutsuzluk gösterisiyle geriye doğru sallanıyorum. "Eğer bir şey olmasaydı, burada saklanıyor olmazdın. Her zaman yaptığı gibi *yine* bir şey yaptı ve o şeyin o şey olmasına gittikçe yaklaşıyor-"

Dudakları kapandı.

Dişlerini sıkarak geri döner, kendini küçümseme yanaklarında kırmızı lekeler oluşturur.

Odadaki hava çok ağır. "Neye daha yakın?"

"Seninle ilgileniyorum," diye fısıldıyor yatağa. Tepsie bir fiske vurur. "Ama bunu durduramayacağım, değil mi?"

"Dur-?" "Sen gidiyorsun."

Başım yana eğiliyor, zihnim sanki benimle tamamen farklı bir dilde konuşuyormuş gibi söylediklerini yorumlamak için fazla mesai yapıyor. Ama *bu* bile

anlamamız daha az zor olacaktır, çünkü sihrimiz *her şeyi* anlamamızı sağlar. Ne demek istediğini anlamama yardımcı olacak hiçbir şey yapmıyor. "Gitmek mi? Neden gideyim ki? Tekrar okula gitmek gibi mi?"

Bakışıyla sözümü kesti. "Okula değil. Okula git, yüzlerce okula git. *Gitmekten* bahsediyorum. Çünkü bunların hiçbirini istemiyorsun. Çünkü babam seni boktan ve kontrolcü bir şeye zorluyor ve sen bunu hiçbir zaman kabullenmedin ve bunu *durdurmanın* tek yolunun gitmek olduğunu fark edeceğin noktaya geliyorsun."

Saatler gibi gelen bir süre boyunca kardeşime baktım. Günlerce. O kadar uzun süre ki gözlerim açık kalmaktan yanıyor, mutlak, iç burkan dehşet ruhumu uzun parçalara ayırıyor.

"Seni onun yaptığı gibi terk edeceğimi mi sanıyorsun?" diye fısıldayarak başlıyorum. Kris bana bakmıyor.

Yatağımı itiyorum. Şu anda hareketsiz kalamam. Çıplak ayaklarım yere çarpıyor ve titriyorum ama hiç üşümüyorum, tenim çok sıkı, boğucu ve yatağımın yanında adım atıyorum, sonra etraftan dolanıp onun yanında duruyorum.

"Gerçekten onun yaptığını yapacağımı mı düşünüyorsun?" Soruyu nefes nefese soruyorum. Sanırım tam tepesinde parçalara ayrılabilirim.

Kris yatağa bir yumruk indirir. "Elinize geçen her fırsatta onunla kavga ediyorsunuz. Etmelisin de, bunun için seni suçlamıyorum. Pek çok konuda yanılıyor ama hayatım boyunca seni izledim." Sonunda bana baktı. Keşke bakmasaydı - gözleri parlıyor ve bu beni öldürüyor. "Sonsuza dek bu zincirleri kırmaya çalıştın Coal. Bana bir kez olsun her şeyden vazgeçmeyi hayal etmediğini söyle."

"Hiçbir zaman her şeyden vazgeçmeyi düşünmedim," diyorum hemen, ona *söz veriyorum*.

Kris'in kaşları çatılır.

"Ayrılmayı *hiç* düşünmedim." Bu sözleri söylemek bile hayal edilemez. Bir kez bile kaçmayı düşünmedim. Bu fikir şu ana kadar aklıma bile gelmemiştir. "Sadece tüm bu pislikler senin üzerine kalacağı için değil -ki tüm bunları senin üzerine *yıkmayacağım*- ama beni de terk ettiği için. Ve daha da kötüsü, onu asla affetmememe neden olan şey, onun *seni* terk edişini izlemek zorunda kalmam. Hatta babamı bile. Ve bize her mesaj attığında, bize eziyet etmeyi her aklına getirdiğinde o bıçağı daha da derine saplamasını izlemek zorundayım. *Size* eziyet etmek için. Seni onun yaptığı gibi incitebileceğimi bir an bile düşündüysen, seni affedilmez bir şekilde hayal kırıklığına uğrattım."

Onu tüm bunlara ikna etmeye çalışırken tüm yüzüm yanıyor. Çaresizlik vücudumda birikiyor ve beni tam ortadan ikiye böleceğini düşünüyorum, ama eğer gereken buysa, buna izin vereceğim.

Iris ile yaptığım konuşma aklıma geldi. Evlilik yarışması hakkında konuşmak istememişti çünkü bu konuda şaka yapacağımı biliyordu. Ben hep böyle yaparım. Her konuşmayı ya şakaya ya da hafif bir şeye dönüştürürüm ama ne olursa olsun, sonunda arkadaşlarımın neye ihtiyacı olduğundan ziyade benimle, *beni* neyin rahatlattığıyla, benim neler sunabileceğimle ilgili olur.

Kris annemin gidişinin onu nasıl etkilediği konusunda benimle hiç konuşmadı. Benden daha derinden hissettiğini biliyorum, çünkü ben ona karşı hep öfkeliyim; ama o hala *umut ediyor*. Annesinin ona ulaşma çabalarına, sanki pasif-agresif narsisizmi bir şekilde anne sevgisine dönüştürebilecekmiş gibi tepki veriyor. Onun hakkında bunu *biliyorum*, ama onun duygularına sadece kendi öfkemden, onu incittiği için kızgın olduğum bir yerden yanıt verdim. Onun incindiğini *görmek* için hiç durmadım.

Elinin topuğunu alnına bastırıyor ve titreyen bir nefes çekiyor.

"Senin için nasıldı? O gittiğinde," diye sordum. Çok yapmacık.

Kris yukarı bakar. Gözlerindeki parlaklık daha da artmıştır. "Sen de oradaydın. Biliyorsun."

"Ağlıyordum. Ve ağladığımı hatırlıyorum. Çok fazla. Haftalardır. Babamı hatırlıyorum.

-Kapandı. Ve kimse bize *neden* gittiğini söyleyemiyordu. Ona kızdığımı hatırlıyorum." Başımı sallıyorum, yeniden başlatıyorum. "Ben *kendi* yaşadıklarımından bahsetmiyorum. *Senin* için nasıl olduğunu sordum."

Kris kucağındaki ellerine bakar. "Bunu şimdi konuşmamıza gerek yok. Babam kafanı karıştıracak bir şey yaptı ve ben de yardım etmek için buraya geldim-"

"Kris." Sözüünü öyle bir kesiyorum ki gözlerini tekrar bana diyor. "Lütfen."

"Ona hiç kızdığımı hatırlamıyorum."

Kendi itirafına şaşırarak gözlerini kırıştırır.

Tekrar ellerine bakar.

İçimdeki öfke çekirdeği alevleniyor ama onu görmezden geliyorum. "Neden?" Omuz silkiyor, başparmağını karıştırıyor.

Yatakta yanına oturuyorum ve gözlerimi uzaktaki duvara dikiyorum. Dikkatim doğrudan onun üzerinde değilken omuzları biraz gevşiyor.

"Hatırlıyorum-" Ellerini birbirine sıkıca kavrayarak durdu.

Omzuna vuruyorum ama bir şey söylemiyorum.

Bir süre sonra mağdur bir ses çıkarır. "Neden şimdi bana bunu soruyorsun? Lanet olsun."

Sessiz kalıyorum. Sadece yanında oturuyorum. "Bazen senden nefret ediyorum," diye mırıldanıyor.

Sonra, nihayet, "Her gece yatmadan önce bana bir kitap okuyordu," diyor acı veren hassas bir sesle. "Sadece birkaç bölüm okumuştuk. *Bitirmek için geri dönmesi gerektiğini* düşündüğümü hatırlıyorum. *Öylece çekip gidemez. Kitap daha bitmedi.*"

Sözleri devrilerek bitiyor. Sanki etkilerini hissetmeden önce onları dışarı çıkarmaya çalışıyormuş gibi.

"Kitap neydi?" Fısıldadım.

Kıkırdıyor ve elini kalçasında gezdiriyor. "*Bridge to Terabithia*." Herhangi bir mizah boğuluyor. "O gittikten birkaç ay sonra okumayı bitirdim. Bana okurken, bunun büyümlü bir fantezi kitabı olduğunu düşünmüştüm. *Mutlu* sonla bitmeyeceğı hiç aklıma gelmemişti. I-" Nefesini içine çekiyor ve bunun bir şok nefesi olduğunu anlamam bir süre alıyor. "Bunu bitirene kadar kitapların hüzmnlü olabileceğini bildiğimi sanmıyorum. Her hikâyenin sonsuza *dek* mutlu sonla bittiğini sanırdım." Kris başını ellerinin arasına alıp kamburunu çıkarıyor. "Neden beni bu kadar uğraştırıyorsun? Sen bir pisliksin."

Bunu görmezden geliyorum. Konuşmayı tekrar benim üzerime yıkma çabasını görmezden geliyorum çünkü uzun zamandır ilk kez, belki de hiç, kardeşimi bakıcı görüntüsünün ötesinde gördüğümü hissediyorum. *Onu gördüğümü* hissediyorum.

"*Bridge to Terabithia* çok üzücü," diye katılıyorum. Bana yan gözle bakıyor. "Sen okudun mu?" "Film."

"Ah. Bu daha mantıklı."

Yani annem gittiğinde Kris'in çocukluk masumiyetini bozmakla kalmadı, onu muhtemelen şimdiye kadar yazılmış en hüzmnlü çocuk kitabıyla tanıştıırarak iki katına çıkardı.

Ne zaman bize mesaj atsa, hemen öfkeleniyorum. Asla cevap vermiyorum ve Kris'i de cevap vermemesi için sıkıştırıyorum. Tüm bu öfke beni üretken hissettiriyor, sanki beni ne kadar çaresiz hissettirdiğine karşı bir şeyler yapabiliyormuşum gibi.

Ama Kris *onun* bir şeyler yapmasını, geri dönüp özür dilemesini ve daha iyi olmasını istiyor. Ondan çaldığı mutlu sonları istiyor.

Gözlerim yaşıyor. Ona karşı her zamanki öfkemi, o koruyucu savunma kalkanımı arıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum, sadece üzüntü, kardeşimi ne kadar incittiğine dair üzüntü.

Hâlâ başparmağını karıştırıyor. Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve bana tekrar bakana kadar sertçe sıkıyorum, dalgın ve kırılgan.

"Gitmeyeceğim. Ne seni. Noel'i de. Babamın yaptıklarından nefret ediyorum ama pes etmeyeceğim çünkü *ben annemiz değilim*. Burası benim evim. *Sen* benim evimsin, Kris." Kendi sözlerim beni nefesimin ortasında tekmeledi. "Ne yapacağımı bilmiyorum ama *deneyeceğim* ve *burada* olacağım, her şeyi berbat etsem bile *deneyeceğim*, çünkü daha önce ciddiye dim, bir gün Noel Baba olacağım ve sen de yanımda olacaksın ve her şey *bizim* olacak. Bizim, Kris. *Bu* senin sonsuza dek mutlu olman."

Nefes veriyor, sonra bana doğru dönüyor ve ben kollarımı ona doluyorum. Neredeyse on dört yıllık bir acının karmakarışık bir karmaşasıyız - Tanrım, o gideli on dört yıl mı oldu? Canın cehenneme ama bazı acılar yaşlanmaz, buruşmaz, bir yanardağ gibi uykuya dalar, kıyamet gibi yıkıcı olma yeteneklerini asla kaybetmezler.

Bu acıyla başa çıkmak her zaman bu kadar ... *ben olmamın* nedenlerinden biri idi. Ama bu da acının devam etmesinin bir başka yoluydu, çünkü sorumsuzluğum bunca zaman Kris'in canını yakıyordu.

Bundan asla tamamen kurtulamayacağız. Ne onun yaptıklarından, ne Noel'e karşı görevlerimizden, ne de babamın manipülasyonlarından ve bizi içine soktuğu tüm pisliklerden.

Ama artık bedenimin buna ev sahipliği yapmasına izin vermeyeceğim. Onların seçimlerinin geleceğimde parazit olmasına izin vermekten bıktım. Kardeşime sarılıyorum ve bunun yeni bir şeyin başlangıcı olduğuna dair kendime, ona bir söz veriyorum.

Yenin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Gözlerim yatak başının arkasına sıkıştırılmış bir bohçaya takılıyor ve ruh halim anında bir seksen atıyor.

"Sen," diye başladım, "tam bir pisliksin." Kris geri çekildi.

Ondan uzaklaşıyorum, yatağıma sığıyorum ve başlığımın arkasındaki lanetli nesneyi alıyorum. "*Bu da ne böyle?*"

Kris'in gözyaşlarını tutmaktan yüzü kızarmış ama o kadar çok gülüyor ki boğuluyor. "Henüz hiçbirini bulamadın mı?"

Lanet olası Raftaki Elf elimde gevşedi. "Gerçekten odama bir tane mi sakladın?"

"Dört. Dördü."

"*Kristopher.*"

"Sana dilbilgisiyle uğraşmadığımı söylemiştim."

Ona fırlatıyorum. Göğsüne çarpıyor ama yine gülüyor, gözleri şimdi çok daha iyi bir nedenden dolayı yaşıyor ve ben buna engel olamıyorum. Ben de gülüyorum.

O lanet Noel bebeği bize bakarken bile.

★ ★ ★

Duygusal akşamdan kalmalar kesinlikle alkol akşamdan kalmalarından daha kötüdür.

Baş ağrısı. Ağız kuruluğu. Hafif mide bulantısı. Yoğun yorgunluk. Ertesi gün, Wren ve stilistlerinin beni Noel etkinliği için süslemelerine izin verirken, meditatif bir hazırlık halindeymişim gibi zihnim bomboş, sersemlemiş bir haldeydim.

Bu etkinlikte hangi halimle görüneceğim konusunda gerçekten hiçbir fikrim yok. Etkinliğin ne *olduğunu* hatırlamıyorum - *dışarıda bir şey*, çünkü personelin benim için bıraktığı katmanları çekiyorum, çift düğmeli kırmızı yün bir ceket ve şık siyah deri eldivenlerle kıyafeti tamamlıyorum.

Elbette, ön tarafa götürüldüm, Kris ve Iris'e katıldım, onlar zaten birkaç büyük kızakla birlikte sarayın ön bahçesinde bekliyorlardı. Çoğu kalın, rahat battaniyeler altında sarayımızın çeşitli üyeleriyle dolu; babam da Iris'in babasıyla birlikte en öndeki kızakta.

Yine mükemmel bir kutup günü, karanlık gökyüzü açık ama ışıklar o kadar parlak ki başımı eğip irkiliyorum.

"Odanda saklanırsan böyle olur," diyor Iris.

Onu omzumla itiyorum. Siyah tayt ve uzun, kalın mor bir kazak giymişti ve bu kıyafetin amacını anladım.

"Buz pateni" diyorum.

"Sanırım tekrar katılmam beklenecek?" Etrafımda dönüyorum.

Hex saraydan çıkıyor, kapılar arkasından kapanıyor.

Wren'e bir stilisti olup olmadığını ya da moda seçimlerini kendisinin mi yaptığını sormam gerekiyor çünkü giydiği her bir parçanın ne kadar dikkat dağıtıcı olduğu konusunda kimi suçlayacağımı bilmem gerekiyor. Uzun bir deri ceket giymiş, yine siyah, vücuda oturan ve şık, yakası da patlamış, bu da onu

seksi bir gotik vampire o kadar çok benziyor ki, boynumu ısırıldığı kötü hayallere kapılıyorum.

Ellerini ceplerine sokuyor, ceketini aşağı çekiyor ve siyah düğmeli ceketinin minik jack-o'-lantern'lerle süslenmiş kravatını gösteriyor. Noel Baba şapkalarıyla.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ne-"

"Oh, harika görünüyor!" Kris bana sırtıyor. "Uygun, değil mi? Dayanamadım."

Gülmeye başlıyorum, sonra bir anda gerçeği bilsem de basınla babamın oyununu oynadığımızı ve Hex'in Cadılar Bayramı ve *Paskalya*'yı sembolize eden bir şey giymesi gerektiğini fark ediyorum. Ya o kravatla çekilmiş fotoğrafları sonbahar müttefiklerinin eline geçerse? Muhtemelen bu riski düşünmüştür. Yani bu kravat bilinçli bir seçim mi?

Ama çok fazla endişelenemiyorum, çünkü onu Noel'e ait bir şeyler giyerken görmek hoşuma gidiyor.

Sırtıyorum. "Kardeşim sana çılgın Noel kıyafetleri verdi. Resmi olarak kabul edildin. Tebrikler."

Hex sözlerimi tartıyor. Öpüşmemizi mi düşünüyor? Kafasından neler geçtiğini anlayamıyorum ama sonunda dudaklarının yarısının yukarı kalkmasına izin veriyor.

"Görünüşe göre senin tarafından işaretlendim," diyor ve vücudumdaki havayı o kadar hızlı emiyor ki kulaklarım patlıyor. "Tatilin tarafından," diye düzeltiyor, yavaşça, ima etmek istediğini anlamama yetecek kadar.

Vay anasını. Bu kravatı takma riskini bu yüzden mi aldı? Benimle flört etmek için mi? Bay *Sorumluluklarını Benim İçin Riske Atma*?

Tüm bu anlaşılmaya bir orta parmak olabilir. "*Noel'in bu şantajla ne yaptığını biliyorum*" demenin ince bir yolu.

Bu o olmalı.

Hex beklediğimiz son kişi olmalı, çünkü beklenmedik trans halimden kızıağın hareket ettiğini duyuyorum. Sadece bir tanesi boş kalana kadar diğerleri onu takip ediyor ve babamla birlikte binmek zorunda kalmayacağımız için sahip olduğum şanslı yıldızlara şükrediyorum.

Iris ve Kris kızıağa doğru yürümeye başlıyorlar ve ben Hex merdivenlerden inene kadar oyalanıyorum, vücudunun sıcaklığı beni yanına çekiyor.

"Yanılıyorsun. Seni işaretlemedim," diye yineliyorum onun haksız, çılgınca imalı sözlerini - ele alınmadan geçmesine izin veremeyeceğim ağır sözler. "*Bu*" -yaklaşıyorum ve elimi kravatının düğümüne dokunmak için sallıyorum, hızlı bir dokunuş- "kardeşimden ve tamamen masum. Seni işaretlediğimde bunu çok iyi anlayacaksın." En ufak bir duraksama. "Eğer izin verirsen."

Hex'in nefesi havada titreyen beyaz bir bulut gibi. Dili alt dudağını yalamak için dışarı sarkıyor, sonra dudağını dişlerinin arasında yuvarlıyor, hepsi o kadar hızlı ki vücudumun verdiği zararsız olmayan tepki dışında zararsız.

Ah. Yani şu andan düşünümeye kadar her etkinlikte böyle olacak.

İşte böyle, sis dağıldı.

Hex yüz ifademini değiştirdiğini görüp başını eğiyor ama kızığa ulaşıyoruz. Kris ve Iris karşılıklı oturuyorlar ve Hex'in önce tırmanıp Iris'in yanına yerleşmesine izin vermek için geri çekiliyorum.

Bu da beni kızdırıyor.

Demek her etkinlikte *böyle* olacak. Serinlemek için vücuduma sürekli buz akıtmamı gerektirecek kadar sıcak bir flörtten, etrafında dans ettiğimiz boktan oyuna öfkelenmeye kadar ping-pong.

Şoförümüz avluda hâlâ ayakta duran tek kişi olan bana bakıyor. "Prens Nicholas?"

Düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Evet, hazırım," diyorum refleks olarak, sonra gözümü kırpıştırarak ona bakıyorum. "Hey, Bart, senin çocuk Yale'e girmeye mi çalışıyordu? Tavsiye mektubumun bir işe yarayıp yaramadığını sorabilir miyim?"

Neden babamdan mektup almak yerine *benden* mektup yazmamı istedi, asla bilemeyeceğim.

Bart bana gülümsüyor. "Ç o k yardımcı oldu. Önümüzdeki sonbahar başlıyor.

Tekrar teşekkürler Prens Nicholas."

Başımı sallayarak kızığa tırmandım. "Onun başarısıyla kesinlikle hiçbir ilgim yok. Benden ona tebriklerimi ilet." Ve iyi şanslar. Ama seçme şansı olmayan benim aksime, Yale'e gitme ihtimali onu gerçekten heyecanlandırmışa benziyordu; belki de gerçekten sever.

Bart'ın memnun mırıltısı dizginleri çekmesiyle kesiliyor ve patikadan aşağıya doğru sallanmaya başlıyoruz.

Hex, Kris'in yanında oturduğum yerin tam karşısında ve dikkatinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Bekliyor ve gözleriyle buluştuğumda, okuyamadığım bir soruyla başını eğiyor.

Ona gülümsüyorum. Çünkü etrafta henüz fotoğrafçı yok.

Ama Kuzey Kutbu Şehri'nin merkezindeki buz pistine vardığımız anda, sadece muhabirler ve gazetecilerle değil, halkımızla da bombardımana tutulacağız. Bu, bizi saray arazisinden çıkaran birkaç etkinlikten biri, ki babamın kafamıza kazıdığı gibi bu, bizim için daha önemli

Kamuoyundaki imajımızı tertemiz tutmak. Üzerinde oynanmış saray fotoğraflarını kontrol etmek kolaydır; ama babamın manipüle etmeyi umduğu insanlardan bazılarının her hareketimizi izlediği halka açık etkinlikler?

Bir şeyler yapmak için mükemmel bir yer olurdu. İşleri düzeltmeye başlamaya yardımcı olacak bir fikrim olsaydı. Ama her zamanki manik ihmalkârlıklarımın şu andan itibaren bir işe yarayacağından şüpheliyim. Zaten hiçbir zaman faydalı olmadılar.

"Paten kayıyor musun?" Kızağımız saray arazisinden çıkıp karla kaplı geniş bir yola girdiğinde Iris Hex'e soruyor. Çam ağaçları nöbet tutuyor, her biri ampuller ve kırmızı kurdele çelenklerle süslenmiş, yol burada devasa projektörler yerine tel tel ışıklarla aydınlatılıyor.

Hex yüzünü buruşturur. Yüzü çabucak düzelir. "Hayır. Ama babanın katılmam için ısrar edeceğini umuyorum."

"Yapmak zorunda değilsin," diyorum ona. "Seni zorlamasına izin vermeyeceğim."

Sana bir daha dokunmasına izin vermeyeceğim.

Hex gülümsüyor. Küçük ve minnettar. "Teşekkür ederim. Ama en azından deneyebilirim." Duraksıyor. Yüzünü buruşturuyor. "Gerçekten ne kadar zor?"

Iris cırtlak bir kahkaha atar. "Şey..."

Hex'in yüzündeki endişeye bakarak onu ayağımla dürtüyorum. "Siz ikiniz bunu yaparak büyüdünüz!" diyor

Iris. "O kadar kolay değil-"

"-yürümek gibi. Bu yürümek. Ama buz üzerinde," diyor Kris geniş bir sırtıyla çünkü bunun onu kızdığını biliyor.

"Yürümek gibi bir şey değil," diye tersliyor

Iris. "Merak etme," diyorum Hex'e. "Sana yardım edeceğiz."

"Ya da ona şu eğitim yardımcılarından birini alabiliriz." Kris sırtıyor. "Etrafta kayan çubuk mekanizması. Ama onu kullanmak için çömelmesi gerekecek çünkü sadece çocuklar için olanları var-"

Elimi ağzına götürüp içini çobanpüskülü ile doldurduğumda Kris'in sözleri boğuk bir öksürükle son buluyor.

Kesiyor ve kucağına tükürüyor. "Bu şey zehirli!" "O zaman yeme."

Bana doğru fırlatıyor ve ben de kızağın yan tarafına doğru fırlatıyorum.

Hex sırtıyor, yumuşak bir eğlence, sanki bizim *bu* saygısız alaycı moronlar olduğumuza şaşırmış gibi.

Iris ona, "Eninde sonunda onların maskaralıklarına alışacağını söylemek isterdim," diyor, "ama on yıldan fazla oldu ve ben hala ikisini de iğrenç buluyorum."

"Hey." Gözlerim sahte bir tehditle kısıldı. "Seni de kutsayacağım, sadece dene beni." "Birbirinizi uzun zamandır mı tanıyorsunuz?" Hex soruyor.

"O kadar uzun bir süre ki, bu aşamayı atlatacaklarını söylemek isterdim ama ikisi *de* son on bir yıldır on üç yaşındaki bir çocuğun olgunluk seviyesine sahipler."

"Yani en azından yirmi dört yaşındayız," diyor

Kris. Iris gözlerini kısıyor. "Ne?"

"On üç ve on bir. Yirmi dört. Yani ikimizden de yaşlıyız-" "Ben öyle demedim."

"Elbette öyleydi. On bir yıl boyunca toplam olgunluk seviyesi on üçtü. Matematik."

Iris başını Hex'e doğru eğiyor ve bıkkın bir ifadeyle, "Bu adam Cambridge'e kendini soktu," diyor.

"Cambridge mi?" Hex'in kaşları havaya kalktı.

"Gerçekten mi?" Kris ayılır. "Bu şaşırtıcı mı?"

Bart kızağı üstü kapalı bir köprüden geçiriyor, ren geyiklerinin toynak sesleri eskimiş ahşapta yankılanıyor. Kızağın gürültüsünden konuşmalarımızı duysa da tepki vermiyor.

"Hiç de değil," diyor Hex. "Tatillerinizin hangi üniversiteleri tercih etme eğiliminde olduğunuzu merak ediyordum. Yale'den de mi bahsettiniz?"

"Cambridge'de Kris ile birlikteyim." Iris beni işaret ediyor. "Yolu önceden belirlenmiş tek kişi Coal'dur."

Hex kaşlarını çatıyor.

Ellerimi açıyorum. "Babam, şimdi serseri gençliğim olarak adlandırdığım dönemdeki çeşitli aşağılamalardan sonra *imajımı yeniden şekillendirmem* için beni mezun olduğu okula gönderdi."

Kris homurdanıyor. "Bu, hayatının o döneminin sona erdiği anlamına mı geliyor?"

"Bir süredir skandallardan uzak duruyorum, teşekkür ederim. Ama mesele bu değil: Mesele şu ki, babam üniversite planlarımı iptal ettiğinde bunu hak etmiştim. Ama nereye gidiyorsun?"

Hex'in gözleri üzerimde geziniyor. Merhamet görmüyorum, daha çok düşünceli, dar bir endişe görüyorum, sanki onun yararı için küçümsediğimi biliyor.

Ama sonra yüzü rahatlıyor. "Kuzey Ohio'da *Esaretin Bedeli* filminin çekildiği bir ıslahevi var."

Iris, Kris ve ben bakıştık. O zaman bu bakışı Hex'e çevir.

Şaşkınlığımız üzerine, sanki çok açılmış gibi, "Burası Amerika'daki en perili binalardan biri" dedi.

"Ve sen-" Boğazımı temizliyorum. "Orada çalışmak mı? Dersler gibi mi? Perili bir ıslahevinde mi?"

Hex gözlerimi bir an için çok uzun süre tutuyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan gülümsüyor.

"Hayır. Seninle dalga geçiyorum. Mexico City'deki UNAM'a gidiyorum."

Önce Iris cıvıldıyor. "Vay anasını, çok inandırıcıydın. Seninle asla poker oynamam."

Hex bilgece başını sallar. "Bu muhtemelen senin yararına olacaktır."

"Hayaletler hakkında şaka yapmamalısın." Kris yanımda titriyor. "Bu tür şeylere dikkat çekme."

Hex'in sırtışı çöküyor. "Cadılar Bayramı prensi olmanın doğası gereği, bu konuda şaka yapsam da yapmasam da *bu tür şeylerin* dikkatini çekiyorum. Örneğin, sarayınıza dadanan hayaletlerin farkında mısınız?"

Kris'in bakışları şüpheyle daralıyor. Sonra endişeyle tekrar genişler. Dar. Geniş.

Onunla dalga mı geçiliyor? Gerçekten karar veremiyor gibi görünüyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar Hex'in zaten karanlık olan gözleri tamamen kararıyor ve normalden şeytani bir şeye öyle şaşırtıcı bir geçiş yapıyor ki ben bile sıcıyorum.

Kris gerçekten gıcırıyor.

Iris, Hex'in yaptığı şeyden çok Kris'in tepkisiyle eğlenmiş görünüyor.

"Onları hâlâ duyabiliyorum, burada bile," diyor Hex, sesi biraz yankılı, biraz uhrevi, o siyah gözleri odaklanmamış. "Senin için feryat ediyorlar, Kristopher. Hayaletler... geçmiş, şimdiki ve gelecek Noel'in hayaletleri."

Bir kez daha göz kırıyor ve Hex'in gözleri normale dönüyor, yüzünde alaycı bir gülümseme beliriyor.

Kris'in rahatsızlığı, yanaklarının bir anda kızarmasıyla yok olur. "Oh, siktir git."

Bir kahkaha attım ve elimi Kris'in göğsüne koydum. "Kahretsin, dostum, kalbin çok hızlı atıyor."

"Gözleri *karardı*." Beni tokatlayarak uzaklaştırıyor ve kendi gözlerini işaret etmeden önce Hex'e kaşlarını çatıyor. "Cadılar Bayramı büyüsü mü?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Peki diğer açıklama...?" "Bilmiyorum-olabilirdi-oh, sen de siktir git."

Hex, Kris'le bu işkenceyi uzatmayı tartıyor gibi görünüyor. Sonunda gülümseyerek ve başıyla onaylıyor. "Evet, sihirdi. Kızağımızın yanında uçan bir hayalet yaratmayı düşündüm ama-"

Kris hemen "Hayır," diyor, sonra boğazını temizliyor. "Yani, hayır, Cadılar Bayramı'nın büyüünün daha fazla gösterilmesine ihtiyacımız yok. Teşekkürler. Bizi yeterince *oohed* ve *ahhed* olarak düşünün."

"Eğer bir hayalet yaratırsan" -Iris Hex'e doğru eğilir ve elinin arkasından fısıldar gibi yapar- "palyaço gibi görünmesini sağla."

Hex tek kaşını çatarak Kris'i süzer ve boğazından düşünceli, hafif şeytani bir mırıltı çıkarır.

Kahretsin, neden bu kadar sıcak.

Kris dişlerini emiyor. "Bu kızaktaki herkesten nefret ediyorum."

Kardeşıme acıyarak -ve aniden konuyu oturuş şeklini değiştirmeme neden olacak herhangi bir şeyden uzaklaştırmak için çaresizce- Hex'e sırtıyorum. "Peki UNAM'da ne okuyorsun? Okültizm dışında. Hayır, hayır, bekle." Dik oturuyorum ve ellerimi herkesin kızaktan atlamasını engelleyecekmişim gibi uzatıyorum. "Herkes üç deyince branşını söylesin."

Iris gözlerini devirir.

"Bir, iki, üç-"

Iris ve Kris aynı anda "Uluslararası İlişkiler" dediler. Ben

"Küresel İlişkiler" diyorum ve öğürme taklidi yapıyorum.

Hex duraklıyor, "Uluslararası Kalkınma ve Yönetim" dediğinde biz de sessiz kalıyoruz.

"Vay be." Koltuğa yaslanıyorum. "Biz eğlenceli bir grubuz. Şu halimize bir bakın. Çok çeşitliyiz. Kimse hangi aile yükümlülüklerinden geldiğimizi tahmin edemez."

Hex, "Hepimizin benzer çalışma alanlarına sahip olması şaşırtıcı değil," diyor. "Başka ne yapabiliriz ki?"

"İlk başta tiyatrodan uzmanlaşmaya çalıştım."

Hex'in yüzünde öyle bir şaşkınlık ifadesi belirliyor ki konuşmaya devam etmek istiyorum ve bunun benim için son derece tehlikeli bir durum olduğunu fark ettim.

"Tiyatro mu?" diye yankılanıyor. "Yale'de mi? Aktör mü olmak istiyorsun?"

"Oh, hayır. Bunu yaptım çünkü babam beni mirasından mahrum etmekle tehdit etti" - diğer şeylerin yanı sıra - "ama şansına, Yale Tiyatro Bölümü görünüşe göre oldukça *elit* ve babalarını kızdırmak için asi belirsiz kraliyet mensuplarının etrafta dolaşmasına izin vermeye eğilimli değil."

Kris boktan bir sırtışla, "O zaman Klasik Uygarlık alanında uzmanlaştı," diyor.

Hex'in şaşkınlığı yerini büyük bir zevke bırakıyor ve ben de bir av köpeği gibi onu kovalıyorum. Ama yeni, eğitimsiz ve ne yapacağını bilmeyen bir av köpeği gibi.

yakaladığında ne yapacak.

"Klasik Uygarlık üzerine mi eğitim aldın?" Hex açıklıyor.

"Ve Beşeri Bilimler. Sonra Hollandaca yan dalıyla Birmanca ve bu beni bir dil atağına geçirdi-Punjabi, Rusça. Latince'den Çekçe'ye geçtiğim sıralarda babam beni her şeyden kopardı. Telefon, para, sihir. İki gün sonra pes ettim, bana Küresel İlişkiler diploması alacağımı söyledi ve işte buradayız."

"Bunu neden yaptın?" Hex gülüyor, çok hızlı ve havalı bir kıkırdama.

"Hepsi aynı sebepten: babamın çitlerini velociraptoring."

"Ne?" Hex öne doğru sallanıyor, bakışları beni yanlış duymuş olabileceğini söylüyor.

Iris inliyor. "Oh, sakın başlatma onu. Kendinden ve bu benzetmeden fazlasıyla memnun."

Onu görmezden geliyorum çünkü evet, kendimden ve bu benzetmeden çok memnunum. "*Jurassic Park*. Velociraptorlar zayıf noktalarını test etmek için kendilerini elektrikli çitlerin içine atarlardı. Bu yüzden babamın çitlerini velociraptoring yaparak zayıf noktalarını test ediyorum. Nereye çökecek, neyi bırakacak. Hayatımın amacı, gerçekten."

Kris, "Kendini işe yarar bir şeye adadığını düşünsene," diye mırıldanıyor ama sırtıyor ve bu herkesin hayatım boyunca yaptığı şakanın aynısı.

Ancak şimdi, yüzümdeki gülümsemeyi yok ediyor ve Hex'in kendi gülümsemesinin solduğunu görmek için başımı kaldırıyorum.

"Yani evet." Sırtışımı geri almaya zorluyorum. "Bu cümlemin ticari markasını aldım ve kullanmak isterseniz sizden cüzi bir ücret talep etmekten mutluluk duyarım."

Dudakları kalktı. Yine o sallantılı eğlence değil, içinde neredeyse çekip çıkardığım neşe değil, ufukta belirmeye başlayan güneş.

"Seninle önceden anlaşmadan bu terimi kullanmaktan kaçınacağım," diyor. Gözleri benimkilerde, dalgınlığımı inceliyor. Iris ve Kris vardiyamdan habersizler ama o bunu fark ediyor ve ben bu farkındalıkla ne yapacağımdan emin değilim.

Kızak bir dönüş yapıyor ve Kuzey Kutbu Şehri görünüyor. Muhabirlere yaklaşıyoruz.

Hex'in gözleri üzerimde.

Başka tarafa bakmalıyım.

Ama bakmıyorum.

On Birinci Bölüm

Kuzey Kutbu buz pateni pisti, dev ışıkların yanı sıra *kilometrelerce* uzunlukta parıldayan tel ışıklarla aydınlatılmış, mükemmel bir kayak merkezi olan kasabanın merkezinde yer alıyor. Tüm binalar masalsı Tudor tarzı ahşap ve alçı mimariye sahip ve aralarına kokulu kavrulmuş kuruyemişler, el yapımı hediyeler ve elbette kakao satan çelenklerle süslü pazar stantları serpiştirilmiş. Düzinelerce insan etrafta dolaşüyor, kıkırdıyor, sohbet ediyor ve kızakların saray grubunu bıraktığı ısıtıcıyla ısıtılmış alanın fotoğraflarını çekiyor, bankların üzerine yayılmış bir grup kraliyet mensubu, hepsi patenlere bağlı.

Hex'in üzerindeki dikkatin keskinleştiğini hissedebiliyorum. İlk kez saraydan dışarı çıkıyor ve tonlarca insan telefonlarını ona doğrultmuş, işaret ediyor ve fısıldıyor ve bu her gazeteci etkileşiminin istilacılığı ama en üst düzeye çıkarılmış hali. Çekilen ve paylaşılan tüm görüntüler, Cadılar Bayramı'nın müttefiklerinin inandığı, Noel'in tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi onlara boyun eğdiği ve şimdi Paskalya ile bağlantı kurma şansına sahip oldukları hikayesini besliyor. Cadılar Bayramı'nın bu ittifakı kurmak için dürüst bir şansı olduğuna gerçekten inanan var mı? Belki de mesele budur: Babamın anlattığı her hikayeye inanıyorlar çünkü Noel çok *harika* ve *lütufkar* ve Noel Baba neden yalan söylesin ki?

Kollarım Hex ile saldırının arasına girmek için kaşınıyor ama bölünme yok, her yerde. Bizi 360 derecelik bir taramayla ezip geçiyor ve biz burada, *insanların arasında* paten kayarak *eğlenceli* ve *samimi* bir gün geçirmemiz gerekiyor.

Üzerime bir gölge düşerken bağcıklarımı çok sıkı çekiyorum.

Babam tam Noel Baba modunda. Kırmızı ceket ve beyaz kürkle süslenmiş kırmızı şapka. "Buza çıkmadan önce bir fotoğraf çektirelim," diyor ve kapıya doğru ilerliyor. Yanımda, Iris patenlerini bağlamayı bitiriyor.

Hex, diğer tarafta

Iris, patenlerini giymiş ve Kris'in itmeden önce bankının yanında nasıl durduğunu analiz ediyor.

Yalpalıyor ve hemen yerine oturuyor.

En hızlı nefes alışını ondan duyuyorum, boğuk bir "Oh, hayır."

Iris Kris'e uzanıyor. "Yukarı." Ve bana kaşlarını bilerek salladı.

Bu da bana Hex'in önünde yürümek kalıyor.

Bacaklarıma doğru iç geçiriyor. "Yürümek gibi mi?" "Elbette." Hayır, hiç de değil.

"Toplanın," diye sesleniyor babam pistin girişine yakın bir yerde durduğu yerden. Fotoğrafçılar bekliyor.

Sanırım *onlara* babamın ne yaptığını *anlatabilirim*. Diğer kış tatillerinin önüne geçerek. İnsanlara şantaj yapıyor, Cadılar Bayramı da dahil. Bunu rapor ederlerdi, değil mi?

Yapsam bile, ne olur? Noel'in binlerce insanı öfkeli bir devrim tiradıyla bize karşı ayaklanır mı? Ayrıca, Cadılar Bayramı ve diğer Bayramların şantaja değer bir şey ima etmemden hoşlanacağından ciddi olarak şüpheliyim, çünkü tuzuna değer herhangi bir muhabirin yapacağı ilk şey bu hikayeyi araştırmak olacaktır.

Babamın sırlarına basını dahil etmekten iyi bir şey çıkmaz.

Hex'ten bir iç çekiş daha. Darağacına götürülen bir adam gibi ellerini uzatıyor.

"*Bum-bum*." Göğsümün derinliklerinde bir ses çıkarıyorum. "*Bum-bum-*"

Gözlerini benimkilere dikeyiyor ve kısıyor. "Bu bir idam ağıtı mı?"

Sırıtiyorum. "*İşte ben böyle ölürüm* enerjinle eşleşiyor."

Kızgınlığı *neredeyse, neredeyse* fokur fokur kaynıyor. Ama ağzının bir tarafı titriyor ve dudaklarını ısırarak zorunda kaldığı fark ediliyor.

Parmaklarımı ince bileklerine doluyorum. "Hadi ama. Buz pateni yaparak misafir öldürmek kötü bir davranış. Seni hayatta tutacağıma söz veriyorum."

Onu ayağa kaldırmama izin veriyor. Ayak bilekleri sallanıyor ama bana tutunuyor, elleri kollarımı sıkıca kavıyor ve kendini yönlendirirken ağırlığını bana verdiğini hissetmek için sonsuza kadar burada durabilirim.

Ne kadar yakın durduğumuzu fark ettiği anı görüyorum. *Hissediyorum*, daha çok, parmaklarının kollarımda çarpmasına neden olan ürpertici bir dalgalanma.

Kavrayışı sıkılaşıyor. Eldivenlerinin arasından, kolumdan geçen her bir parmak ucu aşağı doğru bastırıyor, on basınç noktası tüm bedenimi kaslardan oluşan bir yara duvarına dönüştürüyor.

Bana bunu hissettirdiği gergin bir anın ardından fısıldıyor: "Misafirleri öldürmek için tercih ettiğin yöntem nedir o zaman?"

Cinsel gerilim demek istiyorum.

Ama ben yine sırtıyorum, etkileyici bir şekilde. "Bunu sana söyleyemem. Noel'in bir gizem unsuru olmalı."

Hex başını sallıyor, ağzında bir gülümseme beliriyor ve tekrar ayaklarına bakıyor. "Pekâlâ," diyor kendi kendine, bana. "Yürüyorum."

Kolunu kendiminkine geçiriyorum. Gerçi her adımda bocalaması yeterli gelmiyor ama kapıya doğru ilerlerken yüzünde saf bir kararlılık var.

Babam Hex'e uzanmaya başladı. Onu öne çekmek için, çünkü bu en iyi fotoğraf, herkesin görmek istediği fotoğraf.

Manşet: *Cadılar Bayramı Prensi Noel geleneklerine katılmaya zorlandı.*

Ama onu teslim etmiyorum. Omzumu büküp babamın ona uzandığını görmemiş gibi yapıyorum ve kalbim boğazıma düğümleniyor.

Babamın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Düşünüyorum. Yine de burada olay çıkarmayacaktır.

Kameralar yanıp sönüyor.

Bir kalabalık toplandı, şimdi daha fazla insan var, telefonlar fotoğraf çekiyor. Pist bizim için boşaltıldı -bu saçmalığı, halkımızla kaymaya geldiğimizi ama aslında hiçbir *halkımızla* kaymadığımızı kimse nasıl fark etmiyor, anlamıyorum- ve meydanın etrafına yerleştirilmiş hoparlörlerden "Carol of the Bells "in havadar, şenlikli bir yorumu olan müzik başladı.

Buza ilk babam çıktı. Kortumuzun geri kalanı onun arkasından kapıdan içeri giriyor.

Noel'de yaşayan herkesin belli bir seviyede becerisi var - bu bizim atalarımızda var - ama ben özellikle Frost Hanesi üyelerini izlemeye ilgi duyuyorum. Bu onların uzmanlık alanlarından biri, Noel'e tek başlarına getirdikleri şeylerden biri ve şimdi onlardan başka neleri kaçırdığımızı merak ediyorum. Uyum adına benimsemediğimiz ya da kaybettiğimiz başka neler var?

Hex'le birlikte kenara çekiliyorum, insanların büyük kısmının yanıımızdan geçip gitmesine izin veriyorum, böylece biz de acele etmeden çıkabiliyoruz.

"Noel etkinlikleri hep böyle midir?" Hex bir eliyle kolumu kavrarken diğer eliyle de korkulukları sıkıca tutarak soruyor.

"Ne gibi?"

Çekilen fotoğraflara başını sallıyor. Basına. Ellerinde telefonları olan insanlar.

"Hatırlayabildiğim kadarıyla. Şey-" Bu doğru değil, değil mi? "Eskiden bu kadar kötü değildi. Her zaman etkinliklerimizi kaydeden gazetecilerimiz oldu.

Hakkımızda makaleler yazıyorlar ama eskiden bir ya da iki taneydi, her zaman yarım düzine değil. Sadece son on iki, on üç yıldır bu kadar zorlayıcı oldu."

Hex bön bön yüzüme bakıyor. "Genelde *yarım düzine* Noel sezonlarınızı belgeleyen gazeteciler?"

"Keşke. Hayır, Noel dışında da böyle. Iris'i ziyarete gidiyoruz -Basın. Okul-basın tatilinde eve geliyorum. Babam halkımızın yönetici aile hakkında belirli bir imaja sahip olduğundan emin olmayı seviyor."

Hex'in üzerinde yükselen sempatik bir korku var, bu yüzden önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyorum. "Bununla yaşamayı öğreniyorsun." Hayır, kesinlikle öğrenmiyorsun; bariz bir şekilde görmezden gelmeyi ve sosyal medyadan uzak durmayı öğreniyorsun ki bana bunun uzun vadede akıl sağlığım için çok daha iyi olduğu söylendi. "Neden? Cadılar Bayramı nasıl bir şey?"

Bizim hakkımızda yazılanları okuyor olabilirler ama onların hayatlarını işgal eden bu kadar çok aktif paparazzi olmadığını biliyorum.

"Daha fazla örümcek ağı," diyor Hex, hiç vakit kaybetmeden. "Baston şeker yerine mısır şekeri. Ara sıra geçici ele geçirmeler. Ve etkinliklerimiz eğlenceli."

Alaycılığı yüzümde bir gülümseme yaratıyor. "Ay henüz yeni, Noel'de de bir sahiplenme olabilir. Ama kızak yarışından hoşlanmadığını mı söylüyorsun?"

"Ve jiletler üzerinde bir buz tabakasının etrafında kaymaktan hoşlanacağımdan da şüpheliyim."

"Kafir."

"Benim Tatilim değil, yani hayır, değilim."

"*Bum-bum*," diye tekrar ağıt yakmaya başladım. "*Bum-*"

Omzumu kontrol ediyor, ama bu onu yalpalatıyor ve telaşlı bir panikle beni kavramak için çabalıyor. Bu panik sadece iki saniye kadar sürüyor ve kendini yakaladığında nefes nefese bana bakıyor.

"Yapma. Düşmeme izin verme. Düşmeme izin verme," diye noktıyor.

"İzin vermeyeceğim. izin vermeyeceğim. Düşmene." Sözümü vurgulamak için kolunu göğsümde sıkıca tutuyorum ama bu onu kendime çekiyor. Vücudunun bana yaslanmasının nasıl bir his olduğunu hatırlatıyor.

Evet, belki de cinsel gerilim bizi gerçekten öldürecek.

Tüm saham buzun üzerine doğru ilerledi. İkimizin rahatça çıkabileceği kadar yer var, ama ben sadece yavaş bir adım daha atmamıza izin veriyorum, onu yanımda tutuyorum, benimle konuşuyor. Fotoğraf çekildiğini biliyorum ama

Iris'in iki talibinin birlikte konuşmasına ne tür manşetlerin eşlik edeceğini düşünmeme aktif olarak izin vermeyin.

"Cadılar Bayramı için ne tür etkinlikler yapıyorsunuz?"

Hex pistin kenarındaki insanları izlemek için arkasını döner, yanakları pembenin en hafif tonuna boyanmıştır.

Boğazını temizliyor. "Pek çok şey. Hem Cadılar Bayramı hem de Día de Muertos'a ait pek çok geleneğimiz var. Kardeşlerim sever-"

"Kardeşlerin mi var?"

"Üç. Üçüzler. Dokuz yaşındalar."

Bir kahkaha patlattım. "Kulağa-"

"Dağınık mı? Kaotik mi? Hepsi aynı şekilde giyindiğinde ve evin etrafında saklandığında olağanüstü ürkütücü mü?"

"Fantastik diyecektim ama dürüst olmak gerekirse, son söyledikleri düpedüz zekice."

Gülümsemesi tamamen sevecen. "Kendi iyilikleri için fazla zekiler, bu doğru. Saman gezintilerine, perili evlere bayılıyorlar; elbette şeker mi şaka mı yapmaya da bayılıyorlar. Annemle babam onları istedikleri zaman şeker yaratmak için sihrimizi kullanmaktan alıkoymakta çok zorlanıyorlar."

"Aman Tanrım." Dudaklarımda kocaman bir sırıtış beliriyor. "Gençken ben de aynı şeyi yapmışım. Noel'in sihrini kullanarak çok sevdiğim bir tür zencefil aromalı çikolatayı nasıl yapacağımı bulmuş ve ondan *yığınla* yapmışım. İnanılmaz miktarda şekerleme. Bütün geceyi kusarak geçirdim. Hala o tür çikolatayı öğürmeden yiyemiyorum."

Hex'in sırıtışı benimkini yansıtıyor. "Kardeşlerimden biri -Salem- bunu yaptı. Sadece Skittles'tı. Bunu bir an için düşün."

Farkına varıyorum ve irkiliyorum. "Oh hayır-"

"Oh evet. *Her yerde* gökkuşağı kusmuğu. Bu sadece birkaç ay önceydi."

"Benimki de öyleydi."

Hex homurdanıyor.

"Peki ya sen?" Buzun üzerine çıkmaya çalışıyormuşuz gibi görünmesi için kapıya doğru bir adım daha atıyorum.

"Ben mi?"

"Evet. En çok hangi geleneği seviyorsunuz? Ruh çağırma seansları ve eşyalar dışında."

Hex kendini korkuluklara ve bana yaslıyor ve yüzü saf bir sevinç ifadesi alıyor, bir anı çiçek açıyor - ama aynı hızla hüzne dönüşüyor, mutluluk ve kederin garip, zıt bir karışımı.

Ona yaklaşıyorum, ineceği her yeri yumuşatabileceğimi hissediyorum.

"Bizim ofrendalarımız," diye fısıldıyor.

"Ölülerin anısına yapılan sunaklar. Değil mi?"

Değerlendirici bir bakışla geri çekiliyor. "Doğru."

"Hey, bazı şeyleri biliyorum. Ama neden bu senin favorin?"

Hex nefesini içine çeker. Tutuyor. Yine o çalışkan, düşünen bakış, sanki değerimi değerlendiriyormuş gibi ve kıpırdamadan duruyorum, beni okumasına izin veriyorum, Tanrı'dan beni değerli bulmasını umuyorum.

"Cadılar Bayramı'nın asıl varisi ben değildim," diye fısıldıyor. "Benim bir ablam vardı. Raven."

Sözleri anında ayıltıcı oldu. "Ne?"

"O... inanılmazdı. Koca yürekli. Komikti." Küçük bir gülümseme attı. "Dürüst olmak gerekirse, sana çok benziyordu."

Konuşmaya cesaret edemiyorum. İstesem bile yapamazdım.

"Bu yüzden en çok ofrendaları seviyorum," diye devam ediyor, "çünkü onu özlediğimizi ve bizimle birlikte kutlayabileceğini bilmesini sağlıyorlar. Cadılar Bayramı'nda da en çok sevdiğim şey bu - korkunç olanla neşe yaratıyoruz ve Día de Muertos gidenle neşe yaratıyor."

"Ve bu yeterli mi?"

Soru ben daha durduramadan içimden çıktı. Sesindeki kesinlik, sadelik tarafından ön plana sürüklendi.

Hex hafifçe kaşlarını çatıyor. "Neden olmasın ki?"

Başka tarafa bakmak istiyorum. Bu çatlağı saklamak istiyorum ama yapmıyorum çünkü bir şekilde ona bunu borçluyum. "İnsanların bu bayramlarda yaratmalarına yardım ettiğimiz her şey terörü durdurmaz. Bir şeylerin yok olmasını engellemez. Noel'in neşesinde olduğu gibi, yaptığımız hiçbir şey kötü şeylerin olmasını engelleyemez ya da zaten olmuş olanları düzeltemez."

Kaşları yumuşuyor, başı öne eğiliyor. "Yaptığımız şeyin tek amacı bu mu? Kötü şeyleri engelleyemeyeceksek hiç uğraşmayalım mı?"

"Ben sadece-" Dudaklarımı ağzıma götürüyorum, acı ve buzlu havayı içime çekiyorum. "İnsanları mutlu etmemiz gerekiyor. Ama bu *uzun sürmüyor*. O zaman ne anlamı var?"

Hex doğruldu, bana biraz daha az yaslandı, ama sadece bana bakacak şekilde dönebilmek için. "Daha önce de buna benzer bir şey söylemiştin. Ara sokakta." Gözlerini kısıyor. "Hatırlıyor musun?"

Artık ona ya da kendime yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "O geceye dair her şeyi hatırlıyorum."

Gözlerimdeki yoğunluğa, söylediklerinde ciddi olduğumu, söylediği her şeyin aklıma kazındığını ve kazındığını ona gösterme şeklime biraz şaşıyor.

"Amacımızın dünyadaki tüm kötü şeyleri önlemek olduğunu düşünmüyorum" diyor. "Bence amacımız insanların bu şeylere katlanmasına yardımcı olmak."

"Şu bahsettiğin vakıfla mı? Teker teker, üzerinde duracak bir şeyleri olana kadar."

Beklenmedik, sansasyonel bir sırtış Hex'in yüzünü aydınlatır.

Genelde bayramlarımızla ilgili dini unsurlarla ilgilenmeyiz -neşe alımı kadar dalgalanırlar- ama şimdi insanların nasıl ibadet etmeye yönlendirildiğini anlıyorum.

Gülümsemesi onu hangi tanrı yarattıysa ruhuma yemin ettiriyor.

"Hatırlıyorsun," diyor. "Ve evet. Onlara, kendi hayatlarını yüzleşmek zorunda kalabilecekleri her şeye dayanabilirler."

Bizi bir adım daha ileri götürüyorum. Babam buzun üzerinde süzülerek yanımızdan geçiyor ve bana "*Çık buradan*" dercesine sert bir bakış atıyor. İçimde savunma duygusu kabarıyor, Hex'in kolunu sıkıca kavıyorum.

"Neden bu yeterli gelmiyor?" Fısıldıyorum.

Hex hâlâ beni izliyor ve nefes verişini yüzümün yan tarafında hissedebiliyorum. "Bence her küçük şeyi çok büyötmeye çalışıyorsun. Ofrenda'nın Raven'ı geri getirmesini beklemiyorum. O anda, onun için sunağı kurduğumda, kendimi biraz daha az yalnız hissediyorum. Kaybından dolayı biraz daha az kırılmış. Eğer ben buna sahip olabiliyorsam, diğer insanların da bu tatilden aynı rahatlığı elde ettiğini biliyorum. Ve kaderimde yaratmaya yazgılı olduğum sihirle elde etmeyi ya da yaratmayı umduğum tek şey de bu - küçük bir an."

Keşke onun inancının bir kırıntısına sahip olabilsem. Yaptığımız şeye inanmak, bunun yankı uyandırdığını ve insanların buna ihtiyacı olduğunu bilmek.

Ama onu konuşurken, barda ve şu ana kadar dinlerken fark ettim ki, hayatımda onunla birlikte olmak, verdiğimiz neşenin yeterli olabileceğini düşünmeye başladığım tek zaman. Çünkü *o* yeterli olduğunu düşünüyor.

"Nasıl öldü?" Ben soruyorum. "Ya da onun hakkında konuşmak zorunda değilsin eğer-" "Sorun yok. Bir araba kazası. İki buçuk yıl önce. I-"

Durdu. Kaşları çatıldı. "Ne?" diye sordum.

Güçlendirici bir nefes alıyor, yüzünde yalvaran ve yoğun bir ifade var. "Aslında.

Bana onun hakkında soru sormamanızı tercih ederim."

Anında teslim olmak, ellerimi kaldırıp geri çekilmek istiyorum ama gitmesine izin veremem, o yüzden başımı sallıyorum. "Tamam. Özür dilerim. İsteyerek yapmadım."

"Özür dileme. Gerçekten. Ben-" Bir derin nefes daha, bir titreyerek nefes verme daha ve piste bakıyor. "Onun hakkında konuşmak bana iyi gelmiyor. Yıllar sonra bile."

"Hayır. Anlıyorum." Annemin gittiği günün her yıldönümünü, yıllar boyunca gönderdiği bir avuç mesajı tekrar okuyarak ve bunun için kendimden nefret ederek geçiriyorum. "Ben... bana söylediğin için teşekkür ederim. Keşke onunla tanışabilseydim."

Hex bana doğru öyle hızlı geliyor ki sırıyorum. Kaşları yine o yalvaran bakışla eğiliyor, kirpikleri titriyor ve belki de acı kış havasının acısından ama gözleri cam gibi.

"Keşke sen de onunla tanışabilseydin," diyor bir söz verir gibi, her kelimeye öyle bir ağırlık yüklüyor ki dizlerimin bağı çözülüyor.

Sonra gülümser, doğrulur. "Şimdi. Bana şu sıradaki Noel ölüm tuzağını göster."

"Bu bir *ölüm tuzağı* sayılmaz. Çok hastalıklısın."

"*Cadılar Bayramı*."

"Eğer siz Cadılar Bayramı'nın hastalıklı klişesine uyuyorsanız, o zaman ben de Noel'in neşesine uymak zorundayım ve fiziksel olarak karnımı jöle dolu bir kase gibi sallayabileceğimden emin değilim."

Hex gülüyor.

Biri bana yardım etsin lütfen, çünkü bu adam bende ilahi öğrenme isteği uyandırıyor ama ilahileri sadece inlediğimde okuyabiliyorum ve bunun dine saygısızlık olabileceğini düşünüyorum, ama eğer sebep oysa lanetlenmeye razıyım, sadece hangi yolun yukarı olduğunu kesin olarak bilmek istiyorum.

Kapıya ulaştığımızda Hex'in kolumdaki tutuşu sertleşiyor. "Pekâlâ. Sakın bırakma."

"Asla," diyorum hemen, belki de fazla zorlayarak.

Iris ve Kris dışarıdalar, Kris küçük adımlar atarken Iris'in birkaç adım ötesinde duruyor, ama dengesizliğine rağmen doğal görünüyor ve Hex'in kaşlarının çalıştığını görebiliyorum.

"Bunu deneyerek daha iyi öğreneceksin," diye fısıldıyorum. Ama onu daha iyi anlamaya başlıyorum. Neden bu kadar kontrollü, bu kadar kontrollü olduğunu. Sadece Cadılar Bayramı'ndaki konumuna değil, kız kardeşinin anısına da layık olmaya çalışıyor.

Çenesi keskinleşir. "Düşmeme izin vermeyeceksin." Bu bir soru değil.

"Söz veriyorum." Onu tutuşumu ayarlıyorum, çünkü sadece kolunu tutarsam, evet, buza çarptığımız anda elimden fırlayıp gidecek. Bu yüzden kolumu kalçalarına dolayarak onu kendime çekiyorum ve diğer elimi üst kolunda sıkı bir şekilde tutuyorum.

Bu büyük bir hataydı.

Kris'in kullandığı kelime neydi? *Devasa*.

Çünkü Hex kollarımdayken ve tüm bu kameralar çalışırken, ona karşı ne hissettiğimi görmemeleri *mümkün* değil.

Onu tutuş şeklimle ilgili hiçbir şey onu rahatsız etmiyor olmalı, çünkü başını sallıyor. "Hadi yapalım şunu."

Başkalarının ne düşündüğü de hiç umurumda değil.

Bu adamla kayacağım ve şu anda normal bir Noel aktivitesi yapan normal bir çiftmişiz gibi davranacağım çünkü sadeliğin asla elde edemeyeceğim bir şey olduğunu biliyorum. En fazla bu kadar yakın olabiliriz.

Bizi kapıya kadar götürüyorum ve buzun üzerine ilk ben çıkıyorum. Hex nefes alıyor ve beni takip ediyor.

"Bir ayağınızı öne doğru kaydırın," diyorum, onu bırakmadan elimden geldiğince gösteriyorum.

Yanakları kızarıyor, yarı soğuk, yarı konsantre. Bacaklarını hareket ettiriyor, giderek artıyor ve ben onu kendime öyle sıkı bağlıyorum ki, kısa süre sonra sadece benim sayemde hareket ediyoruz, bacaklarımız sarılı ve kollarımız siper gibi, onu pistin etrafında yönlendiriyorum. Yarın cehennem gibi ağrıyor olacağım ama buna değiyor, bana doğru eğildiğini hissedebiliyorum, bir tam turu tamamladığımızı fark ettiğinde irkilerek kahkaha atıyor.

Şarkı değişiyor.

Michael Bublé'nin "All I Want for Christmas Is You" şarkısına.

Bütün bunları kendime ben yaptım, biliyorum, ama Noel benden nefret ediyor olmalı, çünkü tüm zamanların en romantik Noel şarkısı etrafımızda çınlarken kollarımda bu mükemmel adamın olmasını ben istemedim.

Ciyaklayan bir kıkırdama dikkatimi yukarı çekiyor ve Kris onu buz üzerinde dans ediyormuş gibi bir daire çizerek döndürürken Iris'in kocaman sırttığını görüyorum. O da gülümsüyor ve kız sendelediğinde onu yakalıyor ama kız gülüyor ve kalbim neredeyse yerinden çıkacak.

"Çok şirinler," diyor Hex.

Ona bakıyorum. "Keşke yapsaydı-"

Lanet olsun, bana *çok yakın*.

Yüzü yukarı kalkıyor ve kütüphanedeki öpüşmemizin tüm genişliğinin gözlerindeki kırılan ışıktaki oynaştığı, bakışlarının tenimde çarpışmasının dokunulabilir hissettiği noktaya kadar ayrıştırıcı bir saniye var. Şakağımdan yanağıma, dudaklarıma bakıyor ve Michael Bubl  bu gece burada olmanı istiyorum, bana sımsıkı sarıl diye mırıldanırken bu odağın her dokunuşu bir farkındalık kıvılcımı bırakıyor.

Durmak için kıyıya yanaşıyoruz.

"Kömür," diyor sanki bir şey için yalvarıyormuş gibi. Bir an için benden onu öpmemi isteyeceğini umuyorum ve bunu yapıyorum, tam burada, herkesin önünde ve bu darbeden ne zarar gelirse gelsin.

Ama sonra gözlerindeki  zlem değişiyor, geriliyor. "Bana  yle bakmayı kes."

"Dur-" İlk kelimeyi yankılıyorum ve bu beni büyüden koparıyor.

Ne düşündüğümüzü belli edecek kadar uzun süredir burada durmuş birbirimize bakıyoruz.

Kırba layıcı bir korku duygusu içime saplanmaya fırsat bulamadan, babam kayarak önümüzde durdu.

"Prens Hex. Prenses Iris ile birlikte," diyor. Ama gözleri benim üzerimde. Öfkeli. "Oğlumla konuşmam gerek."

Hex, üzerinde durduğumuz buz kadar katı. Iris uzakta değil ama paten kayamayan birinin ona ulaşamayacağı kadar uzakta. Gözlerindeki yaşlar ne?

Kris artık onun yakınında değil.

Kafamı çevirdiğimde onu arkamda, babamıza öfkeli bakışlar atarken görüyorum.

"Pekâlâ," diye zorladım. "Onu götüreceğim-"

"Prens Hex," dedi babam tekrar. "şimdi. Bu onu tanımaya devam etmek için mükemmel bir fırsat. Yapmaya odaklanmanız gerektiği gibi."

"Yapamaz-"

"Nicholas."

Düşmesine izin vermeyeceğime dair ona söz verdim. *Gitmesine* izin vermeyeceğime. O zaman buz pateni pistinde her şey böyle sona erecek,  nk  ona verdiğim sözleri tutmaktan bıktım.

Hex beni ittiğinde, ona aptal aptal bakıyorum. Ne yapıyor bu?

"Sorun değil," diyor bana. " dare edebilirim."

Parmaklığa doğru başını sallıyor. Uzanıp yakalayabileceği kadar yakın. Ama-

"Prens Nicholas," diyor Hex, "yardımınız için teşekkür ederim."

Babama bakmıyor ama "Efendim" diye ekliyor ve beni tekrar itiyor. Onu serbest bırakıyorum, çünkü bana yalvaran son bir bakış atıyor. Yavaşça uzaklaşıyor ve duvarı tutup beni çekmeye başlayana kadar nefes almıyorum. kendini aşağı indirdi.

Iris öne doğru kayıyor ve onun koluna giriyor, bana bakışı "*Ben hallederim*" diyor.

Biz iyiyiz.

Cehennem gibi.

Kris yanıma geldi.

Çenemi yana yatırdım. "Ne-" Tek söylediği "Iris".

Iris ile paten kayıyordu. Kayıyorlardı ve gülüyorlardı. Ve sonra Hex ve ben. Kayıyorduk. Birbirimize öyle bakıyorduk.

"İkiniz de bu tür etkinliklerin ne kadar hassas olduğunu biliyorsunuz," diyor babam. Ama kalabalığın bir terslik olduğunu anlamaması için yüzü hoş bir hal aldı. Kris ve benim böyle sorunlar yaşamamıza şaşmamalı. Babam bizi azarlarken *gülümsüyor*. "Halkın gözü önündeyken, ailemizin nasıl bir ittifak görüntüsü verdiği çok önemlidir. Bunu iyi biliyorsun."

"Bu *bir yalan*," dediğimi duyuyorum. Yankılı ve boş hala, içi boş ve ağırlı.

Çok gerginim ve bu yüzden o üç kelimeyi söyledim ve babamın yüzünün analitikleşmesini, sonra da güvensizlikle olgunlaşmasını izledim.

"Bu bilgiyi seninle paylaşmakla hata mı ettim Nicholas?" Omzunun üzerinden Hex ve Iris'in pistte bir tur daha attıkları yere bakıyor. "Cadılar Bayramı Prensi senin sempatin mi kazanıyor?"

Babam Hex hakkında konuştuğunda bedenimde canlanan duyguya bir isim koyamıyorum. Görüşümün kaymaya başladığını hissediyorum.

"Onun bununla hiçbir ilgisi yok," diyorum dişlerimin arasından.

Kris daha da yaklaşır. "Neden bahsediyorsun? Ne bilgisi?"

Sarayımızın üyeleri etrafımızda paten kayıyor, serin havada gülümsüyorlar ve şarkı şimdi parlak, çınlayan ve neşeli bir şey.

Babam göstermelik sakinlikten saldırganlığa, oradan da hiçbir şey yanlış değil o kadar ustaca geçiş yapıyor ki başım dönüyor.

"Ondan uzak dur," diyor babam. Kris'e ilk kez bakıyor. "Ve *ondan* uzak dur. İkiniz de Cadılar Bayramı Prensi ile olan bu rekabetin gerçek olması için üzerinize düşeni yapacaksınız. Eğer ikinizden birini bu hikâyeyi zayıflatacak bir şey yaparken yakalarsam, sonuçlarından hiç hoşlanmayacaksınız."

Pistin etrafını saran kalabalığa el sallayarak patenle uzaklaşıyor.

"Bu da neydi böyle?" Kris soluk soluğa kalır.

Hex'i bilmiyor. Gerçeği bilmiyor.

Patenlerin beni kaydırmasına izin vererek dönüyorum -Hex ve Iris pistin dışındalar, etrafları bizim mahkemenin üyeleriyle çevrili, boş konuşmalara dalmışlar.

"Evlilik yarışması bir yalan," diyorum Kris'e. Sesimi alçak tutuyorum, çabalamama gerek yok; cılız ve zayıf çıkıyor.

"Biliyorum-"

"Hayır, her şey *yalan*. Cadılar Bayramı'na yalan söylediğimiz kısım bile. Hex Paskalya'yı kazanacağını düşündüğü için burada değil; babam onları Noel arifesine kadar hoşnutsuzluklarını dile getirmemeleri için bir şeyi, *birini* teslim etmeye zorladığı için burada."

Kris'in ağzından beyaz bir nefes çıkar. "Ne?"

Iris oturmuş patenlerini çıkarırken, Hex gazetecilerden biriyle samimi bir şekilde konuşuyor.

Cevaplardan çok sorularım var. Çözümlerden çok endişelerim var.

Ama şu anda bu sorulardan birini nasıl çözeceğimi biliyorum.

"Hemen döneceğim." Kris'in kolunu okşuyorum ve o giderken onu itiyorum, "Onu bırakıp beni bırakıp kaçamazsın!"

Kahretsin. Ona her şeyi anlatacağım, gerçekten anlatacağım.

Pistin karşısına geçiyorum, ters yönde kayan insanları atlatıyorum ve Iris'in önüne çıkıyorum.

Etrafına bakar, yakınlarda kimse yoktur. "Baban tam bir pislik." "Sana ne dedi?" Yanındaki banka çöküyorum.

Son patenini de çıkarıp yere fırlatıyor. "Beni sadece sen ve Hex'in bana kur yaptığı hikayesini tehlikeye atmakla değil, sana olan bağlılığım konusunda *gevşek* davranmakla da suçladı."

Yüzüm buruştu. "Ne-"

"Sadece Kris'le paten kaymak için." Botlarını çeker ve ayaklarını yere vurur. Omuzları çöküyor, öfkesi boşalıyor. "Ama Hex'le kaymana izin vermemeliydim. Dikkatimi kaybettim. Özür dilerim, Coal."

"Sakin özür dilemeye kalkma."

"Geçen gece seni ve Hex'i bir araya getirdiğim için bana kızmıştın."

"Evet, bunu atlattım."

Etrafımızda bizi dinleyebilecek kadar yakınımızda kimse yok; Hex şu anda yan tarafta, kendi patenlerini çıkarıyor.

Babam buzun üzerinde süzülerek yanımdan geçti ve bana ciddi bir onay işareti yaptı. Muhtemelen Iris'in yanına oturduğum için.

Başka tarafa bakıyorum, çenem gergin.

"Paskalya, Noel ile müttefik olmak ister mi?" Fısıldıyorum.

Iris kaşlarını çatır. "Evet. Aramızdaki tüm bu durumun amacı da bu zaten."

"Hayır, yani babanın bunu Paskalya'da yeterince iyi bir lider olmadığını düşünen insanları yatıştırmak için yaptığını söylediğini biliyorum, ama bu gerçekten babanın yapmak istediği bir şey miydi, yoksa babam onu zorladı mı?"

Iris buza bakıyor. Babası buz pateni yapıyor. Gülümsüyor.

"Neden soruyorsunuz?" Soru çekinceli ve yoğunudur. Bu konuda konuşmak istemiyor musun? Yoksa *benimle* bu konuda konuşmak istemiyor mu?

"Babam bana bazı şeyler söyledi ve bu da birçok şeyi açıklığa kavuşturmaya başladı," diyorum. "Ve bu ittifaktan gerçekte ne elde ettiğinizi merak etmeyi hiç bırakmadım. Babamın bahsettiği tüm faydalar sadece Noel için, Paskalya ise sonradan akla gelen bir şey."

"En azından senin pırıl pırıl arkadaşlığın var." Gülümsemeye çalışıyor. Bakışlarını tutuyorum, kaşları kalkıyor ve şaşkınlıkla göz kırpmıyor.

"Pekâlâ." Omuzlarını düzeltiyor. "Babam sarayımızı yatıştırmak istiyor. Noel'in sahip olduğu kötü şöhreti istiyor. Ve tabii ki daha fazla neşe. Her şey bununla ilgili, değil mi?" Ama iç çekiyor. "Noel'le olan bu birliktelikten artık bir ortaklıkmiş gibi bahsetmiyor. Sanırım birinin ona ne yapması gerektiğini söylemesini ve en azından bizim yararımıza olacakmış gibi *görünen* kararlar almasını seviyor, böylece Paskalya'yı tek başına nasıl yönettiğini düşünmek zorunda kalmıyor."

"Paskalya'yı tek başına yönetmiyor," diyorum sivri bir bakışla ona.

Omuz silkiyor. "Elimden geleni yapıyorum. Ve Lily... Lily'nin nasıl biri olduğunu bilirsiniz."

Lily, Iris'inki kadar kusursuz bir kişilik sergiliyor ama beş bin kat daha kontrolcü. Sadece kendisini etkileyen küçük ayrıntılara takılırdı - doğum gününü mahveden erkek arkadaşı gibi - daha büyük şeylerden ziyade - söz konusu erkek arkadaşının *bir ülkeyi iflas* ettirdiği için doğum gününü mahvetmesi gibi.

"O en iyisini istiyor," diye devam ediyor Iris, "ama babanızın sahip olduğu kararlılığa sahip değil. Bu yüzden o ne derse kabul ediyorlar ve şimdiye kadar aldığı kararlar mahkememizdeki muhalifleri yatıştırdı. Sorun babanızın

bizi bir ittifaka *zorladı*. Sadece babamın aklına Paskalya'yı tek başımıza yönetebileceğimiz hiç gelmemiştir."

Öne doğru eğildim, kollarımı banka dayadım, bir dizimi zıplattım. "Yani biz... bu nişan için sana şantaj yapmıyoruz?"

Başını eğip beni inceliyor. "Kendini gerçekten bu kadar az mı düşünüyorsun?"

Sırıtiyorum, çünkü kastettiğim bu değildi ve gerçek eğlencem onun endişesini yatıştırıyor. "Sana karşı gerçekçi olacağım, Lentora. Ben senin liginin çok dışındayım."

Derin, dolgun bir fok balığı kahkahası gibi gülüyor.

Ağzımı açık bırakıyorum. "Ah, Peep. Biraz daha az şeytani gülebilirdin."

Babam onu şantajla burada tutmuyor demek ki. Bu sadece biraz rahatlatıcı, ama yine de bir nefes üflüyorum.

Başını omzuma yaslıyor ve kolunu benimkinin arasına sokuyor. Bir süre öylece oturduk, patencilerin dönüşünü izledik, soğuk havada titreşen Noel şarkılarını dinledik.

Birkaç fotoğrafçı fotoğrafımızı çekiyor. Aklıma gelen tek tatmin edici düşünce, bunun babamı biraz olsun yatıştıracığı. *Prenses Iris ve Prens Nicholas buz pateni etkinliğinde kucaklaşıyor*.

Önümüzde, Kris buzun üzerinde bazı saray mensuplarıyla bir sohbeta sürüklendi.

Hex birkaç metre aşağıdaki pistin korkuluklarında, normal botlarına geri dönmüş ve yanından kayan insanların pozlarını ve yöntemlerini inceliyor, hala çözmeye çalışıyor. Ama ben izlerken parmakları yan tarafında dalgınca seğiriyor ve bakışları kalabalığın kenarına gidip iki kez geri dönüyor.

Bir grup çocuk gülüyor, aşağı yukarı zıplıyor ve gruplarına girip çıkan üç küçük kuşa benzeyen şeylere vuruyor. Şaşırdım, kuş değil. Minik ren geyikleri. Minik ren geyiği *hayaletleri*, ama ilk bakışta neredeyse kardan yapılmış olabilirler.

Gözlerim tekrar Hex'e dönüyor, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Onu izlediğimi hissetmiş olmalı, çünkü bana bakıyor. Iris'in başının omzumda olduğunu fark ediyor ve dikkati dağılıyor, çenesinden şakağına doğru bir kızarıklık oluşuyor.

"Sanırım onu kıskandırıyoruz," diyor Iris bana.

Sertleşiyorum. Elimde değil.

Gülümseyerek uzaklaşıyor.

"Kimden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," diyorum meydan okurcasına.

Tanrım, kıskanıyor mu?

"Uh-huh." Bankın altındaki zemini tekmeliyor. "Benim için endişelendiğin için teşekkürler. Sadece dinlediğiniz için teşekkürler."

Anlık tepkilerimi yutuyorum ve bunun yerine soruyorum: "Tüm bunlar hâlâ senin için sorun değil mi? Sahte flört aldatmacası. Bizim ... nihai evliliğimiz."

Iris yanağının içini ısıyor. "Tüm bunların bir yalan olduğunu öğrenirlerse halkımızın güveninin ne hale geleceğinden hâlâ endişe ediyorum," diye fısıldıyor. "Ve şimdi bu *yarışma* başladığına göre, sonunda içinizden birini seçmemenin beni küstah ve bencil göstereceğinden endişeleniyorum."

"Siktir et ne-" *Başkalarının ne düşündüğünü sikeyim* tepkimi kesmek için dilimi ısıyorum. Çünkü insanların onun hakkında ne düşündüğünü, bulunduğu konumda, Paskalya'da, hayatta nasıl algılandığını her zaman önemsemi; ve bunların hepsinin geçerli bir nedeni var, sarayından bazılarının o daha doğmadan önce ailesini sorgulaması gibi. Artık kendi tepkilerimle onun endişelerini değersizleştirmeyeceğim.

Elini tuttum ve parmaklarını sıktım. "Özür dilerim. Eğer bunu durdurmanın bir yolunu bulabilirsem ve bunun meşru bir nedeni varsa, sana haber veririm."

Elimi geri sıkıyor ve yumuşak bir iç çekişle bırakıyor. "Bazı açılardan, buna zorlanmak daha kolay. Babanın liderlik etmesine ve benim babam gibi kararlar almasına izin vermenin cazibesini görebiliyorum."

"Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun. Senin için kavga eden iki insanı hak ediyorsun çünkü ikisi de sana deliler gibi aşık, kementle kandırıldıkları için değil."

Ağzının bir köşesi kalkıyor ama gülümseme çiçek açmıyor, yüzünde solgun bir şekilde kalıyor. "Eskiden ailem gibi bir aşk hikayem olsun isterdim. Bir kafede kafamı kaldırıp *sen olduğunu* bilmek."

"Bir tane alabilirsin. Daha iyi bir tane."

"Hayır." Gözlerime bakıyor. "*Eskiden* onların aşk hikâyesini isterdim. Babam her zaman annemi Strasbourg'da bir kafede gördüğünü ve onun kendisi için önemli olacağını bildiğini söylerdi. Ama şimdi, *sonsuza dek mutlu* son sona erdiğinde neler yapabileceğini gördüm. Bu bir peri masalı değil Coal. Biz bir prens ve prensesiz ama bu bizim işimiz, masallardaki gibi bir unvan değil ve Paskalya'nın sorunları olduğunu biliyorum ama bırakın sorunları çözmeyi, bu haliyle nasıl ayakta tutacağımı bile bilmiyorum. Ne yapmamız gerekiyor?"

O da benim kadar sıkışmış durumda. Ve mutlu bir çözüm olacağından şüphe etmeye başladığı noktaya itildi ve *Tanrım*, işlerin bu kadar çok cephede bu kadar kötüye gitmesine nasıl izin verdim?

Gözlerim yine Hex'i buldu.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum Iris'e. "Ama tüm tatillerde böyle olmadığını biliyorum, o yüzden belki *burada da* böyle olmak zorunda değildir."

On İkinci Bölüm

Babam Iris ve Hex'i kızıağıyla saraya geri götürür. Kütüphanede daha rahat bir ortamda yenen akşam yemeğinde de ikisinin yanından hiç ayrılmıyor, ne söylediklerini ve kiminle konuştuklarını inceliyor. Sonunda Iris'i bana devrediyor, sözüm ona yeterince *Hex* zamanı geçirdiğine karar verdiğinde ve ben de yüzündeki yorgunluk ifadesine karşılık vermek için kendimi zor tutuyorum.

Iris akşam için izin istedikten sonra Kris'in yanına gidiyorum, o da en az benim kadar öfkeli. Genelde *kendini* kontrol etmekte çok daha iyidir - daha mı iyiydi, yoksa babamın yaptıklarına nasıl tepki vereceğim konusunda endişelenmek için daha fazla zaman mı harcıyordu?

Gerçi şu anda bu konuda endişeli değil ve bu beni neredeyse rahatlatıyor. En azından benim onu terk edeceğim fikrini aklından çıkarmış. "Yani Cadılar Bayramı'nın düzeninin bizimkinden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye fısıldıyor.

Dönüş yolunda kendimize ait bir kızıağımız vardı ve o da şantaj ve diğer tatillerle ilgili haberleri benim kadar iyi karşılamıştı.

Ateşin yanındayız, gözlerimiz babamda, sarayımızın birkaç üyesinde ve Hex'te ve vücudumdaki her kas bu kadar uzun süre gergin durmaktan ağrıyor. Ve paten kaymaktan. Bu gidişle bir buz banyosuna ihtiyacım olacak.

"Bilmiyorum. Bahsetme şeklinden öyle görünüyordu. Ve eğer Cadılar Bayramı onların desteğini kaybetmekten bu kadar endişeleniyorsa, birbirlerine oldukça bağlı olmalılar."

Kris, "Babam da desteğini kaybetmekten endişeleniyor," diyor. "Basın için imajımızı temiz tutmakla ilgili tüm o saçmalıklar-"

"Bu müttefikleri yatıştırmakla ilgili değil. Noel'e yakışır imajını beslemek için insanların bazı şeylere inanmasını sağlamakla ilgili. Çünkü dürüst olmak gerekirse, babamın bir müttefikini kaybetme konusunda endişelendiğini hiç duymadım. Sahip olduklarımız... çoğunlukla neşe kurbanları."

"Tanrım, bu çok üzücü." Kris gömleğinin yakasını çekiyor. Bir başka şenlikli kazak, bu seferki parlak kırmızı ve beyaz çizgili, göğsünde "*Şeker Kamışı mı Yoksa Beni Gördüğüne Sevindin mi?*" yazıyor.

Aptallığı, hissedilir öfkesiyle o kadar güçlü bir şekilde çarpışıyor ki, sırtıtmaktan kendimi alamıyorum ve ciddiyetindeki bu kırılma için ona sarılabilirim.

"Çocukken okuduğumuz şeyler hakkında çok şey hatırlıyor musun?" Fısıldıyorum. "Noel'in tarihi hakkında?"

"Bir kısmı, evet." Kris omuz silkiyor, önce küçümsüyor ama sonra yumuşuyor. "Kökenle ilgili şeyler. Ve bir hediye geleneğiyle ilgili bir şey hatırlıyorum - insanlar Viktorya döneminde kitaplar vermeye başlamıştı, özenle hazırlanmış ışıklı şeyler. Çocukların yapması gerektiği gibi babamdan bir tane isteyen bir mektup yazdım, çünkü bu konuda tamamen resmi olmak istedim. Ve işte Noel'de oradaydı. Hala bende. Dokuz yaşındaki bir çocuğa antika bir şey verecek hali yoktu."

Gülümsüyorum. Bu annem gittikten sonra oldu. Yani babam zalim olmama yeteneğine sahipti, sonrasında bile.

Eskiden mutluyduk, değil mi? Bazı noktalarda.

Kris'in gözleri omzumun üzerinden kesiliyor ve şömineyi itiyor. "Gitme zamanı."

Hex'in kapıya doğru yürüdüğünü ve birkaç kişiye iyi geceler dilediğini görmek için arkamı dönüyorum.

Kütüphanenin kapısına geldi. Gözlerini benimkilere çevirdi.

Ama koridora doğru eğildi.

Kris çoktan babamın yanına gitmiş, babamın onunla konuşmak için sırtını kapıya dönmesini sağlayacak şekilde eğiliyor.

Ben kaçıyorum.

Ama bunun ürkütücü olmasını istemiyorum, bu yüzden ellerimi kalçalarımın vurarak birkaç dakika kütüphanenin dışında takılıyorum.

Muhtemelen odasındadır, değil mi? Riske gireceğim.

Sarayın içinde ilerlemeye başlıyorum ama beni süitimin bulunduğu kanada yönlendirecek merdivene geldiğimde kısa kesiyorum. Sola dönüp ayrı bir merdivene yöneliyorum, nadiren ziyaret ettiğim koridorlardan geçiyorum çünkü bunlar Iris gibi müdavim olmayan misafirler için.

Personelin onu hangi süite koyduğunu anlamak zor değil - tüm kapıların üzerinde çelenkler var, ancak sadece bir tanesinde parlayan jack-o'-lanternler ve kemerli siyah kedilerle süslenmiş bir çelenk var.

Koridordan yukarı çıkınca yol boş; akşamın bu geç saatinde ne bir personel ne de etrafta dolaşan biri var.

Kapının önünde durduğumda kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Mavi düğmeli ceketimin eteğini çekiştiriyorum. Tekrar çekiştiriyorum. Bir kırıksıklık var. Hay aksi. Gidip üstümü değiştirebilir miyim?

Telefonum alıyor.

KRIS

KRIS

Korkma.

Ne cüretle korkup kaçacağımı varsayarsın?

KRIS

Şu anda gitmeyi düşünüyorsun, değil mi?

Burayı dinle seni küçük pislik.

KRIS

Bana mesaj atmayı bırak ve kapısını al.

ÖNCE SEN MESAJ ATTIN.

Telefonumu sessize aldım ve kapıyı aldım. Kris öyle yapmamı söylediği için değil, kendi seçimlerimi yapabilecek yetişkin bir birey olduğum için.

Ve sonra irkildim.

Çünkü bunun nasıl görüneceğini biliyorum. Ben, Hex'in odasına gidiyorum, tek başıma. Ama onunla özel olarak konuşmam gerekiyordu ve Kris'le bulabildiğimiz en iyi şey buydu.

Başlangıçta ikimizin bir araya gelmesiyle işe yarar bir lider olacağımızı düşünmüştüm. Belki de durum tam olarak böyle değildir.

Birkaç uzun saniyeden sonra kapı açılır.

Hex bana bakıyor. Henüz değişmemiş, hâlâ siyah üzerine siyah pantolonu, düğmeli ceketi, yeleği ve Noel Baba şapkalı kravatıyla. Dağınık olan tek yanı bu; kravatını gevşetmiş ve her zamanki tertemiz görünümündeki bu küçük kusur aklımın karışmasına neden oluyor.

"Kömür," diyor. Koridora bir göz atıyor. "Bir sorun mu var?"

Evet. Seni öpeli kırk sekiz saat oldu ve bu *ok uzun bir süre*.

"Hayır. Seninle konuşmak istedim. Özel olarak." Kararsızca kaşlarını çatıyor.

"Baban-"

"Ben de kendi başımın çaresine bakabilirim." Ona gösterişli bir gülümseme verdim.

Ama Altıgen değil gülümseme geri. "I söyledi sen-yap değil Risk benim için sorumluluklarını yerine getir."

Ama sen buna değersin. "Buradayım çünkü seninle Cadılar Bayramı hakkında konuşmak istiyorum. Nasıl düzenlendiği hakkında. Şüphelerim var. Ve bence sen yardım edebilirsin.

bazı şeyleri çözmem gerekiyor."

Hex bir süre daha tereddüt eder. Boş koridora tekrar bakıyor.

Sonra iç geçiriyor ve kenara çekilerek beni odasına götürüyor.

Loş, masanın yanında bir lamba yanıyor. Onun odası benimkinden daha küçük, bir tarafında kanopili bir yatak, diğer tarafında ise oturma odasını oluşturan küçük bir bölme duvarı var. Şöminenin önünde bir kanep ve sandalye var ama ateş yanmıyor ve köşede küçük bir Noel ağacı var. Alçak ışıktaki ağacın siyah olduğunu, turuncu kurdeleler, cadılar ve diğer Cadılar Bayramı süsleriyle süslendiğini görebiliyorum.

Hex bana kanepeye oturmam için el sallıyor. İtaat ediyorum.

Sandalyeye oturuyor.

Dürüst olmak gerekirse, çok daha iyi. Mesafe. Uzaklık. *Profesyonellik*.

Arkama yaslanıyorum ve bir bacağımı dizimin üzerine katlıyorum, ayağımı zıplatıyorum, bu gergin enerjiyi bir şekilde dışarı atmam gerekiyor. "Babam bana Noel hakkında bazı şeyler söyledi ve ben... sorunlarımız olduğunu biliyordum. Ama iki gece öncesine kadar diğer bayramlara yaptıklarımızın ne kadar derin olduğunu bilmiyordum. Cadılar Bayramı'na."

Hex'in kaşları kalkıyor. "Sana detayları anlattı mı?"

"Cadılar Bayramı ve Noel'in bir noktada neredeyse pazarlık konusu olduğunu. Diğer müttefiklerinizin bizimle birlikte hareket ettiğiniz için size sırt çevirmesinin sonuçlarına katlanmaktansa geri adım attınız. Ve tüm bu evlilik rekabeti, Noel-Paskalya ittifakına karşı çıktığınız için babamın sizin üzerinizdeki hâkimiyetini yeniden tesis etmesinin bir yolu olarak ortaya çıktı." Öfke göğsümü ısıtıyor. "Senin üzerinde sahip olduğu pislği, bunun bağlılığına ne kadar zarar verebileceğini sana hatırlatması yetmedi. Bu şeyi bir *ceza* olarak kurguladı."

Hex beni inceliyor, dudakları aralanmış. Loşlukta bile yanaklarında bir kızarıklık yakalıyorum ve bu beni sessizliğe itiyor, sandalyeye geri oturup devam etmem için başını sallamasına yetecek kadar uzun.

Bir şey mi kaçırdım?

Gözlerim yanaklarındaki o lekeye geri dönüyor.

"Ama," diye boğazımı temizliyorum, şimdi daha da kızarıyor, ama beden dili değişiyor, çiçek açıyor ve gözlerim onun üzerindeyken genişliyor. Gülümsüyorum, elimde değil; sonra *tekrar* boğazımı temizliyorum. Sadece hızlı konuş, lanet olsun. "Meğer babam *şantaj değil, anlayış* şeyini sadece sana yapmıyormuş; bir sürü kışa yapıyormuş.

Bayramlar ve bence Cadılar Bayramı'nın sizin Sonbahar Bayramlarınızla birlikte düzenlenme şekli farklı. Daha iyi."

Hex bir süre daha sessiz bir şekilde beni izliyor, sonra dudakları kıvrılıyor. "Evet, haklısın. Cadılar Bayramı Noel'den daha iyi."

"Tamam," diye sırttım, "belki *daha iyisi* güçlü bir-"

"Ah-ah, tartışmak yok, Noel Prensi. Cadılar Bayramı'nın inkar edilemez iyi nitelikleri için beni arayan sizsiniz. Seni evlat edinmemi ister misin?"

"Evet, babacığım."

Aman Tanrım, konuşmayı kes, *konuşmayı kes-*

Bilmiyorum.

"—yyyyyy," is what keeps coming out of my mouth, followed by a strangled, "Noooo."

Ve sonra, hiçbir sebep yokken, ona parmakla silah doğrulttum.

Ayağa fırlıyorum ve sırtımı ona dönüyorum çünkü *hemen* sıfırlanmam gerekiyor ve verdiği tepkiyi görmeyi reddediyorum çünkü *bunu ben söylemedim*, böyle bir şey *olmadı*.

Ona parmakla silah mı gösterdim?

Bu da ne?

"Yani Cadılar Bayramı daha iyi *yapılandırılmış*. Diğer sonbahar tatilleriyle birlikte. Sanki daha işbirlikçiymiş gibi konuştunuz. Daha az zorlama. Sanki birbirinizi destekliyormuşsunuz gibi."

Uzun bir duraklama oldu.

Arkamı dönüyorum, ellerim kanepenin arkasına dayanıyor ve yüzünde bir sırıtış belirirken gözlerim ona takılıyor.

Omuz silkiyor. "Daha işbirlikçi."

Tanrım, detaylandır, lütfen detaylandır, beni kendimden kurtar.

"Benim ailem Cadılar Bayramını temsil ediyor," diye devam ediyor, "ama annem daha önce de söylediğim gibi Día de Muertos'un bir parçası ve bir düzine kadar başka sonbahar Bayramıyla bir araya geliyoruz. Hepimiz yıl boyunca birlikte çalışıyoruz ve getirdiğimiz neşeden hepimiz eşit pay alıyoruz. Bu bir kolektif, sadece bir ittifak değil."

"Neşeni bir havuzda mı

biriktiriyorsun?" "Evet."

"Ve hepiniz iyi geçiniyorsunuz? Kimse diğerlerini gasp etmeye çalışmıyor mu?"

"Bu ters etki yaratır. Dünyanın farklı kesimlerinden neşe getiriyoruz; birbirimizi ele geçirmek bunu riske atar. Biz

olduğumuz gibi evrilmemize daha güçlü bir şekilde izin vermek." Tereddüt ediyor. "Ailem de Noel ittifakının neleri gerektirdiğini öğrendikten sonra bunun farkına vardı; karşılığında çok az şey alarak sevincimizin bir yüzdesini talep ediyorlardı. Kanıtlandığı üzere, Christmas'ın ortaklık taktiklerinde oldukça el altından hareket ettiğine dair zayıf söylentiler var. Ancak o zamanlar, bu korkuların yersiz olduğu konusunda umutluyduk. Noel işbirliğine açık olacaktı. Diğer Sonbahar Tatilleri'nin çoğu Christmas'a güvenmiyor; içimizden biri Christmas'ın yörüngesine girerse diğerlerinin de girmesini ne engelleyebilir ki diye korkuyorlar."

Yani babam diğer tatiller arasında itibarımızın mükemmelden daha az olmasına izin verdi; manipüle etmeyi önemseyen sadece bizim insanlarımız mı? Yoksa inandığı kadar kontrol sahibi değil mi?

"Diğer sonbahar tatilleri, Noel ile pazarlık yapmaya çalıştığınızı öğrenirlerse sizi kolektiften atmaya mı zorlayacaklar?"

"Babanızın ağzından kaçırıldığı şeyleri nasıl ifade ettiğine bağlı olarak olabilir. Şu anda bile buradaki varlığım müttefiklerimizi yatıştırıyor; Noel'in Paskalya ittifakından vazgeçme isteğimize boyun eğdiğine sevinçle inandılar ki doğrusu bu babanın zekice bir hareketiydi. Sonbahar müttefiklerine tam da istedikleri şeyi verdi, Noel'in geri çekildiğini gördüler. Ancak Paskalya ile bağlantı kurma kisvesi altında bile olsa burada bulunmam gerginlikle karşılanıyor. Noel'in tekelinden ziyade sihrin adil bir şekilde dağıtılmasına olan bağlılığımızı sorguluyorlar." Hex'in dudakları gerilir. "Bu da geçmişteki Noel-Cadılar Bayramı görüşmelerinin ortaya çıkmasına gösterecekleri tepkiden korkmakta haklı olduğumuzu gösteriyor."

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor. Babam da mı bu yüzden bütün bunları planladı? Cadılar Bayramı'na şantajının ne kadar zararlı olabileceğini hatırlatmak için mi? Hay sikeyim.

"Ve bu nişan sahtekarlığında size kazık attığımız ortaya çıktığında müttefiklerinizin bunu affedip unutacağını mı sanıyorsunuz?"

Hex dikkatli bir gülümseme verir. "Tatilimi düzeltmek için sana ihtiyacım olmadığını söyledim.

Her şey kontrolümüz altında."

"Düzeltmeye çalışmıyorum." Bakışları düzleşir.

"Peki, *sadece* düzeltmeye çalışmıyorum. Anlayabildiğim kadarını anlamak istiyorum. Hayatımda bir kez olsun her şeyi gördüğümünden emin olmak istiyorum ki eğer

-"Bir şey yaptığımda, onu berbat etmem." *Tekrar.*

Kanepenin arkasında volta atmaya, ileri geri dönmeye başladım. "Peki sen ne yapmaya çalışıyorsun?" Hex soruyor.

Başının arkasındaki duvara bakarak duruyorum. "Ya sonbahar müttefikleriniz Kuzey Kutbu'nda bulunmanızın asıl nedeninin Noel Prensi'nin kendi kolektifini kurmasına yardım etmek olduğunu öğrenirse?"

Hex sandalyesinden kalktı. "Ne?"

İçimde bir ateş yanıyor, her kelimenin arasında bir plan oluşuyor. "Bir kış tatili kolektifi. Babamın faydalandığı Tatillerle bahsettiğin gibi bir havuz için pazarlık yapmak kolay olur, böylece onlar sadece asalak olduğumuz bir şey olmaktan çıkar ve belki de bu şekilde, küresel erişim hakkında çok fazla endişelenmek yerine *gerçek iyilik* yapmaya odaklanabiliriz. Babamın zorbalık yaptığı tüm Tatiller bir araya gelirse, onları mahvetmek için daha az kozu olur."

Hex merakımı anlamıyor. Endişeli görünüyor, neredeyse beni odasına almasına engel olan aynı tereddütle. "Baban buna karşı çıkmaz mı?"

"Ben bir şeyler ayarlayıp, diğer Bayramların bunu tartışmaya istekli olup olmadıklarını görene kadar bilmesi gerekmeyecek. Ve eğer sen de bunun bir parçasıysan, o zaman kolektifin Noel'le olan herhangi bir ilişkiden dolayı sana kıyamaz, çünkü bunu başlatmama gerçekten yardım etmek için buradaydın. Değil mi? Ve bunu Cadılar Bayramı'nın Noel ile ilk görüşmelerinin sebebine dönüştürebiliriz, böylece babamın bunu ifşa etmesinin tüm avantajını ortadan kaldırmış oluruz."

Ayrıca, Hex ve ben başından beri bunun üzerinde çalışıyorsak, Iris sonunda ikimizden birini seçmediği için suçlanamazdı. Evet, bu bir yalandı ama *iyi* bir şeyi örtbas etmek içindi. Paskalya'yı da kolektifin içine sokabilirdik, böylece Iris'in ailesinin etrafındaki zayıflık peşinde koşan insanları susturacak faydalar elde ederlerdi - Paskalya bir kış tatili değil, ama kış *nedir* ki gerçekten? Noel de dünyanın yarısında yaz mevsiminde gerçekleşir. Paskalya'da kar yağar. Bir yerlerde. Her neyse, bu kolektifin bir mevsime bağlı olması gerekmiyor.

Bu Iris'in onaylayacağı bir çözüm olabilir mi? Bunu ona anlatmalı mıyım? *Bunun olup olmadığını* bile bilmiyorum, henüz değil; tüm kış tatilleri babamın yaptıklarını düzeltmek için yaptığım herhangi bir girişime gülebilir. Hex'e bu kadarını söylemek bile-

Geriye doğru sallanıyorum. "Aman *Tanrım*. Bunu sana yine ben yaptım." "Neyi yaptın?"

"Seni başka bir garip duruma soktum." Panik yüzümdeki tüm sıcaklığı alıp götürüyor. "Çünkü eğer bu işe karışmak istemiyorsan, *rakip Holiday'in prensi* artık *hüküm süren Noel Baba'ya karşı küçük bir darbe* planladığımı biliyor - aman Tanrım. Sanki babamın sana şantaj yapmak için daha fazla boka ihtiyacı varmış gibi. *Lanet olsun*, neden bu kadar zehirliyim-"

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve Hex bileğimi tuttuğunda kendimi kapıdan dışarı atmak üzereyim.

Duruyorum.

Bana dokunduğunda uysallaşmaktan başka bir tepki veremiyorum.

"Bana söylediğine sevindim," diye fısıldıyor.

Ona inanmayan bir bakış fırlatıyorum. Lambanın alçak ışığında, gözlerinin benimkileri yakalamak için nasıl beklediğini görebiliyorum, yüzü nadiren görülen tam ve mutlak bir savunmasızlık ifadesiyle açılıyor.

"Başımı öne eğecek ve bu maskaralığı atlatacaktım," diyor bana. "Cadılar Bayramı herkesten daha iyi maske takar, ya da biz öyle inanmak isteriz. Sadece birkaç hafta vardı. Tüm bu *planları* yapmıştım. Sonra sen karşıma çıktın ve hiç de beklediğim gibi biri olmadın. En başından beri."

"Sıcak bir karmaşa bekliyordun ve ben gerçekten bir süpernova karmaşası mıyım?" Gülümsemesi şaşkın. "Sevecen bir şekilde. Sen... onurlu davrandın." "Onurlu mu? Ha. Elbette."

"Sen öylesin. Bir çeşit kırmızı ve yeşil Kaptan Amerika gibisin."

Bu şaka sadece benim süper kahraman olmaya değer bir şey *olmadığım* çok açık olduğu için yapılıyor.

Nefes bana geri dönüyor. Bir yudum, bir yudum daha, ta ki bir düşünce serbest kalana kadar. "Sana söylediğime nasıl *memnun oldun*? Bunu bilmene izin vererek seni tehlikeye attım."

Tanrım, bir şeyleri berbat etmekten o kadar korkuyorum ki, düz bir çizgide yürüyebilmem bile mucize.

"İşte bu onurdur," diyor, yüz ifademini değişimine bakarak ve aklımdan geçen düşünceleri kolayca okuyarak.

Kaşlarım ona karşı bu kadar şeffaf olduğum için şaşkınlıkla karışık bir şekilde havaya kalkıyor ve başka neler görebileceği konusunda paniğe kapılıyorum. Hangi değersiz, felaket yanlarım yüzümde belirebilir ve bana huşu içinde bakmak yerine geri çekilmesine neden olabilir? Ki böyle bir bakışın başlaması mümkün değil. İçimde bu bakışı hak edecek hiçbir şey yok, özellikle de ondan.

"Bana anlattığına sevindim," diye devam ediyor, "çünkü sana yardım etmek istiyorum. Ama yapabilirim. Ben hazırlandım, Cadılar Bayramı hazırlandı."

Babandan şimdiden tepki geldi. Senin herhangi bir planına dahil olduğumu henüz dünyaya duyurmalı mıyım bilmiyorum ama iyi olacağım. Beni korumana gerek yok."

"Kendime engel olamıyorum." Sonra, hiç utanmam kalmadığından, "Senin yanında kendime engel olamıyorum."

Duruşunda bir şeylerin değiştiği başka bir örnek ama ne olduğunu anlayamıyorum, tek bildiğim enerjinin ağrıtıcı bir şiddete düştüğü.

Ve hala kolumu tutuyor.

"Benim yanımda kendine başka ne yapamazsın?" diye soruyor.

Bunun bir halüsinasyon olduğundan yarı yarıya eminim. Onun gibi biri hiçbir şekilde burada olmama izin vermezdi; kendinden emin, kontrollü, kendinden emin onun yanında beceriksiz, kararsız, çaresiz *ben*.

"Elimde değil," diye kendimi zor duyuyorum, "yüzündeki neşenin her tonuna tanık olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmeye duyduğum bu dayanılmaz ihtiyaç."

Şu anda yüzünde sadece şok ifadesi var. Nefes nefese, kafamda dönüp duran duyguyla aynı olan şaşkın bir şok ve bu büyüleyici, çünkü bunun onun huşudan daha az isteyerek gösterdiği bir ifade olduğunu hissediyorum.

"Ne hakkında-" Kendini durdurur. Dudaklarını ısırır ve kendini küçümseyerek yüzünü buruşturur.

"Ne?"

"Bunu sizden istemeye hakkım yok. Ama sanırım yapmak zorundayım. İkinizin de nişanlanmak istemediğini söylediniz ama ben Iris'ten hoşlanmaya başladım ve onu herhangi bir şeyle incitmek istemiyorum-" Yine durdu. Eli bileğimde titreşiyor, söylenmemiş kelimeleri dolduruyor.

Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Kıskanmıştın."

İri gözleri benimkilere takılıyor, utandığını belli etmemek için çenesini büküyor ve alaylarımın hiçbirini anlamıyor.

"Dürüst olmak gerekirse," diye fısıldıyorum, gülümsemem azalıyor. "Ben de öyleydim. Ona çiçek verişini izliyordum. Babam ikinizi her bir araya getirdiğinde. Ve Iris böyle hissettiğimin, seni değil *onu* kıskandığımın tamamen farkında. Senin ilginin nesnesi olduğu için onu kıskanıyorum. Onunla yaşadığım bu şey hem onun hem de benim için dayanılmaz bir şey ve hala nasıl geri alacağımı bulmaya çalışıyorum. Ama tanrım hayır, aramızda gerçek bir şey yok. Senin yanında kendime çelme taktığım için benimle acımasızca alay ediyor."

Hex nefesini veriyor, ama gözlerinde bir şey kalıyor, beni incelerken ileri geri kayıyor. "Belki biraz alay konusu olabilir. Cazibesi sadece

Ben hâlâ ara sokakta kendini sana atan o gizemli adamım."

"Bu şekilde başladı." O şüphe dolu bakışı kovmak için yer değiştirip fazladan bir santimlik alanı kapatıyorum. "Ama sadece bundan ibaret olsaydı bu kadar tüketmezdi. O bara ilk başta giden, tam olarak istediğini elde edeceğini bilen adam da sen olmasaydın. Aynı zamanda cesur, şefkatli ve bana taş çıkartacak kadar kıvrak zekalı olmasaydın. Zorlu ve büyüleyicisin ve evet, bazı sorunların var, ama Tanrım, hepimizin yok mu? Senin fantezin oldukça harikaydı ama gerçek sen hakkında öğrendiğim her şey çok daha iyi."

Konuşmayı kesiyorum, çünkü nefes alamıyorum, söylediklerimi duyuyorum - bu *çok fazlaydı, kendime saklamak* için gerçekten çok uğraştığım kafamın içinde dolaşan tüm saçmalıklar gibi. Ama şimdi hepsi burada, aramızdaki havada çalkalanıyor, ne olursa olsun sona erecek ve nabzım bileklerimde o kadar sert atıyor ki kolum Hex'in pençesinde seğiriyor.

Zar zor hareket ediyor. Gözleri bana sabitlenmiş ve kulaklarımdaki kan uğultusundan duyamadığım bir şeyler fısıldıyor.

"Ne dedin sen?" Bir gümbürtü olarak çıkıyor. Garip, vahşi bir öfke ama öfke değil, çünkü bedenime dayanmış durumda ve yeterince yakın değil.

Odasında yalnızız. Şimdiye kadar yaptığım hiçbir şey, aramızda duvarlar varken ona bu kadar yakın olmak kadar cinsel hissettirmemişti.

Diğer elinin parmaklarını düğmeli bluzumun kenarından geçiriyor, avucunu içeri sokup göğsüme bastırıyor. "Öp beni," diyor bana.

Evet, evet, *Tanrım evet.*

Gözleri kapanıyor, dudakları ayrılıyor, nefes nefese kalıyor ve ben o nefesi içiyorum, dudaklarımı ağzının köşesine dayayana kadar bana verdiği bu enerjiyi kucaklıyorum.

Yine tatlı narenciye ve baharat gibi kokuyor ve ben de bu kokunun peşine düşüp gömleğinin yakasını ve gevşemiş kravatını çekiştirerek ağzımı boynuna götürüyorum. Doğrudan boynuna gitmemi beklediğini sanmıyorum ve mırıldanıyor, en sevdiğim sesler listesinde roket gibi fırlayan şurup gibi bir inleme. Dizlerim tamamen sıvı hale geliyor, vücudum bir yandan bu iniltiden, diğer yandan onun kokusundan saldırıya uğruyor, bu yanmış şeker tarçın portakal afrodisyazığının kaynağı, nabzının hızlı atışının üzerinde duruyor.

Parmaklarımı çenesinin altına sokarak başını eğiyorum ve dudaklarıma daha fazla erişmesini sağlıyorum. Tepkisi artık çok daha kontrollü, sanki bir anlığına nefes alıyormuş gibi hissediyorum.

Bir meydan okuma. Dudaklarımı boğazının yan tarafında gezdiriyorum, yavaşça ağzı açık öpüyorum, titriyor ama sessiz kalıyor ve oh *lanet olsun* hayır.

Artık sesinin nasıl olduğunu biliyorum. Bu gizli küçük nefes yudumları işe yaramayacak.

Dudaklarım daha yukarı tırmanıyor ve saçlarını düğümünden çekiyorum, böylece dağınık oluyor ve parmaklarımı içinde dolaştırabiliyorum.

"Ne kadar?" Dilimi kulağının kabuğuna daldırıyorum. Kahretsin, onun tadı beni mahvedecek.

"Ne ne kadar?" Boğazı düğümleniyor. Yutkunma sesini duyuyorum.

"Seni ne kadar öpmemi istiyorsun?"

"Aksine-" diye kekeliyor. "Oldukça kötü görünüyor."

Gülümseyorum, o gülümsemeyi yüzünün yan tarafına bastırıyorum. "Hayır tatlım, *ne kadar*, ne kadar uzağa demek istiyorum, çünkü burada pamuk ipliğine bağlıyım ve ikimizi de yarışa sokmadan önce bitiş çizgisinin nerede olduğunu söylemene ihtiyacım var."

"İrk."

"Mm."

"Beni yine kızaktan atmayı mı planlıyorsun?"

Göğsümde alçak, yırtıcı bir hırıltı zonkluyor ama sırtıyorum ve bizi geriye doğru yürütüyorum. Sadece bir adım. Neredeyse duvara, onu itebileceğim bir şeye kadar.

"Soruma cevap vermedin."

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Bilmiyorum. Bunu... çok fazla yapmadım. Bir süredir. Bunu yaptım. Aşırı değil. I-" Tavana bakar. "Artık konuşmayacağım."

Geri çekiliyorum. "Konuşmaman işime gelmiyor. Ne düşündüğünü bilmem gerekiyor ve soracağım, ama senin için rahatsız edici olmaya başladığı *anda bana söyleyeceksin*."

Başını sallıyor. Tekrar başını sallıyor.

"İstediğim şey *senin* bunu istemen," diyorum, alçak sesle, göğsümde kabaran sıcaklıkla daha yüksek sesle konuşamıyorum - çok yüksek sesle konuşsam ikimiz de yanarız. "Bu benim bitiş çizgim. Sen."

"Pekâlâ." Sesi boğuk çıkıyor. Tekrar başını sallıyor, daha umutsuzca. "Nereden başlamalıyım?" Yanağına doğru soruyorum.

İnliyor ve dudaklarımı dudaklarıyla kavriyor. Başını ellerimin arasına alıp dilimle ağzını açıyorum ve tüylerim diken diken oluyor,

Sırtımdan aşağıya doğru, kalçalarım titriyor, göz kapaklarım harareten ağırlaşıyor.

Her şey içinde benim hayat o eğirme dışarı etrafında Ben, ama ve Tüm bunların en geri dönülmez kısmı bana yaptıkları.

"Buradan başla," diyor ağzımın içine.

Sırtı duvara çarpıyor ve ben bedenimi onun etrafına sarıyorum.

"Ve sonra?"

Boynuma dokunuyor. "İşte." "Ve sonra?"

Parmakları omzumun kenarına doğru yürüyor. Tereddüt ediyor. "Ve sonra," diye yineliyor, boğazının boşluğunda bir titreme.

Eli kolumdan aşağıya, dirseğimin üzerinden kayıyor ve parmaklarını ön koluma doluyor ve kendini destekliyormuş gibi aniden acımasızca kavıyor. Alnım onunkine değişiyor ve yarattığımız içbükey boşlukta soluk soluğa kalıyoruz ve neredeyse ona tekrar, bunun kontrolünün onda olduğunu söyleyeceğim ama bu sözcükler havada uçuşuyor ve güven verdiğim kişi o değil, ben oluyorum. Ben ve endişem ve bedenimi parçalayan arzu çatlağı, bu kısa duraklama bana burada olduğumuzu hissettiriyor, aman tanrım *buradayım* ve tam bir nefes alamıyorum.

Sonra Hex eğilip beni tekrar öpüyor ve *oh tanrım, buradayım*, dudaklarımın kenarında gezinen sert dilinin verdiği his karşısında uzun, kesik bir inilti haline geliyor. Ağzımı açıp onu son kalan inançsızlık ve endişeyle öpüyorum, ellerim kalçalarında, parmakları kollarımı sıkıca kavıyor.

Benimkine dokunarak vücudunun çizdiği harita kafamın içinde tekrarlanıyor -dudaklar, boyun, omuz, kollar; dudaklar, boyun, omuz-

Hareket ediyorum, ağzım çenesinde çalışıyor, boynunun tadına, o sıcak tene, baharatlı narenciye tatlılığına tekrar ihtiyaç duyuyorum ve dilim o boşlukla çarpıştığı anda inliyorum.

"Kahretsin, Hex, tadına bak." Tenini emiyorum ve karşılığında bir ürperti kazanıyorum. "Titremenin tadı bile güzel."

"Kömür," ismim ağzından fırlıyor, ürkek bir patlama, ihtiyaçla öylesine şişmiş ki, tüm vücudum çaresizliğinin tekil noktasına yontuluyor.

Boynuna sokuluyorum, başparmaklarım kalçalarında daireler çiziyor. "Seni iyi hissettirmek istiyorum." Yalvarıyor gibi mi görünüyorum? Tanrım, yalvarıyorum, yalvarıyorum.

Sızlanıyor. *Kıvrılıyor*, vücudu benimkine doğru eğiliyor ve boynumu, kulağımın altındaki noktayı ısıyor. Dişlerinin üzerimdeki hissi

ve sanırım bayılıyorum, nefes nefese kaldığımızda ve dudaklarımız tenimize değdiğinde kendime geliyorum.

Gömleğinin üst düğmeleri parmaklarımın altında çözülüyor ve bir elimi boynuna dolayarak köprücük kemiğinde bir ziyafet çekiyorum, dişlerim hafifçe deriye bastırıyor, kazıyor. *Sonunda* yine o sesi, o şurup gibi iniltiyi çıkarıyor ve bacakları ayrılıyor, böylece kalçam onunkinin arasında sürükleniyor. Sallanıyor ve onu bana karşı hissedebiliyorum, kalçamda damarlarımda hemorajik havai fişekler patlatan sert bir öğütme.

Tekrar söylüyorum. Onun hareketine karşı koyarken içimden sıcak, sıcak havaya doğru bir dua yuvarlanıyor. "Seni iyi hissettirmek istiyorum, Hex."

"Öylesin," diyor bana, her kelimesi biraz çaresiz bir huff. "Tüm bunlar çok ama çok iyi hissettiriyor." Bir duraklama, ani bir gerginlik, gözleri kapalı ama derisi geriliyor. "Bu senin için mi, yani-"

Gevezelik ediyor. Tüm görgü kurallarını, tüm katı resmiyetini yıktım, onu tek hecelere ve tamamlanmamış sorulara getirdim.

Kalan iplik bu. Gerildiğini hissedebiliyorum, kalçasını bacağıma doğru bir kez daha kaydırsa kopacak, ısıltı ve eter.

Elmacık kemiğini, gözünün yanındaki o gerginliği öpüyorum ama bunu saygılı bir şekilde yapıyorum, isyanı frenliyorum.

Gözleri hâlâ kapalı, dudakları ayırık ve ben ona sarılıyorum, bir kolumu başının yanındaki duvara dayıyorum, diğer elimi kalçasının kıvrımına koyuyorum, parmakları beni orada tutuyor, göz gibi ve eğer baksaydım eklemelerinin beyaz olacağını biliyorum. Ama onun yüzünden başka bir yere bakamıyorum.

"Tanrım evet, benim için iyi," diyorum, çenem öne doğru atılmış. "Ama ben odama geri döneceğim."

Başparmağı kemerime takılıyor ve gözlerinin açılıp bana bakışı şaşkınlığını haykırıyor.

"Odama geri döneceğim," diyorum tekrar, "çünkü seninle zaman geçirmek istiyorum. Çünkü sen bunu hak ediyorsun."

Gerçekten bu kadar sert olmasını istememiştim. Ama tepki olarak Hex'in vücudunda yankılanan titremeyi hissediyorum.

Ve tek söylediği gergin, muhtaç bir "Tamam."

Ben gidiyorum. *Ben gidiyorum.*

Ellerini duvardan çek.

Ayaklar tam bir adım geri

atıyor. Bir tane daha, sadece

güvende olmak için.

Vücudu benimkine değmediği için hava soğuk. Ama o hala duvarın üzerinde, solgun ve elleri kalçalarının iki yanında düz, sanki sadece bu temas sayesinde dik duruyormuş gibi. Odasının loş ışığı onu gölgeler içinde bırakıyor ve o her yönüyle bir Cadılar Bayramı prensi, karanlığın içinde gizlenmiş bir neşe, gecenin içinde kıvılcımlar.

Saçları dağınık, yakası açık ve omzundaki bir nokta kırmızı. Ona baktığımı gördü. Ve uzanıp parmaklarını o noktaya koydu.

Kirpikleri titriyor. Oh
lanet olsun.

Yarı kudurmuş, yarı mest olmuş bir halde tekrar dalıyorum ve o da benimle orada buluşuyor, ağzı açık bir şekilde bana doğru yaklaşıyor ve dudaklarım onunkilerle buluşuyor ve *hemen* gitmem gerekiyor yoksa-

Geriye yaslanıyorum, parmaklarımı açıyorum ve ona bakmıyorum. Bakamıyorum. Yere bakıyorum. Halısının çok ama çok ilginç desenine.

Ardından gelen sessizlikte sert nefeslerimiz
gıcırıyor. "Ben artık gidiyorum," diyorum.
Dudaklarım morarmış gibi. Neden şimdi
gidiyorum ki?

Çünkü ben lanet olası bir beyefendiyim. Gidiyorum. Ayrılıyorum. Ve bir centilmen. "Pekala," dedi yine. Yırtık pırtık.

Yürüyorum. Kararlı, yoğun adımlarla. Ve kapıya v a r a n a kadar kendime dönüp bakacak kadar güvenmiyorum, ama ayaklarının yanındaki boşluğa.

"İyi geceler," diyorum aptalca, çünkü ilk katmanları çıkarmanıza, kızarıklığı ve çakıllı teni görmenize izin veren birine başka ne söyleyebilirsiniz ki?

Görüş alanımın kenarında, Hex'in elinin ağzında olduğunu, parmak uçlarının dudaklarına hafifçe dokunduğunu fark ediyorum.

"İyi geceler," diye yankılanıyor.

Peep, Mini Şeker Kamışı ve En İyi Noel Baba

KRIS

Iris, Coal yine mesajlarına cevap vermiyor. Onu gördün mü?
Kömür mü? Lanet olsun dostum, dün gece nasıl gittiğini bana haber vereceğini söylemiştin.

IRIS

Ne nasıl gitti?

KRIS

Hex'le bazı şeyler hakkında konuşmaya gitti.

IRIS

..... kömürü hex'le yalnız konuşması için gönderdin

KRIS

Evet, genel plan buydu.

IRIS

Kristopher.

KRIS

Lanet

olsun.

Kömür.

KÖMÜR, CADILAR BAYRAMI PRENSİ'NI SIKTIN MI?

Profesyonel olacaktık, cidden.

IRIS

KRIS!! Bunu bir mesaj başlığına
koyamazsın! omg sil onu seni aptal

onu becermedim

[grup sohbetleri tarihindeki en uzun duraklama]

IRIS

kömür. bunu sana olan büyük sevgimle söylüyorum. bana
kahvaltı getir, paten kaymaktan ağrım var.

Tamam, bu duraklama hayatımdan 10 yıl
çaldı ve söylemen gereken tek şey bu.

IRIS

Neden bu duraklama hayatından yıllar götürsün ki? HUHHH?? Eğer
hiçbir şey yapmadıysan

KRIS

Evet, Coal, bence bana da kahvaltı getirmelisin.

Tek kardeşimin akıbeti hakkında endişelenmekten kendimi alamadığımı düşünürsek.

Sen sevişirken. Kömür

Sessizliğin suçlayıcı.

IRIS

Evet, kesinlikle sahte talibimi sikti.

KRIS

Sen mesaj atabiliyorsun ama ben atamıyor muyum?

IRIS

Tüm bu başlık bir halkla ilişkiler felaketi, her şeyi siliyorum

On Üçüncü Bölüm

Makul bir saate geldiğinde, *lanet telefonumu odamda bırakıyorum*, Iris ve Kris kendi kahvaltılarını yapabiliyorlar ve yataktan uçuyorum. Hızlıca küçük bir stil, kapüşonlu bir tişört, sonra mutfağa koşuyorum.

Renee ve çalışanları yan masaya bir büfe yaymışlar bile. Köşedeki saate bakıyorum, sabah altı buçuk.

Makul bir saat.

Kahretsin. Uyanmış olacak mı?

Bir tepsi doldurmaya başladım, her şeyden bir tane aldım çünkü ne sevdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Krep. Waffle. Pastırma. Yumurta. Meyve. Kahve. Sosis mi? Hayır, otokontrolüm bir yere kadar, orada oturup onun sosis yemesini izleyemem-

"Bu sabah aç mısınız, Prens Nicholas?"

Zıplıyorum ve neredeyse tepsiye yığıdığım pastırma kulesini deviriyordum.

Yanımda, Renee'nin yardımcı şefi Lacie büfeye bir tabak dilimlenmiş kavun ekliyor. Meraklı bir bakışla önce tepsiye, sonra da bana bakıyor.

"Açlıktan ölüyorum. Hepsi benim için değil. Ama evet, çok açım. Iris için de. Ve Kris için."

Lacie'nin gözleri kısılıyor, o parıltı büyüyerek tam teşekküllü bir kıvılcıma dönüşüyor. Omzunun üzerinden, bize doğru gelmekte olan Renee'ye bakıyor, bir kutu ve boynundan buhar çıkan küçük bir tencere uzatıyor.

"Sıcak su ve çay." Renee iki ürünü de tepsiye yerleştiriyor. "Çay mı?"

Bakışlarımı tutuyor. "Güven bana." Sonra o ve Lacie işlerine geri döndüler. Pekâlâ. Tabii. Zararı olmaz.

Saatin erken olması koridorların çoğunlukla boş olduğu anlamına geliyor, birkaç personel kalkmış ve işlerini halletmeye gidiyor. Soru sorabilecek birilerinin yanından geçmemeyi kolaylaştırıyor ve sonra Hex'in kapısının önüne geri dönüyorum. Eğer bir muhabir beni Iris'in kapısının önünde kahvaltıyla yakalasaydı, en azından babamın yalanına alet olurdu, ama bu?

Kapıyı hızlıca çalarım.

Kalbim telaşla çarpıyor ve elime geçenleri gözden geçiriyorum.

Bu... çok fazla yiyecek.

Kapı birkaç saniye sonra açıldı, bu da muhtemelen onu uyandırmadığım anlamına geliyor.

Dün gece onu darmadağınık görmüştüm. Benim yüzümden. Ama şimdi kolsuz gri bir bornoz giyiyor, kuşağı düğümlememiş, kapüşonu açık, altından V kesimli beyaz bir atlet, siyah pijama pantolonu ve halının üzerinde çıplak ayakları görünecek şekilde alelacele atılmış.

Şimdiye kadar gösterdiğinden daha fazla deri.

Orada durup aval aval bakıyorum ve bir muhabirin bizi görmesini hiç umursamıyorum çünkü *adam çok seksi* ve bu kesinlikle manşete çıkmaya değer.

"Kömür." Başını eğerek gözlerimi yakaladı, çünkü kollarına bakıyordum. Pazularının kabarıklığına.

"Üzgünüm." Hayır, değilim; kendini gördü mü? Tepsiyi kaldırıyorum.

"Kahvaltı mı?"

Yüzü kızarıyor ve beni içeri almak için kapıyı açıyor, eşiği geçtiğim süre boyunca gözleri benimkilerde.

Tepsiyi kanepenin yanındaki en yakın masaya koyuyorum, o da kapıyı kapatıyor ve orada aptallar gibi birbirimize sırtarak duruyoruz.

"Ben," diye tepsiye doğru döndüm, "neyi sevdiğini bilmiyordum. O yüzden her şeyi aldım."

Hareket ediyor. Mesafeyi kapatıyor. Yanıma geliyor. Ve gülüyor. "Abartmıyorsun."

"Ama kakao yok."

Gözleri yüzümün yan tarafına kayıyor.

"Kakaodan hoşlanmıyor gibisin,"

diyorum. "Bunu fark ettin mi?"

Bakışlarım tembelce onunkilere kayıyor. Sanki dünya kadar vaktimiz varmış, sanki bu baş döndürücü mutluluk balonunun içinde kilitli kalırsak istediğimiz kadar burada kalabilirmişiz gibi geliyor.

"Evet," diyorum. "Ayrıca, kakaoyu kötülemek büyük bir hakaret. Herkes Prens Hex'in *bir fincandaki erimiş çikolataya* ağlamasının ne kadar affedilmez olduğundan bahsediyor. Senin insan olup olmadığını bile sorguluyoruz."

"Oh, değilim, ama - ve bunu Noel'in hassas mizacına alınmadan söylüyorum - servis ettiğiniz her neyse, bir kupada eritilmiş çikolata *değil*."

Kahve sürahisini elime alıyorum ama Hex başını sallıyor ve çaya uzanıyor. Onu itiyorum ve çayı onun için yapıyorum, yüzüm ısınıyor, çünkü... Renee ve Lacie nereden biliyorlardı? Biliyorlar mıydı? Bunu *Hex*'e getireceğimi bilemezlerdi. Biliyorlar mıydı? Hayır, bilmiyorlardı.

Öyle mi?

Bunu görmezden gelmeyi seçiyorsun.

"Nedir o zaman?" Fincanı ona uzattım.

Onu alıyor, parmakları benimkileri okşuyor. "Sulu."

Sahte bir korkuyla nefesim kesildi. "Oh, Noel seni asla affetmeyecek. Bizim sıcak kakaomuz *sulu* değil."

Çayı yudumluyor. Dudaklarının çayın kenarındaki hareketini takip ediyorum.

"Meksika'ya gelin," diyor, "size *gerçek* kakao vereyim. Köpüklü, yoğun ve çökmüş. Ve *baharatlı* da. Eğer sıcağa dayanabilirsen."

Dudaklarım geniş bir gülümsemeyle aralandı. "Ben

halledebilirim." Sırıtişi şeytani, hipnotize edici.

Bir elini kapatıyor, diğeri hâlâ çayını tutuyor ve yumruğunu açtığına eline küçük ve siyah bir şey oturuyor. Bir tüp mü? Bir piston mu?

Ona şehvetli bir bakış attım. "Sapıkça."

Gözlerini deviriyor. "Bu *şeker*. Sıcakla başa çıkabildiğini söylemiştin ve bu da *ekstra* baharatlı versiyonu."

Aldım ve etiketi okudum. "*Pelon Pelo Rico. Sıcak, Intenso.*" Çok güzel. Muhtemelen sapıkça bir şey değildir o zaman."

Çayını tekrar yudumlarken gözleri kasıtlı olarak şeker tüpüne gidiyor. Sanki benden istediği her şeyi yapmak için daha fazla teşvike ihtiyacım varmış gibi.

Kapağı çıkarıyorum ve biraz kurcaladıktan sonra bunun bir çeşit piston olduğunu anlıyorum ve üzerine bastırduğımda turuncu yapışkan üstten dallar halinde fırlıyor.

"Şerefe." Hex'e ve onun dikkatli sırtıtişine doğru uzatıyorum, sonra dilimin üzerine bir ağız dolusu fişkırtıyorum.

İlk başta sadece tuzlu ve tatlı, alıştığım şekerli ikramlardan daha tuzlu.

Sonra.

Baharat beni vuruyor, boğazımın arkasında yükselen bir karıncalanma. Ve yükseliyor. Ve vücudumdaki her beyaz insan hücresinin dehşet içinde çılgık atmasına neden olan bir aleve dönüşüyor.

Öksürüyorum ve kekeliyorum ama itaatkâr bir şekilde yutkunuyorum, boğazımı sonuna kadar yakıyor.

Hex dudaklarını ağızına doğru kıvrıyor. "Bu sıcaklık seni nasıl idare ediyor?"

"Ne ısısı?" Bir fincan kahve alıp yudumluyorum.

"Kardeşlerimin cepleri sürekli bunlarla dolu. *Dokuz yaşındaki* kardeşlerimin."

"Neden bu şeyi sevmesinler ki?" Dilim tutuldu. "Bu belli ki çocuklar için bir şey."

"Sen korkunç bir yalancısın. Noel'in neden sıcak kakaolarını sulandırmak zorunda olduğunu anlıyorum."

Bir fincan kahve daha içiyorum. Sadece hafifçe yardımcı oluyor ve sonunda baharatı kesen bir ısırik krep atıyorum. Yine de ağzımı geriyorum, dilimi yuvarlıyorum ve Hex gülüyor.

"Acımla eğleniyorsun," diyorum ama uyuşmuş dilimi fazla vurgulayarak her kelimeyi acınası bir gargara haline getiriyorum.

"Oh, bu konuda kurnaz olmaya çalışmıyorum." Sırtışı içimi pelteye çeviriyor.

Ona bir lokma krep uzatıyorum. Başını sallıyor, çayından bir yudum daha alıyor ve ben itiraz ederek homurdanıyorum.

"Hayır. Hayır. Kesinlikle olmaz. Bana *krep* sevmediğini söyleyemezsin. ya da."

Hex sırtıyor. "Genel olarak kahvaltı, dürüst olmak gerekirse. Genelde sabahları bir şey yemem."

"Aman Tanrım. Renee'nin bunu anlamasına izin verme - seni domuz bağıyla bağlar ve zorla besler."

"Renee?"

"Baş aşçımız. Yani aslında tüm bu yiyecekleri kendim için getirdim."

Hex omuz silkiyor. "Çay için minnettarım."

Kalçamı kanepenin arkasına dayayıp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve başımı sallıyorum, bu gülümseme benim ölümüm olacak ve bundan daha tatlı bir ölüm şekli düşünemiyorum.

"Bana yine öyle bakıyorsun," diyor kadehini dudaklarına götürerek. "Ne gibi?"

"Sanki-" diye beceriksizce konuşuyor ve ben ona doğru sallanıyorum, cephesindeki en küçük çatlak ondan parçaların içeri sızmasına izin veriyor ve ben her birini yakalamak istiyorum.

Yakınlığım nefesini kesiyor ve çayı zorla bırakıyor, biraz da kenarından taşıyor.

"Ne gibi?" Tekrar soruyorum ve dudaklarımı omzundan şakağına doğru sürüklüyorum. Dilimde hâlâ baharatın yakıcılığı var ve tenini okşayan sıcaklığı hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Burnundan tıslayarak hava çıkarıyor. "Ne gibi olduğunu biliyorsun." "Söylediğini duymak istiyorum."

"Dün gece yeterince şey söylediyimi duymadın mı?"

Ellerim üst kollarını kavradı. Ağırdan almanın ona karşı bir tolerans geliştirmeme yardımcı olacağını, tenini hissettiğimde ya da çıkardığı küçük seslerde parçalanmama yeteneğimi geliştireceğini düşünmüştüm. Ama bir şey varsa, tüm hisler daha da yoğun; vücuduyla her etkileşimin, geriye kalan tek şey onun muhtaç iniltisine bağlanan parçam olana kadar ruhumu sonsuza dek parçalayacağı konusunda lanetliyim.

"Hayır," diyorum şakağına doğru. "Ben doyumsuz bir sapım. Açgözlü bir romantiğim ve sana yaptıklarım ve vücudunun verdiği tepkiler hakkında konuşmanı dinlemeye asla doyamayacağım."

Sendeliyor, kollarını boynuma dolayarak kendini tutuyor ve ben ona söyletmek istiyorum ama onu daha çok öpmem gerekiyor. O baş döndürücü, çılgınca bir telaşla dudaklarımı yutarken ben de onun keskin kalça kemiklerine doğru ilerliyorum. Benim ona aç olduğum kadar onun da bana aç olduğu gerçeği beni bir çırpıda kanepeye yöneltiyor - başaramayacağız, çok uzakta ve *şimdi* bana karşı ona ihtiyacım var. Kalçam masaya çarpıyor, tepsiyi sallıyor, fincanı devriliyor, ben de onu kaldırıyorum ve havalandığında kısa süreli bir şok yaşıyor.

Gözleri açılıyor. Sonra bacaklarını itaatkâr bir şekilde kalçalarımın doluyor ve kollarımın yerleşiyor.

Yeryüzündeki diğer her şey yok oluyor çünkü tırnaklarını kafa derimde gezdiriyor, buklelerimi hafifçe çekiyor, dudağımı emmek için beni geriye ve yukarı doğru eğiyor. Dün gece bizi ben yönlendirdim, o da bana izin verdi ve şimdi onun kontrolüne boyun eğiyorum.

Birisi kapısını çalıyor.

Dondu kaldı, ağzı ağzımda, elleri saçlarımda. "Oh, hayır."

Beynim lezzetli bir sisin içinde ve ben balın içinden iter gibi sisin içinden çıkıyorum.

"Prens Hex?" Wren'in sesi salondan geliyor. "Bugünkü seyahat programınız elimde."

Onun varlığı üzerime çöküyor.

Hex'in odasındayım.

Sabahın altısında falan.

Ve o hala babamın işleri berbat etmesini engellemek için Easter'a karşı isteksiz sahte nişanlı rolünü oynuyor; ve ben de

Bu da öyle, ancak şimdi babamın tüm şantaj planını çözmeye çalışıyorum, bu da fiilen vatana ihanet ve-

İkimiz de pijamalarımızı giymişken Cadılar Bayramı Prensi'ni tutuyorum.

"Beni yere bırak." Bana karşı kıvranıyor ve bu *hiçbir* işe yaramıyor.

Sisimi dağıtmak için, ama uyuyorum.

"Geliyorum!" diye bağıyor kapıda. Bana doğru panikle, "Saklan." dedi.

Saklanmak mı?

Saklan.

Tanrım, bu sis bir türlü dağılmıyor - odanın içinde bir tur atıp banyosuna odaklanıyorum ve Hex kapıya doğru ilerlerken hemen oraya koşuyorum.

"Bekle!" diye fısıldıyor. "Tepsi!"

Bir kişi için *çok* fazla olan utanç verici miktardaki yemek tepsi ve yan duran ve şu anda halıya İngiliz Kahvaltısı çayı damlatan fincan.

Etrafımda dönüyorum. "Lanet olsun."

"Evet. Bu." En yakına geldi, kaptı ve ben de elinden almak için onunla buluştum.

Başımı eğdim. "Daha önce küfür ettiğini duyduğumu sanmıyorum." "Cadılar Bayramı'nın büyüsi küfretmemden hoşlanmıyor."

Tam durduğumda kendimi banyoya atmak üzereydim.

"Ne?" Onu yanlış duymuş olmalıyım.

"Prens Hex?" Wren tekrar kapıyı çalıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda! Sadece bir dakika!" Hex sinirli bir nefesle homurdanıyor ve bana ters ters bakıyor. "Git!"

"Hayır-bekle, bekle, büyüün küfür etmene izin vermediğini mi söylüyorsun?" "Bu değil o o değilizin ver Ben, Bu Bu benim yapamaz varBu

Seninle hemen şimdi konuşacağım!" Ellerini omuzlarıma koyup beni itiyor ve ona yarım adım kadar yaklaşıyorum ama geriye doğru birkaç küçük adım atıyorum.

"Neden? Yaparsan ne olur?" "Kömür-"

"Eğer Cadılar Bayramı'nın büyüsi sana zarar veriyorsa-" "Kötü bir şey değil.

Sadece... rahatsız edici." "Rahatsız edici mi? Nasıl?"

"Sen *imkânsızsın*." *Bunu yaptığıma inanamıyorum* der *gibi* başını sallıyor, bu da beni sırtıtmaya itiyor. "Bizim büyüümüz inançlara göre gelişir

ve yarattığımız neşeyi besleyen gelenekler, değil mi?" diye fısıldıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Peki. *Küfür etmek Cadılar Bayramı* için oldukça ciddi bir konudur. Kelimenin her anlamıyla."

"Tamam..."

Hex başını öne eğer. Güçlendirici bir nefes alır.

Sonra da "Kahretsin" der.

Küfür ettiğini duymanın şoku yetmezmiş gibi, aramızdaki havada bir sihir kıvılcımı cızırdıyor ve ardından *tam bir jack-o'-lantern* ortaya çıkıyor.

Düşerken yakalıyor. Ve

ben *kaybettim*.

"*Aman Tanrım.*"

Nefes alamıyorum. Gülüşüm sessiz kalma ihtiyacıma takılıyor ve hırıltılı bir şekilde öksürmeye başlıyorum, gözlerim yaşıyor. "*Ne oluyor-*"

"Şimdi saklan." Hex beni banyoya doğru itiyor, tepsi el yordamıyla tuttuğum tepside takırdıyor ve ben gülmek için kendimi zor tutarak neredeyse hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum.

Öne eğildim ve onu tekrar öptüm. Bu adama tamamen aşık oldum. Spontane balkabağı yaratımı ve hepsi. "Bu hayatımda gördüğüm en harika şeydi."

Balkabağını yakındaki bir masanın üzerine bırakıyor. "Cadılar Bayramı aristokrasisinin bir üyesi bir balkabağı yaratabilir mi? Daha fazla dışarı çıkmalısın."

"Ben gerçekten-bekle!" Geri çekildim. "O zaman *gerçekten* birini lanetleyebilir misin?" "Birini lanetleyebilir misin? Bizim sihrimiz neşeden geliyor ve benimki değil insanlara zarar vermeme izin veriyor." "Bu mantıklı, ben-"

Hex kapıyı iterek kapatır, son anda çarpmasına izin vermez.

Odayı geçip ana kapıyı açana kadar geçen yaklaşık on saniye boyunca bu sevinci yaşıyorum ve sonra Wren'i duyuyorum. Ona yine her şeyin yolunda olup olmadığını soruyor, sonra günün programını açıklıyor -bir konser- ve bir şeye ihtiyacı olup olmadığını soruyor.

Artık etkinliklerde nasıl olacağını hayal ediyorum. Iris'le, babamla birlikte etrafta dolaştırılmasını izlemek ve ona dokunamamak ya da *bakamamak* çünkü görünüşe göre *ona* oldukça güçlü bir şekilde *bakıyorum*.

Ama eğer Noel'in diğer bayramlar üzerindeki kontrolünü babamın elinden alabilirsem. Zorlama ve yalanları ortadan kaldırabilirsem ve *adil* bir şekilde paylaşırabilirsem

o zaman kimseyi manipüle etmeme gerek kalmayacak. Iris'le evlenmeme ya da bu şekilde herhangi bir ittifakı sağlamlaştırmama gerek kalmayacak.

Wren gidiyor, ana kapı kapanıyor ve ben Hex banyo kapısını açana kadar bekliyorum.

Ona ilham ettiğim hafiflik gitmiş. Gerginliği geri geldi ve bizi de neyin beklediğini anladığını görebiliyorum, yalanlar, mesafe ve bu aptal oyunu oynamak.

Tepsiyi yere koyuyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum. Gözlerini kapatıyor, kendini destekliyor.

"Bunu düzeltebilirim," diyorum ona, ama bunu kendime de söylüyorum. Hex'in boğazı parmaklarıma çarpıyor. "Ne yapabilirim?"

Alnımı onunkine bastırıyorum. Onu içime çekiyorum.

Yapmak istediğim çok şey var. Tatiller'in diğer yöneticileriyle iletişime geçmek. Onları bir araya getirip babamın tehditlerine karşı birleşmelerini sağlamak. Ama aynı zamanda Noel halkının bizim hakkımızda ne düşündüğünü de bilmek istiyorum - babamın ne yaptığını biliyorlar mı? Sürdürdüğü hedeflere katılıyorlar mı? Babam hakkımızda belli bir imaj çizmek için çok çalıştı ama insanlar ne *düşünüyor*?

Bir de Noel'in iç işleyişini anlama meselesi var. Bunları bilmeliyim. Merry Measure nasıl çalışıyor, rotalar nasıl organize ediliyor ve Oyuncak Fabrikası'nın çalışması için neler olması gerekiyor. Bu yüzden *bunu* da yapmaya başlamak istiyorum ama bu diğer planlarımla nasıl örtüşecek?

Bunlardan herhangi biri yardımcı olacak mı? Yoksa tüm bunlar felaketin bir başka başlangıcı mı? Hex'e yaslanıyorum, beni sabit tutmasına izin veriyorum. "*Kendin* olmaya devam edebilirsin, çünkü ben sana sırlıslıkla aşık oldum, Hex.

Hallow."

Boğazının arkasında bir inilti yankılanıyor. Ona bu kadar yakın olmasaydım duymazdım.

"Bu olayları atlatmamı imkânsız hale getireceksin," diye söze başladı, gözleri kapalı, dudakları benden şişmiş bir halde, "şimdi. Rol yapmak zaten zordu ama bana her baktığında beni öpmeni ne kadar çok istediğimi daha iyi anlıyorum."

Sızlanma sırası bende. Çözülme sırası bende.

"İşte." Elini tuttum ve yüzüklerinden birini çıkarıp başparmağıma geçirdim. Elimdeki yüzüğüne bakıyor. "Kafatası yüzüğü takıyorsun, Noel Prensi."

"Tırnaklarım artık siyah ve turuncu değil, bu yüzden bu şekilde sana her zaman dokunuyorum. Sayılır." Yüzüğü çeviriyorum, böylece kafatası kısmı avucuma bakıyor ve yandan bakıldığında gümüş bir bant oluyor. "Ne zaman insan içine çıksak ve sana dokunmak istesem ama dokunamasam, onun yerine bu yüzüğe dokunacağım."

"Ve sonra?" Gözleri benimkilerle buluşuyor, geniş ve muzip ve *tanrım* onun bu yönünü seviyorum, diğer herkesin yanında takındığı maskeden çok farklı.

"Ve sonra," dün gece fısıldadığı o sözleri, bana rehberlik ettiği yolu aydınlatan ışıkları yankılıyorum, "süitine gizlice gireceğim ve sana her dokunuşun ne anlama geldiğini göstereceğim."

"Ama bende sana ait bir şey yok."

Mücevher takmıyorum. Ya da gizlice sahip olabileceği herhangi bir şey.

"Etrafta her zaman bir sürü Noel eşyası vardır." Odasındaki dekora, şömine rafındaki ağaca ve karla kaplı ev heykellerine başımı sallıyorum. "Sadece bir şeye dokun, o zaman anlarım."

"Seni öpmek istediğimde bir Noel ağacını okşamam gerektiğini mi söylüyorsun?"

Yaltaklanıyorum. "Tanrım, tuhaflaştırma. Şirin olmaya çalışıyordum!"

"*Telefon numaranı* alıp sana mesaj atabilirim diye düşünüyordum. Kolayca yapılabilecek bir şey. Ama söylemeliyim ki, bu eğitici bir diplomatik görev oldu. Noel süslemelerinin sembolizminin derinlerde olduğunu biliyordum ama *bu* tür şeylerde rol oynadıklarını asla tahmin edemezdim - *Kömür!*"

Çömelip onu omzumun üzerinden kaldırdığımda sözleri ürkek bir çığlıkla kesildi. Onu kanepeye fırlattığımda yanakları pembeleşmişti ve ben de üzerine atladım.

"Seni ne zaman bekliyorlar?" Ağzına karşı soruyorum.

"Bir saat. Sanırım sen de öyle. Konserden önce bir brunch."

"Mm." Yüzümü boynuna gömüyorum, kolsuz bornozunun başlığı geriye düşüyor ve oradaki tatlı, yumuşak tene karşı hırlıyorum. "Bir saat. O benim."

"Evet," diye onaylıyor Hex. "Öyle."

Beni itiyor ve anında geri çekiliyorum, gözlerim endişeyle kısılıyor. Ama başka bir şey söylemiyor, sadece ben kanepede oturana kadar tekrar itiyor.

Sonra dönüp kucağıma oturdu ve ben pijama pantolonumun inceliğinin ve *onun* pijama pantolonunun inceliğinin çok ama çok farkındaydım.

Üzerime doğru eğilirken vücudunun hareket edişini, ellerinin başımın iki yanındaki kanepeyi tutuşunu.

Yüzü tam benimkinin karşısında, o kadar yakın ki tüm açıları ve tendonları var. Çenesinin çizgisini, o keskin kenarı izlemek için uzanıyorum, kulağının kıvrımına kadar takip ediyorum. Elimin nasıl titrediğini hissedebiliyor mu? Kahretsin, muhtemelen, ama ona dokunmalıyım, teninin dokusunun santim santim nasıl değiştiğini bilmeliyim.

Hex'in gözleri, boğazının kenarını okşayan parmaklarımın altında kapanıyor. Bir kedi kıvrımıyla eğiliyor, boynu dokunuşum için bükülüyor ve yutkunduğunda kaslarının çalışmasını, kasılmasını, tüylerinin diken diken olmasını, köprücük kemiğinden omzuna doğru inmesini izliyorum.

Omzunda çiller var.

Beni bitiren şey bu olacak. Vücudundaki bu küçük noktaları keşfetmek, katman katman soyulmak.

"Ne-" diye başlıyor, başı yana eğik, gözleri hâlâ kapalı. "Tam olarak ne yapmak istiyorsun?"

Elimi omzundan sıyrıyorum. Temasın geri çekilmesi ve yanıt vermemem gözlerini açıp benimkileri bulmasına neden oluyor, geniş bakışlarında kırılma var.

"Hex." Ellerimi onun kalçalarına koyuyorum, açıkça cinsel olmayan bir yer bulmaya çalışıyorum. "Sana dokunmama izin veriyorsun. Memnunum."

"Bununla mı? Bu kadar mı?"

"*Seni* memnun eden her şeyden memnunum. Sana söyledim, amacım bunu istemen. Beni memnun etmek son derece kolaydır."

Bir elini göğsümün ortasına koyuyor ve belirsiz bir şekilde ofluyor. "Gerçekten mi?"

Kaburgalarımın arasına, avucunun altına bir şey takılıyor. Bir pişmanlık sarsıntısı. "Şöhretimin görüldüğü kadar bencil değilim," demeyi başarıyorum. Çekiniyor. "Yani-"

Elini elimde tutuyorum, bileği açıkta kalacak şekilde çeviriyorum ve dudaklarımı orada, o ince deri tabakasının üzerinde dinlendiriyorum.

"Dört," diyorum. "Dört kişiyle birlikte oldum. Kararlı ilişkiler ve gündelik anlaşmalar arasında oldukça dengeli bir dağılım var, ama onlara karşı asla küstah olmadım. Hayatımın diğer alanlarının çoğunda kaos hakim olabilir ama bu konuda her zaman kendime güvenmişimdir." Bir süre düşünüyorum. "Bu kulağa ukalaca geliyor. İğrenç bir şekilde kendime güvenmiyorum. Sadece ne yaptığımı bildiğimden eminim. Yaşadığım ilişkiler biraz ... işlemsel miydi? Bu kulağa daha kalpsiz geliyor.

Ama her şeyden önce karşılıklı tatmin söz konusuydu. Magazin basınının arzuladığı skandal ya da romantizmin hiçbiri yoktu."

Hex tek kaşını kaldırıyor, alaycı bir tavırla. "Yani yaptığımız şey bu mu? Karşılıklı tatmin mi?"

"Hayır," diyorum. Basit, kendi kendine yeten.

Gözlerimi dikmiş ona bakıyorum. Üzerimde sahip olduğu gücü kavrayışını gerçek zamanlı olarak izlemek hem dehşet verici hem de kışkırtıcı.

Diğer herkesle aramda bir ayrılık katmanı vardı. Oda arkadaşım ile olduğu gibi, ciddi bir şey olmadığı kesin bir çizgi çizilmişti; ya da Lily ile olduğu gibi, bunun mahkum olduğunu biliyordum. Ama Hex ile her kesin çizgi takip edilecek bir yol gibi geliyor ve her takip bilgisi vaatle güçlendirilmiş bir fısıltı gibi geliyor ve saygılı mırıltılarla konuşmalı ve her temas için izin dilemeliyim. Beni huşu, arzu ve belirsizlik içinde kıvranan bir yaratığa dönüştürüyor, sanki her şey yeni ve kalıcıymış gibi.

Omuzları biraz eğildi. Eli aşağı kayıyor, ön koluma dayanıyor. "Oh," diye fısıldıyor.

"O yüzden," diyorum hemen, "ne istersen yaparım.

Öpüşmek, kanepede birlikte uzanmak ya da hiçbir şey yapmamak..."

"Hiçbir şey istemiyorum."

Dudaklarım kapandı.

"İtibarınızla ilgili bir şey ima etmek istememiştim," diyor. "Kuşkulanmamın nedeni siz değildiniz. Ben- ben-" İçini çekiyor, ani, ağır bir nefes veriyor. "Bu işte iyi değilim. Geniş bir sosyal çevrem yok. Dürüst olmak gerekirse, burada, senin, Iris'in ve Kris'in yanında geçirdiğim bu zaman, okul dışında geçirdiğim... yıllardan daha fazla etkileşim oldu."

"Yıllar mı?" Çok acınası görünmemeye çalışıyorum ama kalbim kırılıyor. O da bir tür acıma duygusu besliyor gibi görünüyor, bu yüzden gülümsemeye zorluyorum ve kalçasına bir daire çiziyorum. "Peki. Bizimle birkaç hafta geçirdikten sonra yalnızlığa dönmek için yalvaracaksın."

"Oh, asla yalnızlık. Kardeşlerim bana bunu vermeyi reddediyor. Ama-"

"Bekle." Gülümsemem eğlenmeye dönüştü. "Ana sosyalleşme kaynağının dokuz yaşındaki üç çocuk olduğunu mu söylüyorsun?"

Hex'in dudakları kendi gülümsemesiyle savaşıırken inceliyor. "Ve Cadılar Bayramı ve Día de Muertos için işlevler. Bu kadar acınası görünme."

"Acınası değil. Çok sevimli."

Yüzü hızla kızarıyor. "Bir şey söylediğim için pişmanım. Zaten şu anda kardeşlerim hakkında konuşmak da istemiyorum. I-" Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor gibi görünüyor ve konserden önceki bir saat boyunca bana ailesini anlatmasını dinlemekte bir sakınca görmezken, ifadesinin yoğunluğu değişiyor, zenginleşiyor, ısınıyor.

Bir duraklama daha, sonra Hex başparmağını alt dudağına koyuyor ve orada tutuyor. Dişlerimi sıkıyorum, kalp atışlarımın ağır gümbürtüsüne karşı acı çekiyorum, ikimiz de hala biraz uykulu ve darmadağınıkız. Başparmağı ağzımdayken istediği her şeyi söyleyebilir.

"Ben... bir kişiyle birlikte oldum." Gözleri başımın yanındaki kanepeye sabitleniyor. "Çok fazla bir şey yapmadık ama yaptıklarımızdan önce de seninle benim yaptığımız kadar çok konuşmadık."

Bunu tercüme ediyorum ve ellerimi tekrar kalçalarına bastıran sahiplenme duygusunun alevlenmesine engel olamıyorum. "Öyle olmalıydı. Tam olarak ne yaptığımızı ve ikimizin de ne istediğini bilmeyi hak ediyorsun."

"Konuşmayı seviyorsun."

"Ve bu seni rahatsız mı ediyor?" Vücut dilini okumaya çalışıyorum.

Başparmağını çenemde gezdiriyor, boğazımın kıvrımına bastırıyor. Omurgamın dibine bir elektrik akımı gönderiyor. "Hayır. Sanırım kafam karıştı." Ruhsuzca gülüyor. "Kafam karıştı çünkü"-bir nefes, bir allık-"birbirimizin kıyafetlerini parçalamamıza izin vermiyorsun."

"İstediğin bu mu?"

Tereddüt ediyor.

Eğilip göğsüne bastırıyorum, dudakları üzerimde sıcak bir ağırlık oluşturuyor. Gözleri benimkilere kayana kadar orada duruyorum, geniş ve yalvaran gözleri ve daha önce kiminle birlikteyse, ona nasıl davranılması gerektiğine dair bu belirsizliği ona kim doldurduysa, onlarla asla karşılaşmamayı umsalar iyi olur.

"Hâlâ birbirimizi öğreniyoruz," diyorum ona. "Yani evet, seni konuşturacağım çünkü şu anda hiçbir şeyi yanlış okumadığımdan emin olmak istiyorum. Ama lanet olsun tatlım" -elimi çıplak kolunda gezdiriyorum, tüylerimin diken diken oluşunu izliyorum- "senin ürpermelerinde akıcı hale geldiğim an, bu meteorik olacak."

Nefesi hızlanıyor, dilini tırtıklı bir şekilde çekiyor ve gözlerinin rengi derinleşerek yüzümü araştıran sabitleyici bir karanlığa dönüşüyor.

Başparmağını tekrar ağzıma koyuyor, alt dudağımın derisini çekiştiriyor. Oraya odaklanarak usulca, "İstiyorum-" diyor.

Alnını benimkine sabitliyor.

Bir saniye sonra, her kelimesi kadifeye sarılmış gibi bana "Sana dokunmak istiyorum" diyor.

Eskiden sinir uçlarından başka bir şeyden yapılmıştım. Ama aniden, ben buyum.

"Ve bana dokunmanı istiyorum," diyor.

Onu ne kadar sıkı tuttuğumu fark ediyorum ve parmaklarımı gevşemeye zorluyorum. "Tamam." İçimden fişkırıyor. "Tamam. Ben-"

Beni tekrar öpüyor ve duruşunda pek bir değişiklik yok ama kucağımda oturuş şekli birdenbire bir taht gibi oldu. Ve teknik olarak aynı unvana sahip olsak da, hayır, şu anda onun ne kadar prens olduğunu, yayabildiği karşı konulmaz emri her zamankinden daha fazla hissediyorum. Kelimeler, bir bakış ya da ellerinin bir hareketi bile olmadan, o zarafet ve güven, uyluklarıma dökülen ve ağzımı yalayan saf bir otorite.

Vücudu ile benimki arasında çalışarak aşağı uzanıyor ve avucunu pijama pantolonumun üzerinden bana dayıyor.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin-

Sarsılıyorum, kaya gibi sertlik tüm kaslarıma yayılıyor.

Hex ani sertliğimi yankılıyor. "Bu iyi mi?"

Gülüyorum, yüksek sesle ve tiz bir şekilde ve kalçalarımı onun dokunuşuna doğru kaldırıyorum, bunun benim cevabım olmasını amaçlayarak - ama kısaca her şeyi çok daha yoğun hale getiriyor ve tam bir nefes almak için yolumu tırmalıyorum.

"Sanırım bu sorunun cevabı tam anlamıyla avucunuzun içinde," diyorum.

Endişesi azalıyor, nazlı bir gülümseme, dudağını ısırması. Tanrım, dişleri dudağında, delinme - boynumda yankılandığını hissediyorum, elektrik vahşi bir kurguda hassas noktaları zaplıyor.

Parmakları tırmanıyor. Nefes veriyor, çay ve diş macununun tadını alıyorum ve başparmağının ucu kumaşın altından kayarak belimdeki deriyi okşuyor.

Başka bir durumda, başka biriyle olsam, ortamı yumuşatmak için bir sürü espri patlatırdım ama bunun hiçbir komik yanı yok. Saçları ve gözleri tamamen karanlık bir şekilde üzerimde yükseliyor, bu bir tezat çünkü o ışık yayan gölgeler, altın rengi, bulutlu bir gecede mum ışıltısı. Onun içinde yanmak istiyorum.

Eşofmanımın elastik bandı esniyor ve kolu bükülürken omzunun kavisinde utanmazca zarif bir şey var, dansçı gibi bir hareket ve hamle.

Uzun parmakları etrafımı sarıyor ve vücudum bir başka sertlik sarsıntısıyla sarsılıyor ve bir ciğer dolusu hava emiyorum ve tutuyorum, tutuyorum.

Hex inliyor. Göğsünde titriyor. İnleyen o, elini bana doluyor ve beynim sızlıyor.

"Kahretsin, çok güzelsin," diyorum çok hızlı, çok nefes nefese, ama konuşmak zorundayım, onun etrafında biriken tüm bu kelimeleri çıkarmak zorundayım. "Seni bu kadar çok istemem yıkıcı. Beni parçalara ayıracaksın."

"Belki de parçalara ayrılmak iyi gelebilir," diye fısıldıyor.

Onu o kadar hızlı öpüyorum ki dudaklarındaki kelimelerin yankılarını hissedebiliyorum, titremeler ağzıma vuruyor.

Eli hareket ediyor. Bir vuruş, yavaş, alaycı ve saçlarını avuçluyorum ve parmaklarıma takıldığında bu *sesi* çıkarıyor - *lanet olsun*, titremeleri ve *lanet olası sesleri*. Kavramamı çeviriyorum ve gözleri kapanırken büyülenmiş gibi izliyorum, bunu yaptığının farkında olduğundan emin değilim, ama tanrım ben biliyorum. Biliyorum ve bu zevk dalgası yeni bir merkez, yeni bir amaç. Daha fazlasını istiyorum. Onu bu hale neyin getirdiğini, yüzünün memnuniyetle çözülmesine neden olan her bir şeyi bilmek istiyorum.

Diğer elimi kalçasından beline doğru sürerken saçlarını sıkıca kavramaya devam ediyorum.

Uzun parmakları bir kez daha beni sarıyor ve ben ona doğru uzanırken dudaklarımı onunkilere kilitliyorum. Ondaiki değişiklikleri tatmak istiyorum. İstiyorum, istiyorum, sadece *istiyorum* ve kalçaları ritmik bir şekilde atmaya başladığında ona dokunmaya zar zor yöneldim, buraya geldiğinden beri her gün her saniye beni tamamen mahveden bu kalçalar ve bu benim hakkımdaki son yargıları, elime doğru iterken vücudunda oluşan titremelerin dayanılmaz çarpışması.

Alın alına, bu hareketin içine düşüyoruz ya da belki de hiç hareket etmiyorum ve benden istediğini almasına, bana istediğini vermesine izin veriyorum. Verdiği tepkileri, nefesinin kesilmesini, kapalı gözlerinin arasındaki çatlağı ve yanaklarında büyüyen pembe lekeleri ezberlemeye kendimi fazla kaptırıyorum. Değişimi, kenara doğru itilişini, o çatlağın derinleşmesini, pembenin koyulaşıp kızıla dönüşmesini bu şekilde fark ediyorum.

Kavrayışım sıkılaşıyor. Onu. Saçlarını. Çaresizim ve soyuldum, istiyorum ve ihtiyacım var.

"Kömür-" Kapalı gözleri daha da kısılıyor ve titreyen bir ses ağzını nefes nefese bir çığlıkla açmaya zorluyor, dudakları şişiyor ve derisinde bir parlaklık oluşuyor.

"Aman Tanrım." Bu çığlığın geri çekilen sarsıntılarını kucaklıyorum, her son seğirmeyi emmek için ona bastırıyorum. İhtiyacım olan tek şey bu, mırıldanarak bir uyarıda bulunuyorum ama o sesi tekrar çıkarıyor, şimdi onaylıyor ve ben kendimi kaybediyorum.

Isı ve kıvılcım saçan bir çığlık ve patlayan havai fişekler, titreten bir itiş ve tüm bu süre boyunca tepemdeki o gözler.

Islak nefesler arasında ağzını yalayıp yutuyorum, tırnaklarım kafa derisini kazıyor. Belli belirsiz, düşüncelerimi kelimelere dökmeye çalışıyorum ama belki de sadece onun adı, bir inilti.

"Hm."

Gözlerimi kırıştırıyorum, görüşüm biraz bulanık. "Ne?" Bir panik patlaması. "Sen iyi misin? miydi-"

Ama önce yanımızdaki kanepeye, sonra da diğer tarafımızdaki masaya bakıyor. Yüzü buruşuyor, düşünüyor. "Buz bekliyordum," diyor biraz nefes nefese.

Bu benim endişemi azaltıyor. "Buz mu?"

"Sanırım sadece üzgün olduğun zaman?" Gülümsüyor.

"Sen-" Hırıldıyorum. "Orgazm olduğumda *buz patlatmam!*"

Gülümsemesi alaycı bir masumiyete dönüşüyor. "Kesin olarak bilmemin hiçbir yolu yoktu. Bir parçam şu anda hayatımı ellerime almış olabileceğimi düşündü."

"Oh, çok konuşkansın, Bay Spontane Balkabağı." Onu kalçasının üstünden çimdikliyorum.

Kıvrınması o kadar yıkıcı ve seksi ki neden bahsettiğimizi unutuyorum. Gıdıklanıyor. Ben bittim.

"Wren bir dahaki sefere kapıyı çaldığında bunu açıklamak zorunda kalmak hoş bir durum olmaz mıydı?" Sırıttıyor. "Paskalya Prensesi'nin rakip talibinin neden kucağınızda donup kaldığını."

Başparmağımı elimin içine kıvırıyorum, yüzüğünün metali avucuma bastırıyor.

Hex üzerimden kayıyor, şüphesiz dengesiz bacakları üzerinde biraz tökezliyor ve aniden yaptığımız şeyin sonuçlarını fark etmiş gibi görünüyor.

Yüzü daha da kızarıyor.

"Sen banyoyu al." Sehpadan bir kutu mendil aldım. "Bana bir şey olmaz."

Başını sallıyor ve birkaç dakika kendimize çeki düzen verdikten sonra, gri kolsuz bornozunun kapüşonunu tekrar başına geçirerek geri geliyor. Kollarını göğsünde kavuşturuyor, hala oturduğum kanepeden birkaç adım ötede garip bir şekilde duruyor ve sessizlik etrafımızı sarıyor.

Gitmeliyim, ikimizin de başka bir günkü sahte etkinliklere hazırlanmak için zamana ihtiyacı var. Ama ruh hali değişti ve bu şekilde bitmesine izin verirsem lanetleneyeceğim.

Ona elimi uzattım.

Sertliği eriyor, rahatlamış bir şekilde sarkıyor ve elimi tutup onu tekrar kucağıma çekmeme izin veriyor. Yerine kayıyor ve bu benim endişemi dağıtıyor çünkü evet, artık onun yeri burası, tam burada, üstümde.

"Hazırlanmalıyız," diyor, zihnimi kaşıyan sorumluluğu yankılayarak.

Sorumluluğu siktir et, gerçekten, birkaç dakika daha.

Bizi kanepede yan yana yatırdım.

"Seni biraz öpmeme izin ver," diyorum ona, sanki bir sunakta tapınıyormuşum gibi alçak sesle.

Parmağı yanağımda ve dudaklarını dudaklarımın üzerine koyduğunda her bir kasım sıvı şekere dönüşüyor.

Son yirmi dakika içinde bir yerlerde öldüğümünden ya da en azından yükseldiğimden eminim, çünkü bundan daha büyük bir fantezi içeren öbür dünyadan başka bir şey hayal edemiyorum.

Bölüm On Dört

"Bana tekrar oku."

Kris ona babamın listesinde olduğunu söylediğim tatilleri sıraladı. "Hepsi bu kadar mı?"

"Evet. Sanırım öyle. Sadece bir bakış attım ama-evet." Masa sandalyemi tekmeleyerek dönmesini sağlıyorum, başımı arkaya atıyorum ve tavanın üzerimde yükselmesini izliyorum. "Sence elimizde daha ne gibi bilgiler olmalı? Saçmalık, belki de verdikleri tam yüzdeler gibi? Hatırlamıyorum-"

"Sanırım Noel'e ne kadar neşe kattıklarının farkındalar." "Doğru. Bilmiyorum. Ben... Bilmiyorum." Ayaklarımı ve sandalyeyi bırakıyorum durur, ama zihnim dönmeye devam eder ve bir dizimi zıplatırım. "Söylediğimiz hiçbir şeyi ciddiye alacaklarmış gibi gelmiyor. Öyle mi? Benden gelen herhangi bir mektubu görüp fırlatıp atacaklar."

"Bunu bilemezsin." Kris yatağımın üzerine yayıldığı yerden doğruldu. Defterini bir çırpıda kapattı. "Ayrıca, bu mektupları yazan ben olacağım. Yeteneğimden şüphe etme."

Gülümsemeliyim. Ama gülümseyemiyorum. Midem düğüm düğüm ve bunu yapacağıma, babamın bu Tatiller üzerindeki hakimiyetini gasp etmeye çalışacağıma ve onlardan bir kolektife katılmalarını isteyeceğime inanmıyorum. Onlara gönderdiğimiz şey tamamen masum bir istek: Onları Noel Arifesi Balosuna davet ediyoruz. Tüm taraflar için daha faydalı olacak yeni bir düzenlemeden belirsiz bir şekilde bahsediyoruz.

Mektuplarda suçlayıcı hiçbir şey yok ama tüm bu durum *gerçekmiş* gibi geliyor.

Çünkü öyle.

Buraya geldiklerinde kolektif hakkında konuşacağız ve babamın onları nasıl zorladığını ve bunu nasıl geri alacağımızı konuşacağız. Tabii ki Iris ve babası da burada olacak ve belki Neo, babamı kızdırmak anlamına gelse bile, bir kolektifin Paskalya için daha iyi olduğuna ikna edilebilir.

Çok şey havaya uçabilir. Hay
sikeyim. "Bunun işe
yaramasını istiyorum,"
diyorum.

Kris kalemini dalgınca tıkırdatıyor. "Biliyorum. Ben de biliyorum. Ve olacak. Ya da bu diğer liderlerin iletişim bilgilerini alabildiğimiz sürece

olacaktır. Sende olduğunu söylemiştin

bunun için bir şey?"

"Evet." Bu fikir bir taşla iki kuş vuruyor: Noel'in bütün bir bölümü babamın sihrinin onu götürdüğü rotaları denetliyor. Bu da dünyadaki her bir kişinin yerinin bizim çatımız altında olduğu anlamına geliyor. Rota listelerine erişerek tüm bu Tatil insanların yerlerini öğrenebilir, aynı zamanda Rota Planlama şefine kendimi sevdirmeye başlayabilir, belki biraz eğitim alabilirim.

Tıpkı birkaç yıl önce New Koah'da hediye transferlerini ayarladığımda yaptığım gibi.

Karşılaştırma, boncuk gözlü bir akbaba gibi düşüncelerimin etrafında dolaşıyor ve soğukkanlılığımın son yığınlarıyla pişmanlık duymadan ziyafet çekmemesinin tek nedeni, kasıtlı, kısır bölümlendirmem sayesinde.

Kimseye hediye göndermeyeceğim ya da ister istemez dilekleri yerine getirmeyeceğim. İyi olacak. Aynı şey değil.

Kötü bir şey olmayacak.

"Tamam." Yüzümü ovalıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Adresleri alacağım. Bir saat içinde burada buluşalım mı?"

"Bu mektupların hepsini bir saat içinde el yazısıyla yazabileceğimi mi sanıyorsun?" "Elle yazmak zorunda değilsin."

"Bunlar ilk resmi yazışmalarımız! *Standartlarım* var, Coal." "Benim de *endişelerim* var Kris ve bu mektupları bir an önce göndermemiz gerekiyor. Yazın. Yazdırın. Bitti ve bitti."

Kris yataktan fırladı. "Lanet olası Neandertal. Sen Noel Baba olduğunda ve bunu gerçekten yapmaya başladığımızda, burada bazı değişiklikler olacak."

Kapıya doğru giderken onu durdurdum. "Yeteneğinize büyük saygı duyuyorum, gerçekten. Ve haklısın, kaligrafi çok daha iyi satardı. Ama zaten Noel arifesine kadar sadece bir buçuk haftamız var."

Vay anasını. Hiç böyle düşünmemiştim. Kris ve benim bu işi başarmamıza ya da Iris'le evlenmeme sadece bir buçuk hafta kaldı. Bu zaten dayanılmaz bir şeydi ama şimdi Hex'le birlikte... kesinlikle olmaz. Iris'in bu anlaşmanın dışında yaşayacağımızı ima ettiği gizli ilişkilerden memnun değilim. İkimiz de bundan daha fazlasını hak ediyoruz.

Kris omzuma yumruk attı. "Biliyorum, biliyorum. Güzel. Yazılmış, *ruhsuz* mektuplar geliyor."

Kapıyı açıyor ve yollarımız ayrılıyor, o süitine doğru gidiyor, ben sarayın büyük kısmına doğru ilerliyorum.

Güzergâhları denetledikleri yere doğru yolu yarılamiştım ki karla ıslanmış bir dış avlunun yanından geçiyorum, donmuş çalılar ve gri ren geyiği heykelleri tüm alanı kasvetli ve buzlu hale getiriyor. İçeride Iris, Hex ve yarım düzine saray mensubu ve tabii ki şu lanet olası muhabirler, birkaç ısıtıcının altında yürüyüş yapıyorlar - evet, Kris ve ben de davetliydik ama dünkü konserde Hex'in iki sıra gerisinde babamın hemen yanında oturmayı seçtiği için bütün zamanımı *feveran* ederek geçirdikten sonra, babamın bu etkinlikten çekildiğini duydum ve ben de çekilmeyi tercih ettim.

Iris ve Hex avluda bir tur atıyorlar. Hex siyah ceketine sarınmış ama yanakları soğuktan kıpkırmızı, etrafındakilerin çoğu parlak kırmızı, altın ve yeşiller içinde. Iris gülümsüyor ve onun işini kolaylaştırmaya çalıştığını biliyorum ama içgüdülerim beni pencerenin önünde durmaya itiyor.

Başparmağımdaki kafatası yüzüğünü çeviriyorum.

Bu ben olmalıydım. Sadece orada, Iris'in yerinde değil, tamamen *orada*. Hex, Kris'le plan yapmak için bu etkinliği atladığımı biliyor ama bu bir mazeret değil.

Orada, Iris'in yerinde olmamı ister miydi, eğer olabilseydim? Sonbahar kolektifi Noel ve Cadılar Bayramı arasında *başarısız* bir müzakereden söz edildiğinde çılgına dönüyorsa, bizim hakkımızda ne düşünürlerdi? Eğer bir *biz* varsa. Noel Prensi ve Cadılar Bayramı Prensi'nin birlikte olması büyük bir üzüntü yaratmaz, değil mi? Ben babam değilim ve Sonbahar Tatilleri'nin bizden hoşlanmamasına neden olan şeyleri aktif olarak iyileştirmeye çalışıyorum. Hex, yaptığımız şeylerin hiçbirine izin vermezdi. Tatilini tehlikeye atıyor.

Tanrım, onu koruma ihtiyacından gerçekten kurtulamıyorum.

Telefonumu çıkarıp birkaç saniye elimde evirip çeviriyorum.

HEX

Bilmem gerek. Stilistin kim?

Hex cebine bakıyor ve telefonunu arıyor. Gözleri ekrandan avluya kayıyor, etrafı kolaçan ediyor, ta ki kapının camından beni görene kadar.

Sırıttıyor ve parmaksız eldivenleriyle hızlıca mesajlaşmak için eğiliyor. Bunları giymeye devam ederse birkaç uzvunu kaybedecek.

HEX

Öyleyim. Neden?

Ah, tamam, o zaman sert bir konuşma yapmam gereken kişi sensin çünkü öyle

Tüm gardırobunun benim kriptonitimden oluşması son derece adaletsiz.

Okumasını izliyorum. Sırtışının tekrar yükselişini izliyorum.

HEX

Bana sert bir konuşma mı yapacaksın? Hatırladığım kadarıyla, benim baba olduğumu söylemiştin.

Bir personel yanımdan geçerken bana şaşkın şaşkın bakana kadar acınası bir cıvıltı sesi çıkardığımı fark etmedim.

Ona başımı sallayarak bunu örtmeye çalışıyorum. "Hey, Maverick, değil mi? Kat hizmetlerinden? Temizlik konusunda mükemmel iş çıkarmışsın. Gerçekten birinci sınıf. Tanrı'nın işini yapıyorsun, dostum."

Maverick devam ediyor, ayrılırken şaşkınlıkla eğleniyor. Gittiğinden emin olana kadar bekledim.

Sonra dış pencereden uzaklaşıp yüzümü duvara bastırdım.

Ve yedi farklı yanıtı geri yazıp siliyorum, ta ki Hex ekranı izliyorsa akıl sağlığımı bozan panik halim sürekli üç nokta şeklinde görünene kadar.

Bu alanda çok fazla deneyimi olmadığını söyleyen biri için söylemek için oldukça büyük bir oyun şeydi, hallow

HEX

Neden bahsettiğini bilmiyorum Claus. Eğer ortada büyük bir oyun varsa, bu tamamen senin hatan, çünkü ben sadece daha önce belirttiğin gerçekleri tekrarladım.

Sen tamamen masumsun ve ben de büyük kötü yozlaştırıcı etkiyim, öyle mi?

HEX

Eğitim etkisi.

Ben de deneyimsiz olduğumu söyledim, masum olmadığımı değil.

Ders başladı tatlım.

HEX

Sizden çok şey öğrendim. Daha doğrusu senin hakkında.

Önce, Noel dekoru sapkınlığı.

Şimdi de baba.

Sana öyle demeyeceğim.

Yani benim de baba sorunlarım var.

Ama sana öyle demeyeceğim. Ve
cevap olarak attığı *tek* mesaj, *lanet olası cevap olarak attığı tek*
mesaj:

HEX

Hm. Göreceğiz bakalım.

Bu adam
beni
öldürecek.

Bir seferde sadece bir avuç kelime söylüyor ve bir şekilde yaptığı diğer her şey kadar sivri ve acı verici derecede sıcak.

Koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyorum çünkü hareket etmemek vücudumdaki her şeyin bir şampanya şişesi gibi sallanmasına neden olacak.

Tamam, bunu kaldıramam.

Kapıyı iterek açıyorum ve buz gibi bir rüzgâr yumruğuyla karşılaşıyorum. "Iris! Hex!" Koridora doğru başımı salladım. "İşiniz bitti mi?"

Hex'in yüzü kıpkırmızı oldu. Mesajdaki tonu kibar ve güven vericiydi ama Tanrı'ya şükürler olsun ki o da benim kadar öfkeli çünkü ben de kıpkırmızı olduğumu biliyorum.

Hex ve Iris etraflarındaki gruba, muhabirlere bakıyorlar. Ne kadar zamandır bu işi yaptıklarını bilmiyorum ama Iris güler yüzle gruba gülümsüyor.

"Öyle olduğumuza inanıyorum," diyor. "Bize katıldığınız için teşekkür ederiz. Akşam yemeğinde görüşürüz, değil mi?"

Ayaklarımın üzerinde zıplıyorum. *Gel lan buraya.*

Hex'i iterek uzaklaştırıyor ve salondan kimsenin göremediği sıkı bir göz kırpmaya hareketi yapıyor. Ama Hex bunu görüyor ve ben kapıyı onlar için açık tutarken yere doğru bir gülümsemeyi bastırıyor.

İçeri girerler ve Hex tepeden tırnağa titrer.

"Lütfen bunu kişisel algılamayın," diyor, "ama Noel'in bu unsurundan çok sıkıldım."

Iris inleyerek onaylıyor ve yanağını öpüyor. "Benim kurtarıcım. Dürüst olmak gerekirse ne yapmamız gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kış yürüyüşü mü? Hava *donma noktasının çok altındayken* mi? Bunu kim organize etti?"

Umurumda değil, beynim lazer gibi elimdeki telefona, Hex'in iki adım ötemde oluşuna, beni yırtmaya çalışan gerginliğe odaklanmış durumda.

midemden.

Ama grubun geri kalanı bu kapıya yöneldi. Güpegündüz bir koridordayız ve *ona dokunamıyorum*, bu yüzden burada durmak zorundayım, bu ihtiyacın sönmesini diliyorum.

Dudakları yumuşak bir gülümsemeyle titriyor, gözleri söze dökülmeyen bir anlayışla benimkilere takılıyor.

Tekrar telefonuna bakıyor, hızlıca bir şeyler yazıyor ve sonra cebine koyuyor.

Benimki titriyor.

HEX

Bana ne dediğin umurumda değil.

Biraz inleyerek söylediğin sürece sorun yok.

Gözlerim kapandı.

Telefonumu alnıma dayıyorum ve nefes alıyorum, derin, derin nefesler, çünkü vücudumun ihtiyacı olan tek şey bu. Sadece hava. Şu anda alacağı tek şey bu, o yüzden bir an önce bununla iyi geçinmeyi öğrense iyi olur.

"Kömür mü?" Iris soruyor. "Sen iyi misin?" "Evet. Evet, iyiyim.

Kesinlikle."

Son bir mesaj gönderip telefonumu kılıfına koyuyorum.

Tehlikeli bir oyun oynuyorsun.

Unutma: Bunu sen başlattın.

Cebindeki zil çalıyor ama ona bakmıyor. Bana sırtıyor, ustalıkla bastırıldığı o boktan sırtış, gözlerinde ateş gibi, sıcaklık gibi bir kıvılcım.

Mahkeme dağılıyor ve muhabirler bile aceleyle uzaklaşıyor, görünüşe göre o kadar üşümüşler ki Iris, Hex ve benim oyalandığımızı fark etmiyorlar. Zihinsel not: Paparazziler aşırı sıcaklıklarla caydırılabilir. Sırf onlarla uğraşmak için sarayın termostatını bozabilirim.

O zaman sadece üçümüz varız ve buraya gelmemin bir sebebi var, değil mi? Burada ne işim vardı?

Rota Planlayıcıları, evet.

Iris ve Hex'in yanımda olması iyi bir kapak görünümü olabilirdi, onlara harika merkezlerimizden birini gezdiriyordum, *gerçek* ticari sırlar yok, sadece dostça bir tatil arası kaynaşma.

"İkiniz de. Benimle Rota Planlayıcıları'na gelir misiniz?"

Iris ve Hex bana neredeyse aynı şaşkınlıkla bakıyorlar.

Ama Hex başını salladı. "Pekâlâ. Neden?"

Bakışlarım Iris'e kayıyor. Kris ve ben ona ne yaptığımızı söylemedik. Henüz söylemedik. Bu eninde sonunda Easter'a yardım edecek olsa da, Hex'in babamın planlarını gasp ettiğimi onun kadar biliyor olmasının yeterince kötü olduğunu biliyorum.

"Ben... kontrol etmeye geldim,"
diyorum aptalca. Gözleri kısıldı.

"Kömür."

"Yemin ederim, elimden geldiğince her şeyi açıklayacağım. Makul inkar edilebilirlik ve tüm bunlar."

İç çekiyor. "İyi. Rota Planlayıcıları'na mı?" Tekrar iç çekti. "Noel, her zaman çok büyüldür."

Yolu açıp başka bir koridora giriyorum ve Hex yine titriyor.

Artık yalnızız. Çoğunlukla. Iris ve geçtiğimiz odalardan çıkabilecek herhangi biri dışında.

Kendimi durduramıyorum. Kolumu beline doluyorum ve yürürken vücudumu ona doğru bastırıyorum, elimi onun yan taraflarında gezdiriyorum.

İçinden gelen bir rahatlama iniltisiyle bana doğru eğiliyor. "Teşekkür ederim."

Vücudum onun iniltisiyle kıvılcımlar saçıyor ama bu tepkiyi geçiştiriyorum. "Oh, bana henüz teşekkür etme. Beynimin yüzde doksanı senin mesajların yüzünden spiral çiziyor ve seni nasıl geri getireceğimi bulmaya çalışıyorum."

"Beni geri almak mı?"

"Koridorda neredeyse yere yığılıyordum. Dizlerimin üzerine çöktüm."

Gözleri benimkilere kaydı. Hızlı, eğlenceli bir parıltı.

Sonra "Dizlerinin üstünde mi?" diyor ve o kadar imalı konuşuyor ki sırtışıım şeytani bir hal alıyor.

"Başka bir Noel etkinliği olacak," diye söz veriyorum ona. "Başka bir işe yaramaz halkla ilişkiler gösterisi olacak. Ve tam ortasında sana fevkalade müstehcen bir mesaj atacağım, böylece insanlarla dolu bir kalabalığın içinde parçalandığını bilen tek kişi ben olacağım."

Boğazını temizler.

Eldivenlerini düzeltir.

Ağzını açıp sonra kapatıyor ve belki de bu oyunu oynamamalıyız, ama Tanrım, onun *telaşlı* hali beni tamamen büyülüyor.

Iris, sağ olsun, söylediklerimizi duymamış gibi davranıyor. Ta ki ben gözlerini yakalayana ve tek kaşını müstehzi bir bakışla kaldırana kadar.

Onu tersledim ve o da güldü.

Rota Planlayıcıları'na ulaşıyoruz ve o görünen kapılar bana biraz kasvet aşıyor. Kasvet ve Yeni Koah olayına ani, bıçak gibi bir geri dönüş. İsyanlar, hırsızlık ve tüm lanet ekonominin çöküşü-

Farklı olacak. Bu *farklı* olacak.

Ellerimi silkeliyorum ve kapıyı çalmak için uzaklaşıyorum. Kapının arkasında bir ses "*Bir dakika*" diye sesleniyor.

Ama o korku akbabası gittikçe yaklaşıyor, ben de Hex'in yanından geri çekilip ağzımın kenarından "Dikkat et" diye homurdanıyorum.

Gülümsemesi bastırılmış. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Sorun da bu zaten." Sesimi alçak tutuyorum. "*Hiçbir şey* yapmaman bende bu yeni keşfettiğim sorumluluktan kaçma ve seni mağara adamı tarzında süitine geri götürme isteği uyandırıyor."

Hemen cevap vermiyor ve ben de ona bir bakış atıyorum. Yüzü sabit, kaşları çatık.

Ona dönüyorum. "Üzgünsün."

Kapı kolu dönüyor. Çok kötü bir zamanlamam var, gerçekten-

"Üzgün değilim," diye beni temin ediyor Hex. "Nasıl üzülebilirim ki? Sadece benim için sorumluluklarını tehlikeye atma."

"Biliyorum." Kapıyı açan kişiye dönüyorum, oysa şu anda istediğim son şey bu ama demek istediği de bu, değil mi? Onu Noel'e tercih etmemek. Bana onu sorumluluklarıma tercih etmememi *söylüyor* ve dürüst olmak gerekirse bunu bana sürekli söylemesi *gerekiyor*.

Odaklanmak zorundayım. Tekrar çuvallayamam.

Ama içimden bir ses *Hex'in Noel'i tehlikeye atmanı istemediğini, çünkü burada kalmayı planlamadığını* fısıldıyor. *Bu onun için gerçek değil.*

Güvensizliğin aniden çığ gibi büyümesi ve *isyanların, hırsızlıkların, ekonomik çöküşün* devam eden nabızı arasında ağzım kuruyor, eklemelerim katılaşıyormuş gibi hissediyorum, bu yüzden kapı açılırken başımı zorlukla kaldırıp bakabiliyorum.

Bir adam orada duruyor, bir elinde bir tablet tutuyor, başı öne eğik. Arkasında iş telaşını duyabiliyorum; bilgisayarlar tıkırdıyor, insanlar sorular soruyor, bir şeyler bipliyor.

Buraya son geldiğimde, uluslararası bir olayın içine daldım.

Hayır, *hayır, burada* değildi, Rota Planlayıcıları değildi; farklı bir alan, farklı bir zaman, farklı bir *bendim*.

Rota Planlayıcıları'na en son babam beni çocukken buraya getirdiğinde gitmiştim.

Bu karşılaştırma daha az tedirgin edici değil.

"Um. Selam. Merhaba." Omuzlarımı dikleştirdim, tüm prenslik resmiyetimi derinlere gömdüm. "Buraya Noel'in bu bölgesinin nasıl işlediğini anlamaya başlamak için geldim. Ve sen de-" Adamı inceliyorum ve yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Lucas, değil mi? Sen ahırda çalışmıyor muydun?"

Yüzü memnun bir sırıtişla gevşiyor. "Bu doğru, Prens Nicholas. Hafızanız iyi. Buraya birkaç yıl önce transfer oldum. Kızak balmumu çalacak başka birini buldun mu diye sorabilir miyim?"

Yüzümü buruşturuyorum ama gülümsemem azalmıyor. "Neyse ki Kris ve ben o gözüpeklik dönemini geride bıraktık." Hex'e -çünkü Iris ne olduğunu çok iyi biliyor; o da oradaydı ve gruptaki *tek akıllı kişi* olarak olaya dahil olmayı reddetmişti- "Kris ve ben kızakların altına balmumu sürersen biraz daha hızlı gittiklerini anladık" diyorum.

Hex güler. "Sadece biraz mı?"

Lucas tabletini karıştırmaya başladı. "Biliyor musun, sanırım kırdığın duvarın maddi hasar fotoğraflarına hâlâ erişimim var-"

"*Tamam.*" Ona daha da yaklaştım. "Hafıza şeridinde bir gezintiyi takdir etmediğimden değil, ama - Rota Planlayıcıları konusunda bana yardım edebilir misin? Ya da bize, sanırım. Paskalya Prensesi ve Cadılar Bayramı Prensi'ne de etrafı gezdirmek istiyorum. Buraya gelme zamanımın geldiğini düşündüm."

Lucas'ın parmağı tabletinin üzerinde geziniyor ve yine bana bakıyor, bu sefer titizlikle ve reddedebileceğini fark ediyorum. Buna hakkı da var. Babam buna izin vermedi; son antrenmanım kötü şöhretli; aynı zamanda yoğun sezonun en yüksek noktası.

Ama sonra Lucas yine içten bir sevinçle gülümsedi. "Sizi ağırlamaktan mutluluk duyarız, Prens Nicholas. İçeri gelin lütfen. Prenses Iris. Prens Hex. Hepiniz bu taraftan."

Kapıyı sonuna kadar itiyor. Babamın ofisinden daha büyük ve daha açık olan ama yine de sarayın geri kalanıyla aynı süslemelerle kaplı bir ofis alanı uzanıyor. Yeşillikler ve Atatürk çiçekleri, ampuller ve parlak ışıklar. Masalar fotoğraf çerçeveleri ve kişisel eşyalarla darmadağın bir halden son derece düzenli bir hale kadar çeşitlilik gösteriyor ve hava, çalışmanın çılgın enerjisiyle uğulduyor.

Bu enerji bizim girişimizde durur.

Ve evet, Iris, Hex ve ben yerimizde duramıyoruz. Tüm bu bakışları karşılamak için döndüğümde, çoğu insan gülümsüyor, bazıları ise düpedüz şaşkın.

"Burada olmamız... sorun değil mi?" Lucas'a soruyorum.

Benim sorduğumu, *kimin* sorduğunu, Prens Kömür'e güvenilmemesi gerektiğini anlayacak-

"Elbette," diyor. "Aslında sizi bir süredir bekliyorduk." "Bekliyor muydunuz?"

"Evet. Sen bu Tatil'in geleceğisin, değil mi?" Lucas sırtışını etrafa yayarak insanları *toparlanmış* bir şekilde süzüyor.

Sizi bekliyor olmamızın mantıklı bir açıklamasını bulmaya çalışıyorum.

Sonra aklıma geldi ve kendimi aptal gibi hissettim.

Babam Yeni Koah'tan benim sorumlu olduğum haberinin çok fazla yayılmasına izin vermedi. Elbette *bazı* insanlar biliyor; ancak *itibarımızı kurtarmak* için bunu mümkün olduğunca gizli tuttu. Bu yüzden elbette Noel'in bölüm başkanlarının çoğu eğitime devam etmemi bekliyor olacaktı. Neden beklemesinler ki? Özellikle de Yeni Koah'tan bu yana basının karşısına çıkmamak için attığım aktif adımlar nedeniyle, muhtemelen hepsi neden şekillendiğimi ama işlerde daha büyük bir rol almadığımı merak ediyorlardır.

Ki babam bunu bilirdi. Ona beni sormazlar mıydı?

"Şimdi," diyor Lucas, "özellikle başlamak istediğin bir yer var mıydı?"

"Herhangi bir yer" diyorum, çünkü "*Bu liderlerin iletişim bilgilerinin olduğu bir listeniz var mı?*" diye sorarak kesinlikle kötü niyetli bir şey kastetmiyorum.

Lucas bizi odanın arka tarafına doğru yönlendiriyor ve birkaç masayı daha dolaşırken devasa bir küre karşımıza çıkıyor.

Babam tam önünde durmuştu. "*Bize ihtiyacı olan insanlar bunlar. Ve bizden bahsediyorum, Nicholas-sen ve ben. Bir gün dünyayı mutlu etmek senin işin olacak.*"

Göğsümü ovuyorum, o ağrının dinmediği yeri.

Onu nasıl bu kadar yanlış hatırlayabildim? Neden kafamda onun şok edici derecede farklı, duygusuz ve zalim birine karşı umutlu ve merak dolu bir imajını tutuyordum?

Ofisine girip tekrar bir şeylerin parçası olmayı talep etmeseydim, bana hiç ulaşır mıydı? Davranışlarım yüzünden mi beni geri tuttu, yoksa başka bir şey mi vardı?

Hex bana doğru eğiliyor, vücudunun yarım saatliğine benimkine yaslanmasına izin veriyor. "Sen iyi misin?"

Iris yeterince yakınımda olduğu için onun endişesini yakalayabiliyorum.

"Babamın bunu yapmamı istediğinden emin değilim," diye fısıldıyorum.
"Sorumluluk almak."

"Neden?" Iris sorar.

Her fotoğraf çekimini aynı nedenle düzenliyor. Benimle ve Kris'le olan tek önceliğinin *kamusal imaj* olmasıyla aynı nedenden dolayı: kontrol. Dürüst olmak gerekirse, başını belaya sokan ve aptalca yollarla isyan eden bir oğula sahip olmak, yapıları sorgulayan ve değişiklik yapabilecek bir oğula sahip olmaktan daha kolay. Babam benim için eğitim ayarladığında, bu *gerçek* değildi ve beni sadece Noel'de sorunlu olduklarında maskaralıklarım için cezalandırdı.

Beni *kasıtlı* olarak işe yaramaz mı tutuyordu?

Basın ve halkımız arasındaki itibarım tam olarak nedir?

Ama bana şantaj planından bahsetti ve bunu yapmak zorunda değildi. Ya da belki de söylediği gibi bana sadece bir test olarak anlatmıştır. Ne tür bir lider olacağımı görmek istedi - onun gibi acımasız ve sinsi biri mi, yoksa ... olması gerektiği gibi biri mi?

Iris ve Hex'e zoraki bir gülümseme veriyorum. "Önemli bir şey değil."

Ama ikisi de bana inanmıyor, çünkü insanlar anlattıklarını bildiğinde berbat bir yalancıyım.

Boyumun iki katı yüksekliğinde ve yanıp sönen ışıklarla kaplı küreye ulaştığımızda Lucas, babam -ve yüzlerce çalışan- teslimatları yaparken kıtalar arasında sevinç dağıtımını nasıl takip ettiklerini anlatmaya başlıyor. Rota Planlayıcıları, ziyaret edilen tüm insanların adil miktarda hediye veya neşe almasını, kimsenin atlanmamasını vb. sağlıyor.

Iris bana farklı bir nedenle burada olduğumu biliyormuş gibi bir bakış atıyor. Lucas'la bu kürenin Paskalya'dakine benzediği hakkında konuşmaya başlıyor ve Hex bu dikkat dağınıklığını bana yaklaşmak için kullanıyor.

"Hiçbir şey değil," diye fısıldıyor.

Ona doğru sallanıyorum, narenciye ve baharatı içime çekiyorum. İnsanlar masalarının üzerinden bizi izliyor, bu yüzden ona doğru eğilmek bile çok fazla geliyor ve midem bulanarak geri çekiliyorum.

"Bizim hakkımızda ne düşündüklerini bilmiyorum. Ne yaptığımız ve nasıl yaptığımız hakkında" diyorum.

Hex'in kaşları çatılır. "Senin halkın mı?" Başımı sallıyorum.

"Seni seviyor gibi görünüyorlar," diye mırıldanıyor Hex. "Onlarla nasıl etkileşime girdiğini gördüm. Onları gerçekten önemsiyorsun ve onlar da bunu anlıyorlar."

"Saraydaki personel temelde bizi sevmek zorunda. Ya da en azından sürekli etrafımızda oldukları için herkesten daha çok seviyormuş gibi davranmak zorundalar. Yani *halkımızın* ne düşündüğünü bilmiyorum, bizim için çalışan herkesin geniş aileleri, Noel'in yüzyıllar boyunca Kuzey Kutbu Şehri'nde inşa ettiği topluluk, babamın her zaman manipüle etmeye kararlı olduğu insanlar. Magazin gazetelerini okumayı bir süre önce bıraktım ve bize karşı genel tutumun ne olduğunu bilmiyorum."

Hex'in başı düşünceli bir şekilde öne eğilir. "Doğrudan çalışanlarınız da bu imajdan haberdar ve hakkınızdaki görüşler olumsuz olsaydı oldukça farklı tepki verirlerdi. Ama en son ne zaman biriyle konuştunuz? Yani saray dışında."

Başımı hızlıca salladım. Hatırladığım kadarıyla hiç. Annem buradayken Kuzey Kutbu Şehri'ne daha sık giderdik, ama o bile bir aile grubu olarak, insanlarla fotoğraf çekertmek içindi, kimseyle *konusmak* için değil.

"Onlarla konuşmam lazım," diyorum. "Onlarla *gerçekten* konuşmalıyım. Ne düşündüklerini duymak. Tercihen basın ya da babamın dikkatini çekmeden."

Sanki sürekli büyüyen yapılacaklar listeme daha fazla şey eklemek için zamanım varmış gibi. Ancak bu, kış tatillerini balomuza davet etmek, şantajı geri almak ve Noel'in nasıl işlediğini öğrenmek kadar gerekli - hepsi birbirine bağlı ve hepsini çekmeden bir ipliği çekemiyorum. Sorumluluğum koca bir ipe dönüşene kadar daha fazla ip yumağın içine kaymaya devam edecek.

Hex sırtıyor. "Bu konuda yardımcı olabilirim." Başımı eğiyorum.

Lucas başka bir alana doğru ilerliyor. Iris peşimizden geliyor, bize yetişmek için geriye doğru bir bakış atıyor ama ben tereddüt ediyorum ve Hex'in sırtışı genişliyor.

"Saraydan çıkmanız mı gerekiyor? Görünmeden şehre inmek mi?" Omuz silkiyor. "Ben tam olarak neyin prensiyim?"

Oh, benimle alaycı bir tonda konuşmaya nasıl cüret eder, hem de tam şu anda.

"Cadılar Bayramı mı?" Sanırım, arsızca.

"Yaramazlık Gecesi olarak da bilinir." Gülümsemesi lezzetli bir şekilde vahşi. "Durum gerektirdiğinde, sadece iyi türden belalara neden olma konusunda inanılmaz derecede yetenekliyim."

On Beşinci Bölüm

Iris ve Hex Lucas'ın dikkatini dağıtırken ben adresleri alıyorum ve Rota Planlama hakkında bilgi edinmek için harcadığımız zamanın geri kalanı eğitici ve endişe verici bir karışımla geçiyor.

Yıllar önce buraya gelmeliydim. Görevim olduğu için değil. Aslında bunu seviyorum. Tatilimiz hakkında bir şeyler öğrenmek. Bu insanların Noel Baba'ya inanan çocuklara, geçim sıkıntısı çeken ebeveynlere ve küçük bir mucizeye, aptalca bir oyuncağa, bir gülümsemeye ihtiyacı olan herkese neşe getirmek için ne kadar çaba sarf ettiklerini görmek. Hex'in söylediği, insanlara hayatlarında başlarına ne gelirse gelsin dayanabilmeleri için nasıl araçlar verdiğimizle ilgili sözleri hatırlıyorum ve burada çalışan herkesin bana bir şey anlatmaya başladıklarında nasıl ışıldadıklarını görerek bunu *hissetmeye* başlıyorum. Mutlular. Bu işleri yaptıkları için mutlular. Bunun bir parçası olmaktan mutlular.

O aşamalı eğitimi yaptığım zamana göre gece gündüz fark var. O zaman herkes gergin ve klinikti. Bu *gerçek*.

Kafamda oluşturduğum baba versiyonu gerçekte olduğu kişi olmayabilir ama *yanlış da* değildi.

Dünyayı mutlu etmek bizim işimiz.

Iris, Hex ve ben ayrıldığımızda, düpedüz zıplıyordum.

Bu-şu, şu insanlar, onların yaptıkları, *bizim yaptıklarımız*- yeter. Ya da tekelleşmeye odaklanmayı bırakıp kaliteli şeyler sunacak şekilde küçülürsek ve tüm bu insanların gözlerinde parlayan ışığa öncelik verirsek olabilir.

Kendi çalkantılı düşüncelerime o kadar dalmışım ki, hem Iris'in hem de Hex'in beni süitime kadar takip ettiklerini fark etmiyorum. Kris çoktan içeri girmişti ve ben buraya nasıl geldiğimi hatırlamadan kendime geldim.

Ellerimi uzattım. "Amerikan Politikasında Etik dersini aldığımdan beri başım hiç bu kadar ağrımamıştı." Sonra yatağıma uzanıyorum ve avuç içlerimin topuklarını gözlerime bastırıyorum.

"Uh-oh," diyor Kris. "Başarısız mı?"

"Psh." Cebimden notlarımın olduğu kâğıdı çıkarıp iki parmağımın arasında tutuyorum, gözlerim kapalı. "Yeteneğimden şüphe etme."

Biri onu benden alsın.

"O zaman onun huysuzluğunun nesi var?" Kris soruyor ve onun masama yerleştğini, muhtemelen bu mektupların nereye gideceğini düzenlemeye başladığını duyabiliyorum.

Yatak yanıma çöküyor, yatağın kenarına. Gözlerimi açmama gerek kalmadan onun olduğunu bilmek beni son derece heyecanlandırıyor. Nefes alışını, vücudunun ağırlığını biliyorum ve körü körüne doğrulup başımı boynunun kıvrımına bırakıyorum. Hex bana doğru eğiliyor ve Iris ve Kris olmasına rağmen, *biraz* edep için savaşıyorum ve ona karşı orada duruyorum.

"Neyin yanlış olduğunu *bilmiyorum*," dedi Iris drone'lar. "Hiçbiriniz *bana söylemeyeceksiniz*." "Burada olmamalısın bile," diyorum Hex'in omzuna.

"Kömür."

Iris'in ses tonundaki düşüş o kadar azarlayıcı ki, yapmamayı düşünmeden ona bakmak için geri çekiliyorum. Gözlerini dikmiş bakıyor ve suçluluk duygusu üzerime çöküyor.

"Anne," diye karşılık veriyorum.

Kafama bir şaplak attı. "Her ne yapıyorsan Paskalya'dan ayrı tutmaya çalıştığını biliyorum ama ben sadece Tatil'im değilim. Ben senin *arkadaşım*. Ve bu her neyse sana yardım etmek istiyorum. Bu seni değiştiriyor Coal ve söylemeliyim ki bu hoşuma gidiyor. Ayrıca, eninde sonunda Paskalya'yı *da* etkileyecek, değil mi? O yüzden şimdi yardım etmeme izin ver."

Hex'e doğru yarı eğilerek onu işaret ediyorum ama "Hayır" dediğimde ne kadar zayıf bir ses çıkardığını duyuyorum.

Iris bir sandalyeye çöktü. "Bu bir soru değildi. Ben kalıyorum. Ne yapıyoruz?"

Evet, tamam, haklı, onu da ilgilendiriyor ve Paskalya'yı etkileyecek. Peki... bu onun da aleyhine sonuçlanırsa ne kadar kötü olur? Mahkemenin böyle bir şeye dayanarak babasını tahttan çekilmeye zorlamayacağını söyledi ama...

Paskalya. Cadılar Bayramı. Noel. Benim yüzümden duman oldular.

Küresel İlişkiler diplomamı burada gerçekten iyi kullanıyorum, değil mi? Şaka acıtıyor. Ve bir bar televizyonunda haber bültenlerinin kaydığını görüyorum-

Uzun ve acınası bir iniltiyle en baştan başlayıp babamın Noel'i ne kadar berbat bir hale getirdiğini hızlıca özetliyorum. Kış tatilleriyle temasa geçmekten, onları Noel Arifesi Balosu için buraya davet etmekten, ardından babamın karşısına tek bir cephe olarak çıkmaktan ve onu değişiklik yapmaya zorlamaktan bahsediyorum. Ona Cadılar Bayramı ile ilgili şantajdan bahsettim ama detaylarını anlatmadım, bunu anlatmak bana düşmez.

İşim bittiğinde Iris'in ağzının açık kalması şaşırtıcı değil. Sandalyesinde solgun bir şekilde oturuyor, başını yavaşça sallayarak saç örgülerinin omzuna düşmesine neden oluyor. Yine de tepkisi teslimiyetle olgunlaşmıştı. Aynı zehirli damar benim içimde de atıyor, şaşırmak istiyorum ama hayır, bunların hiçbirisi gerçekten şaşırtıcı değil. "S e n c e bu işe yarar mı?" Sonunda bu sorunun arkasından yükselen umut dalgasını kabul ediyorum. "Yine de Paskalya'nın yararına olacak, bu yüzden babanı katılmaya ikna edebilirsek, mahkemenizde size karşı olan pislikleri yatıştıracaktır. Ama önce babamı ikna etmek en büyük engel olacak ve eğer ikna ederse, seninkinin de neden bu kolektife katılmayacağını anlamıyorum.

En azından kendini koruma. İşe yarardı, değil mi?"

İkimizi de bu evlilikten kurtaracaktı. Onlara bir güvenlik ağı sağlayarak Easter'ın kendi bokuyla ilgili bazı streslerini hafifletir.

Iris sözlerimin ardındaki umudu yüzümden okuyor ve omuz silkiyor ama şaşkınlık ve teslimiyet dolu duruşu değişmiyor.

"Belki, Coal," diye fısıldıyor. "Belki."

Hızla atan kalbim keskin bir nefesle tekliyor. "Bunu yapmamda bir sakınca görmüyor musun? Eğer bunun senin için işleri berbat edeceğini düşünüyorsan..."

Tanrım, başka bir fikrim yok. Elimdeki her şey potansiyel olarak felaket bir Hail Mary'de toplandı, ama bunun yarardan çok zarar getireceğini düşünüyorsa, başka bir şey bulmaya çalışırdım-

Iris yumuşak bir gülümseme verir. "Evet, öyleyim. Sadece kabullenmem gereken çok şey var."

Ne tür bir tepki beklediğimi bilmiyorum. Rahatlayarak zıplamak mı? Iris hayatında ne zaman hoplayıp zıplamış ki? Bu temkinli yorgunluk çok daha anlaşılır ve ona başımı sallayarak güven verici bir sırtısla karşılık veriyorum.

Kris masamdaki sandalyenin etrafında dönerek yoğun enerjiyi kesiyor. "Yani bu mektupları teslim etmek için uygun muyuz? O zaman bekleyeceğiz sanırım. Son derece heyecan verici şeyler."

"Diğer liderler yanıtlarını nasıl gönderecekler?" Iris kendini silkeleyerek ayağa kalkar.

Ona boş boş bakıyorum.

Kris boş gözlerle ona bakıyor.

"Onlara nasıl LCV yapımları gerektiğini söylemedin mi?" diye zorluyor. "Gelip gelmeyeceklerini nereden bileceksin?"

"Onlar... ortaya çıkacaklar mı? Kahretsin." Alnımı kaşıdım. "Bu aptalcaydı. Ama cevap verebilecekleri iyi bir yer yok, değil mi? Pek iyi yapamazlar

saraya bir şey göndermek. Odama bir şey bırakmak için büyü kullanabilirler mi? Babam bunu hisseder mi?"

"Pek olası değil," diyor Hex. "Diğer Bayramların büyü kullanımlarıyla hiçbir bağlantımız yok, hatta sizin gibi tithing ile bağlantılı olanlarla bile. Onların büyüsi kendi başına ayrı bir işlevdir."

"Yine de *bizim yüzümüzden* zaten sınırlı olan büyülerini Noel'le ilgili bir konuda kullanmalarını isteyen bir solucan gibi hissediyorum. Daha iyi bir fikrin yok mu?"

Oda sessizliğe gömülür.

"Kahretsin," dedim yine. "Tamam. Ee-Kris?" Arkasındaki mühürlü, gönderilmeye hazır mektup yığınının bakıp irkiliyorum. "Yanıtlarını sihirli bir şekilde bana göndermeleri hakkında bir şeyler ekleyebilir misin? Ve bunu onlara nasıl telafi edeceğimizi."

Etrafında dönüyor. "Bu işte daha iyi olmamız gerekecek."

"Ne yani, dışışleri eğitimlerini gerçek hayattaki durumlara uygulamak zorunda kalmamış iki adam daha ilk günden bu işi beceremiyor mu? Kim tahmin edebilirdi ki?"

"Tam olarak bunu yaptığın son sınıf bitirme projeni bitirmedin mi?"

"Bu bir grup projesiydi ve *gerçek dünyadaki durum*, hükümet yetkililerinden oluşan bir toplantı salonuna bir slayt gösterisi sunmaktı. Bunun casuslukla hiçbir ilgisi yoktu."

"Bahse girerim *babam* bu işi beceremeyeceğimizi biliyordu. Bu da planının bir parçasıydı, değil mi? Böyle şeyleri asla yapamayacağımızı, böylece onun saçmalıklarına uymak zorunda kalacağımızı."

Bu farkındalığın etrafında manevra yapıyordum ama Kris'in bunu söylediğini duyunca göğsüm ağrıyor.

Babam Noel için en iyisini istiyor. Buna inanıyorum. Ama kendi en *iyi* versiyonunu gerçekleştirmek için ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyorum.

Hex bana çarpıyor, hafif bir çarpma ve içindeki imayı hissediyorum. *Hâlâ yardımına ihtiyacın var mı?*

"Mektuplar bittiğinde," diyorum, "onları normal saray postasıyla birlikte atamayız."

"Onları büyü kullanarak teslim edebiliriz, belki?" Kris öneriyor. "Babam bilir. En azından büyü kullandığımızı hissedebilir."

"Iris onları büyü ile teslim edebilir mi? Ya da Hex'le? Ya da-" Kris zarfları açmaya çalışırken bana bakıyor. "Bir planın varmış gibi görünüyorsun."

Sinsi bir gülümseme veriyorum. "Kuzey Kutbu Şehri'ne gizlice girmeye ne dersin?"

Kris'in kaşları kalkıyor. "Bunu daha önce hiç yapmadık. Neden daha önce yapmadık?"

"Çünkü dünyanın dört bir yanındaki gece kulüplerine gitmek için sihir kullanmak daha cazip. Ama bunu yapıyor olmamız gerekirdi. Ve babamın öğrenmesini önlemek için daha iyi bir ulaşım yöntemim var."

Hex'e sırtıyorum.

Yatağımdan kalkıyor -kabul edilemez, ama bu seferlik izin veriyorum- ve bileğinin kolay, zarif bir hareketiyle yatak odamda *koca bir portal* yaratıyor.

Kapı büyüklüğündeki oval siyahla gölgelendirilmiş, Kuzey Kutbu Şehri'ndeki bir sokağı gösteren bir çerçeve içinde karanlık dalgalar. İşte meydan, buz pateni pisti, hepsi açık bir öğleden sonra gökyüzünün altında.

Iris ve Kris ayağa fırlar.

Onları takip ediyorum ve ellerimle Hex'in kalçalarını destekliyorum, gülümsemem kulağına bastırıyor. "Tanrım, çok işe yarıyorsun, bekle. Bir saniye bekle."

Bana bakıyor.

"Barda böyle mi ortadan kayboldun?" Hex'in kaşları bir *duh* gösterisiyle zıplar.

"Seni *şeytan*." Kalçalarını bedenime doğru çekip boynunu ısıriyorum. Şaşkınlıkla cıvıladı. "Lanet olsun, sen gittiğinde aklımı kaçırdığımı sanmıştım."

"Ben de Coal'un aklını kaçırdığımı sanıyordum," diyor Iris. "Ben hiçbir şey görmedim. Etkileyici."

"Benim de yeteneklerim var," diyor Hex ve bu mükemmel kurguya karşılık vermediğim için bana bir ödül verilmeli. "Cadılar Bayramı'nın büyüü en çok yaramazlığın yarattığı neşeyle gelişir. Ve biz yok olduğumuz sürece, *günlerce* sürmemesi koşuluyla, bizi aramaya gelenler rahatlıkla başka bir yere yönlendirilecektir."

"Yıllar önce Cadılar Bayramı'ndan biriyle arkadaş olmalıydık," diyor Kris, bir elini portalın kenarına dokunmak için kaldırarak. Bir duman tufanı parmaklarının etrafından dolanıyor. "Bir geçide ihtiyacın yok muydu? Havada lanet bir geçit yarattın. Bileğinin bir hareketiyle."

"Cesetlerden bu şekilde kurtuluyoruz."

Kris portal onu ısırması gibi irkildi. "Ne?"

Hex sakin. "Cesetler. Büyümüz geçip zombiler canlanmayı bıraktığında. Çöp sahasına bir portal açıp onları oradan atacağız."

Elini hala kalçasında duran benimkinin üzerine koyuyor ve sıkıyor. Başının arkasına doğru sırtıyorum.

İnsanlarla sevişmesinin büyük bir tahrik unsuru olması hiç de şaşırtıcı değil.

Iris Hex'e doğru eğiliyor ve sahnede fısıldıyor, "Kris yine onunla dalga geçtiğini bilmiyor."

Kris önce Iris'e, sonra da Hex'e bakar. "Biliyorum. Belli ki."

"Takılıyorum, Kris." Hex başını eğiyor. "Cadılar Bayramı cesetleri kirletmez."

"Uh-huh."

"Büyük büyük büyükanneimin üzerine yemin ederim. Ya da onu bulabilseydik ben bulurdum. Mezarında uzun süre kalmayı hiç sevmez-"

"Iris araya girip Kris'i kurtarıyor ve Hex bana dudak bükerek sırtıyor.

Kalçalarını bir kez daha kendime doğru çekiyorum. "Tanrım, çok ateşlisin." "Sonra o mektupları postalıyoruz," diye devam ediyor Iris, "ve...?"

Hex'in saçlarını karıştırarak nefes veriyorum. "Ve oradaki insanlarla konuşacağız. Bizim hakkımızda ne düşündüklerini, *gerçekten* ne düşündüklerini öğrenmek istiyorum."

"Size karşı dürüst olacaklarını düşünüyor musunuz, Prens Nicholas?" Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

"Yeterince adil."

Kris zarfları yeniden paketlemek için işe koyuluyor ve ben de genelde giymediğim ve Wren tarzı kıyafetlerim kadar derli toplu olmayan basit kıyafetler için dolabımı karıştırıyorum. Kris'e, Hex'e ve şık mor paltosunu isteksizce çıkarıp benim eski gri paltomu giyen Iris'e de birkaç tane atıyorum. Birkaç çift güneş gözlüğü alıyorum, daha az fark edilsinler diye buklelerimin üzerine bir şapka geçiriyorum.

Hex mavi bir palto giyiyor, aynı derecede dikkat çeken saçları parlak kırmızı bir şapkanın altında toplanmış. Renkli olmasından ziyade benim kıyafetlerimi giyiyor olması, onu öpmekten kendimi yine alıkoymama neden oluyor ve vay canına, evet, işte bu yüzden daha önce etkinlikten vazgeçmiştim. Onun etrafında olup da ona dokunmamak çok zor.

Iris ellerini ceplerine sokuyor ve bana değerlendirci bir sırtış atıyor. "Vay canına, Coal. Şu haline bak, ne kadar da büyümüşsün."

Gözlerimi deviriyorum.

"Hayır, ben ciddiym." Bir adım öne çıkıyor ve başımı işaret ediyor.
"Sanırım biraz gri saç gördüm, değil mi-"
"Tamam, tamam." Onu uzaklaştırdım. "Oyun yüzleri. Yapacak işlerimiz var." Iris ve Kris hareketsiz kaldı. Bir bakış paylaşıyorlar.
"Tüm bunlar eğlenceli olmaktan çıkıp biraz korkutucu bir hal aldı," diye mırıldanıyor Iris. "Kim o ve kardeşine ne yaptı?"

★ ★ ★

Kuzey Kutbu Şehri'nin meydanı, buz pateni yapmaya geldiğimiz zamanki neşeyle aynı duyguya sahip, sadece daha az düzenlenmiş hissediliyor.

Çok daha az düzenlenmiş.

Ahşap stantlarda hala Noel ürünleri satılıyor, öğleden sonra havası baharat, kakao ve elma şarabıyla kokuyor ve insanlar paten kayıyor ve gülüyor. Müzik çalıyor, meydanın bir ucunda canlı bir grup kendi şarkılarıyla dans ediyor, insanların zencefilli kurabiyeleri süsledikleri, çelenk yaptıkları ya da diğer bayram etkinliklerini gerçekleştirdikleri masalar kuruluyor. Parlak tel ışıklar ve birkaç büyük projektör alanı aydınlatıyor ve ısıtıcılar kutup soğuğunu uzak tutuyor.

Herkes, her yerde, ne yapıyor olursa olsun, buz gibi havaya gülümsüyor. Tüm meydan saf ve zorlamasız bir neşeye doymuş durumda.

Sokağın kenarında oyalanıyorum. Yanımdaki Kris de benzer şekilde afallamış durumda. "Böyle hissedebileceğimi unutmuşum," diye fısıldıyor.

Ben de öyle düşünüyordum. Noel'in bizim için bu kadar yüksüz olduğunu hissetmeyeli ne kadar oldu?

Ciddiyeti koklayarak uzaklaştırıyorum. "Artık buradayız, bu yüzden bu neşeyi biz de yaşayabiliriz."

Kris bir şey söylemiyor ama bu sessizlik, söylemesine gerek kalmayacak kadar ağır basıyor.

Onu dürtüyorum. "İşte. Posta kutusu."

O yola koyuluyor ve Iris ile Hex etrafıma geliyor.

"Nereye gitsek-oh, kurabiyeler!" Iris elimden tutup beni meydana doğru sürükledi ve ben de ona izin verdim çünkü bu noktadan sonra gerçek bir planım yoktu.

Müzisyenler bazı enstrümantal şarkılar çalıyor, hızlı ritimler ve canlandırıcı melodiler ve yemin ederim stresimin soyulmaya başladığını *hissedebiliyorum*. Iris'in beni uzun bir masaya oturtmasına izin veriyorum ve kurabiyeler önümüze itiliyor, düzinelerce kasede krema, serpme ve şekerleme, tüm masa gökkuşağı şekerli karışımlardan oluşan bir felaket bölgesi.

Hex yanıma oturdu, Kris de karşıımızdakine katıldı ve bunu daha önce hiç yapmadığımızı fark ettim. Noel'in tadını *hiçbir yerde çıkarmadık*. Her zaman gösterişli kutlama gösterilerinin ardına gizlenmişti.

Ben de Hex'le paten kaymanın normal bir çift olmaya en çok yaklaştığım an olacağını düşünmüştüm. Ona doğru sallanıp gülümsüyorum ve Hex de bana doğru eğilip gülümsememe karşılık veriyor ve bir saniyeliğine, bir anlığına var olan tek şey bu oluyor. Başka hiçbir sorumluluk yok.

Kurabiyelerin üzerine krema sürüyoruz ve çok fazla serpiştiriyoruz ve ben etrafımızdaki konuşmaları dinleyerek zihnimin dağılmasına izin veriyorum.

Çoğu insan planlarından, Noel'de ve Yeni Yıl'da ne yapacaklarından bahsediyor. Birileri seyahat ediyor. Bir başkası Noel filmi maratonu yapıyor ve hayatım boyunca bırakın bir *günü*, *bir yıl* içinde bile birden fazla Noel filmi izlediğimi hatırlamıyorum, ama onlar da bu çılgınlık için heyecanlı görünüyorlar.

Bizden hiç bahsedilmiyor ve ben de kurabiye süsleme işime odaklanamıyorum çünkü insanlara saldırgan bir muhabir gibi görünmeden kraliyet aileleri hakkında ne düşündüklerini nasıl soracağımı bilmiyorum.

Aklıma bir fikir geliyor.

Iris benden nefret edecek ama gelmek istedi, değil mi?

Masanın üzerinden ona ukala bir sırıtış savuruyorum. *Bir şeylerin peşinde olduğunu bildiğimi anlıyor, sakın surat asmaya kalkma.*

"Aman Tanrım," diyorum yüksek sesle, "tıpkı Prenses Iris'e benziyorsun!" Masanın bizim tarafındaki insanlar konuşmalarından döndüler. "Benziyor!"

"Oh, tıpkı onun gibi güzelsin!"

"Bu esrarengiz!"

Iris derin bir nefes alıyor ve en yakınındaki kişiye küçük bir gülümseme göndermeden önce hızla *"Senden nefret ediyorum"* diyor. "Bunu çok duyuyorum. Önemli değil. Çok tatlı, değil mi?"

"Son derece," diyor yaşlı bir kadın. Torunu olması gereken kişiye bir dizi zencefilli ren geyiğini süslemesinde yardım ediyor ve kremanın kurabiyeye oranı geri dönülmez bir şekilde krema lehine değişiyor. "Yine de itiraf etmeliyim ki, ikisinin de ona layık olduğunu düşünmüyorum."

Hex'e uzanmamak için elimi yumruk yapıyorum ama nefesinin keskin çekişini duyuyorum.

"Prenslerden biri mi?" Sanırım aptalca.

Kadın iyi huylu bir şekilde koluma vuruyor. "Bana henüz oy kullanmadığını söyleme. Bir tek ben kaldım sanıyordum. Günlerdir *Christmas Inquirer*'da hep bu haber çıkıyor."

"Oy verdin mi?" Şimdi kafam karıştı.

"Aman Tanrım!" Bir kız masanın üzerinden bana doğru eğiliyor. "Cadılar Bayramı Prensi'ne oy vermelisin! Oy vermek *zorundasın*!"

"Oh, lütfen!" Yanındaki adam gözlerini deviriyor. "Asla yetiştiremeyecek."

Belli ki Noel Prensimiz kazanacak! NOEL!"

Masadan bir tezahürat yükseliyor, küçük bir ilahi, *Noel, Noel*.

Herkes iyi niyetle gülüyor ama benim için hava tamamen değişti.

"Iris'in kiminle evleneceğini mi oyluyorsunuz?" Bastırıyorum.

İlk kadın gözlerinde komplocu bir parıltıyla bana doğru eğiliyor. "Nihai kararı *pek* etkilemeyecek ama eğlenceli. Belki fikirlerimizi dikkate alır! Bu tür şeylere nasıl karar verdiklerini kim bilebilir?"

Pekâlâ, bildiğim iyi şeylerin bir değerlendirmesini yapalım: Halkımız bizden nefret ediyor gibi görünmüyor. Kontrol et.

Ama onlar da bizi insan olarak görmüyorlar. Iris'in kiminle evleneceğini lanet bir magazin gazetesinde oyluyorlar.

Bu babamın bize yaptığından daha mı iyi?

"Nasıl-" Kendimi tutuyorum, dudaklarımı yalıyorum. "Onlar hakkında ne düşünüyorsun?"

Kraliyet ailesini kastediyorum."

Bunu daha az dikkat çekecek şekilde sorabilirdim ama kadının dikkati neyse ki torununun kurabiye ilerleyişiyle dağıldı.

"Çok güzeller, elbette-oh, tatlım! Bu kadar çikolata sosu yeter-"

"Tüm o fotoğrafların biraz zorlama olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Kadın arkasını döndü ama başını sallıyor. Karşımdaki adam ve kız sorumu anlıyor ve sarhoş olup olmadıklarını merak ediyorum, çünkü anında kıkırdıyorlar.

Kız telefonunu açar ve kaydırmaya başlar. "Eh, zorla değil - yani, bak, bunlar gülümsüyor!" Bana ekranını gösteriyor. *24-Hour Fête*'de buz pateninden bir fotoğraf, Iris ve Kris pistte ve gerçekten mutlular. "Ama evet"-telefonunu geri çekiyor-"Prens *Kömür*'ün maceralarını çektiğimiz fotoğrafları özlüyorum. Çok fazla olgunlaştı."

İçim daralıyor.

"Yine başlama ona," diyor adam. "Noel'in itibarını lekelememesi iyi bir şey."

Kendimden nefret ediyorum. "İtibarı nasıl lekeliyorsun?"

Kız saçını savurarak Iris'in suratına vurur ve Iris bunun şokuyla sarsılır. "Oh, o hiç *güvenilir biri* olmadı, biliyor musun?" Konuşurken bir şeker kamışı kurabiyesini asa olarak kullanıyor. "Eğlendirici, elbette. Ama Noel'de ne yapacak? Babasının yaptıklarına ayak uydurabilecek mi?"

"Evet," dedim. "Evet." diyorum. Noel Baba'nın hükümdarı. Oldukça harika bir adamdır." "Harika mı? Ha!" Ellerini ağzının etrafında birleştirdi ve bağırdı.

Kral!"

Masanın altından ve üstünden alkış sesleri yükseldi. Gerçek alkışlar.

"Sadece *harika* biri olarak *böyle* bir tepki alamazsınız. Noel için başka hiçbir Noel Baba'nın yapmadığı şeyler yaptı!"

"Mesela...?"

Sorum onu bir an için sersemlikten çıkarmışa benziyor. "Oh. Um- neşe arttı. Sanki fırlıyor gibi."

"Yani eğer hüküm süren *Noel Baba*, bilmiyorum, belki de '*Hey, Noel'i küresel ölçekte neşelendireceğim, herkes için sonsuz bir büyüye sahip olacağız, ancak bunu yapmak için diğer Bayramları geçeceğiz*' derse, diyeceksiniz ki..."

Bu, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, sohbetin koptuğu andır. Dostça bir sohbetten bir şeyin peşinde olduğumu fark etmesine kadar.

"Neyin var senin?" diye sorar kız. "Noel Baba bunu asla yapmaz.

Biz *Noel'iz*. Senin derdin ne?"

"Yok bir şey, yok bir şey. Ben ... yeni yıldan ziyarete geldim." Diğer ismi bıraktım ve tepkisini ölçtüm.

Şaşkınlığı geçmiyor, ama sanki mantıklı bir şeymiş gibi omuz silkiyor, sanki böyle tuhaf bir insan elbette buralı olamazmış gibi. "Pekala. Noel'e hoş geldiniz. *Noel'e!*" Başka bir tezahürat başlatmak için arkasını dönüyor ve evet, sarhoş.

Kuzey Kutbu'nun tavrını bu tek konuşmaya dayandıramam ama tüm masanın onun tezahüratlarına aynı coşkuyla tepki vermesi mideme demir gibi oturuyor.

Babamın sağlamaya çalıştığı imaj bu. Ölümlülerin bir adım ötesinde bir mükemmellik; o, kendini beğenmiş bir kurtarıcı, ben ise güvenilmez vahşi bir çocuk ve Kris de yok. Benim olumsuz yanlarımdan hiç nefret etmedi.

Basındaki imajı, değil mi? Muhtemelen, Noel'i tehlikeye atmam dışında, her şeyi berbat etmeye devam etmemi istiyordu.

Tek iyi yanı, bu kızın şantaj fikrinden dehşete düşmüş görünmesiydi. Evet. İşte bu.

Iris de kasvetlendi. Kris ona bir şeyler fısıldıyor ve o da başını sallayarak eğitilmiş soğukkanlı ifadesini takınıyor.

"Noel," neşeyi taklit ediyorum, sesim düz.

Hex bana baskı yapıyor. Beni sarmalımdan o kadar emin bir şekilde çekip çıkarıyor ki rahatlatarak inliyorum.

"Al," diyor. "Bunu senin için yaptım."

Bir tabak uzatıyor. Üzerinde bir zencefilli kurabiye adam ya da yakın zamana kadar zencefilli kurabiye adam olan bir şey var, sadece bacağı kesilmiş ve yeşil krema ile kaplanmış, kahverengi çikolata serpintileri gözlere ve açık bir ağza dönüşmüş. Kayıp bacağın üzerinde bir parça kırmızı krema var ve ben gülmekten kırılıyorum.

"Bana zencefilli zombi yaptın." "Noel ve Cadılar Bayramı." Sırıttıyor.

Bu, *bizim hakkımızda* ne düşündüğünü sormak için mükemmel bir fırsat. *Sonrası* hakkında. Çünkü bir sonrası olacak, her şey yoluna girecek, hiçbir şey patlamayacak. Ve o sonrasında.

Tanrım, bir biz olsun istiyorum.

Ama Hex gerginliğimi yanlış anlayarak parmaklarını ceketimin aralığından geçiriyor. "Bunu düzelteceksin. Onların senin hakkındaki düşüncelerini."

Ağır bir taş gibi batıyor. Çünkü endişelenmem *gereken* şey bu.

Ve öyleyim. Ayrıca. Eğer sorunlar arı olsaydı, ben lanet bir kovan olurum.

Ensemi kaşıyorum. "Bizimle ilgili basını okumayı bırakmaya karar vermiştim. Ama sanırım yeniden başlamalıyım, ha? Bak babam neler çıkarıyor. Ya da"-şekerli kurabiye havasını ve Hex'in kendi tatlı, narenciye sıcaklığını içime çekiyorum

-"İşleri düzelteceğini düşündüğüm şeyleri yapmaya devam ediyorum çünkü halkla ilişkiler saçmalıklarına enerji harcamak migrenimi azdırıyor."

"Halkının senin hakkında ne düşündüğünü önemsemelisin."

"*Yıllardır* onları manipüle ediyoruz. Bunu nasıl geri alabilirim? En kötüsü de babamın benim hakkımdaki imajına aktif olarak hizmet ediyordum."

"Şimdi her şeyi geri almak için adımlar atıyorsun." Hex çeneme dokunuyor. "Noel Baba olarak bu işe ne kadar uygun olduğunun farkında mısın? İnsanları mutlu ediyorsun. Onları güldürüyorsun. Neşe getiriyorsun. Bunu yapabilirsin, Coal. Yapamazsın."

Ancak inandıkları hikayeyi bildiğiniz için artık fikirlerini değiştirmeye başlayabilirsiniz."

Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor, beni merkez almasına izin veriyorum. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Az önce söylediklerinin yarısı kadar bile emin olduğumu sanmıyorum ve sen *her konuda* bu kadar eminsin."

Hex, gerçek duygularının yüzeyinin altında sert ve hızlı bir şekilde çalkalandığının bir işareti olduğunu bildiğim o kolay, umursamaz omuz silkmelerinden birini daha veriyor.

"Sırrımı bilmek ister misin?" diye soruyor. Söylediğimiz her şey alçak sesle söylenmişti, ama ben daha da yaklaştım, ona doğru çekildim.

"Her zaman. Sahip olduğun her bir sır."

Parmakları hâlâ çenemde, başımı çeviriyor ve dudaklarını kulağıma bastırıyor. Nefesinin tenimdeki hayaletiyle omurgamda bir ürperti dolaşiyor.

"İnanana kadar numara yapıyorum," diye fısıldıyor. "İster aktif olarak fotoğraflar için poz veriyor olsunlar, ister sadece günlerinde hayatta kalmaya çalışıyor olsunlar, herkes bir façade takıyor. Benim takındığım maske de gerçek belirsizliğimin ortaya çıkmasına asla izin vermemek, çünkü çoğu zaman emin olmadığım şey bende bir direnç hissetmediğinde kendini çözecektir."

Başımı hareket ettirerek dudaklarının çenemde gezinmesine izin veriyorum. "Sana konuşurken ne kadar ateşli olduğunu söylemiş miydim?"

"Konuştuğum zaman mı? Yani her zaman mı, yoksa belirli bir-"

"Her zaman. Söylediğin her kelime. Felaket derecede ateşli ve o kadar bilge ki ağlayabilirim."

Hex sırtıyor, yanakları alev alev. "Sana bir sırrımı verdim," diyor geri çekilerek. "Karşılığında ben de senin bir sırrını istiyorum."

Zencefilli zombinin kafasını koparıp yiyorum. "Ateş et. Ben açık bir kitabım."

"Neden kendinize güvenmiyorsunuz?"

Çiğnemenin ortasında duruyorum, ağzım tarçın, hindistan cevizi ve vanilyalı krema dolu.

"Sunacak inanılmaz çok şeyin var," diye bastırıyor Hex. "Ve sen aptal değilsin - oldukça yetenekli, oldukça zeki olduğunu biliyorsun. Yine de pek mantıklı olmayan bir şekilde kendine güvenmiyorsun."

Kendime özgü büyüleyici gülümsemelerimden birini vermek için mücadele ediyorum. "Lütfen. Kendime güveniyorum."

"Kendinize güveniyorsunuz. Ama bunun altında kendinizden şüphe ediyorsunuz."

Eli kalçamda duruyor. Nazikçe. Beni itmiyor. Sessizce oturuşuna bakılırsa, tıpkı benim ona yaptığım gibi onun da beni bekleyeceğini, bana alan tanıyacağını biliyorum.

"Ben sütun değilim," diyorum. Parmaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum, elini çeviriyorum ve avucunun çizgilerini izliyorum.

"Sütun mu?"

"Güvenilir olan. Bu Kris. Onun üstlendiği rolün bakıcı rolü olduğunu yeni fark ettim ve Tanrı şahidim olsun ki bu beni suçluluk duygusuyla başımdan vurmadı. Çünkü hep komik olan bendim. Onu güldüren bendim. Ve bir kez daha fazlası olmaya *çalıştığım*da, çuvalladım. Büyük ölçüde." Tereddüt ediyorum, isteksizlik ve utanç beni kaplıyor, ama dişlerimi sıkıyorum ve bankta oturanlara "Yeni Koah'taki ekonomik çöküşü duydunuz mu?" diyorum.

Hex bir süre sessiz kalır. "Birkaç yıl önce mi?" "Evet. O bendim."

"O... sen miydin? Nasıl?"

Nefesim ciğerlerimde kor gibi kabarıyor. "Başkentteki tüm olağanüstü Noel dileklerinin gerçekleşmesini sağladım ve bu yüzden tüm ülke yıkıldı."

Ona söylemem gerekiyordu. Tam olarak nasıl bir adam olduğunu bilmeyi hak ediyor.

-Her ne yapıyorsak onunla. Ama kelimeler havada uçuştugu anda, şimdiye kadar tanıdığım en kendine hakim ve sorumluluk sahibi insana yaptığım en büyük hatayı itiraf ettiğimi fark ediyorum. Vereceği tek tepki, ona dokunmama izin verdiği için iğrenmek olacak ve ben yüzümdeki panik ateşinin yanmasına engel olamıyorum.

Ama Hex'in ifadesi ciddileşiyor. "O gece tanışmıştık," diye tahmin ediyor, bağlantı kurulurken kaşları gevşiyor. "Bahsettiğin şey buydu."

"Evet."

Gülümsüyor. *Gülümsüyor*. "Konuşmamız şimdi çok daha anlamlı."

Ağzım bir karış açık, aval aval bakıyorum. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Ne söylemeliyim?"

"Yaptığım şey ne kadar berbattı!" Sesim kesiliyor ve insanların bana baktığını hissediyorum ama umurumda değil, yapamam, varlığımın büyük bir kısmı bu konuşmaya zincirlenmiş durumda. "Ne kadar tehlikeli ve sorumsuzca ve sen çok sakinsin. Anlamıyorum."

Bankta bana yaklaşıyor ve elimi iki elinin arasına alıyor. "Kömür. Bana bak."

Ama bakmıyorum. Parmaklarımı iç içe geçmiş bir şekilde tutuşuna bakıyorum.

"Bunu neden yaptın?" diye soruyor.

Ve *bu* bakışlarımı yukarı fırlattı. Daha önce hiç *kimse ama hiç kimse* bana bunu sormamıştı. Hepsi beni bunun ne kadar aptalca olduğu konusunda suçlamak ya da sonuçlarının ne olacağını hatırlatmak için atladılar.

"Fark eder mi?"

Fısıldıyorum. Hex başını

sallıyor. "Benim için

önemli."

Bekliyorum. Benden dehşete düşmesi gerektiğini anlaması için ona bir an daha veriyorum. Sonra cebimi karıştırıp telefonumu çıkarıyorum.

Ellerim titreyerek, bir tanesine ulaşana kadar kayıtlı fotoğrafları

karıştırıyorum. Bir tanesine.

Karar vermemde etkili olan mektubun bir görüntüsü.

Sevgili Noel Baba. Babam gitti ve bu sefer geri geleceğini sanmıyorum. Annemin Noel için biraz parası olmasını istiyorum, böylece bize yardım etmesi konusunda endişelenmesine gerek kalmayacak, tamam mı? Okuldaki tüm çocuklar sana hâlâ inandığım için bana gülüyorlar ama bize yardım edeceğini biliyorum çünkü annem her zaman çok iyi olduğumu söyledi. Ona biraz yardım edersen bana bırakacağın tüm oyuncakları takas ederim.

Hex'e gösteriyorum ve okumasını izliyorum. Yüz ifadesi eriyor, ilk okuduğumda hissettiğim hüznün çöküyor. Kahretsin, hala okurken hissettiğim hüznün.

"Veri tabanımızda bunun gibi binlerce mektup var." Sesim porselen narinliğinde. Benden çıktığını fark etmiyorum. "Bu en yürek burkucu olanı bile değil, hem de hiç değil ve yapamadım... Bir şeyler yapmalıydım. Yapmak zorundaydım."

Hex'in odağı gözlerime doğru hafifliyor. "O çocuklara zarar verme dileklerini yerine getirmedi."

Telefonumu cebime geri koymayı yarılamaştım ki, söyledikleri karşısında irkildim. "Tanrım, hayır! Kesinlikle olmaz-"

Elini kaldırdı. "Bir noktaya değindim, söz veriyorum. İyi niyetliydin. Ve hayır, iyi niyet her zaman yeterli değildir. Ama yaptığınızın sorumsuzca bir şey olduğuna inanmıyorum. Belki yanlış yönlendirilmiş olabilirsin. Dürüst olmak gerekirse, bu tür mektupları okuyup da o çocuğun her istediğini yerine *getirmeyecek* çok fazla insan tanımıyorum. Aradaki fark şimdi nasıl ilerlediğinizde, bundan sonra ne yaptığınızda yatıyor. Sonuçlarını düşünmeden bir şeyler yapmaya devam ederseniz ya da herhangi bir değişiklik yapmayı reddedip rehavete teslim olursanız, o zaman sizi sorumsuz olarak nitelendiririm. Ama, Kömür-

Hatanızdan ders alıyorsunuz ve hala *deniyorsunuz*. Bu cesur ve takdire şayan bir davranış ve tam da her Tatil'in liderinde aradığı özellik."

Cesur ve takdire şayan olan, onurlu olanın yanına yığılıyor ve ben burada onun yanında oturmuş, beni nasıl böyle gördüğünü anlayamıyorum. Neredeyse onunla tartışacaktım, bunların hiçbirisi olmamamın nedenlerini sıralayacaktım ve işte bu yüzden bana güvenmemelisin, neden takdir edilemeyecek kadar berbat biriyim, lanet olsun.

Ama yine elimi sıkıyor, başparmağımdaki yüzükle oynuyor ve bana söylediği her şey en başından beri maksatlı. Yanlış bir şey söylememek için söylediği şeydeki olasılıkları ve gerçeği değerlendirmeden konuşmaz.

Beni onurlu, cesur ve takdire şayan biri olarak görüyor ve şu anda kendimi gerçekten o adam olduğuma inandırıyorum.

Gözlerim yanıyor. Sertçe burnumu çekiyorum ve dikkatim etrafımızdaki tüm insanlara dağılıyor. Iris ve Kris yan masadaki bir grupta konuşuyor, görevimizi benden daha iyi yapıyorlar ama nefesimi kontrol altına alana kadar, dağılmadan konuşabileceğimi bilene kadar onlara bakıyorum.

"Eğer bir şaka yapman gerekiyorsa," diye fısıldıyor Hex, "sana bir çeşit tuzak kurmaktan mutluluk duyarım."

Gülüyorum. Bu kahkaha duygularımın sıkışmışlığını parçalıyor ve ona rahatlamış ve öfkeli, çılgın bir minnettarlıkla bakıyorum.

Etrafımızdaki herkesi sikeyim. Şu anda beni ondan uzak tutabilecek her şeyin canı cehenneme.

Çenesini avucumun içine alıp onu öpüyorum. Tüketen bir şey değil, özelde yaptığım gibi değil. Bu bir sohbet; bu bir *teşekkür, olduğumu düşündüğün kişi olmak istememi sağlıyorsun*. Basit, nazik bir dudak ve dil buluşması, vanilyalı krema ve kurabiye baharatlarının ortak tadı. Yetersiz hissettiriyor, ama geri döndüğümde gülümsemesi yetersizlikten başka bir şey değil. Parlak ve güzel.

Alnımı onunkine dayayıp hâlâ birbirine dolanmış olan ellerimize bakıyorum. "Annemiz ben sekiz yaşındayken gitti," diyorum. "Kris yedi yaşındaydı."

Hex'in alnımızı ayırmadan bana bakmak için açığı yapmaya çalıştığını görüyorum. "Ve algılanan mükemmelliğin ya da neşenin hiçbir miktarı onu durdurmadı ya da

" diye devam ediyorum. "Neşe çok güçlü bir sihirli kaynaktır ama ben uzun süre bunun bir kişinin aptalca ve bencilce bir seçim yapması kadar güçlü olmadığından emin oldum."

Hex elimi ağzına götürüyor ve yüzüğünün takılı olduğu başparmağını öpüyor. "Hayır. Neşe her zaman kazanır."

Yüzünü görmek için geri itiyorum.

Bana gülümsüyor, yumuşak ve hüzünlü ve kız kardeşini düşündüğünü biliyorum, bir kişinin aptalca, bencilce bir seçim yapması yüzünden ondan nasıl alındığını.

"Buna inanmaya başlıyorum," diye fısıldıyorum. "Senin sayende." Gülümsemesi biraz çarpıklaşıyor. "Benim yüzümden mi?"

"Ama bir konuda yanıldınız." "Şüpheli."

"Çok komik" dedin. Ben ciddiylim. İnsanların yüzleşmek zorunda kaldıkları korkunç şeylere katlanmalarına yardımcı olan şeylerin vekilleri olduğumuzu söyledin."

Başını sallıyor.

"Bizler sadece görevliler değiliz. Bunu biz de hak ediyoruz. Bu mutluluğu, bu neşeyi, bu *sihri* hissetmeyi hak ediyoruz. Bu dünyanın olduğu kadar bizim de hakkımız."

"Olmasa bile" -gözleri hala yumuşak- "işte bu yüzden Bayramlarımız için bu kadar çok mücadele ediyoruz. Çünkü biz insanlara en kötü zamanlarında yardım eden ışıklarız. Diğer her şey kasvetli görüldüğünde onları ayağa kaldıracak olan biziz."

"Gerçekten daha yüce bir amacımız olduğuna inanıyorsun. Her şeyin yoluna gireceğine."

"Olacağını biliyorum."

"Politik bir piyon olarak buraya zorlandığında bile mi? Babam Cadılar Bayramı'nı tehdit ettiğinde bile mi? Bunların herhangi biri dünyaya neşe getirmeye nasıl yardımcı oluyor?"

Hex'in dudakları kalkarak tüm yüzünü aydınlatıyor. "Neşe getirdi, Coal. Bizi bir araya getirdi."

Vay canına.

Onu tekrar öperim.

Çünkü yapmak zorundayım. Çünkü yapabilirim. Çünkü o haklı.

Ve sonra kendimi ondan uzaklaştırıyorum, bu gerçekten inanılmaz bir güç gösterisi ve insanlarla konuşmak için kardeşime ve Iris'e katılıyorum, çünkü bu da işe yarayacak.

Başka bir şey yapmasına izin vermeyeceğim.

On Altıncı Bölüm

"Peki bugün ne yaptın?"

Cevaplanması en zor sorulardan biri, özellikle de cevap bir darbe hazırlığını içeriyorsa. Ama sadece küçük bir soru.

Babam devasa yemek masamızın başında oturuyor, kıpkırmızı giysiler içinde otoriter bir varlık, ben de sağında ve sorduğu soru vücudumun ısırtıklarının ortasında donup kalmasına neden oluyor.

Mahkememizin tamamı ve birkaç muhabir bu hantal ve büyük maun masanın üzerine yayılmış, Renee'nin en iyi yemekleri titreyen altın avizelerin altına serpiştirilmiş durumda. Kaplar tabakların üzerinde tıkırdıyor, sesler boş konuşmaları mırıldanıyor ama babamın sorusunu sadece masanın bu ucundaki bir düzine kadar insan duyuyor. Yakınımdaki Kris, karşımdaki babasının yanındaki Iris ve Neo'nun diğer tarafındaki Hex de dahil.

Akşam yemeği için üstümüzü değiştirmek için bolca vaktimiz varken saraya geri dönmüştük. Hepimiz Caroler Hanesi'nden bir lordun doğum gününü kutlamak için aşırı resmi bir akşam yemeğine *gelmeyi* kabul etmiştik ve Hex'in sihri işe yaramış ve kimse bizi odamda azarlamak için beklememiş olsa da, nefesimin kesildiğini hissediyorum.

Yoksa babamın bahsettiği Rota Planlayıcıları'nı ziyaret etmek mi? Vay canına, beni azarlayabileceği şeylerin sayısını unutuyorum. Neredeyse eski günlerdeki gibi, gerçekten.

"Son dönemim için ders programımı tamamladım," diyorum ve sonra aslında son dönemim için ders programımı tamamlamam gerektiğini fark ediyorum. Birkaç önemli teslim tarihini kaçırdığımdan neredeyse eminim.

Babam tek kaşını kaldırıyor. Bir an ne yaptığımı öğrendiği için bana patlamasını bekliyorum ama bakışlarını tutuyorum. Tutuyorum çünkü ilişkimizde ilk kez her konuda haklı olduğumu *biliyorum*.

*Daha iyi olmanı istedim. Şimdi,
senin için daha iyi olacağım.*

Kris ve benim şehirde konuştuğumuz diğer tüm insanlar da o ilk çift gibi hissediyordu: Noel üstündür, kralımız o kadar büyüktür ki cicili bicilidir, neden o en iyisidir, o sadece EN İYİDİR, bunu SORGULAMAYA nasıl cüret edersiniz-

Babamın çok başarılı bir şekilde halkımıza sadece Noel'e sarsılmaz bir sadakat değil, aynı zamanda *ona* bir bağlılık da aşıladığını görmek giderek daha da üzücüydü. Her ne kadar şantajdan ya da kirli yöntemlerden bahsetmeye cesaret ettiğim herkes bu durum karşısında şok olmuş gibi görünse de, sanki Noel'in böyle bir şey yapmasındansa tüm Kuzey Kutbu'nu çöle taşımak daha mümkünmüş gibi.

Hex'in her şeyi bir gecede değiştirmemekle ilgili söylediklerine dayanmaya çalışıyorum. Bu uzun bir oyun ama insanların en çok acı çektiği yerlerden başlamalı: Noel'in neşe nöbetini çözmek. Babamın gücünü elinden alarak onun şantaj tehditlerini görmesini engellemek. Diğer her şey daha sonra gelecek. Her seferinde bir adım.

Cesur, takdire şayan, onurlu.

Umutla doluydum, babama gülümsedim.

Başını sallıyor. "Çok iyi, Nicholas. Sorumluluk sahibi."

"Zamanımı en iyi bu şekilde değerlendirebileceğimi düşündüm." Tabağıma dönüyorum, yer değiştirirken Hex'e bakıyorum.

Akşam yemeğinde başka bir korse yelek giydi. Farklı bir yelek. Hâlâ siyah, ama derin, zengin turuncu dikey kaburgaları var ve altındaki siyah gömleğinin yakası patlamış. Masa onu göğsünün ortasından kesiyor ama içeri girdiğini gördüm; tüm bu kutsanmış mekanizmanın vücudunu nasıl aşağı, aşağı, çok sıkı bir şekilde *aşağı* bakan bir oka dönüştürdüğünü tam olarak biliyorum.

Telefonumu kalçama dayadım ve dikkat çekmeden onun mesaj dizisine kaydardım.

HEX

Bana ne yaptığını çok iyi biliyorsun, değil mi?

Hex kucağına bakar.

HEX

Tam olarak ne yapıyorsun? Çok şey yapıyorum.

O korse yelekler. O lanet olası korse yelekler.

HEX

Vay canına, kesinlikle senden güçlü bir tepki almışa benziyorlar. Bu gördüğüm kızgın kömür mü?

Hayır, bu yönümü artık çok iyi biliyorsunuz.
Bugün erken saatlerde seni avlu duvarına
çarpmak ve ağızlarımızın birbirine
yapışması riskini göze alarak seninle
agresif bir şekilde öpmek isteyen yanımda
ya da bunu yap

Bana bakana kadar bekliyorum.

Sonra bir damla sosun çatalımdan yuvarlanıp başparmağıma çarpmasına
izin verdim. Yüzüğünün takılı olduğu başparmağımı kaldırdım ve hepsini
ağızıma attım.

Yavaşça çekip çıkar.

Gözleri şişiyor.

Tanrım, çok sakarım. Ne kadar utanç verici.

Hex iri gözlerini masaya dikmiş, bir eli su bardağının etrafında
kenetlenmiş, dudakları benimkine çok benzeyen bastırılmış bir sırtıyla
düzleşmiş.

Babam Neo'ya bir şey soruyor. Kimse beni izlemiyor, bu yüzden
bakışlarımın Hex'te oyalanmasına izin veriyorum, ta ki sonunda bana sinirli
bir eğlence bakışı atıp yavaşça başını sallayana kadar.

Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum, elmacık kemiklerinin uçlarındaki gül
pembesi kızarıklığın tadını çıkarıyorum ama henüz işim bitmedi.

şimdi buna ne diyeceğinizi biliyorum: ama
kömür, seni seksi canavar, eğer sadece
dudaklarımız birbirine donma riski
taşıysaydı, o zaman kesinlikle bunu dışarıda
yapamazdık
ve buna derim ki: bu bir fantezi, hex, seni
seksi canavar, izin ver sana bir kelime resmi
çizeyim
avlunun boş olduğunu hayal et, çünkü
paylaşmıyorum. seni o çok pahalı
ısıtıcılardan birinin altında titreyip yalvarana
kadar yavaşça soyduğumu hayal et. ve
vücudunun sadece bir kısmını ağızıma alarak
seni tepeden tırnağa ısıttığımı hayal et.

Okurken tepkisini yakalıyorum, gözleri telefonunun ekranında bir ileri bir geri gidip geliyor.

Alt dudağı dişlerinin arasında yuvarlanıyor. Bir bacağını diğerinin üzerine katlayarak koltuğunda kayıyor ve ben bir zafer çığlığını zar zor dizginliyorum.

Başını kaldırıp bana bakmıyor ve ben de bakmamak için mücadele ettiğini, dudağının acımasızca ısırıldığını görüyorum.

HEX

Çok iyi bir hayal gücün var.

sadece uygun ilham perim olduğunda

HEX

Yine de kafam karıştı: Bu senaryoda sosun yerini tam olarak ne alıyor?
sos bir metafor

HEX

Ne
için?

"Onu yaladım, o yüzden benim."

Hex bir kahkaha atar. Masanın üzerinde yankılanan keskin bir çatırtı.

Yüzümde pervasız, kendinden geçmiş bir gülümseme beliriyor. Bu sesi daha önce çıkardığını hiç duymamıştım. Artık hayatımın amacı olan sesler listesine onu tekrar ortaya çıkarmak için ekliyorum.

Masadaki herkes Hex'e bakarken sessizleşti, komik bir şey görmediler ve sonra yavaş yavaş konuşmalarına geri döndüler.

Hex'in yanakları kıpkırmızıdır ve bir yudum su alır, güldüğü belli olan bir şeyi boğuluyormuş gibi taklit eder.

Gülümsememi gizlemek için elimi ağzıma götürmek zorunda kalıyorum. Tanrım, onu böyle görmeye bayılıyorum, sanki böyle bir mutluluğa sahip olabileceğini bilmiyormuş gibi ve bu onu hem şaşırtıyor hem de hoşuna gidiyor.

Her parçam ona sataşmaya devam etmek istese de dikkatim masadan aşağıya, mahkememin üyelerini takip ediyor.

Yine de dikkatim dağıldığı anda daha dik oturuyorum. Hex ve ben gizli **b i r** ilişki mutluluğuna kilitlenmiş olabiliriz, ama diğer herkesin ruh hali... şey, sıkıcı, olan bu.

Mahkememizin bir üyesinin esnediğini görüyorum.

Müzik çalıyor ama Noel şarkılarının asansör versiyonu gibi.

Iris sürekli babasına bakıyor, alnı düşünceli bir endişeyle kırışmış.

Kris yemeğini karıştırıyor ve gözlerini orta boşluğa dikeyor.

Dürüst olmak gerekirse, kimin doğum günü olduğunu söyleyemedim - hiç kimse kutlama yapıyor gibi görünmüyor.

Kuzey Kutbu Şehri'nden ve tüm o samimi neşeden çok keskin, sarsıcı bir fark. Ve burada *her zaman böyledir*; etkinliklerimiz performatif saçmalıklarla gerilir, çünkü Noel'in sunabileceği en iyi şeylerin resmi gösterileri olmaları gerekir.

Ruhsuz bir şey.

Her şey değişecek, değil mi?

Değişecekler.

Ellerimi masaya vurup ayağa kalkıyorum. "Gecenin bir sonraki bölümüne geçelim, olur mu?"

Babam kaşlarını çatarak bana baktı. "Nicholas?"

Noel'in ne kadar harika geçtiğinden övgüyle söz edilmesini çok istiyor. Halkımızın hayranlığının tek ve biricik alıcısı olmak istiyor.

Açıkçası benim için sorun değil. Kamuoyundaki imajımızı hiç önemsemedim. Eğer bizi istediğim yere götürecekse, her türlü övgüyü alabilir.

"Babam hepimiz için bir sürpriz hazırladı," diyorum. "Eğer beni takip ederseniz."

Babam kolumu tuttu. "Ne yapıyorsun?" Yüzünde sakın bir edep, sözlerinde ise sertleşmiş bir çelik vardı.

"Güven bana," diyorum sesimin titrememesini umarak, ama bileğimdeki tutuşu sıkılaşıyor. "Yeni Nicholas, hatırladın mı?"

Bir an için, onun eleştirel bakışları altında kararlılığım kayganlaşıyor ve zayıflıyor. Masadaki herkes izlerken bile. Her zaman olduğu gibi birkaç muhabir pusuda beklerken bile.

Bana güvenmiyor ve güvenmek için de bir nedeni yok ve bu beni en kötü duruma sokuyor ve işleri ne kadar ileri götürebileceğini zaten biliyorum, ama her zaman *daha ötesi* var. Her zaman *daha kötüsü* var. Ve bu olasılıkların her biri, zihnim yeniden çocuk olduğum ve babamdan korkmaya başlamam gerektiğini çünkü annemin yokluğunun onun içinde temel bir şeyi değiştirdiğini fark ettiğim o acizleştirici şekilde boşaldığında üzerimde asılı duruyor.

Ama sonra "Evet, erteleyelim." dedi.

Beni bıraktı ve ayağa kalktı.

Göğsüm daralıyor. Kapıya doğru ilerliyorum ve yavaş yavaş masa da arkamdan geliyor, sandalyeler geri çekiliyor.

Arkamda bir yerde, "Ama doğum günü pastam ne olacak?" diye yarı acıklı bir mırıldanma duyuyorum.

Yüzümü buruşturuyorum ama hepimizi kapıdan çıkarıyorum. Babam peşimden ayrılmıyor, bizi sarayın içinde döndürürken gözleri kafatasımın arkasını yakıyor-

Ve tiyatro odasına gir.

Kris ve ben normalde burayı Noel etkinlikleri arasında çeşitli çok oyunculu oyunlarda takılmak için kullanırız. Ama kapıyı tutup kenara çekildiğimde, salonumuzdaki pek çok kişinin odaya "*Vay canına, burada olduğunu bilmiyordum*" bakışları attığını görüyorum.

Gerçek bir sinema salonu büyüklüğünde değil, ancak tonlarca yatar koltuk, bir ucunda büyük bir ekran ve patlamış mısır makinesi var.

Herkes içeri doluşurken, dikkatlerini çekmek için alkışlıyorum. "Yerlerinize oturun. Özellik kısa süre içinde başlayacaktır. Acil çıkışlarınızı not edin ve-"

Babam önümde durdu. "Ne yapıyoruz, Nicholas?"

Biz. Tamam, o kadar da kötü değil.

Sandalyelere başımı salladım. "Kendimi kanıtlamama izin verin. Oturun. Bu iyi olacak, söz veriyorum."

Beni inceliyor. Düşünüyor. Tek kelime etmeden uzaklaşıyor.

Kris hemen peşimde. "Planın ne?"

"Eğlenceli bir şey." Omuz silkiyorum. "O yemek ruhumu öldürüyordu." "Bunun her zamanki saray yemeklerimizden ne farkı var?"

"Çünkü onlar da bugün bizim hissettiğimiz sevinci hissedebilirler. Ve ben öyle *değilmişiz* gibi davranmaktan *bıktım*."

Iris, yanında Hex olduğu halde yanımıza geliyor ama babamın yakın zamanda hepimizi azarladığını hatırlayarak bize yer veriyorlar. Kalabalığın geri kalanı bir yandan gece elbisesi ve smokin giyerken bir yandan da koltuklarda nasıl oturacaklarını düşünmekle meşgul.

Sinema odasının bir kapısı var, orada projektör ekipmanı, yayın hizmetlerine bağlantı, ekstra patlamış mısır ve benzeri şeyler var. Yalvaran gözlerle Iris, Hex ve Kris'e bakıyorum ve ben içeri girdikten birkaç saniye sonra onlar da benimle birlikte sendeleyerek içeri giriyorlar.

Duvarlar siyah, ses geçirmeyen bir halıdan oluşuyor ve loş ışık her şeyi, yemek odasındaki o iğrenç asansör müziğinden çıktıktan sonra kurtulması zor olan rüya gibi bir bulanıklığa sürüklüyor.

Takım elbise ceketimi çıkardım, kol düğmelerimi açtım ve kollarımı dirseklerime kadar kıvırdım, böylece yayın servisleri arasında gezinmeye başladığımda tamamen iş başındaydım. "Tamam. Meydanda biri Noel filmi maratonu yaptıklarından bahsetti ve bu, dışarıdaki herkese Tatilimizin bize de neşe getirmesi gerektiğini hatırlatacak türden bir normal insan aktivitesine benziyor. Bu yüzden patlamış mısıra ihtiyacımız olacak - en son o makineyi çalıştırmaya çalıştığımda hepsini yakmıştım. Bu görevi başkası üstlenmeli. Ve o doğum günü pastasını buraya getirmemiz gerekiyor, kendimi kötü hissediyorum."

Bir duraklama var.

Omzumun üzerinden bir bakış attığımda üçünün de bana ağzı açık baktığını görüyorum. "Oh, hadi ama, benim sorumluluğu almam hala o kadar şok edici olamaz, değil mi?"

Iris burnunu kıvrır. "Evet. Asla şok edici olmayacak. Ve patlamış mısırı ben yapmayacağım."

"Ben yaparım." Kris bir kavanoz çekirdek kaldırıyor. "Personelden birine de pasta hakkında bilgi verebilirim. Hangi film?"

Bir listede geziniyorum. "*Rudolph*?" Karşıma çıkan ilk film bu ve küçükken izlediğime dair belli belirsiz bir anım var.

"Kesinlikle olmaz," diye tersliyor

Iris. "Ne? *Klasikler* altında listelenmiş."

"Ve *klasik olarak* kadın düşmanı bir karmaşa. Repliklerden biri kelimenin tam anlamıyla '*Bu erkek işi*'. Geçin."

Aşağıya doğru çeviriyorum. "Bunların yarısının adı *Noel Baba*. "*Harika Bir Hayat*" mı?

"Bu üzücü değil mi?" Kris soruyor. "Ölüyor, değil mi?"

"Gerçek Noel neşesi içeren birkaç taneye ihtiyacımız var. *Zor Ölüm* neden bu listede? Bekle, *Silent Night* diye bir şey mi var? Bak, posterde bir aile var."

"Şaka yapıyor olmalısın."

Üçümüz de Hex'e dönüyoruz. Kaşları bir şaşkınlık üçgeni şeklinde açılmıştı.

"*Sessiz Gece* bir korku filmi" diyor, sanki gülmemizi ve tüm bunların bir şaka olduğunu söylememizi bekliyormuş gibi.

Ona baktığımızda gözlerini kısıyor. "Kaç tane Noel filmi izledin?"

"Belki iki ya da üç? Biz çocukken." Başımı sallıyorum. "*Rudolph* kesinlikle. Şu Charlie Brown olan. Ve kariyeri olan bir şey-

Çocuğuna böyle mükemmel bir hediye almaya çalışan odaklanmış bir baba, yılın diğer 364 gününde ebeveyn olmamasını telafi edecektir."

Hex kısaca mahcup görünüyor. Ellerini yüzüne kapatıyor ve avuçlarının içine doğru mağlup bir iç çekiyor.

"Pekâlâ." Beni ekrandan uzaklaştırdı. "Kenara çekil."

Ona belki bir santim yer açıyorum, böylece tam karşımda durmak zorunda kalıyor. Omzuyla beni dürtüyor, sonra kaydırmaya başlıyor.

"İşte." *Bir Noel Prensi* adlı bir afişin üzerinde durur. "Neşeli ve odadaki herkesi memnun edecek bir film. Eğer gerçekten bir maraton istiyorsanız, devam filmleri de var. Yapabiliriz-"

Benim geniş gözlü sırtışıma
görüyor. "Ne?"

"Bu filmi nereden biliyorsun?" Ben soruyorum.

Hex gittikçe artan eğlencemi boyun eğerek inceliyor, sanki söyleyeceği şey için onunla dalga geçmek üzere olduğumu biliyor ama yapacak bir şey yok.

"Şunu anlamalısınız," diye söze başladı, dili ağzının kenarına bastırarak, "Cadılar Bayramı romantik komedilerinin sayısı çok azdır. Sanırım Paskalya da bunu doğrulayabilir."

Iris'in gözleri düşünceli bir şekilde yarılr. "Aman Tanrım. Haklısın. Neden Noel *buna* da el koydu? Berbatsınız."

"Bu son derece gözden kaçan bir travma," diyor Hex. "Cadılar Bayramı son derece romantiktir."

"Katılıyorum," diyorum. "Peki sinemada Holidays'i mi çalışmak istersiniz, yoksa...?"

Hex nefesini içine çekiyor ve bir gülümsemeyi bastırarak yeğinin kenarını çekiştiriyor. Tek söylediği "Tabii, öyle yapalım." olana kadar onu izliyorum.

İlk kıkırdayan Iris oldu. "Hex bir Noel filmi hayranı!"

"Aman Tanrım." Kris'in sırtışı geniş. "Sen bir Noel hayranısın, değil mi? *Demek bu* yüzden kardeşimin peşindesin. Bunun onun kişiliği yüzünden olamayacağını biliyordum."

"Ben bir *hayran* değilim," diye karşı çıkıyor Hex. "Tatilinizin diplomatik sonuçlarını, *cazip* yönlerini ve-" hatırlatmak için elimizden geleni yaptığımız üç genç kardeşim var. Kemiklerini çatlatan bir iç geçiriyor. "Bundan onurumu kurtarmanın bir yolu yok, değil mi?"

Düşük ışıktaki kızarıyor ve bu o kadar tatlı ki başparmağımı pantolonunun kemerine takıyorum.

"Tatilimi seviyorsun," diyorum sanki altı yaşındaymışım ve oyun parkında ona sataşıyormuşum gibi. "Tatilimi *seviyorsun*-"

"Bir Cadılar Bayramı Prensi'nin modern Noel geleneklerinin temel bir ilkesinde sizi geride bırakmış olması sizi daha çok endişelendirmeli," diye deniyor.

Düşünüyorum.

Sonra yüzümü onun yüzüne doğru ittim. "Sen benim *Holidaaaaaay*."

Beni itiyor ama gönülsüzce. "Dayanılmazsın." "Ve sen de çok sevimlisin."

"Ve sanırım patlamış mısır zamanı geldi," diye araya giriyor Iris. "Her şeye rağmen ben yapacağım. Affedersiniz."

Kavanozu Kris'in elinden kapar ve odadan dışarı çıkar.

Gergin bir sessizlik çöküyor.

"Üzgün görünüyor muydu?" Kris soruyor.

Bana söylediği şeyi ona söylemedim, eskiden ailesinin yaşadığı süpürücü romantizmi istediğini ama artık buna inanmadığını. Dilimin ucuna kadar geliyor. *Ona söyleme* dürtüsü, böylece oraya koşup ona duygularını itiraf edebilir ve hepimizin ıstırabına son verebilir.

Ama o benim en iyi arkadaşım ve o da benim kardeşim ve bu her zaman aralarında yürümek zorunda olduğum garip bir çizgi.

Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. "Evet. Belki. Onunla sonra konuşabilirim." Ve *ne* diyeceğim, kardeşim aşka olan inancını yeniden keşfetmene yardım etmeye istekli mi? Noel romantik komedisinden bahsetmişken.

Gerçi ben konuşmayı seven biriyim, değil mi?

Kris ensesini kaşır. "Pekâlâ. Gidip pastayı getireyim o zaman," der ve çıkar.

Projektör ekranında oynat tuşuna bastım. Sinemada ışıklar otomatik olarak kararıyor ve ses sisteminden filmin gürültüsü yükseliyor.

"Ee. *Noel Prensi* mi?" Hex'e doğru ışınlanıyorum.

"Şaşırtıcı bir şekilde, bu *sizin* ya da herhangi bir Noel Prensi hakkında bir film değil. Oldukça aldatıcı bir ismi var."

"Daha önce izlediniz." "Bunu tespit ettik."

"Benim hakkımda bir film olmasını mı umuyordun?"

Gözlerini deviriyor. "Egonuzun bu projektör odasına sığabilmesi olağanüstü.

Buraya gelmeden önce görmüştüm."

"Ama barda öpüştükten sonra?"

Dudakları inceldi. "Muhtemelen."

Kalçalarını ellerimle destekliyorum ve kendimi onun üzerine bastırıyorum. "Benim hakkımda filmler izliyordun. Beni seviyordun. Ve tatilimi."

"Seninle ilgilendiğim için benimle alay etmek, yaptığımız onca şeyden sonra pek de etkili bir alay yöntemi değil."

"Hayır, bu daha önceydi-bekle, aman Tanrım! İtiraf ediyorsun. Bana aşık olmuştun!"

"Sana *aşık* mı oldum? On iki yaşında mıyız? Benden hoşlandın mı?" Başını sallar. "Hayır, hoşlanmazdın, değil mi? Kim olduğumu bilmiyordun."

Ama gülüyorum ve ona doğru yalpalıyorum ve boynunu öperek kendimi yakalıyorum. "Öyleydim ama. Seninle ilgileniyordum. Cadılar Bayramı Prensi'yle değil. Sadece seninle."

Geri çekiliyor. "Öyle miydin?" Ses tonu değişiyor, şakadan şoka geçiyor. "Bu neden şaşırtıcı?"

Duruyor, gözleri benimkileri arıyor, kararsız ya da belki de utangaç. Bu onu çok daha genç gösteriyor, sanki bir anlığına o ara sokağa, karanlığa ve sıcak yaz havasına geri dönmüşüz gibi.

"Kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu," diyorum ona. "Ama tek bildiğim, bilmem gereken, bana karşı yanan sigortaların -sorumluluklarımın, *sorumsuzluğumun*, geleceğimin ve hatalarımın- kesildiğini hissettirdiğindi ve o saniyelerde patlamaya mahkum değildim. Sadece oradaydım. Seninleydim."

Hızla göz kırpmıyor, bana doğru sallanıyor, alnı dudaklarıma değiyor.

"Ben konuşurken sıcak olduğunu mu söylemiştin?" diye fısıldıyor. "Pek sayılmaz. Kendini duyabiliyor musun?"

Tenine doğru sırtıyorum. "Gel hadi. Film kaçırıyoruz."

Sinemada ışıklar o kadar loş ki, eğer babam izliyorsa -ki izlediğini biliyorum- film ekranı siyahken, Hex ve ben bir anlığına karanlığa gömülüyoruz.

Gölgeleri hissediyorum ve elini tutuyorum, dudaklarım kulağını bulsun diye onu çekiyorum. "Başka hangi Noel filmlerini sevdiğini bilmek istiyorum. En sevdiklerinden birkaçını seçip birlikte izlemeye ne dersin?"

Film beyaz bir ışık dalgası göndererek salonu dolduruyor ve ben geri çekiliyorum ama ondan uzaklaşmıyorum. Henüz uzaklaşmadım.

Bana bakıyor, alaycılığı durmuş, nefesini tutmuş. "Peki onları ne zaman izleyeceğiz?"

Zamanımız hızla azalıyor. Her şey yolunda giderse, Noel arifesindeki son tarihin bir önemi kalmayacak; beni destekleyecek bir kolektifin başlangıcına sahip olacağım, babamın tehdit ettiği herhangi bir tepkiye karşı birleşebiliriz ve tüm bu ayarlanmış evlilik ittifakı saçmalığı feshedilebilir.

Ama bu durum üzerindeki zayıf kontrolümü kaybedersem... ne olacak?

"Bir haftadan fazla zamanımız var," diyorum ve umutlu bir gülümseme takınıyorum. "Ve sonra

."

Hex'in gözleri omzumun üzerinden kayıyor. "Baban bize bakıyor."

Etrafımda dolanıyor ve sanki son beş saniyede ellerimden bir şey kayıp gitmiş, bir can simidi benden uzaklaşmış gibi hissediyorum.

Ama tüm bunların ne kadar hassas olduğunu biliyorum. Bu iş yüzümüze patlarsa neler olabileceğini biliyorum.

Sonrası ise henüz düşünmek için çok uzak.

Personel pastayı taşıyor, Iris patlamış mısır yapmayı başarıyor - biraz yanmış ama güzel - ve ne mutlu ki sinemada kalan tek koltuk arkaya yakın, ancak iki kişinin sığabileceği büyüklükte bir aşk koltuğu. Ama Iris, Kris, Hex ve ben koltuğa çöküyor, koltuğu sonuna kadar yatırıyor, birbirimizi patlamış mısıra boğuyor, Renee'nin çikolatalı vişneli kekini mideye indiriyor ve Noel Prensi'yle hiçbir ilgisi olmayan bir film izlemeye koyuluyoruz.

Salonun havasının değişmesi filmin sadece yirmi dakikasını alıyor. İlk başta birkaç kahkaha. Sonra baş döndürücü mırıltılar, genel bir *eğlence havası*. Muhabirler bile sandalyelerinde rahatlıyor ve sonunda filmin, atmosferin tadını çıkarıyor.

Devam filmi ilkinden sonra başlıyor ve insanların bu geçişi ayrılmak için bir işaret olarak almasını bekliyorum.

Ama kalıyorlar.

Kalırlar ve ikincisini izlerler. Sonra üçüncüyü.

Ve film bittiğinde, mahkememin üyeleri gülüyor, gülümsüyor, daha önce hiç görmediğim şekillerde....

Son filmin jeneriği akarken herkes ayrılmaya başlıyor. Kendimi Iris'ten -ve bir şekilde hemen yanımda biten Hex'ten- ayırıyorum, oh nasıl oldu bu; ama neyse ki hiçbir muhabir hepimizin oluşturduğu köpek yığınının kameralarını çeviremeden ayağa kalkıyoruz - babam da odanın öbür ucundaki bir konuşmadan izin alıyor.

Morning Yuletide Sun'dan bir muhabir bana ulaşmadan onun yolunu kesiyor. "Kral Claus! Bu tür olayları daha çok bekleyecek miyiz? Bunun alışılmışın dışında olduğunu söylemeliyim!"

Babamın gözleri bana

çevrildi. Oh, kahretsin.

Ama muhabir geri adım atıyor. "İyi anlamda! Bu canlandırıcı bir değişiklik oldu."

Babam beni incelemeye devam ediyor. "Bu iş in nasıl ilerleyeceğini göreceğiz," diyor muhabire. Bana doğru başını sallıyor. "İyi geceler, Nicholas."

Babam ve muhabir odadan çıkarlar.

Küçümseyici azarlamalar yok. Hex'in yanında oturduğum için bana bağırma yok. Bir daha asla böyle bir numara yapmamam için tehdit yok.

Siktir et koşmayı.

Başlık: *Prens Nicholas babası için tam bir hayal kırıklığı olmayabilir, kıyamet muhtemelen yakın.*

Kris omzuma yumruk attı. "Şu haline bak. İyi seçimler yapıyorsun."

"Evet," diyorum. "Olabilir. Buna ne dersin?"

"T a m a m , ben yatmaya gidiyorum." Iris saçındaki patlamış mısır tanesini silkeliyor. "Hepsini aldım mı?"

Kafasında yarım düzine kadar var. "Evet. İyisin."

Bakışları bana yalan söylediğimi bildiğini söylüyor. Burnuma bir fiske vurdu. "İyi geceler, salak."

Duraklıyor.

"Bugün iyi şeyler yaptık Coal," diye ekliyor nazikçe.

Başımı sallıyorum. Boğazım düğümleniyor, belki de yorgunluktan -bugün çok şey yaşadık ve harekete geçirdiğimiz her şeyi nasıl sindirebileceğimden emin değilim- ama burnuna bir fiske vuruyorum.

O gitti ve Kris, Hex ve ben de personelin bu odadaki felaketi düzeltmesine yardım etmek için kaldık. Patlamış mısır, *her yerde*.

Oda düzene girdiğinde tamamen bitkin düşmüş oluyorum ama yanımdan geçerken Hex'in bileğini yakalıyorum.

"Bu gece süitime gelir misin?" diye

sordum. "Gece yarısını geçti."

"Yani?"

Bakışları erimeye başlar. "Yani, benim süitim sizinkinden çok uzakta. Ve eğer senin odanda herhangi bir süre kalırsam, sadece daha da geç olacak."

Odasına geri dönebilir, ama bundan bahsetmiyorum, çünkü dudakları içimdeki bir şeyi derinlere çeken boğucu bir gülümsemeyle açılıyor.

Personel gitti. Kris son bir sandalyeyi düzeltiyor.

"Kal." Sesim çatlıyor. Yalvarış yankılanıyor, *kal*, sadece bu gece için istediğim bir istek, ama dallanıp budaklandığını hissedebiliyorum, Noel arifesinde yılan gibi dolanıyor ve dizlerinin üzerine çöküp ondan, imkansız bir şekilde, *kalmasını* istiyor.

Gidecek. Gideceğini biliyorum. Her zaman gidecekti.

Ama şimdi birlikte geçireceğimiz zamanın kısılacığını düşünmeye başladığımdan beri, gerçek niyetimin arkasında büyüyen, obur bir canavar yükseliyor ve onun benimle aynı çatı altında olmaması fikrinden nefret ediyorum.

Nefesini veriyor, sıcak nefesi köprücük kemiğime değiyor.

"Sadece bir gece." Hayır. Bütün geceler. Bana vereceğin her bir gece.

★ ★ ★

O kadar geç oldu ki, odama sendeleyerek dönmeye zahmet etmedik. Yan yana yürüyoruz ve kimseye rastlamıyoruz. Kris kapımda yollarımızı ayırıyor ve o umursamasa da ben o kendi süitine doğru dönene kadar bekliyorum.

Sonra odama giriyorum.

Hex arkamdan içeri giriyor, hareketleri neredeyse heykelsi, sanki yeniden sahne alıyor, maskesinin ardına saklanıyor.

Kapı kapanıyor. Kilitliyorum.

Ve onu öpüyorum. Bu karanlık odada ağzını talep ediyorum ve yarım saniyeliğine yumuşuyor; sonra bir eliyle boynumu tutuyor ve sanki beni morartmaya çalışıyormuş gibi beni öpüyor. Ona izin veriyorum, çürüklerini, izlerini ve bende bırakacağı her yarayı istiyorum, çünkü o zaman tüm bunların nasıl sona erebileceğini düşünmeyi bırakacağım, *düşünmeyi* bırakacağım.

Düşünmeyi bırak.

Çaresiz, gırtlaktan bir ses çıkarıyor, yalvarıyor ve kendinden geçiyor, belki içinde biraz da o obur canavar var. Dizlerim yatağa çarpıp düşene kadar beni geriye, geriye itiyor ve ben daha tek kelime edemedi ben yorganın üzerine yatırıp vücuduma tırmanıyor, üstüme biniyor, kalçalarımın üzerine oturuyor.

Tamam, düşün, en azından *biraz*.

"Bugün uzun bir gün oldu," diye fısıldıyorum.

Kapalı kapının etrafındaki dikişten bir ışık sütunu geliyor, köşedeki Noel ağacından yumuşak bir parıltı yayılıyor, böylece çoğunlukla siyah, biraz da kırmızı-yeşil-altın rengindeyiz. Eğilirken gözbebeklerinin nasıl büyüdüğünü, korse yeleğinin içinde kavisli vücudunun silüetini, lazer odaklılığını, içimdeki her şeyi uysal ve itaatkâr hale getiren kontrolünü görmeme yetiyor.

Dudakları boynumu emiyor. Dişleriyle ısırıyor.

Tamamen evrene fırlatılıyorum, sadece onun ağırlığı sayesinde bu boyutta kalıyorum, beni aşağıda tutuyor. Ağzı, o *lanet* olası *ağzıyla* yapabildiği *şeyler-*

İşkencesine ara verip diliyle o noktayı işaret ediyor ve ben de kolumu gövdesine dolayarak yan dönmemizi sağlıyorum. Bacaklarından biri kalçamda yükseliyor ve elimi uyluğundan baldırına, ayak bileğine doğru gezdiriyorum. Ve orada tutuyorum. Orada *duruyorum*. Alnını yanağına koyuyorum. Elini bileğine koy. Taş gibiyim ve kıpırdamayacağım çünkü kıpırdarsam, çok güçlü *nefes alırsam*, o zaman- o zaman-

"Kömür," diye inlediğini hayal ettiğim ilahilerden biri gibi adımı söylüyor. "Öp beni."

Ensemde omurgama doğru bir ürperti yayılıyor ve ciğerlerimde, midemde daha küçük ama daha az yıkıcı olmayan bir dizi sarsıntıya yol açıyor. "Benden sadece seni öpmemi istemiyorsun."

"Hayır," diyor Mephistophelian sadeliğiyle. "Ben değilim."

Geri çekiliyorum. "İkimiz de yorgunuz. Duygusalız. Ya da en azından ben öyleyim."

Ve ben bundan faydalanmak istemiyorum."

"Aksine, ben senden faydalaniyorum." "Bu imkansız bir şey."

"Öyleyse öp beni."

"*Bana bunu yapmamı söylemeyi kes.*"

"Neden?"

Elim bileğinde bir mengene gibi.

Hex yeleğinin üst kısmını gerçekliğin dokusunu parçalayabilecek bir yumruk haline getiriyor, bunu yaptığını görmüştüm, o parmak uçlarından sihir dansı yapıyordu. Ancak şimdi özellikle *benim* gerçekliğimi çözüyor, çünkü ilk mandalı çekip ayırıyor.

"Hex," diye homurdanıyorum ve elimi onun elinin üzerine koyuyorum. "Bu yeleği beceremezsin."

O kadar lezzetli, günahkâr bir meydan okuma havasıyla arkasına yaslanıyor ki, artık sadece kenarda değilim, uçuruma dalıyorum. "Bu ne

Bana ne yapmak istiyorsun?" "Yapma.

Yapma. Sana yalvarıyorum-" "Ve sana yalvarıyorum."

"Olamazsın. Bir saniye bekle." Saçmalıyorum. Bugünkü tüm duygu iniş çıkışlarının zihinsel çöküşü, bana nasıl sorduğuyla, bunu nasıl *istediğiyle* birleşti.

Gözlerim kapalı. Ne zaman kapattım bilmiyorum.

Başparmağının yastığı göz kapaklarımı okşuyor. "Kömür," diyor tekrar, baştan çıkarıcı olmaktan çok şefkatli. "Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz. Zorlamamalıydım-"

Yüzümden kayan elini yakalıyorum. "Tepkim bundan kaynaklanmıyor." Ve ona bakıyorum, içim acıyarak, bugünden sonra ona gösterebileceğim hala nasıl ham parçalarım var? Ama işte buradayım, kaderci bir şekilde parmaklarını açıyorum, titreyen dudaklarımla avucunun çizgilerini öpüyorum.

Bir parçam bende nasıl değerli bir şeyler görebildiğini asla anlayamayacak. Bana geri dönmekle kalmayıp beni isteyecek kadar nasıl şanslı olduğumu asla anlayamayacak. Tüm bunların anlamadığım bir şaka olmasından korkuyorum çünkü seni hak etmek için ne yaptım ki?

"Gerginsin," diye dolduruyor sessizliğimi, titrek, yapmacık bir tahminle ve kendi sinirlerini de duyuyorum içinde, toparlanıyor.

Gülüşüm kırık ve çılgınca. Kahretsin, beni okuyabiliyor - biriyle birlikte olmadan önce hiç *gergin olduğumu* sanmıyorum, ama evet, bu böyle, değil mi? Kökeninde. Sinir.

"Biliyor musunuz? Evet." Yine gülüyorum, o acınası tiz sesimle. "Bu- evet. Siktir. Öyleyim."

Hex başparmağını çeneme bastırıyor. "Sadece gergin misin? Gitmemi istemiyor musun?"

"Evet. Yani, hayır, gitme. Bir daha asla yatağımdan ayrılma, aslında- eğer istemiyorsan. Sen istemedikçe."

Başparmağını dudaklarımı örtmek için kaldırdı. "Sinirle çalışabilirim."

"Evet," diye mırıldanıyorum başparmağına karşı. "Gergin olmak iyidir, gerçekten. Biz

gergin olmalısın. Bu gibi durumlarda aşırı ukalalık genellikle -bir işaret değildir-" Elimi yeleğine koyuyor. Parmaklarımı kullanarak bir toka daha çıkarıyor, bir tane daha. "Bir işaret-bir işaret değil-" Yelek parçalanıyor ve o yatağımda, patlamış mısır, narenciye ve fantezi gibi kokuyor. Elimi karnının ortasında gezdiriyorum ve

Düğmeli ceketinin altındaki kalbinin düzensiz ritmi, avucuma sığacak kadar şişen karnı. "Kahretsin, ben neden bahsediyorum?"

"Sinirler." Sesi soluk soluğa birbirine karışmış.

"Evet. Evet. Sinirler." Parmaklarımın kendi küçük anarşik zihinleri var ve gömleğinin eteklerini yukarı çekiyorlar ve elimi çıplak karnına yaydığım da gökyüzüne, yıldızlara, karanlığa ve kadife sıcaklığına doğru kayıyorum.

Başka bir gerçeklikte, kendimin başka bir versiyonunda daha iyi bir seçim yapabileceğimi düşünüyorum. Eğer daha iyi bir seçim varsa.

Ama gölgeler içinde onun gözlerine baktığım an, başka seçeneğim kalmıyor.

"Bana durmamı söyle," diye talep ediyorum. "Herhangi bir noktada."

Gülümsüyor. Teni ışıpta yaldızlanıyor ve siyah saçlarının yarısı bana doğru eğildiği omzuna dökülüyor ve unutulmaz, şeytani bir güzelliği var.

"Biliyorum," diye fısıldıyor. Yakamı çeğiştiriyor. "Şu anda durmanı istemiyorum."

İnliyorum, dağılıyorum ve elim gömleğinin altından kayıyor, onu kucaklayıp yastıkların üzerine uzanmamız için manevra yapıyorum. Sırtının alt kısmındaki elimin çekilmesiyle kalçaları bana doğru kıvrılıyor ve parmaklarımı gevşetmeye çalışıyorum ama tüm sertliğim çaresizce inançsızlığa bağlı, nasıl bu kadar şanslı olabildim, bu adam nasıl vücudunu benim için açıyor.

"Benimle konuşmaya devam et," diye fısıldıyor.

Ağzım kurudu. "Gömleğini çıkaracağım." Başını salladı. Yastığa karşı çılgınca bir sallanma.

Parmaklarım düğmeleri karıştırıyor ama aşağıya doğru ilerliyorum, kalçalarım onunkilerin iki yanında olacak şekilde üzerine eğiliyorum. Son düğme de çözülünce doğruluyor, yeleğini ve gömleğini kollarından aşağıya indirmeme izin veriyor. Ve tanrım, bu yeterli olurdu. Onu böyle yarı çıplak görmek, pürüzsüz, soluk teninin dalgalanması ve yükselmesi, yeterli olabilir, çok fazla olabilir. Beni öpüyor. Vücuduma doğru kayıyor ve parmakları aynı beceriksizlikle gömleğimin düğmelerinde çalışıyor. Onun da titrediğini bilmek küçük bir teselli. Birlikte parçalanıyoruz - bu kelime bizi bağlıyor, benim

Titreşen parçaları tek bir kırık bütün haline getirin.

Gömleğimi çıkarıp kollarımı ona doluyorum, onu kendime çekiyorum, ten tene sıcaktan ürperiyorum. Parmaklarım omurgasının sıradağlarına tırmanıp iniyor, uzun saçları yanağımı gıdıklıyor ve ben omurgasının hatlarını yalarken

Omzu, tümüyle yağsız, ip gibi kaslar, başını arkaya eğdiğinde köprücük kemiği çıkıntı yapıyor ve memnun bir inlemeyle kendini keşfime bırakıyor. Ona dokunduğum her an ne yaptığımı bilmiyormuşum gibi sarsılmama neden oldu, ama ondan önce başka hiç kimse önemli değildi, başka hiç kimse beni ona hazırlayamazdı. Güç var, arzunun doğasında böyle bir güç var ve şu anda onunla yepyeni bir başlangıç hikayesinin yaratımını oynuyorum. Tanrılar ya da önemli anıtlar ya da sevinç noktaları yaratmak çok kolay ve ben onun için bunu yaptım, onun en hararetli vekilharcıyım. Ama o da bana sanki benden bir tanrı yaratmış gibi bakıyor ve bu da etrafımızda oluşan çatışmayı hissetmemi sağlıyor, öyle değil mi? İki anıt düşerse ne olur?

Birlikte. Çarpışmadan sonra geride kalanlar.

"Seni tatmak istiyorum," diye fısıldıyorum boynunun kıvrımına. "Nereye?"

Bana o haritayı tekrar çiz. Beni sınırların ötesine götür. Ve sonra, ve sonra, ve sonra-

"Her yerde."

Başını sallıyor, kaşları derin bir çatık, gözleri kapalı, dudakları titreyen nefesinin geçmesine izin vermek için bir yarık açılmış.

Onu tekrar yatağa bastırıyorum ve dudaklarımı köprücük kemiğinden aşağı, göğsünün düzlemine doğru gezdiriyorum. Bir meme ucunun etrafını yalarken alçak prizmatik ışık onu kırmızı ve altın rengine boyuyor ve keskin bir nefesle yorganı yumrukluyor. Hareket ediyorum, hareketi tekrarlıyorum ve o daha fazla bastırıyor ve ben insan derisinde bir depresyon oluyorum.

Parmaklarım kot pantolonunun bağına gidiyor. Açık ağzımı karnına dayayıp titreyen nefesinin yükselip alçalmasını içime çekiyorum. Şekerli narenciye, baharat, ter kokusu... Düğmeyi çekip kurtarıyorum.

"Pantolonunu çıkaracağım," diyorum, bana bakmaya başlamış bile, siyah saçları yastığın üzerine yayılmış.

Daha fazlasını söylemeliyim. Bana yaptıklarından bahsedip duruyorum ama tek yapabildiğim bu keskin, öğretici uyarılar oluyor ve bu da üzerimizde samimi bir odaklanma havası yaratıyor.

Yerinden kalkıyor ve yatağında çırılçıplak kalana kadar botlarını, çoraplarını, pantolonunu, boxer'ını çıkarmama yardım ediyor.

Yatağında çıplak yatıyor.

Kendime çözülmek için bir an bile vermeyerek tekrar üzerine daldım. Her şeye yeniden başlıyorum. Başlamak zorundayım. Köprücük kemiği, dudaklar orada, el göğüs kaslarında, çizgiler çiziyorum; titriyor, daha aşağıya iniyorum. Meme ucu, biri, sonra diğeri, o

bir iniltiyle yataktan kalkıyor. Daha aşağıda, karnında tuz tadı ve şekerli portakal kokusu var. Göbeğinde duruyorum ve o kıpırdanana kadar yalayıp öpüyorum ve "Gıdıklanıyorum" gibi bir şey tıslıyor ve tenine karşı gülümsüyorum.

Daha aşağıda, saçlar aşağıya doğru bir iz bırakıyor, aşağıya, adaklar gibi öpücükler bırakıyor.

Bir elimi kalçasında gezdiriyorum, bacağını bükülecek şekilde kaldırıyorum ve dizinin iç kısmına bir öpücük konduruyorum. Titriyor ve ben de onun ince tepkilerini, kontrollü kaymalarını hissetmek için kendime bir süre veriyorum çünkü hâlâ kendini gergin tutuyor.

Bir öpücük daha, kalçasının iç kısmına, bedenimi saran şiddetli gerilime karşı teni giderek yumuşuyor, onun bedeni de öyle, beton ve cam.

"Ben gidiyorum-" Kelime bulamıyorum. Hiç kelime yok. Sürekli saçmalıyorum ve şu anda ona vermem gereken tek şey en ham haliyle minimalizm. Sadece ben.

Ama titreyerek "Evet," diyor ve sonra "Lütfen," diyor ve bu şimdiye kadar duyduğum tüm sızlanmalardan ve ağlamalardan daha iyi olabilir. *Lütfen*, el yordamıyla söylenen bir kelime.

Onu ağzıma alıyorum. Yavaşça, tadını çıkarmak için ve sonunda, sonunda, göğsünün en derin yerinden yükselen ve depresyon gibi bir feryatla sona eren, elleri kendi saçlarını kavrayan bir inilti ile kırılıyor.

Tepkisi o kadar panik ve hüzünlü ki geri çekiliyorum. "Bunu senin için yapan oldu mu hiç?" Boğazım düğümlenerek soruyorum ve daha işe bile başlamamıştım.

Dudakları öpüşmüşüz gibi şişmiş ve başını yastıklara yasladığı için çenesinin alt tarafını görebiliyorum, bağlar birbirine dolanmış.

Başını sallıyor, nefes almakta zorlanıyor, kolları vücudunun iki yanına keskin açılarla düşüyor. "Verildi. Almadım. Zaten berbat bir durumdu."

Bu beni ön kollarımın üzerine çekti. Yine de bir elimi onun etrafında tutuyorum, yavaşça okşuyorum ve o inliyor ama sonunda bana bakıyor.

"Başka biriyle birlikte olduğunu söylemiştin," diye açıklıyorum. "Onlarla yattın. Onlar senin için yapmadılar mı? Ya da en azından başka bir şekilde işini bitirmediler mi?"

"Şimdi gerçekten bu konuşmanın zamanı mı Coal?" Kalçasını elime doğru itiyor ama ben onu tutmak için diğer avucumu kalçasına bastırıyorum.

"Kesinlikle," diyorum, sanki ona yemin ediyormuşum gibi, ve gerçekten de öyle, bir yemin, sadakat ve gönülden bağlılık. "Seni tanımak istiyorum. Her parçanı." Duraklıyorum, bağnazlığımı dizginliyorum. "En azından bana göstereceğin kısımlarını."

Başını tekrar arkaya bastırıyor, yatağımın tentesine bakıyor. Ama onu okşamaya devam ediyorum, böylece nefesi kesiliyor, tam olarak devriliyor.

Yüzünde hangi anı belirmeye çalışıyorsa.

"Raven öldükten hemen sonraydı," diyor arka arkaya.

Kıpırdamıyorum. Onu bıraktım, ellerimin üzerine çıktım ve üzerine eğildim. "Ne?"

Gözleri kapanıyor ve yutkunuyor. "Arkadaşlarından biriydi, onunla daha önce çıkmışlardı... Cenaze bitti ve odamda yalnız kaldık. Aptalcaydı, Coal. Büyük, aptalca bir hataydı. Yani evet. Konuşmak istediğin şey bu muydu?"

Sesi gıcırıyor, göğsünü şu anda uyarılmayla ilgisi olmayan kırmızı bir renk boyuyor. O kızgın. Ama çenesini parmaklarımın arasına alıp bana bakana kadar çektiğimde, gözlerindeki karanlık o kadar tanıdık geliyor ki, ona Yeni Koah olayını anlattıktan sonra gösterdiğim o dehşet verici değersizlik. Utanç ve gölgelerden kazılmış bir şey.

Bu beni şaşkına çeviriyor. Kendini küçük düşüren o boğulma havuzuna batmasına neden olacak bir şeye sahip olduğundan değil; ama yakın zamanda kendi boğulma havuzumda benim için bir yudum hava oldu ve ben de onun için bunu yapabiliyorum. Paylaşılan yaşam çizgileri bakış açısını değiştirir. Tek taraflı değil, *ben-* hassas *bir* genişleme, *biz*.

"Cenazeden sonra kız kardeşinin erkek arkadaşına sakso mu çektin?" diye sordum.

Hex'in kahkahası kısıldı. "Benim beceriksiz nezaketim olmadan kulağa daha da kötü geliyor."

Başparmağımı dudaklarına bastırma sırası bende. "Hex. Yas tutuyordun. Sanırım o da öyleydi. Birinden teselli istemen gerçekten şaşırtıcı değildi. Asıl berbat olan onun sana teselli vermemiş olması."

Hex'in yuvarlanan suçluluk duygusu ve aşağılanmışlığı sertleşiyor. "Karşılık *vermediği* için üzgünsün. Etrafta dolaşma şeklimize değil."

"Mesele karşılık vermek değil. Seninle ilgilenmediği için üzgünüm," diyorum ve evet, ses tonum biraz kızgınlaşıyor çünkü her şeyi çok net görebiliyorum. Hex, kendini birine açacak kadar kederin eşiğine itilmiş, bir kereliğine kullanılmış, sonra da odasında tek başına bırakılmıştı.

Parmaklarımı saçlarına daldırıyorum, ona bir şekilde sahip çıkma ihtiyacını durduramıyorum, dokunuşun şu anda burada *benimle* olduğunu ve yaptığımız şeyin *iyi* olacağını hatırlatmasına izin veriyorum.

Tüm sinirlerim yok oluyor, yeniden bir amacım var, amacım ve bu amaçta bir *armağanım* var.

"O adam pisliğin tekiydi, tatlım. Sana nasıl davranılması gerektiğini göstermeme izin ver." Bu sırada yumuşadığı yere doğru başımı sallıyorum.

konuřma. "Eęer řimdi yapabileceęini dűřűnűyorsan."

Hemen bařını sallıyor. Sűzlű olarak bir řey sűylemekten aciz gűrűnűyor ama gűzlerindeki saf, çırpınan ihtiyaç öncekinden farklı. Soyulmuř ve yontulmuř ve bugűn ikimizi de bu noktaya getirdi, tűm duvarlarımızdan, tűm acınası koruma kalıntılarımızdan sıyrıldık, tamamen mevcut olmaktan ve tűm bunları hissetmekten bařka seçeneęimiz kalmayana kadar.

Onu pűyorum, kaslarının gevsedięini hissedene kadar dokunan tek paramızın bu olmasına izin veriyorum, o akıřkan, kıvranan hareketler bana kafasına deęil vűcuduna geri dndűęűnű sűylűyor. Sonra daha az saygıyla, daha çok açlıkla ařaęı kayıyorum; onun tadına baktım ve bunun için ıldırıyorum ve řimdi, řimdi biliyorum - bu onun ilki. Onu bařkaları için mahvetmek istiyorum, adil olan bu.

Dilim, dudaklarım, dişlerim, vűcudumun bu kısımlarına odaklanıyorum űnkű geri kalan her řey derimin altında şişen sinir uçlarına teslim olmuş durumda. İnlmeleri bir sel halinde yeniden başlıyor ve tavana doğru mırıldanana kadar sıkışmış dudaklarının arasından geçmeye zorluyor. En basit hareketler bile onu çılgına çeviriyor, öyle ki daha fazlasını yaparken kendimi zalim gibi hissediyorum ama zalim olmak istiyorum.

Ona bakıyorum, vűcudunun kıvrımları ve dűzlemleri űzerinden onu gűrűyorum ve gűrűntű kafamın içinde yanıyor, sabit bir nokta haline geliyor: yumuřak yataęın űzerine bir kontrast olarak yerleřtirilmiř tűm uzun çizgiler ve keskin kenarlar, daęınık salar ve daęınıklıęın da içsel olduęunu sűyleyen gűzler. Saçını çektięimde nasıl tepki verdięini hatırlıyorum, bu yűzden aęzımı ondan kaydırıyorum - bozuk protestosuna, tatlı bir řekilde rahatsız edici bir *nuh-huh'a - ama* diřlerimi uyluęunun içindeki yumuřak, hassas deriye deneysel olarak bastırırken onu elimde pompalıyorum.

şaşırmış gibi bir ses çıkartıyor, camı kesebilecek bir nefes alıyor.

Onu tekrar ısııyorum, bir pűcűkle, dilimle o noktayı yatıřtırıyorum. řimdi *titriyor*, ellerinin topukları alnına batıyor. Ben de daha yukarıya, kalçasının tepesine yapıyorum; sonra boylu boyunca, yumuřak pűcűkler, keskinlik ve kadifeyle serpiřtirilmiř nazik ısırıklar.

"Coal-I'm gonna-mmph-" Gevezeliklere ve mırıldanmalara ara veriyor ve sanırım kűfűr etmekten kendini alıkoyuyor - *bu* biraz histerik olmaz mıydı, yine de - ve onu aęgűzlű bir aceleyle geri yutuyorum.

Parlak, ışıltılı bir çığlık, sırtının yataktan tamamen çıkmasına, omuzlarının yastığa gműlmesine, kalçalarının bana çarpmasına eşlik ediyor. Daha önce pek çok farklı tűrde alkolle sarhoş olmuştum, ama hiç onun yıprattığı yaylım ateşinden aldığım gibi bir sarhoşluk yaşamamıştum.

Benim yüzümden. O kadar takıntılıyım, o kadar büyülenmişim ki, o aşırı duyarlı bir şaşkınlıkla irkilene ve omuzlarımı, saçlarımı tutana kadar ona sokuluyor ve yalıyorum.

"Kömür-" Ağzını yutmak için kabarak sözünü kesiyorum ve yine o ııııı atıyor ama dillerimizin arasında sıkışıp kalıyor. Tırnaklarını sırtıma geçirip beni daha da yaklaştırıyor ve ben de itaat ediyorum, tüm ağırlığımla ona yükleniyorum, ellerim her yerde, saçlarında, yan tarafının eğiminde, kalçasının beni sardığı ve içine çektiği yerde.

"İstiyorum-" diye mırıldanıyor ve ben çoktan kabul ediyorum, ne isterse, ne olursa. "Seni içimde istiyorum."

Gözlerim yuvalarından fırlıyor ve dirseklerime dayanarak arkama yaslanıyorum.

Sözleri havada asılı kalıyor ve bana bakıyor, tamamen sıvı gölgeler.

"Yapmak zorunda değiliz," diyorum ve sesim boğuk çıkıyor. "Bu bir a-bu olmak zorunda değil-"

Elini saçlarımdan çekip yanağımdan aşağı indiriyor. "Biliyorum. Ben de istiyorum." Duraklıyor, dudağını ısıyor, göğsü tavşan nefesleriyle inip kalkarken kaşları yalvarmaya benzer bir şekilde bükülüyor. "Sanırım... yaptın?"

Daha önce." "Evet. Her iki şekilde de. Yani eğer alıcı tarafta olmak istemiyorsan

."

Gülümsüyor. *Gülümsüyor* ve kalbim artık göğsümde değil, uçuyor ve başımın etrafında dönüyor.

"Bu şekilde olmasını istiyorum," diye mırıldanıyor. "Seni istiyorum."

Onu öpüyorum, üzerimde hâlâ kot pantolonum var ama vücudunun benimkine bastıran açılarını hissedebiliyorum. Tekrar çarpıyor beni, çarpıntılı bir gong- yatağımda çıplak.

Ve sonra bir gong daha, ağzımda kendi tadını alabiliyor mu? Onu daha derinden öpüyorum, bunu yapmasını istiyorum, bu farkındalığı, bu hatırlatmayı.

Dudaklarımı onunkilere dayıyorum ve gerginliğim küstah bir fırtına halinde üzerime geri geliyor. "Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Seni iyi hissettirmek istediğim konusunda. Bunu istemeni istemekle ilgili. Bu kadar. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Hepsi bu-"

"Kömür." Tırnaklarını sırtımın küçük kısmına batırıyor, beni susturmaya yetecek kadar hafif. "İstediğim şey bu. I-" Aniden durur ve başını yastığa geri iter. "İstediğin bu değil mi?"

Sızlanıyorum ve alnımı omzuna koyuyorum. "Senin rahatını fazla düşünüyor olabilirim."

Mırıldanıyor. "Çok tatlı."

"Biraz ruh hali katili."

"Sana felaket ilk seferimi anlatmamdan daha mı fazla? Hayır." Bunu tartışılmaz yumuşak bir güvenle söylüyor.

Gözleri parlıyor, hala akşamın etkisiyle puslu ve bakışını, kararını başımla onaylıyorum.

Titreyerek yataktan kalkıyorum ve yan taraftaki şifonyere dalıp üst çekmeceyi açıyorum. Bir anlık aramayla bir avuç dolusu şey ortaya çıkıyor ve erotik kurbanlar getiren gerçekten acınası bir tapınmacı gibi bunları ona sunuyorum. Bir prezervatif, kayganlaştırıcı.

Hex bana doğru uzanıyor, gözlerinde ciddi bir acı var. "Buraya gel." Yanına yaklaşıyorum, eşyaları yatağın üzerine koyuyorum ve eğiliyorum.

Bir eliyle boynumu tutuyor, diğer eliyle pantolonumun kemerini kavırıyor ve dikkatle çekiştiriyor. Alnı benimkine sabitleniyor ve işe koyuluyor, düğmeleri açıyor, fermuarı açıyor, a y a k k a b ı l a r ı m ı tekmeliyorum ve kalan kıyafetlerimi silkiyorum ve burası sıcak, burası çok sıcak, ama tüylerim diken diken oluyor, beklenti gerçeğe çarpıyor.

Yatağın yanında çömelmiş duruyorum, ona doğru eğilmişim, Hex oturuyor, elleri göğsümde, karnımda, kalçalarımın kendi yollarını açıyor, sonra-

Bana dokunuyor, tüy gibi yumuşak parmaklarıyla. İnliyorum, yavaşça patlayan bir bomba gibi. "Uzan," diyor bana.

Üzerine tırmanıyorum ve itaat ediyorum, ama şimdi ona dokunmadan edemiyorum ve bu yüzden o dönerken, prezervatifi ve kayganlaştırıcıyı alırken ve sonra kendini kalçalarımın üzerine yerleştirirken elimi kolunda tutuyorum.

Tırnaklarım kalçalarına batıyor, kahretsin, bu tamamen acı, zevkin sınırında bir acı.

Kendinden eminliği azalıyor, göğsü loş ışıktaki parlıyor, terden parlıyor. "Temel bilgileri biliyorum. Ama nasıl-"

"Bana bırak."

Kayganlaştırıcıyı alıyorum ve zihnimi kilometrelerce uzakta olmaya zorluyorum. Çok uzaklara. Otururken ona yaptığım işi düşünmemek için, onu kucağıma oturtuyorum ve elimi onun etrafında dolaştırıyorum. Omuzlarımdan destek alıyor, bir kolu boynuma dolanıyor ve ağzım karnında açık kalıyor ve tenine özensiz öpücükler konduruyorum. Nefes alış veriş kesiliyor, kesiliyor, çatlıyor ve aramızda tekrar sertleşene kadar tekrar tekrar kesiliyor; ikimiz de titriyor ve titriyoruz ve tenim acıyor.

Prezervatifi bana uzatıyor. Bu görevin basit işlevi de beynimin sıfırlanması için bir an daha veriyor, bu iyi, umutsuzca gerekli, çünkü işim bittiğinde elini üzerime koyuyor ama artık kaygan ve yastıklara doğru eğiliyorum.

Tanrım, sakın bunu mahvetme, *sakın* bu *kadar erken* gelme.

Dizlerinin üzerine çökmüş, beni hizalıyor. Üzerimdeki elinin titrediğini hissedebiliyorum.

Kıpırdamadan duruyorum. O kadar hareketsiz duruyorum ki, beton ve cam yine, katı ve kırılabilir aynı anda, beni paramparça edecek.

Gözlerini gözlerime dikeyiyor, bir eli denge için göğsümün ortasında. Boğazımın neredeyse sıkışmış olması iyi, çünkü ona yalvarmak istiyorum, üzerimde ne kadar güzel ve mükemmel görüldüğüne dair saçma sapan şeyler söylemek istiyorum.

Tek söylediğim "Sakin ol,". Ama gözlerimi kapatmak zorundayım, çenem kenetlenmiş, parmaklarım bacaklarına demir pençe gibi saplanmış çünkü kendi tavsiyeme uyabilirsem ne olayım.

Aşağı iniyor, tekrar yukarı çıkıyor, aşağı iniyor, kademeli olarak çalışıyor, ama bu kademelilik sadece onun sıkılığının ve sıcaklığının yıkıcılığının beni bataklık gibi içine çekmesine neden oluyor ve şimdi kendime yalvarıyorum, *Gözlerini aç, gözlerini aç-*

Ben biliyorum. Dolgun dudakları çatık kaşlarla ayrılmış, saçları korkunç bir konsantrasyon içindeki yüzünü sarmış. Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor ve sanki bu teması, bu bağlantıyı bekliyormuş gibi tamamen aşağı iniyor.

Zevk kıvılcımları vücuduma acı verecek kadar yayılıyor, her şey yayılım ateşinden etkileniyor, damarlarım, kaslarım ve kalçalarım istemsizce kalkıyor, sanki bu saldırıyı hem kovalayabilir hem de ondan kaçabilirmişim gibi.

Ani nefesi yıkıcı ve "Sı, otra vez," demeden önce bunu hissetmek için zar zor zamanım oluyor, kaba bir takla atıyor ve bu anlamı anlamak için herhangi bir çeviri büyüsü kullanmama gerek yok, çünkü sadece dil değiştirmesinin hissi bile beni *uçuruyor*.

Tekrar yapıyorum, kalçalarım yukarı kalkıyor ve çok yaklaşan o kenara tıslıyorum. Titreyen çığlığı bana onun da orada olduğunu söylüyor, ses o kadar narin ve uhrevi ki fey gibi. Başı geriye düşüyor ve uzakta tuttuğu tüm gerginlik on katına çıkıyor, ta ki üzerimde gergin kaslardan başka bir şey kalmayana kadar, sinirli çizgiler ve terle boyanmış karın kasları; dudaklarım oradaydı ve orada-

Bir sonraki hamlemde benimle buluşmak için hareket ediyor, kalçaları yuvarlanıyor ve ben yarı his, yarı hareketle hayata tutunuyorum. Elim birleştiğimiz yerin üstündeki boşluğu buluyor ve parmaklarımı tekrar etrafına sarıyorum, pompalıyorum ve *beceriyorum*

şimdi bir tufan, tüm vücudu geriliyor ve titriyor ama fırtına arttıkça beni de kendisiyle birlikte sürüklüyor.

"Kömüre ihtiyacım var-" diye geveliyor, titriyor ve sözlerinin tınısını midemin tabanında hissediyorum.

Diğer kolumla onu kendime çektiğim sözsüz bir dansla ayağa kalkıyorum ve bacağını kavrayıp bizi yatağa çeviriyorum. Benim üstte olduğum açığı onu daha derinden vuruyor, o kadar derinden ki ikimiz de inliyoruz.

"Tuttum seni," diye söz veriyorum. Serbest elimi kendi eliyle kilitliyor, başının üzerine atıyor, iç içe geçmiş parmaklarımızın arasındaki boşlukta yerçekimi hissediliyor. Şimdi itiyorum, tamamen onun ihtiyacına ve zevkine göre yontuldum, böylece sadece onun oluyorum ve tekrar tekrar söylüyorum, "Seni tuttum tatlım, seni tuttum-"

"Sen de" diyor ağzımın içine, "Şimdi, Kömür, *şimdi*" diye mızızlanıp yalvarıyor.

Haykırmadan bir an önce vücudu etrafımda kasılıyor ve sonra ikimiz de düşüyoruz, birbirimize bulanıklaşıyoruz, diller ve topuklar sırtımı ve nemli saten dudaklarımı kazıyor.

Neşenin bir temel oluşturduğunu söyledi ve biz bu temeli oluşturuyoruz, her öpücük ve okşama, yarın güneşin doğacağı ve ona çay yapacağım ve günümüzle ne yapmak istediğimize yavaşça karar vereceğimiz bir gerçeklik kuruyor, program yok, etkinlik yok. Kuzey Kutbu Şehri'ne gidip süs eşyaları alacağız ve sonra geri dönüp bu yatağı tekrar ters çevireceğiz. Ve bu gerçeklikte, geçen günler için endişelenmeyiz. Her şeyi kaybetmekten endişe etmeyiz, çünkü her şeyimiz aşılmazdır ve her sarsıntıda, yalvarışta ve kalp atışında yaratır ve yaratırız.

Onu seviyorum.

Onu seviyorum ve bunun ne kadar büyük olduğunu kelimelere dökemiyorum, bu yüzden onunla konuşmaya, göstermeye ve yaratmaya devam ediyorum.

On Yedinci Bölüm

Hayatımın çoğunu sevdiğim insanları gülümsetmeye çalışarak geçirdim. Aptalca şakalar, tek satırlık espriler ve kendimi sabote eden saçma sapan davranışlar ama hiçbiri yeterli olmadı ve başka ne yapabileceğimden emin olmadığım bir noktaya gelmiştim. Benim işim, görevim Noel aracılığıyla dünyaya neşe getirmektir ama kardeşime, Iris'e, hatta babama bile neşe getiremezken bunu nasıl yapabilirdim?

Ama hayatımı üretmeye çalışarak geçirdiğim şey i l l e de neşe değildi. Eğlence, elbette. Ama *neşe* değil.

Çünkü artık her sabah yastığım narenciye ve baharat kokuyor. Ona dönük uzanıyorum ve dışarıdan gelen ışıkların bedeninden yukarı yükselişini, dokunarak ve tadararak bildiğim yarıkları ve uçurumları aydınlatmasını izliyorum. Yanımda uyanıyor ve biliyorum, biliyorum, Tanrım, umarım endişelenmek zorunda olmadığımız gerçeğine yetecek kadar neşe yaratmışızdır.

Bu günlerde akıp gidiyorum ve ürettiğim neşeyi yaymanın yollarını bulmak gittikçe kolaylaşıyor, sanki kendim bir tür Neşeli Tedbirmişim gibi. Artık zamanın yarısında bunu düşünmüyorum - başka bir konser var ve ben onun yerine şarkı söylemeye gitmeyi öneriyorum ve babam da buna izin veriyor. Ama önceden düzenlenmiş şarkıları almak yerine, House Caroler üyelerine gidip ne söylememiz gerektiğini düşündüklerini soruyorum. Onların geçmişinde, bizim geçmişimizde, sahnede yer bulamayan hangi şarkılar var?

Birkaç dakika görüştüler, sonra şarkılara karar verildi, müzik sayfaları bulundu ve kendimizi sarayın içinde sürükleyerek Rota Planlayıcıları ve Oyuncak Fabrikası'nın kapılarında ve diğer her yerde şarkı söylüyoruz. Sarayımız daha önce hiç duymadığım şarkıların oldukça cırtlak yorumlarını seslendiriyor ama iyi dileklerle, neşeyle ve kahkahalarla dolu. Açık kapılardaki personel şaşkınlık içinde bakıyor ve mahkememizin çalışan personelle *konuşmak* için bu duraklarda oyalandığı birkaç örnekten daha fazlasını görüyorum ve mahkememizin daha önce personelimizle konuştuğunu hiç *görmedim*. İsimlerini bile biliyorlar mı? Renee, Lacie, Lucas ve hayatım boyunca demirbaşım olan diğerlerini elimden geldiğince onlarla tanıştırıyorum.

Bir sonraki etkinlik olan kendi kurabiye süsleme partimiz ise genellikle katı ve kalıplaşmış oluyor. Ama yolda karşılaştığım tüm personeli davet edip haberi yaymalarını söylüyorum ve *onlarca* kişi Renee'nin mutfağına doluyor. Dirsekler ve serpintilerle dolu bir tımarhane ve sonunda House Frost'un bir üyesi bu kurabiyelerin nereye gittiğini soruyor ve bu noktada çoğu felaket bir krema yığını haline geliyor. Ama onları hediye kutularına dönüştürüp göndermeyi ayarlıyoruz, Kuzey Kutbu Şehri halkı için bir tutam Noel öncesi büyü.

Personel ve birkaç soylu ile birlikte temizlik yapıyorum. Neler olduğunu bilmiyorum ama daha önce hiç görmediğim şekilde gülümsüyorlar, resmiyet gülümsemeleri değil, *gerçekten* gülümsüyorlar.

Bir gün Wren'e rastladım ve ona neden dekorumuzda *tüm* evlerimizi simgeleyen daha fazla süsleme olmadığını sordum. Ertesi sabah, merdivenlerde hafifçe titreşen ışıklar barındıran narin kağıt torbalar var ve Wren bana House Jacobs'tan dokuma duvar halıları ve başka süslemeler de almak için çalıştığını söylüyor. O kadın ne kadar öderse ödesin yeterli değil.

Magazin gazetelerine baktığımda, hem Noel'e odaklananlar hem de daha geniş

-tamam, bu ruhumu öldürüyor, ama kendimi buna zorluyorum- fotoğraflar eskilerden daha dağınık. Daha samimi. Gülümsemeler ve samimiyet. Personelimizi asillerimizle iç içe gösteren fotoğraflara beğeniler, paylaşımlar ve coşkulu yorumlar yağıyor. Desteğin nereden geldiğini söylemek zor, halkımızdan mı yoksa bu tabloları görebilen diğer Tatillerden herhangi birinden mi, ama kaynağı neresi olursa olsun alacağım.

Sonra masamda yanıtlar belirmeye başlıyor: Diğer Bayramlar, Noel Arifesi Balosuna geleceklerini söylüyorlar. Babamın radarının altında kalmaya çalışarak bu çeşitli yönetici aileler hakkında elimden geldiğince araştırma yapıyorum, ama artık cahil kalmayacağım. Davetlerime gelen yanıtlar, Noel'in varisiyle gelecek hakkında konuşmaya istekli olduklarını söylüyor, ancak *hüküm süren Noel Baba da bu tartışmalara dahil olacak mı?*

Evet. Hayır. Hayır. Yapacak ama bundan korkuyorum ve hepsi buraya geldiğinde ve müzikle yüzleşmek zorunda kaldığımda ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok, bok fanına çarpacak ve diğer son renkli ifadeler.

Babamın çıldırmasını bekliyorum. Gelecek konukları keşfetmesini ya da magazin dergilerindeki fotoğrafları görmesini ve bizim hakkımızdaki imajını değiştirdiğimi fark etmesini. Beni etkinliklerden men etmesini ya da bana kızmasını bekliyorum.

Hex ile olan ilişki mi toplum içinde saklamakta giderek daha iyi olsam da şu anda varlığımın odak noktasının o olduğu aşikâr.

Ama babam müdahale etmiyor. Beni durdurmuyor. Etkinliklerde benimle göz teması kuruyor ve yüzünü ekşitmiyor ve ben de belki etkilenmiştir diye düşünüyorum. Ama bu imkansız. Kategorik olarak. Metafiziksel olarak. Onun özenle yontulmuş kişiliğini mahvediyorum.

Öyle değil miyim?

Belki de her zaman bu kadar kolaydı. Belki de tek yapmam gereken tam olarak yaptığım şeydi ve kendi pisliğimin içinde debelenmek yerine harekete geçmeyi seçmekti.

Belki de bir hatanın hayatımın geri kalanını benim izin verdiğim gibi belirlemesine gerek yoktu.

Avludaki yemek sonrası mikserde Kris'in yanına geliyorum ve kendimi geliştirmek için bu kadar uzun zaman harcadığım için kendimden nefret etmekle, her şey yolunda gidiyor gibi görüldüğü için gurur duymak arasında gidip geliyorum. Uzun ısıtıcılar etrafı ısıtıyor ve Hex'e eziyet ettiğim metin fantezisini düşününce muhtemelen tarihte bir ısıtıcıdan tahrik olan ilk insan olduğumu fark etmek sadece bir saniyemi alıyor ama yine de paltolar içindeyiz ve kameralar üzerinde bir kez daha *hak iddia ettikten* sonra Iris'i Hex'le bıraktım. Yakında sona ereceğini bildiğim için şimdi rol yapmak daha kolay.

Babam burada değil. Gösterişsiz bir etkinliğe katılmaması garip değil ama yokluğuyla ilgili bir şey aklımın bir köşesinde kaşıntıya neden oluyor.

Omuz silkiyorum, endişe kuyusunda nefes almak için savaşıyorum.

Noel Arifesi Balosu'na sadece üç gün kaldı. Çok yaklaştık. Her şey yoluna girecek. İşe yarayacak.

Olmak zorunda.

Kris'e "Yardıma ihtiyacım var," diyorum ama gözlerim Hex'in üzerinde. Süs çamının yanında Iris'in yanında duruyor ve bir soylunun ikisine de söylediği bir şeye başını sallayarak eşlik ediyor.

Ağacın dallarından birini çekiştiriyor. Boş boş. Sanki yaptığının farkında değilmiş gibi.

Sonra orta parmağını zarifçe kavislendirip dalın ortasından aşağıya doğru gezdirirken bana izlettiriyor.

Vücudum yerinde sallanıyor. O parmağı sanki karnımda gezdiriyormuş gibi hissediyorum.

Bana şakacı bir gülümseme attı.

Birini çok sevmekten sarsılmak mümkün mü? Kuzey Kutbu Şehri'nde sarsıntılar hissedecekler ve bunun bir çığ olduğunu düşünecekler ama hayır, bu tek adamın üzerimde sahip olduğu felaket gücü yüzünden yanan benim.

"Kömür mü?" Kris yüzümün önünde şaklıyor. Zıplıyorum ve onun üzerinde dönüyorum.

Gülüyor. "Aman Tanrım, dostum. *Bana doğru* yürüdün, yardımınıza ihtiyacın olduğunu söyledin, sonra *hemen yattığın adama bakmak için zon yaptın*. Sen felaket biseksüellerin poster çocuğusun."

"Her an bana ödülü gönderebilirler." Ama başımı sallıyorum, başparmağımı alnıma bastırıyorum ve beynimin ray değiştirmesini sağlıyorum. "Senin yardımın. Evet." Kardeşime dönüyorum. "Buraya geldiklerinde kış tatillerine ne diyeceğimi yazmama yardım etmeni istiyorum."

Kris'in yüzü alaycı bir ifadeden anlayışlı bir ifadeye dönüşür. "Evet, tabii ki. Ama ben senin kanatlanacağını düşünmüştüm?"

"Bunu şansa bırakacağımı mı sanıyorsun?"

Çözemediğim bir bakış attı. "Aklında ne var?"

Midemdeki çalkantılı, panik dolu aciliyeti, gün geçtikçe artan sahip olma hissini örtmek için ellerimi ceplerime sokuyorum.

"Hep birlikte sahip olduğumuz potansiyel hakkında konuşabiliriz," diye başlıyorum. "Ve kaynaklarımızı birleştiresek hepimizin ne kadar daha yetenekli olabileceğinden. Ve Noel'in asla kendi başımıza küreselleşmeye çalışmaması gerektiğini, çünkü herkes için her şey olamayacağımızı, ama birlikte? Birlikte-" Ağzım kuruyor ve işte bu yüzden Kris'in bunları yazmasına, bu düşünceleri alıp ne söylemeye çalıştığımı anlamasına ihtiyacım var çünkü *hepsini* söylemek istiyorum ve *tutarlı* olması gerekiyor. "Birlikte her şeyin başlangıcı olabiliriz. İnsanlar en küçük neşe tohumundan sağlam bir şey yaratma konusunda ustaca bir kapasiteye sahipler ve hepimiz onlara bunu vermek için katkıda bulunuyoruz. Ve yapabiliriz-"

Kris'in bana bakışını gördüğümde tökezleyerek duruyorum: şaşkınlık. Yumuşak, irkilmiş bir şaşkınlık.

Sesimi alçak tutmaya dikkat ediyorum. "Ve bir sürü özür dileme. Besbelli. Biraz da yalvarma ekleyin. Ve eğer babam araya girmeye çalışırsa bolca yönlendirme yapın. Sonra daha çok özür dileyin."

Kris'in sırtışı o kadar hızlı geliyor ki gözleri kamaşıyor. "Pekala," diyor. "*Noel Baba.*"

"Tanrım, buna hazır değilim."

"Çok kötü. Onu tamamen somutlaştırıyorsun. Dikkatli ol, kabarık beyaz bir sakalın çıkacak."

"Kapa çeneni."

"Umarım Hex sakal sever."

Ona dirsek atıyorum, o da gülüyor.

Saat çoktan geç olmuş, bu yüzden herkesin saraya ve odalarına geri dönmeye başlaması çok uzun sürmüyor. İçeri girerken kendimi Hex'in yanında konumlandığımdan emin oluyorum ve kalabalığın baskısı beni ona çarpıyormuş gibi yapıyorum, elimin sırtının küçük kısmına yaslanmasına izin veriyorum, dudaklarım tehlikeli bir şekilde kulağına yaklaşıyor.

"Bunu yaptığına inanamıyorum."

Hex eldivenlerini dikkatle çıkarıyor, uzun parmakları salonun sarı ışığında uzanıyor. "Ne yaptı?" diye fısıldıyor, tüm masumiyetiyle.

"O Noel ağacını okşadın."

Gülümsemesini bastırmaya çalışır. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Senden bir tepki almak için asla bu kadar alçalmazdım."

"Hm. Şey. Bunu tamamen yanlış okumuş olmalıyım." "Kesinlikle öyle yaptın."

"Yani bu gece odana gelmeme ihtiyacın yok mu?" "Tabii ki yok."

"Ve bana i h t i y a c ı n yok" -kalabalık ayrılıyor ve biz zaten zorluyoruz, ama parmağımı hafifçe, hızlıca omurgasında gezdiriyorum
-"Yaptığın bir şeyi yeniden canlandırmak mı?"

Nefesinin kesilişini, boğazının boş boş sallanışını izliyorum. Bana bıkkın bir kaş çattı.

"Bu tavuk oyununu her zaman sen kazanırsın," diye rahatlıyor ve ben de gülümsüyorum. "Oh, tatlım, sonunda hep senin kazanmanı sağlayacağım." Göz kırpyorum. Tıslıyor, göz kapakları titriyor ama sırtıyor.

Mahkemenin son birkaç üyesi koridora doğru ilerlemektedir. Aralarında bulunan Iris, ayakkabılarını çıkarmak için Kris'e yaslanır ve ardından bir kolunu Kris'e dolayarak yalınayak yoluna devam eder.

Kris sırtışımı hissetmiş olmalı. Arkasına bakıyor, Hex'le oyalandığımı görüyor ve yüz ifadem karşısında gözlerini deviriyor.

Onlar gidene ve insanların büyük kısmı önümüzden dağılana kadar bekleyip gülüyorum. "Bu kadar kayıtsız olmasaydı onu öldürmeye çalıştığını düşünürdüm."

"Onunla bu konuda hiç konuşmadınız mı? Kurnazca bile mi?"

"Kris beni öldürür. Bu benim sırrım değil ki söyleyeyim."

Hex ellerini paltosunun ceplerine sokmuş, dalgın. Bir vuruş için çok uzun süre tutuyor.

"Hex?"

Soru soran kaşlarını çatmış, başını salona doğru salladı. "Karşılık vermeyeceğini düşünüyorsun."

Kahretsin, çok hızlı çiviledi. "Belki. Birazcık." Kris'in ondan hoşlandığı çok ama çok uzun zamandır belliydi. Ona karşı en ufak bir çekim hissetseydi, bunu yıllar önce fark ederdi, değil mi?

Etrafımızdaki salon artık boş. Bu gece eğlencelerini sevmek lazım - çok ender rastlanan kamusal sevgi anlarımızdan birinde Hex'e yaklaşmamı sağlıyorlar. Ya da bu boş salonda herkesin içinde.

"Bence Paskalya'nın ihtiyacı olan şey daha büyük bir risk." Parmakları ceketimin dikişine takılıyor.

"Easter'ın ihtiyaçları neden Kris'le birlikte olmasına engel olsun ki?"

Hex sessizleşir. Enerjisi... kapalı.

Yaklaşıyorum, parmaklarım çenesinin altında sabitleniyor. "Hex? Neler oluyor?" Gülümsüyor. Zoraki bir gülümseme ve beni geriyor. "Önemli bir şey değil."

"Evet, öyle. Sorun nedir? Bu Iris ve Kris'le ilgili değil."

"Önemli bir şey değil. Hatırlarsanız, hastalıklı eğilimlerim var. Lütfen. Bunu daha sonra tartışabiliriz."

"Bizim için endişeleniyorsun." Bu sözler son birkaç haftadır kafamın içinde dönüp duruyor ama bu onları söyleme şeklimi daha kendinden emin yapmıyor. Kelimeler titrek ve biraz da çaresiz çıkıyor. "Tüm bunlardan sonra."

Gülümsemesi dalgalanıyor. "Artık sadece birkaç günümüz

kaldı." "Her şeyi düzeltmeye çok yaklaştım, yemin ederim."

Gülümsemesindeki hüznün azalmıyor. "Biliyorum."

"Öyle olduğunu düşünsen bile-"

Ayak sesleri koridoru tırmanıyor. Ritim çok hızlı, çılgınca ve göğsümün derinliklerinde bir savaş ya da kaç tepkisini tetikliyor.

Bir çatlak var. Bir şey, bir yerde, son iki saniye içinde kırıldı, büyük bir yarık paramparça oldu, paramparça-

Iris köşeyi dönüyor. Tüm tavırları beni geriyor, gözlerinden yenilgi okunuyor. Ellerimin altında, Hex'in kolları kaya gibi sertleşiyor.

Onu bırakmıyorum ama ona doğru dönüyorum. "Neyin var?"

Soru sessiz geliyor. Sanki suyun içinden soruyormuşum gibi.

"Odana gitmen gerek," diyor. "Hemen. Baban-"

Bir elimi kaldırıp onu işaret ediyorum ve korkuyla karışık sıcak bir öfke dalgası göğsümü yakıyor.

"Yapma," diyorum ona. "Sakın söyleme-"

"Mektupları buldu. Kış tatilinden gelen cevaplar." Odama mı girmiş? Ciğerlerimdeki hava çekildi.

"Kris onu sakinleştirmeye çalışıyor," diye devam ediyor ve elim düşüyor. "Çok öfkeli."

Hex'e geri dönüyorum. Suyun altında olma hissi duyularımı ele geçiriyor ve tek yapabildiğim dudaklarımı alnına değdirene kadar her şeyi geciktiriyor.

"Daha sonra süitimize geleceğim," diye söz veriyorum.

"Seninle birlikte olmamı istiyor musun?" diye sorar. Yüzünde bir irkilme belirir.

Hayır, yapamaz. Tatilini bu işin dışında tutmak istiyorsa yapamaz.

"Her şey yoluna girecek." Sözcükler yıpranmış. *İyi olacak. İyi olacak. Olacak-*

Hex başını kaldırıyor, dudaklarını dudaklarıma yaslıyor. "Bekliyor olacağım," diyor ağzımın içine.

Son bir öpücük ve ayrılıyorum, yanından geçerken Iris'e zoraki bir gülümseme veriyorum.

Sorun yok, gördün mü? Odama gideceğim ve-

Ve babamı nasıl gasp ettiğimi yüzüne karşı açıklayacağım. Burada bana destek olacak kimse yok. O mektuplar dışında hiçbir şey harekete geçmedi, o lanet mektuplar.

Yürümeye devam ediyorum, Hex'e ya da Iris'e dönüp bakmıyorum ve zihnim bir anda üzerime çöken her şeyin fırtınası altında bomboş kalıyor.

Personel iyi geceler dileyerek yanından geçtiğim odaları kapatıyor ve sonra süitimin kapısındaım.

Kris içeride.

Bu yüzden kendime oyalanma lüksü vermiyorum.

Kapı kolu parmaklarımın altında kıvrılıyor ve içeri ittiğimde Kris'in yan tarafta durduğunu görüyorum, kollarını kavuşturmuş, öfkeli ve babam masamda oturmuş, kucağında bir yığın mektup. Dolabımın arkasına sakladığım cevaplar.

Süitim *atıldı*.

Her yerde kıyafetler. Kanepe ve sandalyedeki minderler kaldırıldı. Masamın çekmeceleri çekildi ve kağıtlar karıştırıldı ve o da *parçaladı*.

Yemekten sonra giydiğim paltom hala üzerimde ve onu çıkarıyorum, terliyorum ve titriyorum ama ne sıcak ne de üşüyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sorduğumu duyuyorum. "Burası *benim* odam.

Yapamazsın-"

"Bana hak verecek durumda değilsin Nicholas. Kristopher," babam ona bakmıyor, "sana ihtiyaç yok."

"Evet, öyleyim," diye karşılık veriyor.

Babamın ağzı büzülüyor ama başka bir şey söylemeden arkasını dönüyor. "Değişme çabalarında ciddi olduğumu düşünmeye başlamıştım." Elinde mektuplarla sandalyeden kalkıyor. "Bu ay, pozisyonunuza yeniden bağlılık gösterdiniz. Etkinliklerimizde yaptığınız değişikliklere izin verdim ve bunlar alışılmadık kutlamalar olsa da, onaylanma oranlarımız artıyor. Sizin seçimleriniz sayesinde."

Yüz ifadesi kararıyor.

Oda soğuyor ve sırtındaki pencere camlarında kırağılar gezinmeye başlıyor. Midem bulanıyor ama sinirlerimi belli etmiyorum.

"Ama sonra söylentiler duydum," diyor babam. "Bağlantılarım bana diğer kış tatillerinde *buraya gelmek* için planlar yapıldığını söyledi. Ve senin davranışlarındaki değişiklik bana çok uygun geldi." Mektupları elinde tutuyor. "Arkamdan komplo kurabileceğine gerçekten inandın mı?"

"Evet." İnkâr etmenin anlamı yok. Ona karşı sinmenin anlamı yok.

Babam irkildi. "Noel'in hırslarının gizli olduğunu söylemiştim."

"*Hırslarınız* zararlı ve zalimce," diyorum ve sesimi düzgün çıkarmaya çalışıyorum. İşte bu kadar. Bu onu ikna etmek için tek şansım, bir şekilde, bir şekilde,

Yaptığı şeyin berbat olduğunu. Hâlâ bir zamanlar olduğuna inandığım Noel Kralı olabilir. Sakin *olmalıyım*. Bunu berbat edemem.

Bu olmaz.

"Herkesi kontrol edemeyiz," diyorum ona, sesimin düşündüğüm kadar titremediğini umarak. "Bu kadar büyük bir şeyin başındaki tekil güç olamayız. Noel, Paskalya, hangi bayramı kontrol etmeyi düşünüyorsanız, bu çok fazla. Böyle olmamalı. Böyle *olmamalı*."

"Ve kendine *Kömür* diyen ve Tatilimizi berbat etmekten başka bir şey yapmayan sen, *onlarca* yıllık çalışmadan daha iyi bir vizyona sahip olduğuna mı inanıyorsun? Arkamdan iş çevirdin ve bu Tatilin, *senin Tatilinin* güvende olmasını sağlamak için kurduğum tüm sistemleri geri almaya çalıştın."

"Elde ettiğini düşündüğün her türlü güvenlik, diğer Bayramların istikrarını bozma pahasına geldi. Noel'in neşesini kaybetmesinden, bilinmezliğe sürüklenmemizden korkuyorsun; bunu anlıyorum baba, *gerçekten*, ama korktuğun şeyin ta kendisini yaratıyorsun. Bunu görmüyor musun?"

"Tüm yaptığım, *her şey*, senin ve kardeşinin geleceğiniz hakkında asla endişelenmenize gerek kalmamasını sağlamak içindi. Bize güvenen *milyonlarca* insanla ilgilenmek için."

Ona acıyorum ve ondan korkuyorum ama bu öfke daha büyük ve vahşi bir şeye dönüştü ve beni parçalara ayıracak. "Ben de onları önemsiyorum. Bu her zaman onlarla ilgiliydi. Bir keresinde bana dünyayı mutlu etmenin bizim işimiz olduğunu söylemiştin. Buna hep inandım ve *senin* de hâlâ böyle hissettiğine dair inancımı hep korudum. Kuzey Kutbu Şehri'nde bizim yanılmaz olduğumuzu düşünen tüm insanlar, onların bizim hakkımızdaki düşüncelerine uygun yaşamalıyız. Olmaya çalışmalıyız."

"Peki bu Bayramlar sayesinde elde edilen sevinç olmasa Noel'i ayakta tutmak için ihtiyaç duyduğumuz kaynakları nereden bulacağız? Tüm yapımızı bozarsak, sorumluluklarımızı yerine getirmek, insanların bağımlı hale geldiği hizmetleri dünyaya sunmak için planınız nedir?"

"Bu neşeye ihtiyacımız yok, bunu sen de biliyorsun. Küresel olarak yayılmaya odaklanmayı bırakırsak, ekstra neşeye *ihtiyacımız* olmaz. Başarıyı diğer kış tatilleriyle paylaşabiliriz. Onlarla *ortak* olabiliriz. Diğer kış Bayramlarını da yönetimimize dahil edersek, adil ve dengeli bir işbirliği üzerinde çalışırsak ve sihrimizi gerçek neşeyi teşvik eden şeylere odaklanmak için kullanırsak, tek başımıza değil, *birlikte* çok daha ileriye gidebiliriz."

"Bu fikirleri," diye araya giriyor babam, daralan gözlerinin ardında zihni çalışıyor, "o Cadılar Bayramı Prensi'nden aldın. Değil mi?"

Onda daha önce de öfke görmüştüm. Bu yeni bir şey.

Sivri uçlu.

İşte bu noktada kendime güvenim sarsılıyor. Ciğerlerimde yer edinen kasırgayı gizleyemediğim, nefesimi bedenimden söküp attığım ve babamın o küçük soluk çırpınısını gördüğünü bildiğim yer.

"Onu bu işe karıştırma," diyorum.

Bir adım öne çıkıyor ve ben avcının görüş alanındaki bir geyik gibi kıpırdamadan duruyorum. Kris, yanıma yaklaşıyor ve annem gittikten sonra başımın ilk kez belaya girdiği anlardan birine geri dönüyorum, Kris yanımda durmuştu ve ikimiz de babamın aklını kaçırmalarını izlemiştik.

Bana gerçekmiş gibi gelmemişti. Bu babamız olamazdı, bu çığlık atan, korkunç adam.

O artık gerçek.

Babam beni inceliyor, hakkımda okudukları öfkelerini dizginliyor. "Prensleri seni manipüle ediyordu. Onu buraya davet etmenin Cadılar Bayramı'na Noel'in yolundan uzak durmanın faydalarını hatırlatacağını düşünmüştüm. Acaba müttefikleri Cadılar Bayramı'nın varisinin beni *devirmeyi* planladığını öğrenseler ne dşnrlerdiler? Böyle bir şey sonbahar kolektifinin adalet ideallerine nasıl uyuyor?"

Soğuk korku vücudumda örümcek ağları oluşturuyor. Kekeliyorum. "yle değil-"

"Manipüle edilmediniz mi?"

"*Hayır*, bu bendim, bu sadece bendim-"

"O zaman bu sadece sizin hatanız. Ve çağırdığınız liderlere mektup yazacaksınız." Mektupları bana fırlatıyor; göğsümden sekip etrafımızdaki çöplüğe saılıyorlar. "Onlara yazacak ve *ben* şahsen davet etmediğim sürece Noel'e adım atmamalarını söyleyeceksin."

Dudaklarım ayrılıyor, ne söyleyeceğimi bilmiyorum ama babam sözümü kesiyor.

"Olmandan en çok korktuğum şey olduğunu kanıtladın Nicholas: bu role layık değilsin. Sen hâlâ Yeni Koah fiyaskosuyla tüm Tatilimizi tehlikeye atan dikkatsiz, bencil kişiden başka bir şey değilsin. Sen bu aile için bir hayal kırıklığısın ve-"

Gözümü kırptım ve Kris nmdeydi.

"Bu ne cüret," diye tısladı Kris. "Kömür'le bu şekilde konuşmaya nasıl *cüret edersin*?" Babam bakışlarını Kris'in üzerinde gezdirir. "Bundan muaf olduğunu sanma,

Kristopher. Nicholas uzun zamandır seni geride tutan olumsuz bir etkendi ve ben-"

"O olumsuz bir etki yaratmıyor ve onun hakkında böyle konuşmaya devam edersen-"

"Sözümü kesmeyin! Çok uzun zamandır *adımıza* iftira atmasına izin verdim-"

Kris'in omuzları kamburlaşır. "*Kapa şu lanet eneni!*"

Yıllar bu anda st üste geldi. Yıllarca nefesler tutuldu çünkü ne zaman daha ne kadar ktleşebileceğini sorsam beni sersemletiyordu, ta ki buraya, en kötü korkularımın doğuşuna gelene kadar.

Babamın kolu hareket ediyor. Hareket etti ve Kris ona bağırdı ve onlar *Benim için savaşıyorlar.*

Kris'i telaşlı bir çırpınıyla yakalayıp geri çekiyorum ve kendimi onun önüne atıyorum, ellerim havada, vücudum kırılğan, kırılabilir yumurta kabukları gibi.

Gözlerim kapandı. Ve tutuyorum. Ve "Lütfen, lütfen" diyorum çünkü yıllardır bunu söylüyorum.

Sonsuzluk geçiyor. Kaldırdığım kollarımın etrafındaki havada, arkamda yere düşen Kris'in soluklarında kendini yeniden yaratıyor ve ben bekliyorum.

Çok ileri gittim. Kim olduğumu unuttum, her şeyi unuttum ve çok farklı biri olmaya çalıştım ve bu benim cezam, *denediğimde bunun* olduğunu hatırlatan bir şey.

Bunu ben yaptım. Buna yine ben sebep oldum ve parçalanıyorum.

"Ne istersen yapacağım," diyorum uzaklardan, çok uzaklardan. "Diğer tatillere yazacağım. Bunu durduracağım. Her şeyi durduracağım, yemin ederim."

Gözlerimi açtım.

Babamı görmek için, elini sadece uzaklara uzattı, bir noktaya değinmek için kaldırdı.

Olduğunu düşündüğüm şeyi fark etmesini izliyorum. Aramızdaki bağın cızırdamasını, bakışlarının eline, kaldırdığım kollarıma yönelmesini izliyorum. -Başparmağım, Hex'in kafatası halkasıyla birlikte, Kris'e, yere.

Babam boş boş bakıyor.

Kris'in önünde duruyorum ama ben de Hex'in önünde duruyorum ve insandan çok barikatım.

Kris ayağa kalkıyor. Adımı söylediğini duyuyorum, boğuk, yumuşak bir yalvarış.

Hâlâ okunamayan babam takım elbisesinin cebinden küçük bir tablet çıkarır ve bir düğmeye basar. "Wren."

Statik bir çatırtı. Sonra, "Evet, efendim?"

"Cadılar Bayramı Prensi toplanmaya başlasın. Artık sarayımda istenmiyor."

Bir çırpıda. "Evet, efendim."

Babam tableti ceketinin içine geri sokuyor.

Bakışları başımın arkasındaki duvarda. Onunla konuşuyor. "Iris'le evleneceksin." Sesi tamamen duygusuz. Kameraları yatıştırmak için istediği zaman duyguları canlandırabilen o, şu anda bize gösterecek hiçbir şeyi yok. "Paskalya'yı bizim için destekleyeceksin. Zarar verdiğin şeyi düzeltmek için en azından bunu yapabilirsin."

"Bunun için Hex'i suçlama," diyorum kırık bir sesle. "Ben yaparım. Sadece... dur."

Babam bana doğru dönüyor. Gözleri kan çanağına dönmüş, belki de ben onda pişmanlık gibi bir şey görmek istiyorum. "Yaptığın her şey için söyleyeceğin tek şey bu mu?"

Ellerimi indiriyorum. Verdiğim tek cevap bu.

"Davetlerinizi iptal eden mektupları gönderin, sizi ilgilendirmeyen konulara karışmaktan vazgeçin ve bunun hiçbir yansıması olmayacaktır" diyor.

Babam Kris ve benim etrafımda dolanıyor. İrkildim; elimde değil, tüm duyularım derimin yüzeyine çıktı.

Gidiyor, kapı arkasından kapanıyor.

Bir şeyleri değiştirebileceğimi düşünmüştüm.

Ben.

Ve neredeyse Kris'i yakalıyordum-

Düşünemiyorum. İçimde bunu düzeltecek bir şey yapacak gücü bulamıyorum- neden *bunu* düzeltemiyorum-

Kris'in mesajlaştığını duyuyorum. Sonra Iris geliyor ve yatağında yanımda, kolunu bana doluyor.

Kris bir sandalye çekip önüme oturuyor. "Kömür mü? Bir şey söyle."

Burnumu çekiyorum ve başımı sallıyorum, hiçbir şeye, her şeye. "Gitmem gerek."

Iris beni daha sıkı kavırıyor. "Kömür-"

"*Gitmem* gerekiyor." Yataktan fırlıyorum ama Kris beni karşılamak için ayağa kalkıyor ve kenara çekilmiyor.

Gözlerinin içine bakmak içimi parçalayacak. Ben de bakıyorum. Onunki gergin. Düpedüz ıssız.

Bizi buraya sürükleyen bendim, çünkü tabii ki ben olurdum. Değişmeye çalıştığım da bile, *her şeyi berbat* ediyorum.

"Gitmeliyim," diye yalvarıyorum ona.

Çenesi çalışıyor. Başını eğip kenara çekiliyor.

Babam Hex'i eve geri gönderiyor. Hex'in istediği, benim onun için istediğim, her zaman yapması gereken şey bu.

Ama deli gibi odamdan çıktım.

On Sekizinci Bölüm

Wren, Hex'in kapısından iki adım ötede. Yumruğunu vurmak için kaldırdı bile. "Wren!" O dönerken ben tökezleyerek duruyorum.

Yüzü işten sempatiye dönüyor. "Prens Nicholas. Babanız bana emir verdi."

"Biliyorum. Biliyorum. Ona söylememe izin ver. Lütfen. Bırak ona ben söyleyeyim."

Wren'in beni odama geri götürmesine bir göz kırpması kaldı ve ben de dizlerimin üzerine çöküp ona yalvarmaktan aynı göz kırpması kadar uzaktayım.

Ama koridorun yukarısına, bir personelin misafir odasından bir süpürge çıkardığı yere bakıyor.

O da başını sallıyor.

Onun kabulü karşısında kaskatı kesiliyorum. "Teşekkür ederim. *Teşekkür ederim.*"

Wren kenara çekiliyor ama elini omzuma koymadan önce değil. "Seninle gurur duyuyoruz, Nicholas."

"Ne?" Başım geriye gitti. "*Kim*, neden?"

Gurur kelimesini duymaya hazır değilim, babamın tüm bu saçmalıklarının ardından değil ve onun ne olduğunu biliyormuş gibi sempatik görüldüğünü görmek de bir o kadar şaşırtıcı. Hex'in eve gönderildiğini biliyor; neden bana öyle baksın ki?

"Personel, tabii ki." Omzumu okşadı. "Kendine geldiğini görmek birçoğumuzun paylaştığı bir umut oldu. Babana her ne oluyorsa... bu beni ilgilendirmez elbette. Ama üzgünüm."

"Ne kadarını biliyorsun?" Bunu sormak muhtemelen aptalca. Babamın ne yaptığını bilseydi, burada onur ve sadakatle durur muydu, sanki babam ya da ben bunlara layıkmışız gibi?

"Hüküm süren Noel Baba'nın Noel için niyetleri olduğunu biliyorum," diyor. Beni sımsıkı sıkmasaydı, bu cümleyi kurmayacaktı. "Bu senin üzerine yüklenmiş büyük bir yük. Burada sen ve kardeşinin sandığı kadar yalnız değilsiniz."

Bir saat önce bile, onun benim tarafımda olduğuna dair o ipucuyla bir şeyler yapardım.

Şimdi olmaz. Yapabileceğim bir şey yok.

Hiçbir şey, hiçbir şey, o kelime parmaklarımın arasında kum gibi. Dalgınca başımı sallıyorum ve Hex'in kapısına dönüyorum.

Tereddüt ediyor. Sonra yumuşak bir mırıltıyla ayrılıyor.

Kapı kolunu deniyorum ve kilitli değil, içeri giriyorum ve onu hemen kanepede görüyorum.

"Kömür mü?" Ayağa fırladı. "Kömür, ne oldu?"

Ceketini çıkardı. Saçları ensesinde toplanmış ve üzerinde siyah bir yelek, beyaz bir gömleğin üzerinde de ona bir rahip enerjisi veren sade bir şerit yaka var, ama aklıma hiçbir iğneleyici söz gelmiyor çünkü her şey çok uygun, değil mi? Beni nasıl tapınmaya ve günaha sürüklediğini sık sık düşündüm ve işte burada bunu gösteriyor.

Kapalı kapıya doğru eğildim. "Büyüleyici görünüyorsun. Sana daha önce söyleme fırsatım olmadı."

Kanepeye doğru geliyor. "Beni korkutuyorsun." "O öğrendi."

Benden bir metre uzakta duruyor. Desenli halının üzerindeki boşlukları sayıyorum.

Bir-iki-üç-dört.

"Ne? Nasıl? Sen-"

"İnsanlar diğer kış tatillerinde de düzenlemeler yapıldığını bildirdi. Şüphelendi. Odamı dağıttı. Mektupları buldu."

Hex o boşluğu kapatıyor, *dört, üç, iki* -elleri yüzüme gidiyor ve gözlerimin onunkiler dışında her yerde olduğunu fark ediyorum.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim. Kömür-"

"Çok fazla hareketli parça vardı. Her zaman öğrenecekti." "Bunun bir olasılık olduğunu biliyordunuz. Ama o parçalarda yeterince güç var. Birleşik Kış Tatilleri ne olursa olsun onu zorlayabilmeliler. Kapılarına barikat kurmak dışında, harekete geçirdiğiniz şeyi durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yok."

Bir r i t i m . Ve o vuruşta, halıya bakıyorum. Omzunun hemen yanına.

"Kömür." Çenemi çekiyor ve sonunda gözlerinin içine bakıyorum. Bu beni merkeze alıyor.

"Davetlerimi iptal etmezsem tüm suçu senin üzerine atmakla tehdit etti," dediğimi duyuyorum. "Senin de işin i ç i n d e olduğunu biliyor. Biliyor ki ben

seninle birlikte ona karşı komplo kurdu. Seni eve gönderiyor ve eğer bunu durdurmazsam, sonbahar kolektifine onu devirmeye çalıştığını söyleyecek. Tatilinizi mahvedecek."

Hex'in yüzü donuyor. Solgunlaşır. "Kömür. Ona ne söyledin?"

Tepkisi beklediğim gibi değildi. Ne beklediğimi bilmiyorum. Ama düşüncelerini ve duygularını yine o duvarın arkasına saklıyor, sonunda geçmeme izin vereceğini düşündüğüm duvarın.

"Hex." Aramızda kalan boşluğu kapatmaya çalışıyorum.

Bir adım uzaklaşır. "Ona ne söyledin?" diye tekrar sorar.

"Kolektifinize onu *devirmeye* çalıştığınızı söyleyecekti. Noel hakkında ne düşünüyor olurlarsa olsunlar, Cadılar Bayramı'nın varisinin bu kadar kötü niyetli olması hakkında ne düşünürlerdi? Ve işin boktan *tarafı*, bunu yapmama yardım *ettin*. Onu devirmeye çalışmıyordum, ama Tanrım, fark eder mi? Çünkü temelde bunu istedim. Seni de bu işe bulaştırdım ve ben-"

"Kabul ettin." Parmakları dudaklarına gitti. "Davetiyelerinizi iptal etmek için. Kış tatillerini durdurmak için."

"Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Seni ya da tatilini mahvetmesine izin vermeyeceğim. Ben-" Neredeyse ona *başka bir yol bulacağımı* söyleyecektim. Ama bulamayacağım. Yapamam, insanları tekrar incitme riskini alamam - içime çekiyorum ama hiçbir şey girmiyor, hiçbir şey, artık ciğerlerimde kum var, hiçbir şey.

"Cadılar Bayramı'nı korumak *benim* işim," diyor Hex, yüzü kızararak. "Senin işin Noel'i korumak. Ve sen bundan vazgeçtin. Benim için."

"*İşime* lanet olsun, Hex. Ne yapmalıydım? Tatilinize zarar verme tehditlerini gerçekleştirmesine izin mi verseydim? Bunu yapma şansım hiç olmadı. Hiç şansım olmadı-"

"Bir şansın vardı ve *benim yüzümden* bundan vazgeçtin. Senin devreye girmene ihtiyacım olmadığını söylemiştim. *Sorumlulukların yerine beni seçmemeni söylemiştim*. Senden istediğim tek şey buydu!"

Parmakları şakaklarında, başını halıya ve havaya doğru sallayarak arkasını dönüyor.

Dehşeti mideme çarpıyor, etrafımda dönüyor ve sığmıyor. "Hex-"

"Her şey o kadar bozuk ki," diye inliyor ve ben kaskatı kesiliyorum.

Başını tekrar sallıyor, elleri boynunun arkasında kenetlenecek şekilde geri çekiliyor.

Tavana, "Babanın Cadılar Bayramı'nda b i r şeylere sahip olmasının sebebi benim," diyor.

"Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

Gözlerindeki parıltıyı, tutmaya çalıştığı gözyaşlarını görebildiğim kadarıyla biraz dönüyor. "Noel'e bir ittifak için ulaşmak isteyen kız kardeşimdi. Çok idealist biriydi. Christmas'ın erişimini gördü ve bu tür bir güçle ... bizim de ulaşabileceğimiz insanlar olduğunu düşündü. Eğer kaynakları birleştirirsek, birbirimize yardım edersek, çünkü yılın çok farklı yönlerini denetliyoruz. Bu güzel bir hayaldi, kim inkâr edebilirdi ki? Ailem kabul etti. İhtiyatlı bir şekilde. Ama görüşmeler olumsuz sonuçlandı ve Kuzgun'un umutları asla gerçekleşmeyecekti. Sanırım denemeden önce biliyordum. Hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordum."

Hareket etmiyorum. Ona uzanmak istiyorum ama duruşundaki bir şey beni kol mesafesinden uzak tutuyor.

"Sonra bu görüşmeler bittikten birkaç gün sonra öldü." Hex dudaklarını yalıyor, bir hıçkırığın cızırtısını yutuyor ve kalbim kırılıyor. "O *öldü* ve *her şey* darmadağın *oldu*. Baban müttefiklerimizi Noel'e katılma girişimlerimizden bahsetmekle tehdit etmişti ve ailem de bunun sonuçlarına katlanabileceğimizi düşünmüştü. Ama ben? Bu onun mirası olacaktı. Ölmeden önce yaptığı son şey ve Cadılar Bayramı'nın topluluğumuzdan zorla çıkarılmasına neden olabilirdi. Raven'in en değer verdiği şey yıkılmış olacaktı. Bunu riske atamazdım. Bu yüzden babanın taleplerine uymaları için aileme yalvardım. Noel'in sahte nişan oyununu kabul eden bendim. Başından beri tüm bunların olmasına izin veren bendim çünkü o *öldü* ve başka hiç kimse -başka hiç kimse *umursamadı*-"

Öğürüyor, eli ağzının üzerinde düzleşiyor ve ben ona uzanıyorum, ama o geriye doğru kamburlaşıyor.

"Hex." Adını yalvarırcasına söyledim, onu tutmama izin vermesini istedim.

Cadılar Bayramı'nın varisi olarak görevlerinin kız kardeşi için duyduğu üzüntüyle bağlantılı olduğunu biliyordum ama bu kadar acı çektiğini *ve ona sarılmam* gerektiğini fark etmemiştim.

Hepsi babamın şantajı. Hex için ne kadar derin olduğunu bilmesine imkân yok ama bunu duyunca babamdan yeniden nefret ettim. Yaptığı şey bu; insanları böyle incitiyor.

"Şimdi de Tatil planlarından vazgeçiyorsun." Hex titrer, yanakları kıpkırmızı kesilir ve bitkin ve kararlı bir şekilde yere yığılır. "Bunun çok uzun sürmesine izin verdim. Korku ve ıstırap yüzünden ve artık yapamam."

Sonunda gözlerimle buluştu, kederliydiler ve beni tamamen mahvetmişlerdi.

"Babanın isteklerine boyun eğme," diye fısıldıyor titreyerek. "Kolektifle devam et, Coal. Bırak tehditlerini yerine getirsin. Bırak

o-"

"Hayır."

Hex irkilir. "Kömür. Sana bunu yapmanı söylüyorum."

"Babamın seni incitmesine izin vermeyeceğim," diyorum her kelimeyi bilerek. Görebildiğim tek şey bu. O, acı çekiyor ve her şey ona odaklanıyor, kendi kederim parçalanıyor çünkü bu, buna odaklanabilirim. Bunu durdurabilirim.

"Bu benimle ilgili değil-"

"Şimdi öyle. Benim için öyle. Sevdiğim adama zarar vermesine izin vermeyeceğim." Hex'in gözleri büyür. "Ne adamı?"

Bilmek zorunda. Bu bir sürpriz olamaz. *Bu onun için neden sürpriz olsun ki?*

"Seni seviyorum," diyorum, zayıf ve perişan bir halde. "Sana aşığım." Ama o tepkisel durgunlukta tek söylediği,

"Yapamazsın."

"Ben... Ben yapamam?"

"Yapamazsın," diyor Hex tekrar. Başını sallıyor, söylediklerimi geçersiz kılmaya çalışıyor, ama orada ve ikimiz de hissediyoruz. "Bu kolektifle devam etmek zorundasın. Yansımaları ne olursa olsun yüzleşmek zorundayım. Yaptığın şey -Raven bunu isterdi. Sinmeye devam etmemi istemezdi. Kararlarını bana göre veremezsin."

"Neden olmasın?"

"Neden olmasın?" diye yineliyor, sanki cevap belliymiş ve kaşlarının kıvrımında acıma olabilmemiş gibi. "Ne olursa olsun Meksika'ya geri döneceğim."

"Ya sonra?" Bir uçurum yaklaşıyor. Kenarda bir duraklama var.

Sanki kendi soruma cevap vermemi bekliyormuş gibi beni izliyor, gözleri giderek artan bir öfkeyle kısılıyor. "Bana bunu söyletme Coal, lütfen."

"Ne diyeyim?" Gerçekten bilmiyorum ve şaşkınlığım onu daha da kızdırıyor, dudakları inceliyor.

"Noel'in varisi sensin," diyor zorlukla zapt ederek. "Ben Cadılar Bayramı'nın varisiyim. Bu sonu nasıl gördün?"

Bu kadarla bırakıyor. Sanki bu yeterli bir açıklamaymış gibi. Kesinlikle *değil*.

"Bunun aramızda işe yarayacağını hiç düşünmedin mi?" Kelimeler dilimi kesiyor. "İkimiz de çok farklı Tatillerin mirasçılarıyız," diyor, bir kısmı Öfke ihtiyatın arkasına saklandı. "Şimdi daha fazla kanıtlandığı gibi. Görevlerimizle aramızda seçim yapmamız gereken bir ana gelmiş olabiliriz."

"Ve biz de görevlerimizi seçerdik, hiç şüphemiz olmasın?"

Sessizliği yeterli bir cevap.

"Yani bu senin için sadece bir kaçamak mıydı?" Toparlıyorum. "Bu bir *cilveleşme* miydi?"

Kelimeyi ona fırlatıyorum çünkü şu anda beni kesinlikle eziyor ve bu alçak bir darbe, ama isabet ediyor ve gözlerini kapatıyor, destekliyor.

"Cadılar Bayramı'nın geleceğini düşünmek zorundayım," diyor, "ve sen-"

"O geleceğin bir parçası olmaya layık değilsiniz. Bu mudur yani? Prens Kömür, şaka gibi, dalga geçilecek kadar iyi ama güvenilmeyecek kadar berbat biri mi?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu çarpıtma," diye tersliyor sanki bana kızmaya hakkı varmış gibi. "Sakin güvensizliğinin arkasına saklanayım deme. Bu öyle bir şey değil. Düşünmek zorundasın-"

"Güvensizliğimin arkasına *mı* saklanıyorum? Peki ya sen?" "Peki ya ben?"

Ona bakakaldım. Şimdiye kadar tanıdığım en sinir bozucu şekilde kendini bilen insan ve bana gerçekten bunu mu soruyor?

"Görevlerini kendine tercih etmen için sana bu baskıyı kim yapıyor? Babamın tehditlerine boyun eğmen için sana kim baskı yapıyor? *Sensin*. Bizim için savaşmamayı seçen sensin. Burada durup bana bunun her zaman çaresizce sona ereceğini söyleyebilirsin ama bunun senin için bir anlamı olduğunu biliyorum ve Noel arifesinde ya da herhangi bir zamanda buradan gitmene izin vereceğimi ve seninle *işimin biteceğini* bir an bile düşünmediğini biliyorum. Buradan ayrılıp benimle işin biter mi?"

"Gurur duyabileceğin bir şeye sahip olmanı istiyorum." Tüm sorularımı geçiştiriyor, yükselen bir hırıltıyla görmezden geliyor. "Böylesine yankılanan bir büyüklüğe ne kadar yetenekli olduğunu görmüşken, burada boğulduğunu bilerek ayrılamam. *Mutlu* olmana ihtiyacım var."

Sanki beni bir şeyle suçluyormuş gibi söylüyor.

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Tamam," diyorum yavaşça. "Benim de senin mutlu olmana ihtiyacım var. Ben-"

Elini kaldırıp yumruk yapıyor, yüzünü buruşturuyor, öyle bir öfke dalgası içinde nefessiz kalıyor ki yine susuyorum.

"Son iki buçuk yıldır hayatımda önemli olan tek şey Cadılar Bayramı oldu. Kendimi, sunduğumuz neşeye ihtiyaç duyan insanlar için olabileceğinin en iyisini yapmaya adadım, çünkü bizim neşe türümüze ne kadar çılgınca ihtiyaç duyulduğu beni tüketti. Korku ve karanlıkta neşe bulmak, keder ve yoklukta bir nebze mutluluk bulmak. Sadece dehşet ve tehlike olan bir şeye bakmak ve onu dehşet verici kılan şeylere rağmen değil, onlar sayesinde *güzel* bulmak.

Raven'ın ölümünden bu yana, Tatilimi daha önce hiç anlayamadığım ilkel bir düzeyde anladım ve kendimi ona adadım. Bu *her şey demek*.

"Ama buraya geldiğimden beri tek düşünebildiğim, uyanırken her düşüncemi kaplayan ve bulanıklaştıran şey *sensin*. Senin mutlu olman. Hak ettiğin şeye sahip olman. *Mutlu olmana ihtiyacım* var Coal. Seninle ilgilenildiğini ya da en azından ilgilenilme yolunda olduğunu bilmem gerekiyor ki ben de yeniden bir *bütün* olabileyim. Senin mutlu olmana ihtiyacım var, böylece senin tarafından rahatsız edilmeyi bırakabilirim. Babandan ne gelirse gelsin ben halledeceğim. Bunu yapmamın zamanı çoktan geldi-lütfen, *lütfe*n Kış Tatilleri kolektifinden vazgeçme."

Onun mantığının parçaları kafamda bir araya geliyor ve bu, umut ve ıstırabın en zehirli dokusu.

"Hem benimle birlikte olup hem de Cadılar Bayramı'nın senden istediği şeyi yapabileceğini düşünmüyor musun?" Duygularım tükeniyor. "Gözlerimin içine bak ve Noel'in güvende olduğunu ve beni mutlu ettiğini bilseydin beni bir daha asla düşünmeyeceğini söyle."

Öfkeleniyor. Kendine. Onu buna zorladığım için bana kızıyor ve gözleri yana kayıyor. "Bu o kadar basit değil-"

"Beni seviyorsun," diyorum ona. "Beni seviyorsun ve *görevlerim* yerine mutluluğumdan memnun olmanla sahip olduğumuz her şeyin ortadan kalkacağını düşünüyorsan kendini kandırıyorsun. Çünkü biliyor musun Hex? *Sensiz mutlu olamayacağım*. Noel cennet gibi olabilir ama ben sensiz mutsuz olurum."

"Şu." Beni işaret ediyor. "İşte burada yanılıyorsun. Sorumluluklarımız var. Aşk kim olduğumuzu değiştirmez."

"Bu benim kim olduğumu değiştirdi."

Yumruğunu karnına gömüyor, bunun etkilerini omuzlarının dikleşmesinde ve dudaklarının kenetlenmesinde görebiliyorum ve benim de acı hissetmem gerektiğini biliyorum ama bedenim uyuşmuş durumda.

Ona yaklaşıyorum. Kafasını kaldırıp bakmasına yetecek kadar.

"Beni sevdiğini söyle," diye yalvarıyorum ona. Emret. O üç kelimeyle her şeyi değiştirebilirdi.

"Kış Tatillerine devam edeceğinizi söyleyin," diye karşılık verir.

Bu onu yok ederdi. Tatilini. Bu sadece felaketle sonuçlanır çünkü benimle *olan* bu, felaket ve o şimdi buna katlanabileceğini düşünüyor ama ben *katlanamam*.

Tutunuyoruz. Diğ^{er}inin kırılmasını beklemek. Bir an daha, bir saniye daha, lütfen, lütfen-

"Dünyaya neşe getirmek için sorumluluklarımız olduğunu söylemiştin." Sonunda gerginliği kırıyorum ve Hex'in göz kapakları titriyor, yüzünü buruşturuyor. "Ama benim hiçbir zaman *kendi* mutluluğumun ötesinde sorumluluklarım olmadı ve bu yüzden babam değer verdiğim her şeyi tehdit ederken Noel'in geleceğini düşünmedim. Sadece *kendi* geleceğimi düşündüm. Sadece *seni* düşündüm. Bencil ve aptaldım, her zaman olduğum gibi, sanki hiçbir şey değişmemiş gibi, çünkü görünüşe göre hiçbir şey *değişmemiş*."

Hex iniltiye dönüşen bir nefes çekiyor ve bana gösterdiği bu öfke onun dış görünüşü. Bu kalkanın arkasında acı çekiyor ve ben de bunun farkındayım ama bu, göğsümdeki her şeyi emen karanlığın deliğini durdurmak için hiçbir şey yapmıyor.

"Coal," diye deniyor, "bu benim istediğim gibi değil-bu değil-"

Gözlerimi arkasındaki duvara sabitliyorum. Son bir metanet kırıntısı beni ortalıyor, uçurumuma atılmış bir can simidi ve tüm gücümle ona sarılıyorum. "Babam seni eve gönderiyor. Artık gidebilirsin."

"Böyle değil. Kömür. *Bana bak*-"

Bana uzandı ama ben ona sırtımı döndüm ve *oradan uzaklaştım*, kapıyı arkamdan çarparak.

Wren koridorda.

Yanından geçip gidiyorum. "Toplanıyor."

Bir şey söylüyor. Belki de benim adımı.

Koşuyorum, çok hızlı döndüğüm için omuzlarım duvarlara çarpıyor, çalışanlar ürkek çığlıklarla yolumdan kaçıyor. Odama geri dönüp kendimi içeri atıyorum ve alnımı tahtaya dayayarak kapalı kapıya yaslanıyorum.

"Kömür mü?"

Kahretsin, hala buradalar. Iris ve Kris. Kahretsin, kahretsin-

Omzumda bir el. Kardeşimin eli. Sıkıca kavırıyor ve tek dayanabildiğim bu.

Dizlerimin üzerinde yere düşüyorum ve sonunda parçalanıyorum.

On Dokuzuncu Bölüm

Başparmağında bir ağırlık var.

Elimle yokluyorum, altımdaki yatağın kaydığını hissediyorum ve yarı uykulu zihnim bir an *için Hex'in gitmesine sadece iki gün kaldığını* düşünüyor ve ona uzanmaya başlıyorum-

Ağırlık onun yüzüğü. Hâlâ başparmağında. Yastık kan portakalı ve tarçın kokuyor ama şimdi solacak.

Çünkü iki günümüz daha yok. Elimi yumruk yapıyorum.

"Uyanmışsın," diyor üstümden bir ses.

Odam, genişleyen farkındalığının etrafında şekilleniyor. Beyaz sabah ışığı. Dünkü kıyafetlerim içindeyim. Yorgan üzerime atılmış ve huzursuz bir uykuda çırpınmaktan yorganın içinde düğümlenmişim ve halsizce yanımdaki yatağa uzanmış Kris'e bakıyorum. Pijamalarını giymiş, telefonunda bir şeyler yazıyordu.

"Saat kaç?"

"Neredeyse yedi. Uyudun mu?"

Oturuyorum, vücudum dün gece dayak yemiş gibi morarmış, öyle ki yüzüm ellerimde öne doğru sallanıyorum. Gözlerim zımpara kağıdı düğümleri gibi.

"Uyumaya devam et," diyor Kris. "Saat daha erken." "Ben iyiyim. İhtiyacım var-"

"Uyuman gerek. Neredeyse dörde kadar yatmadın." "Ben iyiyim."

"Sen lanet *bir yalancısın*."

"Bu davetleri ne kadar çabuk iptal edersem-"

"Bu birkaç saat daha bekleyebilir. Uzan bakalım."

"Neden buradasın?" Bir anlık öfkeyle söyledim. Hemen pişman oldum.

"Çünkü şu anda yalnız kalamazsın," diyor Kris. Öfkeme tepki vermiyor. Sadece sabırlı ve sakin.

Sertleşiyorum ve ona bakıyorum.

Kaşları nazik bir değerlendirmeye kalktı.

Suçluluk duygusu beni ele geçirdi. "Kahretsin." Tekrar öne doğru sallanıyorum, kendimden o kadar güçlü bir şekilde nefret ediyorum ki gözlerim yanmayı bırakana kadar hareketsiz oturmak zorunda kalıyorum.

"Bunu yapmak zorunda olmamalısın," diyorum ona. "Artık bunu yapmak zorunda kalmanı istemedim."

"Ne yapmak?"

"Bana iyi bak."

Kris yatak başlığına yaslanıyor. Bu sessizlik beni ona bakmaya sürükleyene kadar sessiz kalıyor ve varlığının, kalp kırıklığının, kesinliğin gücüyle bakışlarımı sessiz bir saniye daha tutuyor.

"Sen bir yük değilsin Kömür," diyor bana.

Sanki ruhumun derinliklerine, kendimi kırbaçlamamın ve öfkemin temeline inmiş ve tüm bunları başlatan o tekil anı yakalamış gibi.

Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettiğinden emin değilim. *Anladığımdan* emin değilim ama sözleri yanağımı okşayan yumuşak bir el gibi ve sekiz yaşındaki bana bunun benim hatam olmadığını, benim yaptığım bir şey olmadığını söylüyor.

O gitti. Hex

gitti. Kris

gitmedi.

Sen bir yük değilsin.

Birkaç damla gözyaşı serbest kalır. "Kes şunu."

"İşte." Bana almadığım bir bardak su uzatıyor. "Iris kahvaltı getiriyor."

"Susamadım."

"İç."

"Kris-"

Bardağı ellerime doğru itiyor ve öfkeli görünüyor. "Sanki sen alem yaptın da ben seni akşamdan kalma halinden kurtarmaya çalışıyorum, salak herif. Dün olanlar beni de dümdüz etti, o yüzden seni yere yatırıp su içirmeye çalışmadan önce bırak da seninle ilgileneyim. Şimdi, eğer uyumayacaksan, *iç şu lanet suyu.*"

Bardağı kabul ediyorum. Bir yudum alıyorum. Dudaklarım çatlıyor ve tadı tuz gibi geliyor. "Ben de seni seviyorum," diyorum ona. Çünkü bunu yeterince söylemiyorum.

Yatak başlığına yaslanıyor ve telefonunu komodinin üzerine atıyor. Benimkini de orada görüyorum, yüzü aşağıya dönük, ama sormuyorum.

Kris dilini dişlerine karşı kullanıyor ve ben bardağı ağzıma götürüp içine nefes vererek buğulandırıyorum.

"Onu benim için alırdın," diyor.

Bardağı indiriyorum. Yatağımın yanındaki masanın üzerine koyuyorum. "Tabii ki."

Gözlerini kapattı. Bir nefes ve bana bakıyor, kan çanağı ve kızgın.

"Bir daha asla," dedi bana. "Bir daha asla, tamam mı? Bunu bir daha yapma."

"Cehennem gibi. Benimle ilgilenmek mi istiyorsun? Ben sana böyle bakıyorum. Sana *hep* böyle *bakacağım*." Göğsüm sıkışıyor, keskin bir acı saplanıyor. "İyi olabileceğimi bildiğim tek şey bu. Ben ön cephedeyim, tamam mı? Bunu kabul etmek zorundasın."

Kris dudaklarını ısırır.

"Kabul et yoksa bir daha asla senden su içmem," diye ekliyorum, sesim çok çığ ama dudaklarının kenarlarında bir gülümsemeyi sağlıyor.

"Saçmalıklarına geri döndüğüne göre tamamen yok olmamış olmalısın," diye fısıldıyor.

Soluyorum.

Kapı hafifçe çalınıyor, sonra bir elinde tepsiyle Iris'e açılıyor. Kokular hemen içeri doluyor, pastırma, tuzlu hamur işleri ve şurup, acıkmış olmalıyım.

Ama içeri girip tepsiyi yatağın ayak ucuna koymasını izliyorum.

Gözlerim süitte tekrar dolaşıyor. İlk kez görüyorum. Her şey eski düzeninde. Giysiler kaldırılmış, masa düzeltilmiş.

"Süiti temizlediniz mi?"

"Elbette," diyor Iris, sanki önemli bir şey değilmiş gibi, ama önemli bir şey, yaptıkları her şey önemli. "Şimdi, kulağa ne hoş geliyor? Renee senin için kreplere fazladan tarçın şurubu koydu."

"O... biliyor mu?"

Iris'in yüzüne bakılırsa bütün saray biliyor. Ama neyi biliyor? Hex'in beni terk ettiğini mi - hayır, *terk* ettiğini, beni değil, sadece beni değil - ya da babamın bizi tehdit ettiğini mi yoksa fevkalade başarısız olduğumu mu? Babam hangi hikâyeyi ortaya çıkardı?

"Bu sabah Cadılar Bayramı'nı benim seçmediğim açıklandı," diyor Iris, tepkimi ölçmek için her kelimeyi bir sonrakini eklemekten önce test ederek. "Hex de bu yüzden gitti. Ama... personel senin üzgün olduğunu biliyor. Ya da bunun seni üzeceğini. Seni önemsiyorlar Coal."

Bir noktada, hayatımdaki özel meseleler yüzünden tüm sarayın sempati ve acıma duygularına boğulmasından dehşete düşerdim. Babamın bu son derece kişisel kalp kırıklığını diğer yalanlarını doğrulamak için kullanmasına kızardım. Ama gerçekten umurumda değil.

Iris sıcak yün elbisesi, botları ve her şeyiyle yatakta yanıma sokuluyor ve yorgani üzerinde seriyor. Ben sırtımı yastıklara yaslıyorum, o da başını omzuma koyuyor ve kolunu karnıma atıyor.

"Uyudu mu?" diye soruyor diğer tarafındaki

Kris. "Yeterince değil."

"Buradayım," diyorum acınası bir şekilde. Bana sarılıyor. "Evet. Biz de buradayız."

Kokluyorum. Bir elimi ağzıma götürüp gözlerimi kapatıyorum. "Yani o gerçekten

."

"Gitti." Bana baktığını hissediyorum ama gözlerimi açamıyorum. "Dün gece." "Ve sanırım sen ve ben-"

Iris gömleğindeki bir ipi çekiyor. "Evet. Bu da duyuruldu," diyor alçak, üstesinden gelinmiş bir sesle.

Ona bir çıkış yolu olduğuna dair umut vermiştim. Hayatı için görevin ötesinde bir şeyler elde edebileceğine dair.

Onu da hayal kırıklığına uğrattım.

Kolum omuzlarına dolanıyor ve çenemi başının üstüne koyuyorum.

"Telefonum."

Kris, "Sana mesaj atmadı," diyor.

Gerginim. Çünkü bunun olması gerekiyordu, değil mi? Kalacağı ve odama koşup beni sevdiğini söyleyeceği hiçbir gerçeklik yoktu, çünkü bu asla işe yaramayacaktı. Başından beri biliyordu.

Boğazımın arkası kaşınıyor ve ellerimi yüzümde birleştirmek için Iris'ten uzaklaşıyorum. Parmaklarını koluma doluyor ama *nefes* almak için kalan tüm gücümü kullanarak bir saniyeliğine, sadece bir saniyeliğine karanlığımı tutuyorum.

"Şimdi ne yapacağım?" Konuşmak istemiyorum, en azından bu kadar benmerkezci bir şey. En azından bu konuda daha iyi değil miyim? Ama bu enkazda büyüeyebilen tek şey olan bu soru beni zorluyor, çünkü sadece birkaç hafta geçmişti ama o benimle ilgili her şeyi öyle bir değiştirdi ki, şimdi yok ediyormuşum gibi geliyor.

Ondan önceki halime geri dönemem. Amaçsız, işe yaramaz, yönsüz ve sadece, sadece *daha az*. Ama benim daha iyi versiyonum, büyümeye başladığım versiyonum onsuz var olamaz.

Onsuz var olmak istemiyorum.

"Sen ye," diye fısıldar Iris. "Biraz daha uyursun. Sonunda yataktan çıkarsın."

"*Şimdi* demek *istememedim*-"

"İstemediğini biliyorum. Ama *şu andan* sonrasını düşünemezsin. Henüz değil." Ayağa kalkıyor ve ben bırakana kadar ellerimi dürtüyor.

Bana yarım bir kruvasan uzattı. "Ye."

İtaat ediyorum. Dalgınca çiğniyorum. Tavana bakıyorum ve *yatağım hala onun gibi kokuyor*.

Şimdi. Sadece şu anı düşün.

Şimdi.

"Davetiyeleri iptal eden mektuplar yazmam gerekiyor," diyorum.

Kris yanımda daha derine yerleşiyor, telefonu tekrar dışarıda. Notlar uygulamasını açtığını görüyorum. "Ben hallederim."

"Kris."

"Bir bok için yazamazsın."

"Ben yaparım. Bu benim pisliğim. Bunu yapmam gerek.

Babam yapacak-" Ama tüm düşüncelerim kendi kendine çelme takıyor.

Iris ve Kris'in arasına sıkışmış tavana bakıyorum, kuru ağzımda kire dönüşen bir kruvasanı yutmak için savaşıyorum ve beynimde bir parça bağlanıyor ve açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerime gerçek, derin bir nefesin girmesine izin veriyor.

Babam ... ne?

Kış tatili davetlerimi iptal etmezsem Hex'i suçlayacak. Eğer onları ona karşı bir araya getirmeye çalışmaktan vazgeçmezsem. Çünkü birlikte, Noel'in neşesinin yarısından fazlasını sağlıyorlar - bu yüzden birlikte, Tatilimizi yeniden yapılandırmak için yeterli olurlar.

Ve babam itaat etmelerini sağlamak için onları sadece tehdit etmek zorunda kaldı. Sadece birilerini *tehdit* etmek zorunda kaldı. Tüm bu şantaj saçmalığı ve bu tatiller hakkında hiçbir zaman bir skandal ortaya çıkmadı. Sadece *tehditler*.

Babam Kris'e vurmadı. Denemedi bile. Öfkesinin tehdidi yeterliydi.

Sadece tehdit.

Oturuyorum, kaşlarım çatılıyor, zihnim zonkluyor ve kendimi yarı deli hissediyorum. Belki de uykusuzum. Kederliyim. Öyleyim, bu ve daha fazlası, ama kalbim çarpmaya başlıyor ve aptal olduğumu düşünüyorum.

Aptal olduğumu biliyorum.

Çünkü Wren'in koridorda benimle nasıl konuştuğunu hatırlıyorum. "*Sen ve kardeşin düşündüğünüz kadar yalnız değilsiniz.*" Ve Renee ve mutfak personeli, Lucas ve Rota Planlayıcıları - yarattıkları tüm o yaygın, katıksız neşe.

Halkımızın, babamı sürdürdüğü neşe nedeniyle nasıl alkışladığını ve şantaj fikrinden bahsettiğimde nasıl tiksindiklerini hatırlıyorum.

Babam, herhangi birini zorladığına dair tüm bilgileri çok sıkı korunan bir sır olarak sakladı ve ailemiz hakkında çıkan her hikayeyi manipüle etti - çünkü halkımızın tüm neşemizin bize ait olmadığını öğrenirse çok *öfkeleneneceğini* biliyordu.

Hex'in burada olmasına bir kılıf uydurmak zorundaydı, böylece bizimkiler bunu sorun etmeyecekti. Onlara açıkça "*Birini rehin tutuyoruz*" diyemezdi, sahte ziyaretçi anlaşması yapmak zorundaydı. Hatta Cadılar Bayramı elçilerini buraya geldiklerinde Paskalya-Noel birleşmesine itiraz etmekten başka bir şey söyleyemeden susturdu; herhangi bir detayı açıklamalarından ve kendi şantajını ona geri çevirmelerinden korkuyordu.

Peki babam tehditlerinden herhangi birini gerçekleştirebileceğini düşünüyor mu?

Çünkü eğer bunu yaparsa, Tatil basınına bu gerçek bombalarını atmaya başlarsa ve tüm bu bilgilerin Noel'den geldiği ortaya çıkarsa, o zaman ailemiz etrafında özenle inşa ettiği bütünlük maskesi düşecektir.

Elindeki hiçbir şeyi açıklayamaz.

Uğruna savaştığını söylediği şeyi yok etmeden olmaz.

"Aman Tanrım." Yorganı itiyorum. Tepsi sallanıyor; Iris ürkek bir cıvıltı çıkarıyor; ama onun üzerine atlıyorum, adım atmam gerekiyor, *hareket etmem* gerekiyor.

Odamı boydan boya yürümeye başladım. Masama çarpıp geri dönüyorum.

"Kömür mü?" Kris ayağa kalkmış, pencereden atlayacağımı ya da çılglık atmaya başlayacağımı, belki de her ikisini birden yapacağımı düşünüyormuş gibi beni izliyor.

"Blöf yapıyor." Kris'in üzerinde dönüyorum, rahatlama ve çaresizlik ve *aptallık*, nasıl bu kadar *aptal* olabildim, yine.

Ama babamdan korkmak aptalca değildi.

Kardeşimi korumak, Hex'i korumak aptalca değildi.

Aptal değildim.

Kris kaşlarını çattı. "Kim?"

"Baba. Blöf yapıyor. Cadılar Bayramı'na karşı bir şey söylemeyecek. Kimseye karşı bir şey söylemeyecek. Tüm bu tehditler *blöf*. Bizi manipüle ediyor çünkü hepimizin tepkilerden yeterince korktuğumuzu biliyor, öyle ki sadece bundan bahsetmek bile herkesi hizaya sokuyor. Ama ne var biliyor musunuz? Bence *o* da tepkilerden korkuyor."

Ellerimi saçlarımdan geçiriyorum. Ve *gülümsüyorum*. Dengesiz ve Iris'i yatağın dışına itiyor, parmaklarını açıyor; hem o hem de Kris endişe yayıyor.

"Ne diyorsun sen?" Kris soruyor.

"Diyorum ki"-nefes alamıyorum-"Diyorum ki o lanet mektupları yazmayacağım."

Kris'in kaşları havaya kalktı.

"Kış tatili buraya gelecek. Ve babama karşı çıkacağız. Ve *bir şeyleri değiştireceğiz*. Çünkü insanlara yaptığı şantajların hiçbirini serbest bırakmayacak. Blöfünü görüyorum."

"Bu büyük bir risk," diyor Kris. Korkmuş gibi değil. Düzgün düşünemediğimden endişeleniyormuş gibi.

"Öyle."

"O da dündü." Öne doğru küçük bir adım atıyor.

"Dün, babamın sana vuracağını *biliyordum*." Nefesim kesik kesik çıkıyor. "Hex'e zarar vereceğini *biliyordum*. Ama bunu yapmayacağını düşünmemiştim."

"Peki ya şimdi?" Kris'in ağzı kalkmaya başlar. Bir gülümseme mi? Cesaret verici belki ve daha rahat nefes almamı sağlıyor.

"Ve şimdi, ona meydan okuyacağım. Seni korumak için orada olacağım, darbeyi göze alacağım- ama bunu yapmayacağını biliyorum. Bunu yapmayacağını biliyorum."

Kris boşluğu kapatıyor ve kolunu boynuma doluyor. "Güzel," diyor omzuma doğru. "Güzel."

"Sen-" Iris'in sesi titriyor. "Emin misin, Coal?"

Bu beni sarsıcı bir dönüşle yeniden yönlendiriyor, bir uydu tekrar çevrimiçi oluyor. Kris kenara çekiliyor ve benim manik çırpınışlarım duruluyor ve Iris'in gözlerine bakıyorum.

"Babamın Cadılar Bayramı'nı seçmediğinizi çoktan açıkladığını biliyorum," diyorum ona. "Ve herkes artık düğünümüzün olacağını biliyor. Ama lanet olsun, Iris yapamam. Asla yapamadık. Orijinal planımız değişmek zorunda değil: Paskalya'yı kolektif bir kutlama haline getirmeyi deneyebiliriz."

Babanı buna ikna edebilirsek, senin hiçbir şey için hatalı görünmemeni sağlayabiliriz-"

Elini kaldırıyor. "Dürüstçe söyleyebilirim ki," diye başladı, *titrek* bir nefes aldı ve gözleri yaşardı, "çok uzun zamandır ilk kez mahkememin ne yaptığı umurumda değil. Emin misin diye sordum Coal, çünkü sen eminsen ben de eminim. Hâlâ seninleyim."

Yüzümde bir sırıtma patlıyor ama bir elimi kulağıma götürüyorum. "Özür dilerim, ortadaki kısmı tam olarak anlayamadım."

Bakışlarını bana dikti. "Emin misin dedim, o zaman-" "O değil. Bir tane geri."

Gözleri tavana bakıyor. "Mahkememin ne yaptığı umurumda değil."

Kris'e bakıyorum, dudakları büzülmüş. "Bunu duydun mu?"

Başını sallıyor, sahte bir şaşkınlık ve bastırılmış bir gülümseme. "Neyi duydum?"

Iris konuşuyor muydu?"

"*Mahkememin ne yaptığı umurumda değil,*" diye çıkışıyor Iris, neredeyse bağırıyor ve bunu bıkkınlıkla söylemeye başlamış olabilir, ama bitirdiğinde nefesi kesiliyor. Hızla gözlerini ovuşturup kendini toparlıyor ama aniden gelen rahatlama ifadesini örtbas etmek için çok geç, bir ağırlık tam bir nefes almasını sağlamak için yana doğru devriliyor.

Onu kucakladım. "Şu haline bak, asi prenses. Nasıl hissettin?"

"Küfür." Beni sıkıyor. "Ama... özgürleştirici."

Gözleriyle tekrar buluşmak için uzaklaşıyorum ve mizahımın bir kısmının kaymasına izin veriyorum. "Bu mucizevi değişimin sebebi neydi?"

Tereddüt ediyor. Yanağının içini çiğniyor. Sonra

cevap veriyor: "Hex'e söylemek ister misin?"

Yerimde sabitleniyorum.

"Hayır." Beni bile şok ediyor ama havada asılı kalıyor ve Iris kaşlarını

çatıyor. "Hayır mı? Neden? Senden yapmanı istediği şey buydu."

Bu tedirgin umuda tutunmaya çalışarak geri çekiliyorum, arkamı dönüyorum. "Hayır, Iris.

Bırak gitsin."

"Senden yapmanı istediği şey buydu," diye tekrar dener. "Iris-"

"Mutlu sonundan vazgeçemezsin Coal."

Dönüyorum. Omuzlarım kaskatı kesildi.

"Vazgeçemezsin." Sesi küçük ve dikkatli. "Beni bir şeyleri değiştirebileceğimize inandırmaya başladın. Kurduğum hayallerin

hayatta olmak. Ve şimdi onunla aranızda olanları düzeltmenin bir yolu var ve sen bunu kullanmıyor musun? *Neden-*"

Ona dönüyorum. "Çünkü *kalbimi kırdı*, Iris!"

İrkilir, dudakları kapanır, gözleri geniş ve hareketsizdir.

Ağırlık hala başparmağımda. Hex'in yüzüğü. Yüzüğü parmağımla hissediyorum ve ona dokunmanın ne anlama geldiğini, ona ait bir şeyi nasıl sakladığımı düşünmüyorum ama onda da bana ait bir şey var ve ona sahip olduğuna inandığından emin değilim.

"Kalbimi kırdı," diyorum tekrar, kelimeleri ve yüklerini göğsümde hissederek. "O beni seçmedi. Rollerimizden daha fazlası olduğumuzu biliyorum ve onu seçtiğim için pişman değilim ama *o beni seçmedi*. Ona kolektifle devam edeceğimi söylesem bile, bu onun her zaman benimle ilişkisini keseceği gerçeğini değiştirmez."

Iris nefes nefese kalır. "Kömür-"

"Ama haklıydı." Dün gecedan kalan yaraları yeniden açıyor, içten içe yeniden kanıyorlar. "Ona yönelik ilk tehdit işaretinde tereddüt etmeden babama boyun eğdim, pozisyonuma hiç inanmadım. Belki dün gece bir *saniye* duraksasaydım, babamın blöfünü o anda fark eder ve bunu önlerdim. Ama yapmadım, çünkü Hex benim hakkımda haklıydı. Sadece onu ilk sıraya koymakla kalmadım, Noel de listemin üst sıralarında değildi. O, Kris, sen ve değer verdiğim herkes söz konusuydu ve ben neyin tehlikede olduğunu gözden kaçırdım. Rolümü ciddiye almadım. Bu ay bununla oynadım ama kendimi *adamadım*."

Kris koluna yumruk attı. "Sen kendini adadın. Harika şeyler yaptın ve eğer sana yapmamışsın gibi hissettirdiyse, o zaman siktir et onu."

Çenem kenetlendi.

Kris iç geçirir. "Bunu söylediğim için özür dilemeyeceğim. O benim kardeşimi incitti."

"Ben de onu incittim." "Güzel."

"Kris!" Iris onun omzuna vurur. "Tanrım, bunların hiçbirisi iyi değil."

Kollarını kavuşturuyor ve "Onun için *biraz* acı iyidir" diye mırıldanıyor.

Iris'in yüz ifadesi tamamen keder ve üzüntü dolu ve ona mutlu sonlarımıza kavuşacağımıza, bizim için umut olduğuna dair söz vermek istiyorum.

Ama gerçekten mi?

Nasıl biteceğini bilmiyorum. Yeni Koah'a o hediyeleri gönderdiğimde doğru şeyi yaptığımdan o kadar emindim ki; ve günler önce de o kadar emindim ki

Burada da doğru şeyi yaptığının farkındaydım. Göğsüm sıkışıyor, korku geri çekilmemi, tüm bunları geri almamı ve yenilgiyle yatağa girmemi istiyor.

Ama bu sonu istemiyorum. O kadar çok istemiyorum ki, bu isteğin kendini derimden dışarı itmeye çalıştığını hissediyorum. Her şeyi berbat edeceğimi bildiğim için haklı olmak için bir neden istemiyorum; her şeyi düzelttiğim ve her şeyin tam da planladığım gibi gittiği bir son istiyorum.

Ama sonun nerede olduğuna kim karar veriyor?

Bu yüzden devam edeceğim. Ve devam edeceğim. Öğreneceğim ve daha iyisini yapacağım ve bazen pes etmediğim için kendimden nefret edeceğim ve etrafımdaki pisliklere öfkeleneneğim ama dünyaya karmaşık olmayan bir umutla bakmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum ve bunu geri kazanana kadar duramam. Alternatif ne?

Sadece tek bir neşeli an yeter. Teker teker.

Buna güveniyorum. Beni bekleyen her şeyden daha güçlü olmak için neşeye güveniyorum.

Bir Noel Prensi böyle yapardı. En azından *bu* Noel Prensi böyle yapacak.

HEX

lütfen buna cevap verme. sana mesaj bile atmamalıyım. kris beni öldürecek. sadece haklı olduğumu bilmeni istedim. ve üzgünüm. ama ben de haklıydım. ve tatilim ve babamla ne olursa olsun, şu andaki hedeflerimden biri tamamen senin yardım ettiğin kişi olmak.

çünkü cadılar bayramının varisi ve noelin varisinin birlikte olabileceği bir gelecek olduğuna inanmak zorundayım ve sen benim en iyi versiyonumu hak ediyorsun. bunun sürmemesi için çok fazla neşe yarattık. ve bunu geri söylemediğini biliyorum, ama seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum-

[GÖNDERMEDEN SİL?] [EVET]

Yirminci Bölüm

Babam Noel arifesinden önceki gece beni çağırdı.

Mektupları benim yazdığımı, göndereceğime ve Iris'le düğün planları telaşına mutlu bir şekilde devam ettiğimize dair sözüme inanacağını ummak çok fazlaydı. Ama hayır, elbette en azından önce mektupları okumak isteyecekti ve ben bu işten mümkün olduğunca çok zaman kazanmayı, oyaladıkça oyalamayı ve bizi Noel arifesinde gelecek olan kış tatiline yaklaştırmayı umarken, nihayet saat ondan önce ofisine gittim.

"Hey." Kris beni dürttü. "Her şey yoluna girecek."

"Odamda olanların bir tekrarı olacak."

"Hayır. Olmayacak." Kris kolunu omuzlarıma doluyor. "Olmayacağına sen karar verdin. Hatırladın mı? *Sen* karar verdin. Bu yüzden daha iyi olacak."

Onsuz bunu nasıl atlatırdım bilmiyorum. Babamın blöf yaptığına dair bu kesinlik çok yeni oluşuyor ve her şeyimle buna tutunuyorum, ancak pek çok faktör benim kontrolüm dışında. Ve sadece *benim* kontrolüm dışında değil, tamamen *babamın* kontrolünde ve önümüzdeki birkaç günün umutlu mu yoksa felaket mi olacağı gibi basit bir şeyin başka birinin kaprislerine bağlı olduğunu bilmek, şimdiye kadar hissettiğim en üzücü dehşet.

Bu noktada ciğerlerim kalıcı olarak külle doldu. Her nefes bir zorlanma.

Hex'i özledim.

Tüm bunların bu kadar derin olmasının nedeni bu: aşk. Aşk şimdiye kadar yaşadığım en korkunç çarpışma. Hex'i sevmek, Noel'i sevmek beni mahvediyor ve sanırım bu yüzden Noel'deki rolüme bu kadar uzun süre direndim, çünkü düştüğümde tüm varlığımla düşeceğimi hep biliyordum. Uykuya dalmak gibi hafif bir kayma değil, uçaktan ıslık çalarak düşen bir bomba gibi savrulan, ivme kazanan bir düşüş.

Saray tam bir kaos içinde. *Her yerde* süslemeler; *taze çobanpüskülü* ve sarmaşıklar; her kapıda çelenkler; parıldayan ışıklar; her yerde Noel ağaçları; süsler, fiyonklar ve kurdeleler. Burada artık tüm Evlerimizden bir şeyler var, Luminaria, Jacobs, Frost, Caroler ve gelen tüm küçük parçalar

Yıllar boyunca bunları yaratmak için birlikte çalıştık, kim olduğumuzu ince ama etkili bir şekilde gösteren dokunuşları bir araya getirdik. Personel düğün hazırlıkları için koşuşturuyor ve ben Iris'in bu kadar yoğun olduğunu görmedim. Başka şartlar altında olsam kızardım, bu benim de düğünüm, değil mi? Söz hakkım yok mu? Çağdışı saçmalık.

Ama Kris ve ben babamın ofisine gittik. Kapı açıktı.

Önce ben girdim. Masasında oturmuş, tabletten bir şeyler inceliyor.

Kafasını kaldırmadan önündeki boş bir alana dokunuyor. "Mektuplar."

"I-" Boğazım kabuk bağladı. Temizliyorum, irkiliyorum. "Bende değiller."

Babam yavaşça başını kaldırıp bana bakıyor. "Onlara sahip değilsin." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslanıyor. Sesi gri bir gökyüzünün nötr olduğu gibi nötr. "Neden, tam olarak?"

Kris yanıma geldi. "Bunları yazmasına yardım ediyordum."

"Ve-" Ona yalvaran gözlerle bakıyorum. Buraya gelebilir, bana destek olabilir ama *dikkatleri üzerine çekmemeli*. "Ve son birkaç işi bitiriyordum-"

Wren koşarak arkamızdaki ofise girdi. "Efendim! Özür dilerim."

Babamın görevlerinde enerji girdabı olmasına alışkınım ama şimdi sanki sarayı koşarak geçmiş gibi nefes nefese görünüyor.

Babamın masasına bir yığın kâğıt koyuyor. "İmzalanacak faturalar. Bu toplantı ne hakkında?"

Dudaklarım ayrılıyor. "I-"

"Oğlumla benim aramdaki bir mesele," dedi babam. "Seni ilgilendirmez."

Wren ekranındaki bir şeye dokunur. "Diğer Bayramlardan birkaçına gelen mektuplar, değil mi?"

Babam başını kaldırıp ona baktı. "Affedersiniz?"

Tavırları soğukkanlı ve sakin, hiçbir şey değişmiyor ama benim tüm vücudum kaskatı kesildi.

Ne? Nereden bildi?

Wren babasının şaşkınlığını görür ve kaşlarını çatar. "Bana siz söylediniz efendim. Nicholas'ın yazması gereken mektupları gözden geçirmemi ve göndermemi istediniz. Gördünüz mü?" Ona tabletindeki bir şeyi gösteriyor. "Davetiyeler iptal edildi, doğru mu? Her şey yolundaydı. Dün dağıtıldılar."

Tekrar soruyorum, *ne?*

Babamın gözleri soru sorar gibi benimkilere kayıyor.

Ve Wren bana en kısa ve en hızlı şekilde *oyun oynar* gibi bakıyor.

Ne oluyor be?

"Evet." Omuz silkiyorum "Wren onları okudu. Gönderdi. İyi olduklarını söyledi.

Tamamdır."

Babamın şüphesi keskinleşir ama Wren çoktan tabletinde yazmaya başlamıştır bile.

"Düğün hazırlıkları her şeyi altüst etti. Gerekirse yapılacaklar listenizdeki diğer maddeleri çıkarmaktan mutluluk duyarım?"

Babam başını sallıyor ve yüzündeki ifadeye bakarak bir nefes alıyorum. *Belki de ondan o mektupları okumasını istemişimdir.* Çünkü bu basit bir davetiyeyi iptal etme kılıfı olsaydı, ondan yapmasını isteyebileceği bir şey olurdu. Ve dahası, Wren'e güveniyor.

"Teşekkür ederim," diyor, hala biraz kararsız, ama boğazını temizliyor ve ona verdiği faturalara odaklanıyor. "Çocuklar. Gidebilirsiniz."

Kris bileğimden tuttu ve beni ofisten çıkarmak zorunda kaldı. Babamın masasından bizi göremeyeceği kadar, belki iki metre uzaklaştık ve birbirimize sarıldık ve aynı anda *WHAT THE FUCK* diye bağırdık.

Kris açık ofis kapısını işaret ediyor. *Wren'le konuştun mu?*

Konuşmadım! Ben de cevap veriyorum. *Konuştun mu?*

Neden yapayım ki?

O zaman bu da neydi?

BILMIYORUM.

Omzuna yumruk attım. *BANA BAĞIRMA.*

O da bana vurdu. *ÖNCE SEN BAĞIRDIN.*

Tüm bunlar Wren babamın ofisinden çıkana ve ikimiz de susana kadar tamamen sessiz geçiyor.

Kapıyı kapatıyor ve tabletine odaklanmış bir şekilde bize doğru yürüyor. "Size söylemiştim," diyor ekrana. "Düşündüğünüz kadar yalnız değilsiniz."

Ve bana bir gülücük attı.

"Neden?" diyebildim sadece.

Wren tableti göğsüne doğru çekiyor, kollarını kavuşturmuş. Bir şeyler düşünüyor gibi görünüyor, bakışlarını yana çevirmeden önce gözlerini düşünceli bir şekilde kırıştırıyor.

"Babanızın annenize gönderilmek üzere bir düğün davetiyesi ayarladığının farkında mıydınız?" diye soruyor.

Ondan bahsetmek bile oksijensiz kalmak demek, ruhumda keskin, sarsıcı bir çekiş.

Her şey olup biterken, onun davet edileceğini düşünmemiştim. Bütün bu düğün çok saçma bir şeydi. Durup düşünmedim.

Düğünümde *olmasını* istediğim *birini* düşünmek hiç aklıma gelmemişti. Düğünüm, bu *bir yalan*.

Ama yine de gelmezdi. Gelmemeyi ve bunu kimsenin onu bir şeylere çağırmadığından şikayet etmek için bir bahane olarak kullanmayı tercih ederdi ama-

Onun bu işlere karışacağı hiç aklıma gelmezdi.

Yanımda, Kris hareketsiz. Zar zor nefes alıyor. Ona bakıyorum, göz kırpyorum ve o keskin, sarsıcı ruh çekişi kalbime yeni bir çatlak gönderiyor.

"Kris. Tanrım, bana onun davetli olduğunu bilmediğini söyle."

Bana doğru dönüyor. "O Mutlu Noeller mesajından beri onunla konuşmadım, yemin ederim Coal." Ses tonunda yalan söylerken olmayan bir çiglik var ve bir şey kafasına dank edince incinmiş bir inilti çıkarıyor. "Dün bana mesaj attı ama."

O başını sallamadan önce şaşkınlıktan irileşen gözlerimi dışarı çıkarabiliyorum.

"Daha açmadım. Lanet olsun, konu buydu, değil mi?" Wren'e bakıyor, tedirginlik umutla karışıyor. "O da geliyor mu?"

Wren elini sallar. "Hayır, özür dilerim, babanızın ona bir davetiye gönderilmesini *ayarladığını* vurgulamalıydım. Noel sezonuyla birlikte gizlice planlanan bu düğünün yoğunluğu göz önüne alındığında, pek çok şey gözden kaçtı ve ne yazık ki davetiyesi yolda kayboldu."

Evet, Wren bazı şeylerin gözden kaçmasına izin vermez, bu yüzden sesindeki sakarin özü, *davetiyesinin nakliye sırasında kaybolmasını* daha çok *Renee'nin mutfak robotlarından birine şahsen sokmuşum* gibi hissettiriyor.

Soluk soluğa bir kahkaha atıyorum. "Sen biraz manyaksın, Wren."

Tüm bunlar hakkında nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum.

Annemin bu düğünü duyacağını ve Kris'i taciz edeceğini tahmin etmeliydim, ama hiçbir şeyden bahsetmedi ve kendisi de onu görmezden *geldi*. Bana mesaj attı mı? Tüm mesajlarını sessize aldım ve sadece birkaç haftada bir kontrol etmeyi düşünüyorum.

Uzanıp Kris'in kolunu sıkıyorum. Dudakları zoraki bir gülümsemeye titriyor ama bana bakmıyor, Wren'e bakmıyor, sadece somurtkan düşüncelerle haliya bakıyor.

Wren, "Eğer sana düğünle ilgili mesaj attıysa," diyor, "bu sadece son birkaç gün içinde düğünün duyurulduğuna dair haberleri gördüğü içindir. Ama hayır, o gelmiyor. Tekrar ediyorum, buna değinmediğim için özür dilerim. Demek istediğim şu ki

Yoğun bir şekilde neşeye odaklanmayı gerektiren bir işte, kedere yer açmak inanılmaz derecede zor. Ancak keder gömüldüğünde bile hissedilmeyi gerektirir ve ben "-gözleri kapalı ofis kapısına gidiyor-" babanızın, keder kontrol ihtiyacına dönüştükçe onu tanıdığımız liderden giderek daha az uzaklaştığını izledim. Sanırım bir düzeyde, bu Holiday'i belli bir ideale uydurursa, onun geri gelmesini sağlayabileceği izlenimine kapılmış durumda."

Wren'e kaşlarımı çatıyorum, midemde gergin ve adlandırılmayan bir şey var. "O... tüm bunları onun için mi yapıyor?"

Kızın gidişine tepki olarak değiştiğini biliyordum ama sadece acı çektiğini ve öfkeli olduğunu sanıyordum, kızın *geri dönmelerini* sağlamak için bunları kasten yaptığını değil.

Cildim soğuyor. Bu imkansız bir şey. Şimdiye kadar dönmediyse, dönmeyecektir.

Babam buna inanmıyor mu?

Wren omuz silkerek bunun onaylanmasına izin verir.

"Peki *ne* yaptığını biliyor musun?" diye sordum. Boğazımı temizlemem gerekiyor. "Diğer kış tatillerine mi?"

"Tabii ki. Bilmek benim işim."

Yüzüm kızardı. "Onu bundan vazgeçirmeye hiç çalışmadın mı?"

"Hüküm süren Noel Baba üzerinde, çabalarını yeniden yönlendirmesi için sık sık ısrar etmenin ötesinde fazla bir etkiye sahip olmak benim işim *değil*. Bu da her zaman dikkate alınmadı. Ancak," diye düzeliyor, "varsayımsal olarak, benim konumumdaki birinin bir fikri olsaydı, bu Tatil'in, herhangi bir Tatil'in zarar vermekle ilgisi olmadığı ve hüküm süren Noel Baba'nın umabileceği şeyin asla insanlar tarafından paylaşılan bir vizyon olmadığı olurdu." Bize nazik bir gülümseme veriyor. "Şimdi biraz dinlenin. Yarın hepimiz için oldukça büyük bir gün olacak."

Parmağını tabletine vurarak oradan ayrılıyor.

Kris'in göğsü sıkışıyor, bu yüzden kamburunu çıkarıyor ve Wren köşeyi dönene kadar onu izliyor. "Wren bize sormadan annemi dışladığı için kızmalı mıyız?"

"Hayır. *Sikeyim* hayır," diyorum. "Wren babamı dinleyip onu buraya getirseydi daha çok kızardım." Bir duraklama. Mideme kramplar giriyor. "Onu geri istediğine inanamıyorum."

Kris isteksiz bir homurtu çıkarır. Mide krampı şiddetlenir.

Kris babamın onu geri istediğine inanabilir. Çünkü *onun* bir parçası onun da geri gelmesini istiyor.

Ama Kris'in gözleri bana baktığında cam gibi oluyor ve buna cevap vermiyor, gerçekten. "Neden bu bağlantıyı kuramadım?" diye soruyor. "Sen; düşün. O da davet edilecekti. Bana başka saçmalıklar hakkında mesaj attığını düşündüm, *bu* yüzden görmezden gelmek kolaydı, ama *bununla ilgiliydi*. Burada olacağını bir an bile düşünmedim."

Gülümsüyorum. O kadar büyük gülümsüyorum ki ancak kahkahaya dönüşebiliyor, bitkin ve şok olmuş bir halde.

İkimiz de onun burada olduğunu düşünmedik. İkimiz de onun için endişelenmedik ya da stres yapmadık. Kafamızda ya da kalbimizde hiç yer kaplamadı.

Bu bir iyileşme işareti, ulaştığımız bir büyüme kalesi.

Bu da babamın Noel'i sağlamlaştırmak, en iyisi yapmak, *sonuncusu* yapmakla ilgili tüm saçmalıklarının sadece onun gidişinden değil, aynı zamanda bu Tatili ulaşılamaz bir mükemmellik vizyonuna uydurmaya çalışmasından kaynaklandığını şimdi daha açık hale getiriyor.

Aşk onu da yok etti.

Ona olanın bu olduğunu biliyor mu? Tüm bunları yapma sebebinin bir parçası olduğunu biliyor mu? Bu yaptığı hiçbir şeyi iyi yapmaz, en ufak bir şekilde bile. Ama açıklıyor.

Ve kendi kederimin beni yutmasına izin vermemek için kalbimde bir kararlılık oluşturuyor. Haftalar önce Kris'e ve kendime, annemizin neden olduğu acının hayatlarımızı etkilemesine izin vermeyeceğime dair söz vermiştim. Ne olursa olsun, bu sözü tutacağım ve buna, kaynağı ne olursa olsun *hiçbir* acının artık bizim adımıza karar veremeyeceğini de ekleyeceğim.

Ama babamın kederinin ürününe parçalara ayırarak başlayacağım. Kris hâlâ kalbi kırık görünüyor ve kolumla boynuna sarılıyorum.

"Bunun hakkında konuşmak mı yoksa dikkatini dağıtmak mı istiyorsun?" Ben soruyorum. "İçinde debelenmek bir seçenek değil."

Homurdanıyor. "Ahmak."

"Dikkatim dağıldı o zaman." Onu çekiştirerek sütlerimize geri götürüyorum. "Yine de yakında seni bu konuda konuşturacağım."

Yine homurdanıyor. Bir süre durakladıktan sonra, "Beni daha iyi hissettirecek bir şey biliyorum" diyor.

"Adını söyle."

Yüzü hala o kadar dalgın ve duygusal ki, tavana bakıp "Ball tag" diye fısıldadığında beynim ne dediğini algılayamıyor.

Ta ki yumruğunu indirip kasıklarına yumruk atana kadar.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve Kris kıkırdarak koridora çıkıyor.

★ ★ ★

Bugün Iris'le evlenmek gibi bir planım yok. Ama öğleden sonra erken saatlerde stilistler geldiğinde giyineceğim - tüm evlilik sahtekarlığının akşam yemeğinden önce başlaması gerekiyor, böylece babam orada olabilir ve sonra Noel Arifesi Noel Baba görevlerini denetlemek için kaçabilir. Bu da baloda bulunamayacağı anlamına geliyor. Kış tatilinin etkileri en geç yediye kadar sürecek.

Bu yüzden cesaretimi kaybetmeden yediye kadar dayanmalıyım. Bunu yapabilirim.

Ve dürüst olmak gerekirse, o cesareti bulmak düşündüğüm kadar zor olmadı. Stilistler düğün kıyafetimi giymeme yardım ederken garip bir şekilde sakindim ve üzerime son rötuşları yaptıklarında içimdeki panik beni ele geçirmemişti.

Lacivert bir takım elbise altınla süslenmiş, her omzunda tam apoletler var, püsküller de var ve kırmızı pantolon kahverengi deri botlarla besleniyor. Stilistler buklelerimi düzeltiyor -bunun ne kadar süreceğini göreceğiz- ve yüzüme ve boynuma vücut parıltısı sürüyorlar. Her ne kadar canlanmış bir oyuncak asker gibi görünsem de, bu cilalı ve şık bir görüntü ve bundan nefret etmiyorum.

Koridorda Kris'i benzer şekilde giyinmiş ama tepeden tırnağa lacivertler içinde görene kadar fark etmedim.

"Fındıkkıran mı olmamız gerekiyor?" Ceketimin eteklerini çekiştiriyorum.

Kris benimle birlikte adım atıyor, stilistler ve personelden oluşan bir süvari alayı bizi balo salonuna götürüyor. Neredeyse... normal hissediyorum. Sanki birkaç hafta önce olduğumuz yerde olabilirdik, kararsız bir şekilde Merry Measure ağaç süslemesine gidiyorduk.

Başparmağında Hex'in yüzüğünün olması dışında. Kris üzgün bir şekilde omuz silkiyor. "Tema bu." "*Fındıkkıran* mı?"

"Evet."

"Iris'le düğünümün teması *Fındıkkıran*. Şaşırtıcı bir şekilde çok da kötü değil."

Kris bana bir bakış attı. "Tereddütlerin mi var?"

"Evet. Apoletler bunu benim için perçinledi. Bu gece evli bir adam olacağım."

Gözlerini deviriyor ama tekrar şaka yapmaya başladığım için acımayla karışık bir rahatlama içinde gülümsüyor.

Balo salonuna ulaştık. Orkestra sahnesinin ve tavan yüksekliğindeki pencerelerin ötesinde karla kaplı bir çimenlikte yapılacak olan törenden önce konukların kaynaştığı yer burası; orada, süslü kırmızı-mavi çizgili sandalyeler ve çelenklerle gizlenmiş uzay ısıtıcılarıyla çevrili bir koridor bekliyor. Balo salonunda *Fındıkkıran* teması hüküm sürüyor; kırmızı ve mavi, altın ve yeşilin simetri içinde ördüğü dekorun etrafında birbirini kovalıyor. Orkestra rahatlatıcı ve hafif bir şeyler çalıyor; Evlerimizin üyelerinin çoğu konuşuyor ve alanda dolaşıyor. Paskalya aristokrasisinin üyeleri de burada, çok değil; ama zaten bunun Paskalya ile pek ilgisi yok, değil mi?

Babamın insanlara önceki ilişkimizi hatırlatacağı yönündeki ısrarı nedeniyle Lily'nin olmadığı diğer birkaç bayramdan (Sevgililer Günü) bir avuç insan görüyorum. Ve... hepsi bu. Bu, Noel'in Bayram hiyerarşisindeki yerinin bir kanıtı: bu kadar muazzam bir düğünde bile, evet hızlı bir şekilde bir araya geldi, katılacak müttefikimiz yok, davet edecek gerçek *arkadaşımız* yok.

Muhabirler her zamanki gibi odada sıralanıyor. Varlıkları her zamanki gibi baskıcı ve istilacı hissettirmiyor - onları görüyorum ve uzaklara bakıyorum, artık etkilerini zar zor fark ediyorum.

Sol tarafta bir grup misafir var.

Birkaç farklı grup, hepsi bir arada, hepsi de tanımadığım insanlar. Soylu evlerimizin üyeleri onlarla konuşuyor, onlardan *kaçmak* zorunda değiller, neden *kaçsınlar* ki? Babamın bu insanları davet etmememi istediğini bilmiyorlar.

Kris ve ben kapıdan içeri adım attığımızda omzumu onun omzuna bastırıyorum. "Bir kez daha," diye fısıldıyor.

Buna güveniyorum. Ona. "Yarığa kadar."

O balo salonuna iki adım bile atamayız. Buraya kadar gelmemize izin vermesine gerçekten şaşırdım.

Babam yine pahalı bir kırmızı takım elbise içinde bize doğru koşuyor. *Öfkeden* kuduruyor ve bir saniye bile kameralar için bunu örtbas etmeye çalışmıyor. "Bana bunu geri aldığını söylemiştin," diye tıslıyor bana.

Yapmak istediğim her şeyin tüm dalgası bu ana çarpıyor, bir kayaya çarpan bir dalga gibi ve üzerimden geçmesine izin veriyorum, deniz köpüğü, tuz ve ferahlatıcı bir serinlik.

"Noel'in geleceğini geri almayacağım," diyorum ona ve gülümsemem hastalıklı derecede tatlı ve yapmacıkken konuşma sırası bana geliyor. "İzin verirseniz, misafirlerimi karşılamalıyım."

Etrafından dolanmaya başladım. Kolumu tuttu.

Şimdiye kadar birkaç kişi bizi fark etmiştir. Kış tatili temsilcileri grubundan bazıları. Fotoğrafçılar.

"Konuşmamız gerek," dedi babam. "Özel olarak. Şimdi."

Beni döndürüp balo salonundan dışarı çıkarıyor ve kaçmak için kendimi fiziksel olarak onun elinden kurtarmam gerekiyor.

Kris kış temsilciliği için rezervasyon yaptırıyor.

Babam beni koridordan geçirip oturma odasına götürüyor, babam olası evliliğimizi ilk duyurduğunda Iris'i çektiğim odaya, başka bir ateş yakılmış, kısık, turuncu ve sıcak yanıyor.

Elimden geldiğince çabuk ondan uzaklaşıyorum. "Bu konuda geri adım atmayacağım. Tam olarak istediğin şeyi yapabiliriz, Noel'in sürmesini sağlayabiliriz, ama *birlikte*, diğer Tatillerle de. Başarıyı paylaşarak ve *tek* şeyin değil, bir şeyin *parçası* olarak büyüeyebiliriz."

Kapıyı çarparak kapatıyor ve alçak sandalyelerin arasında volta atmaya başlıyor. Onu bana karşı hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

"Yale'e geri dönüyorsun," diyor adımlarının ortasında. "Yarın. İlk iş olarak."

"Noel günü mü?"

"Sonraki tüm görevlerinden ve görünüşünden sıyrıldın. Oraya git, *o Paskalya Prensesi ile evlen* ve sonra *işin* bitsin, beni duyuyor musun? Senin için hiçbir şey kalmadı-"

"Iris'le evlenmeyeceğim. Bu oyunu oynamayacağım. Ve hazır başlamışken, yüksek lisansa da gitmiyorum. Böyle olmak zorunda değil! Yalan, kavga ve manipülasyon. Bu şekilde yaşamak zorunda değiliz. Başkalarını desteklemek bir başarısızlık işareti olmadığı gibi, tek başına ayakta durmak da bir başarı işareti değildir."

Volta atıyor, volta atıyor. Ve sonra duruyor.

Elleri arkasında, yüzünü ateşe dönmüş, tatlı kokulu kütüklerin üzerinde sabit bir alev çıtırdıyor.

"Beni buna sen zorladın Nicholas," diyor. "Bunun getireceği sonuçları gerçekten göze alıyor musun? Cadılar Bayramı'nı önemsediyini sanıyordum.

Prens."

"Umurumda. Devam et."

Bana bir bakış fırlattı. "Ne?"

"Devam et. Tüm bunları Cadılar Bayramı'na bağla." Sesim düz ve daha önce hiç bu kadar emin hissetmemiştim, ne titreme ne *de korku*. "Diğer bayramlarda yaptığın her türlü şaibeli hatayı ağzından kaçırmaya başladığında halkının sevgisini nasıl koruyacağını gör. Ortaya saçtığınız bilgilerin kaynağının siz olduğunuzu daha ne kadar saklayabileceksiniz?"

Ağzı açık kaldı.

Bir adım öne çıkıyorum, yumuşak ve sakın bir şekilde. "Noel'i şimdiye kadar yaptığın gibi yozlaştırmana izin vermekten bıktım. Boş boş durup, sanki herhangi bir mükemmellik annemi geri getirecekmiş gibi hayatımızın her unsurunu kontrol etmene izin vermekten bıktım."

Bunun üzerine tamamen irkildi. Kayrak silkeleyici bir sarsıntı.

"Ben senin oğlunum," diye bir adım daha atıyorum, "ve ben Christmas'ın varisiyim ve burada, seninle Christmas arasında, seninle ve karşına kim çıkarsa çıksın arasında duracağım. O yüzden devam et." Ona meydan okuyorum. "Bunu ne kadar çok istiyorsun? Çünkü bunu ne kadar çok istediğimi biliyorum. Şimdi ne kadar ileri gideceğimi biliyorum."

Babam yarı eğik bir şekilde benden uzaklaşıyor, kaşları çatık, yüzü okunamayan bir şaşkınlık maskesi - ona karşı durmamı beklemiyordu. Şimdi ne yapacağını bilmiyor.

Kapı açılır. Kris babasına bir şey söyleme fırsatı vermez, kapıyı ardına kadar açar.

Ve tüm kış tatili temsilcileri geliyor.

Onlara dönüyorum ve kollarımı açıyorum. Muhtemelen ellerimin aşırı duygusallıktan nasıl titrediğini görebiliyorlar ve nefesimi dengelemek için savaşıyorum, ama hepsi içimde birikiyor.

"Noel'e hoş geldiniz," diye başlıyorum. "I-"

Kahretsin, Kris benim söylemem için bir şeyler yazmıştı ve adrenalinden sırlıslıklam olmuş zihnim, ona anlattığım tüm o parçaları, gerçekleri ve ruhumun oyulmuş parçalarını hatırlamak için geri dönüyor.

Derin bir nefes alıyorum ve konuşuyorum.

"Bayramlarınız birlikte, babamın sizden talep ettiği ondalıklar aracılığıyla Noel'e talep ettiğimiz neşenin yarısından fazlasını sağlıyor. Bu biter

Şimdi ve geçmişte Noel adına yapılan tehditlerden hiçbir şey çıkmayacak."

Yaklaşık bir düzine kişiden oluşan grup belki yarım saniye boyunca bana baktı.

Sonra bir adam öne çıkıyor, keskin siyah takım elbisesinin kenarlarını düzeltiyor. "Bu değişikliğe ne sebep oldu?"

Babama bakıyorum. Sadece bir kez.

Ateşe bakıyor, çenesi gevşek.

"Değişen şey," diyorum, "hepimiz için ileriye dönük bir yol var, bunun yerine kaynakları bir araya getirerek Bayramlarımızın bireysel erişimlerini birbirimizin büyümesine yardımcı olmak için kullanabiliriz. Bu, Noel'in yaptıklarımızı telafi etmeye başlamasının küçük bir yoludur. Eğer birkaç gün burada kalırsanız, kolektif hazırlıklarımızı görüşeceğiz."

Babam sessiz kaldığında, şaşkın olmasa da umutlu gülümsemeler büyüyor. Orada durduğunda, araya girmediğinde, söylediğim hiçbir şeye karşı çıkmadığında.

Onunla ve temsilcilerle ama daha çok onunla konuşabilmek için dönüyorum. Benim için de öyle.

"Noel'in gerçek kökeni her zaman kış mevsiminde ışık; zorluklar sırasında neşe olmuştur. Ve şimdi, kendi eylemlerimiz nedeniyle çok eksik hale gelen şeyi telafi edeceğiz: eşitlik. Biz maddi malların, sahnelenmiş hayırseverliğin ve zoraki neşenin bayramı değiliz. Biz Noel'iz ve karanlıkta neşeyiz ve bugünden itibaren bunu hatırlayacağız." Gözlerimi babamın profilinden ayırmıyorum. "Yemin ederim."

Kris, odanın arka tarafında, ellerini ağzının üzerine kapatıp bir çığlık atıyor. Başka biri de öyle yapıyor-Iris. Ve onun arkasında kapı açık, görebildiğim kadarıyla koridor gazetecilerle dolu. Wren, usulca gülümsüyor. Ve mahkememizin üyeleri.

Bir alkış başlar. Giderek büyür ve alkışa dönüşür.

Babam ise onlardan, odaya doluşan ve kendilerini Kış Tatili temsilcilerinin önüne atan muhabirlerin yarattığı kaostan habersiz. Hiç hareket etmedi.

Kış temsilcileri beklerken, asil Meclis üyeleri bana doğru ilerlerken bile babama bir adım daha yaklaşıyorum.

Sanırım eskiden ondan korkan yanım şimdi onu özlüyor. Eskiden ne olduğunu özlüyor. Olabileceği şeyi özlüyor.

Kris kaosun içinden yüzerek geçiyor ve yanıma yanaşiyor, Iris yedekte, pembe tül balo elbisesi yerde sürükleniyor.

Babam sonunda bana baktı. Solgun.

Söylemesini beklediğim onca şey arasında, "Sana ya da kardeşine vurmazdım" demesine hiç hazırlıklı değilim.

Aceleyle nefes veriyorum ama o başını sallıyor.

"Yine de yapacağıma inandınız," diye devam ediyor. "Bunu yapabilecek biri olduğuma inandın."

"İnandım-" Durdum. Ciğerlerim ağrıyor. "Kederin seni değiştirdiğine inandım. Ve bu değişikliklerin boyutunu bilmiyordum. Ama bunun sadece olumsuz değişiklikler olmak zorunda olmadığını da biliyorum. Bundan iyi bir şeyler de çıkarabiliriz."

Neşe kederden gelebilir. Acıdan. Korkudan. Ben de bunu seçiyorum.

"Orijinal fikrin o kadar da kötü değildi," diyorum. "Dünyanın her köşesi neşeyi hak ediyor. Noel bunun bir parçası olabilir. Sadece *tek* parçası değil. Ve bu şekilde, Noel'i kutlayan insanlarda yankı uyandıracak hususlara odaklanmamızı sağlıyor. Bunu bizim için, ben ve Kris için yaptığını söyledin. İstedığımız şey bu. Bu bizim geleceğimiz."

Babamın göz kapakları titriyor, dikkati Kris ve benim aramda gidip geliyor. Sakalını kaşıyor ve aklından sayısız düşüncenin geçtiğini görüyorum ama hiçbirini tahmin edemiyorum.

Sonra etrafımızdan dolaşıp odadan çıkıyor.

Dürüst olmak gerekirse sorun değil. Onun hemen tepki vermesini istemiyorum. Bu kadar değişim kolay olmuyor.

Ama getiriyoruz. Acıtsa bile.

Bölüm Yirmi Bir

Bu oturma odası insanlarla ve sohbetlerle doludur ve kimse babamın gidişini fark etmez.

Onun ardından Iris'e dönüyorum ve elini tutuyorum. Benimki titriyor, bunun etkisiyle gülümsediğimde dudaklarım da biraz titriyor.

"Iris, seni seviyorum. Bugün ya da hiçbir zaman benimle evlenmeme onurunu bana bahşeder misin?"

Sırıttırıyor. "Kömür. Ben de seni seviyorum. Ve bugünden itibaren seninle asla evlenmeyeceğime söz veriyorum."

Onu kucakladım.

Omzunun üzerinden, odanın kenarında duran babasını görüyorum, üzgün ve şaşkın görünüyor.

"Seninle birlikte babanla konuşacağım," diyorum. "Bu işi Paskalya için de halledeceğiz."

Beni sıkıyor, sertçe. "Görüşürüz, Coal." Bir sarılma daha, daha yumuşak, başı şakağıma yaslanıyor. "Ama teşekkür ederim."

Onu yere bıraktım. "Düğünün iptal olduğunu nasıl duyurmak istersin? Övgüyü ben alacağım. Ya da suçla. Dedikoduları en iyi nasıl yatıştıracağını düşünüyorsan-"

Gülümsüyor. Olduğundan daha mutlu olmalı, rahatlamalıydı; ama bunun altında hala endişe var, onu asla gerçekten bırakmayacak gibi görünen bir yorgunluk var.

Iris yakındaki bir personele döner ve hızlıca fısıldar. Bir an için afallarlar, sonra odadakilere duyururlar: "Düğün... iptal edildi. Ama Noel Arifesi Balosu'na davetlisiniz."

Şok, odanın içinde sadece birkaç cebi vuruyor gibi görünüyor, çoğunlukla Iris ve bana doğru çırpınan gazeteciler ve ben de içgüdüsel olarak onun önüne doğru eğilerek kendimi destekliyorum.

Kaşlarım havaya kalktı. "Bu kadar kolay, ha?"

Omuz silkiyor. "Belki de hep öyleydi." Sesi yumuşak ve uzanıyor, sanki kendini bu kadar kolay olduğuna, kötü bir şey olmayacağına ikna etmeye çalışıyor.

kendimiz için böyle bir seçim yapmaktan gelir.

"Eğer Paskalya'da biri bunu kullanarak ortalığı karıştırırsa," diyorum ona, "Kris ve benimle uğraşmak zorunda kalacaklar-"

Ama Iris yüzümü ellerinin arasına alıyor ve gözlerindeki bakış beni susturuyor. "Kömür. Artık kurmamıza izin verilen rüyalar hakkında konuşmayı tercih ederim."

Kaskatı kesiliyorum. Birden, Iris'in kalçasını tuttuğum başparmağımdaki Hex'in yüzüğünün farkına varıyorum ve onu göremediğim için kafam onun buna tepkisinin ne olacağını hayal etmekten çarpıyor. Benimle gurur duyar mıydı? Tanrım, umarım benimle gurur duyardı.

Onu düşünmek duygularıma dokunuyor ve saf adrenalinle koşmanın ne kadar yorucu olduğunu fark ediyorum. Belki de yılın geri kalanında uyumam gerekiyor.

Iris elleriyle yanaklarımı sıkıyor. "Kömür. Beni duydun mu?"

Konuşuyordu. Lanet olsun. "Evet. Evet. Tamam."

Gözlerini devirdi. "Bu geceki tek hayalimin en iyi arkadaşım ile dans etmek olduğunu söyledim."

Gülümsüyorum. "Oldukça yorgunum. Sanırım yatacağım. Kris'le dans eder misin?"

"Hayır. Bunu kutlamaktan kurtulamazsın."

Şimdi yanaklarımı ellerinin arasına sıkıştırmış durumda ve bıkkın bir şekilde başımı sallayarak ayrılıyorum. "Sen imkansızsın."

"Biz uyumlu bir çiftiz."

Kolumu onunkine doluyorum ve Kris'e el sallamak için dönüyorum- Gitmiş.

"Nerede-"

"Haydi!" Iris beni kalabalığın içine çekiyor. Ben geçerken insanlar bana bağıyor, tanıştırıyorlar ve önümüzdeki birkaç gün içinde konuşmak için yalvarıyorlar ve oh, lanet olsun, duvardan duvara toplantılarda olacağım, değil mi? Ama kaosun içinde Wren'in bakışlarını yakalıyorum ve o başını sallıyor, tableti çoktan çıkmış ve ağzından "*Ben hallederim*" sözleri dökülüyor.

Tekrar söylüyorum, zam alması lazım. Birden fazla zam.

Iris beni balo salonuna geri sürükledi. Orkestra daha hızlı şarkılara geçti ve pist insanlarla doldu - herkes Noel oyuncağı gibi giyinmişken on dakika içinde Tatilimizi yeniden yapılandırmamı izlemek için dışarı akın etmedi.

Kendimi Iris ve Kris'le dansa atıp bu stres ve duygulardan sıyrılmaktan başka bir şey istememeliydim ama kalabalık balo salonunun görüntüsü yorgunluğumu daha da artırıyor.

Burada olmak istemiyorum.

Odamda olmak, bu boğucu kıyafeti yırtıp atmak ve göğsümün ağrısı geçene kadar yatağında uzanmak istiyorum.

Bugün bir zaferdi ama zafer gibi *hissettirmiyor* ve eksik olan şey o kadar çok yer kaplıyor ki balo salonuna bir adım attığımızda Iris'in elini çekiştiriyorum.

"Yatmaya gidiyorum," diyorum ona, müzik yükseldikçe sesim de yükseliyor. "Hem de nasıl!" Elimi iki eliyle kavıyor. "Yatman gerek. dans et."

"Bilmiyorum. Kris'e ne oldu? Havadan sudan konuşurken yutuldu mu? Gidip bulmalıyım-"

"İşte orada." Iris balo salonunu işaret ediyor. "Ve senin *dans etmen gerek*, Kömür."

Her kelimeyi garip bir ağırlıkla söylüyor. Gözlerinde bir ışıltı.

Ona kaşlarını çatarak bakıyorum ve kardeşimin pistin ortasında ilerlediği yeri işaret ederek onu takip ediyorum, etrafı şarkının çarpıntısında dönen insanlarla çevrili, kırmızı ve mavi balo elbiseleri uçuşuyor ve mücevher tonlarında takım elbiseler parlıyor-

Duyguların boşalması, adrenalinin ardından gelen çöküş, kederin yakıcılığı- bedenim bunların herhangi birini nasıl hissedeceğini unutuyor. Elmaslarla süslü bir gece göğünün tüm enginliğini göstermek için şehir ışıklarının kararması gibi ani, görkemli bir yokluk var ve ben yorgun değilim, kaybolmadım, kırılmadım, çünkü o dans pistindeki manzara vücudumdaki her şeyin kendini yeniden örmesini talep ediyor.

Iris bana doğru bastırıyor. "Onu görmeye gidecektim. Tüm konuşmamı hazırlamıştım ve Kris de Hex'e ne kadar kızgın olduğunu anlatmak için gelmek istedi, ama ben ayrılamadan o buradaydı. Bu sabah odama geldi-"

Gözlerimi ona çeviriyorum. "*Sabahtan beri* burada mı?"

"-ve bize işleri nasıl düzeltebileceğini sordu. Ona neler olduğunu anlattığımızda araya girmek istemedi ama asıl mesele şu ki Coal, senin için geri döndü. Seni seçti."

"Iris," diye soluk soluğa adını söyledim. Sanırım öyle. Sesim bozuk geliyor.

Hex'i görüyorum ve dansçılar dönerken onu tekrar kaybediyorum. O ve Kris bize ulaşmaya çalışıyorlar ama Hex'in bakışları benimkilerle buluşuyor ve duruyor.

Siyah çizgili gözleri, aradaki mesafeye rağmen üzerimde geziniyor. Gülümsemiyor. Tepkisini benimkine sakladığını görebiliyorum, tepkileri üzerindeki o sinir bozucu kontrolü ve siyah saçlarından bir tutam düğümünden sarkarak yanağına sürtünüyor. Bir nefes verişte dalgalanıyor.

Iris bana "Git," diyor ama ben çoktan yürümeye başlamıştım, dansçılar buhar gibi etrafımdan geçiyordu.

Girip çıkıyor, bedenler aramızda dönüp duruyor ve her seferinde yollarına devam edeceklerini ve onun gitmiş olacağını düşünüyorum. Gözümü kırıyorum ve o kayboluyor, ama sonra ona ulaşıyorum ve o burada, göğsü keskin, titrek bir nefes alışla yükseliyor.

Kris gülümseyerek kaçıyor.

Üzerinde parlak vişne kırmızısı bir takım elbise, bir renk cümbüşü, altında siyah bir gömlek, Cadılar Bayramı ve Noel'in dengesi, parmaklarında o yüzükler ve kulağında gümüş piercinglerin ışıltısı var. O burada ve biz dans pistinin ortasında duruyoruz ve orkestra kemanlarını mırıldanan bir feryatla sürüklüyor.

Dudakları aralanıyor ama hiçbir şey söylemiyor ve ben sessizliği doldurmak istiyorum ama sessizliğin onun için bir adak olduğunu biliyorum. Bu yüzden sadece gözlerinin tekrar vücuduma dalmasını izliyorum ve odağı elime, hala başparmağında duran yüzüğüne takılınca tökezlediğimi hissediyorum.

Ayrılmış dudaklarını bir titreme sarsıyor.

Sonunda müziğin üzerine "Seni görmek için bardaydım" dedi.

Kaşlarımı çatıyorum, başımı eğiyorum.

"Bar. Tanıştığımız yer. Oraya gitmiştim-" Nefes nefese kalıyor, titremeye karşı savaşıyor bir nefes. "Raven'ın ölümünün birinci yıldönümüydü. Evde oturamazdım."

Gözlerim açılıyor ama ben bir şey söyleyemeden bana bakıyor ve daha hızlı konuşmaya devam ediyor.

"Gittim çünkü gazetelerden orada olacağını biliyordum ve gerçekte nasıl biri olduğunu görmek istedim. Baban kadar kötü olmanı istedim ki seni gösterip '*Bak, Noel'den kim sorumlu olursa olsun Raven istediğini elde edemezdi*' diyebileyim. Çok öfkeliydim ve bu anlamsızdı ve kızacak birine ihtiyacım vardı. Ama sen-" Nefes nefese kaldı, boğazı düğümlendi. "Olmanı istediğim gibi değildin. Bunca zamandır öyle değildin. *Onun* gibiydin ve sanırım ben, hayır. O sokakta sana aşık olmaya başladığımı biliyorum."

"Hex," diye fısıldıyorum. Beni duymuyor.

"Ve sen haklıydın. Kendime, *bize* o kısıtlamaları koydum çünkü sana aşık olmanın bu kadar hızlı gerçekleştiğini anlayamıyordum. Ama *sen*, Coal. Sen, ışıgınla, kahkahalarınla ve neşenle. Sen, onurunla, o bulaşıcı onurunla ve bağlılığınla. Nasıl olduysa, ben de bunun nesnesi oldum.

Bana böyle bakman beni hayrete düşürdü, hâlâ da düşürüyor. Seni seçme konusunda kendime güvenmediğim için çok üzgünüm-"

"Hex," diyorum daha yüksek sesle ve dudakları kapanıyor, o geniş gözleri benimkilere kilitleniyor. "Cadılar Bayramı için yapman gerektiğini düşündüğün şeyi yapmaktan seni asla alıkoymam. Senden asla bizimle rolün arasında bir seçim yapmanı istemem. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve bu sende en çok sevdiğim şeylerden biri, büyük kalbin ve büyük amaç anlayışın. Tanrım, Hex, Cadılar Bayramı'nın getirdiği neşeyi tehlikeye atacak herhangi bir taviz vermektense nefes almayı bırakmanı beklerdim. Bu *sensin* ve seninle ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdin."

Başını iki yana sallar. "Sadece bu kadar. Sanırım kendim için bazı tavizler vermemde bir sakınca yok. Hâlâ Cadılar Bayramı'ndan daha fazlasına sahip olma konusunda kendimi toparlamaya çalışıyorum ama söz veriyorum, sevdiğim adam için de savaşmayı öğreneceğim."

Tepkim içimde dalgalanıyor ve kendimi zar zor durduruyorum, kalabalık bir balo salonunda olduğumuzu ve gazetecilerin bizi izlediğini hatırlamak neredeyse acı veriyor.

Ama Hex yaklaşıyor, açıyor ve ağzından "*Öp beni*" kelimelerini çıkararak soruyor.

Ciğerlerim çok kalın ve kalbim çok hızlı atıyor. "Çıkacak. Sen ve ben. Sonbahar topluluğu Noel Prensi ile senin hakkında ne düşünecek?"

Gözleri benimkilere kayıyor. "Bundan nefret edebilirler. Ya da burada kendi eşitlik biçimini başlatarak yaptığın şeyi görebilir ve bunu sorun etmeyebilirler. Her iki durumda da, bu onlarla, Cadılar Bayramı'yla ya da Noel'le ilgili değil. Bu seninle ve benimle ilgili ve ne olursa olsun birlikte başa çıkacağız. Şimdi," diyerek yaklaşıyor ve yalvarıyor, "Beni öpmeni istiyorum."

Ama tereddüt ediyor. Sadece bir parça ve yüzünde belirsizlik gibi bir şey belirliyor.

"Yine de gittiğim için beni affetmediysen anlarım," diyor, sesi kararlı. "Seni zorlamamalıydım ve eğer ben-"

İnliyorum, gülüyorum ve hepsi birbirine karışıyor. "Yemin ederim Hex, ikimiz birbirimize karşı *fazla* saygılı olmak diye bir şey olduğunu resmen keşfettik ve bu beni öldürecek."

Dudaklarım dudaklarına çarpana kadar ağır bir sıvının, erimiş altının içinde hareket eder gibi içine dalıyorum. Şaşkınlıkla titriyor ve kolları boynuma dolanana kadar hiçbir şey bilmiyorum ve ellerimi onun kıvrımlarına bağlıyorum

Kalçalarım, dudakları altımda hareket ederken kendime geliyorum. Altımdaki ağzının, o ağzın, o güzel lanet olası ağzın ve elimi saçlarına götürüp geriye doğru sallanmamı sağlayan bu güzel lanet olası fırtınanın hengamesi ve kargaşası içinde ona tutunuyorum, böylece her bir parçası benim tarafımdan kaldırılıyor. Beni daha sonra dizlerimin üzerine çöktürecek şekilde öpüyor ve ben bu kelimeyi daha *sonra* bir dua gibi düşünüyorum.

Kameralar yanıp sönüyor, gözümün ucuyla ışıklar görünüyor ama bunların bir önemi yok. Artık sır yok. Bu bizim yeni geleceğimiz, kollarımdaki bu adam, alnımı onunkine dayayıp nefes alışını içime çekişim ve saçlarını hafifçe çekişim çünkü kendime akkor halindeki boşluğa süzülmemem gerektiğini hatırlatmam gerekiyor.

Yeni bir şarkı başlıyor. Dansçılar etrafımızda dönüyor. Burada çok ama çok fazla insan var ve kafamdan geçen tüm düşünceler için çok ama çok fazla açıktayız.

Ama ben ağzımı onunkinin üzerine koyuyorum. "Benimle dans eder misin?" Sırıtişının tadını alıyorum. "Sanırım bunun için beni yere yatırman gerekecek." "Baskı altında, bunu belirteyim."
"Not edildi."

Ayaklarını yere koyuyorum. Bu şarkıyı biliyorum ve onu çiftlerin girdabına ve hareketin fırçasına sürüklediğimi hayal ediyorum, ama ona bakmak için yeterince uzun süre tereddüt ediyorum.

"Seni seviyorum," diyorum ona. Çünkü bunu son söylediğimde gerçek olmaktan çok hıçkırıktı ve şimdi söylediğimde gözbebeklerinin nasıl büyüdüğünü, kelimelerim yerine oturup içime işlediğinde ve o da *kabul ettiğinde* aramızdaki ateşli bağın kıvılcımını ezberliyorum.

Parmakları boynumun dibindeki saçlarda dolaşıyor. Büyüleyici iç gürültüsüyle kendini bulduğu o yoğun, duygu yüklü anlardan biri için sessiz kalıyor ve hayatım boyunca bana vereceği yanıtı özenle seçmesinden daha büyük bir onur duymayacağım.

"Ben de seni seviyorum," diyor.

Onu tekrar öpüyorum, gülümsemelerimizin üzerine beceriksizce bir katman koyuyorum ve gülüyoruz ve bu, işte, benim zaferim. O benim savaş ganimetim, yeni kurduğum temel en hayati parçası.

Neşe sihir yaratır.

Buna hiç onun kadar inanmamıştım.

Yirmi İkinci Bölüm

İki şarkıyı bitirebildiğim için gerçekten gurur duyuyorum.

Ama ikincisinin sonunda vals taklidi yapmaktan vazgeçtik - ve bu *biziz*, sadece bedenimi onunkine yaklaştıran ben değilim. Bana tutunuyor, her müzikle birlikte daha sert nefes alıyor, resmi dans hareketleri kalçalarının bana sürtünmesine dönüşüyor ve ikimizden biri inliyor, hepsi bu.

Yeni bir şarkı başlarken başının arkasını tutuyorum. "Hex-"

"Evet," diye cevap veriyor, hayır, *talep ediyor*.

Nefes nefese gülüşüm saçlarını dalgalandırıyor. "Ben bile-"

Bileğimi tutuyor ve bildiğim sonraki şey bir gölge sarmalı, bir soğukluk fırçası-

O zaman benim odamdayız.

Bir an için afallıyorum ama Hex harekete geçiyor. Dişleri boynuma batıyor ve kolları vücuduma dolanıyor, toplum içinde olmanın verdiği hiçbir edep onu engellemiyor.

Onun bana karşı olması, beni pençelemesi hissi, keskin bir nefes alıp onu omuzlarından tutana kadar beynimi sislendiriyor.

"Hex." Ona bakabilmek için onu geriye itiyorum. "Bizi süitime sen mi götürdün?"

Fındıkkıran takımımın düğmelerini karıştırıyor. "Mm."

"Kalabalık bir balo salonunun ortasından mı?"

Gözlerini benimkilere kaldırdığında göğsümün yarısına kadar inmişti. Dudakları ayrılmış, parmakları ceketimin açık kenarlarında kıvrılmış ve kaşları duraklamasının üzerinde bir üçgen oluşturuyor.

Yüzünü buruşturdu. "Bu muhtemelen kötü bir davranıştı, değil mi?"

Gülüyorum. Sesim tizleşiyor ve gıcırıyor çünkü bu kategorik olarak *histerik* ama aynı zamanda beni bu kadar çok istediğinin kanıtı rasyonalite napalm'ı. Sanki şu anda onun için ne kadar uysal olduğumdan endişelenmem gerekiyormuş gibi. Ne istiyor, her şeyi, her şeyi, onun, her zaman öyleydi.

Dudakları, vücudu ve dikkatimi bu iki şeye vermem dışında her şeyi, her türlü mizahı kovalayan bir ihtiyaç içime işliyor. Yüzünü ellerimin arasına alıp öpüyorum, tadını, kokusunu, eski moda tarçınlı burbonun duyusal siren şarkısını hatırladıkça içimden bir inilti yükseliyor ama bin kat daha sıcak ve sarhoş edici.

Bana doğru hareket ediyor, elleri hala takım elbisemin ceketini kavlıyor ve ayak parmaklarının üzerinde yükseldiği yerden aşağı indiğinde öpüşmeyi kesiyor. Gözleri kapalı, nefesi hâlâ sert ve hızlı.

"Kömür," diyor kaba bir sesle ve midemin alt kısmına dokunuyor. "Bu konuda çok iyisin."

Gülümseyorum ve eğilip kapalı göz kapaklarından birini öpüyorum, derisi kâğıt inceliğinde ve çok narin. "Neyde iyi?"

"Yavaş gidiyorum," diye kekeliyor. Diğer göz kapağını öperim. "Bana hissettir-"

Sarsılıyor ve gözleri fal taşı gibi açılıyor, bana bakarken farkındalığı parlıyor. Farkındalık derinleşerek niyete dönüşüyor. "Sevdim," diye fısıldıyor.

Gülümsemem asla kaybolmayacak. Öngörülebilir bir gelecek için kesinlikle çekilmez bir pislik olacağım.

Hex kendini silkeliyor ve takım elbisemin ceketini daha sıkı kavlıyor. "Ama ben-" Eğiliyor ve alnını çeneme dayıyor. "Daha sonra yavaş gidebilir miyiz?"

Bana ne söylediğini anlamam bir süre aldı. Bana bir şey söylüyor, benden bunu istiyor ve yeni bir tür sıcaklık, parlayıp parlamadığımı merak edene kadar her kasımı ateşe veriyor.

"Ne istiyorsun?" Fısıldıyorum, elmacık kemiğine minik öpücükler kondurmak için hareket ediyorum.

Hala paltomu tutarken omuzlarını dikleştirmesiyle üzerine bir kararlılık çöküyor ve bana düz bir bakışla bakıyor.

"Bundan sonra olacakların sözlerimin anlamını gölgelemesine izin vermeyin," diyor bana.

Kaşlarımı çattım. "Tamam mı?"

"Sonra yavaştan alırsız," diye tekrarlıyor. Dudaklarını yalıyor, birini dişlerinin arasında yuvarlıyor. "Ama sanırım bunu söylemenin doğru yolu *şu*: *Şu anda beni becermene ihtiyacım var.*"

Etrafında büyü cızırdıyor ve başımızın üzerinde beyaz bir kumaş tomarına benzeyen bir şey cisimleşiyor.

Hex hiç vakit kaybetmeden onu bir kenara fırlatır ve duvarın yanında durmadan önce yerde seker.

Bir çeşit hayalet dekorasyonu.

Boğazımda bir kahkaha birikiyor ve içimden patlamasına bir milisaniye kalıyor. Tüm düşüncelerim onun Noel Arifesi Balosu'nun ortasında portalını kullanmasından şimdi-

Vay anasını.

Dedi mi-

Gözlerimi kocaman açarak bakışlarımı ona çevirdim.

Sanki benden yemek siparişi vermemi istemiş gibi bana bakıyor ve ben kredi kartımı verene kadar öylece **b e k l i y o r**.

"Yukarıda iyi misin?" diye soruyor. "Tekrar söylememi ister misin?"

"Hayır. Evet ama hayır. Aman Tanrım."

"Kömür-"

"Yatak odamın zemininde bir gazlı bez hayaleti var çünkü bana seni becermemi söyledin."

Hex gülmekle yüzünü buruşturmak arasında kalmış gibi görünüyor ve sonunda kendini küçümseyen bir iniltiyle ellerini başının üzerinde gezdiriyor. "Bu gece biraz keyifsizim. Bu oldukça tehlikeli. I-"

Ağır bir nefesle durdu, bir adım öne çıkıp çenesine dokunmama neden olacak kadar titreyen bir nefes. Bana bakıyor ve başını sallıyor ama gözlerinin kenarlarında yaşlar var, sanırım sadece son kırk dakika içinde insan duygularının tüm genişliğini deneyimledim.

"Kahretsin, tatlım," diyorum, sonra kollarımda ve gerçekten benim bir parçam olsaydı onu daha yakın tutamazdım. Titriyor ve yüzümü boynuna bastırıp onu içime çekiyorum ve ben de titriyor olabilirim.

Onu kaldırıp yatağıma götürmeyi ve ikimizin birlikte yatmasına izin vermeyi düşünüyorum; kesinlikle saklayacağım hayalet üzerine şakalar yapmayı düşünüyorum.

Ama ondan bir enerji yayılıyor, hemen kabul ettiğim dile getirilmemiş bir istek. Orada öylece durup ona sarılıyorum ve sanırım bu basit eyleme, zihnimin arkasında kıvılcımlanan arzuyu yerine getirmek kadar ihtiyacımız var.

Kıpırdanıyor, yüzünü benimkinin yanına koyuyor. "Seni bir daha görüp göremeyeceğimi bilmiyordum. Sadece birkaç gün oldu, ama seni çok özledim ve *ben-Coal*," diye sızlanıyor ve bu benim omurgamdaki arzuyu ateşliyor, "bana ne yaptın?"

"Henüz bir şey yok," diyorum. Bu bir soru. Bir teklif. Hepsi bir arada.

Ama onu tekrar öpmek istediğimde, beni süitimin kapalı kapısına doğru itiyor, eli göğsümün açıkta kalan kısmında düz duruyor.

"Bırak beni," diye fısıldıyor. Gözleri benimkilere kayıyor, kirpikleri ıslak, göz bebekleri parlıyor.

Bana bakışlarından, varlığından etkilenerek kapıya doğru gevşiyorum. Dizlerinin üzerine çökünce irkilerek bir ses çıkardım ve onu durduracakmışım gibi öne doğru eğildim.

"Hex." Panikle ve yalvararak dışarı fırlıyor.

Bana bakıyor ve kutsal lanet, tek başına bir görüntü. Çılgınca öpüşmemizden ve tüm o duygusallıktan dolayı kızarmış ve darmadağın olmuş, dudakları şişmiş ve gözleri parlıyor. Uzandı ve parmaklarını kemerime geçirdi. Kapıya yaslanıp gözlerimi tavana dikeyorum ve yavaşça burnumdan nefes alıp veriyorum.

"Hex," diyorum tekrar üzerimizdeki beyaz panellere. "Bana bir şey yapmamı söylediğine inanıyorum. Bu o değil. Bu-"

"Bu, birlikte geçirdiğimiz onca zaman boyunca" -kemerimi çözüyor; dikkatimi aşağı çekiyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor- "seni tatmadığımı fark etmem." Düşme pantolonumdan dışarı kayıyor, fermuar aşağı inerken metalik tıkırtılarla sarsılıyor. "Bu, sana yapmanı söylediğim şeyi yapabileceğin bir yere geri dönmemizi sağlıyor." Parmaklarını pantolonumun ve boxer'ımın kenarına kıvrıyor ve ikisini de indiriyor, gözleri hala benimkilerde, kalbimi burkuyor. "Çünkü şu anda beni yatağa götürmene izin verirsem, bana tapacağını biliyorum ve bunu istemiyorum. Henüz istemiyorum. Önce beni mahvetmeni istiyorum."

Lanet *olsun*.

Sonra o ağız, o kasıtlı, dikkatli, sessiz, çileden çıkarıcı, büyülü, seksi *ağız* üzerimde ve ben ağır bir gümbürtüyle geri çekiliyorum, bir elim başımın üzerindeki kapıyı tırmalıyor, sanki beni yüzdürüp uçup gitmekten alıkoyabilecek tutunacak bir şey varmış gibi. Diğer elim körlemesine el yordamıyla ilerliyor, geri çekilmeden önce kısa bir süreliğine kafasını tutuyor ve diliyle bir şey yapıyor ve *mırıldanıyor* ve ben-

Hex geri çekiliyor, bana bakıyor ve sadece, basitçe, "Saçımı tut lütfen," diyor, sonra tekrar üzerime atlıyor.

Lütfen. Lütfen.

Uyuyorum, parmaklarım ipleri düğümlüyor, ta ki tüm yumak bağından kurtulana kadar. Tekrar mırıldanıyor, muhtaç bir inilti ve içimden kopan kahkaha karanlık ve baş döndürücü.

Oh, o iyi. Çok, çok iyi. Belki de fazla iyi çünkü Tanrım, daha yeni başladık ve bana bu kadar kısa ve öz çalabiliyorsa?

Gerçi kimi kandırıyoruz ki. Tek bir bakışıyla benimle oynayabilir. Sanırım artık bunu yapabileceğini *biliyor* ve bu gerçekten benim sonum olacak.

Saçlarını sıkıca kavıyorum ve iniltisi umutsuz bir şeye dönüşüyor, daha sert emmesiyle daha da güçleniyor ve görüşüm yıldızlı uzaya gidiyor. Sanırım bir meteor görüyorum, turuncu kesikler ve parlayan kırmızı.

Tekrar, daha sert çekiyorum ve omuriliğimin tabanında şampanya benzeri bir karıncalanma başlayana kadar kendi işkence biçimini tekrarlıyor.

Çok yükselmeden, bir soluk alıp bir hırıltıyla onu itip ayağa kaldırıyorum. Yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış beliriyor ve onu ağızımda boğuyorum, dudaklarını yiyorum ve ayakkabılarımı ve pantolonumu tekmeleyip yatağımın üzerine yığılana kadar onu kovalıyorum.

Benim giysilerimin çoğu çoktan çıkmıştı ve geri kalanı kolayca düşüyordu; onunkiler ise tırtıklı bir yırtılma sesi duyup gömleğini yırttığımı fark edene kadar durup durup parçalanıyor. Bu beni daha önce hiç kimsenin *kıyafetlerini yırttığımı* hatırlamadığım geçici bir ana itiyor, en ihtiyaç duyduğum anda bile, herhangi biriyle değil. Ama bir keresinde ne dediğini de hatırlıyorum, aramızdaki ilişkiyi böyle bir şey yaptırarak başlatmadığımda nasıl şaşırdığını.

Anı arzumu bulandırıyor, nefes almak için duraklamama izin veriyor, böylece onu altımda görüyorum, yarı çıplak, saçları yastığımın üzerinde gölgeli dallar halinde, kirpikleri soluk elmacık kemiklerine doğru savrulmuş, kolları iki yanında, göğsü kabarmış ve şimdiden ter içinde kalmış, her türlü ezici şekilde çökmüş görünüyor. İşleri ağırdan almama şaşırdığını söyleyen, onu kullanmamı ve kapı dışarı etmemi bekliyor gibi görünen Hex ile duraksamamı hissedip yırtıcı bir sırıtışla bana bakan bu Hex arasında neredeyse sarsıcı bir fark var.

Ona ne yaptığımı sordu.

Ama o hep böyleydi. Şimdi bunu görebiliyorum ve onu burada, yatağında görmeme izin veriyor.

Hay sikeyim. Yine yatağında.

Bana da yaptığı buydu, çünkü haklı, kesinlikle ağırdan alıyor, tadını çıkarıyor ve ikimizin de akıl sağlığının sınırlarına kadar götürüyordum ve yapacağım. Sonra görüşürüz. Ama o şimdiye kadar bu kadar çok, bu kadar her şeyi tüketerek istediğim ilk ve tek kişi ve uzun gövdesinde dolaşan tüylerde gördüğüm karşılıklı istek, köprücük kemiği boyunca deriyi titreten ürperti, onunla orada buluşmam için bana izin veriyor.

Ben onun üzerinde kambur durunca sırtışı yumuşuyor. "Kömür mü?"

"Ben de seni özledim," diyorum aceleyle. Bana ilham verdiği tüm o duygusal şiirler kabarmaya başlıyor ve sanırım onu tekrar yutarken bir kısmının dışarı çıkmasına izin veriyorum, öpücükler vaatlerin, planların ve özürlerin ilmi hallerine dönüşüyor. Ama şimdi, şimdi, her birinde benimle buluşmak için ayağa kalkıyor ve bana kendisinden bir şeyler söylüyor ve bu bir takas, bir değiş tokuş, sır, endişe ya da tereddüt yok.

Sadece biz.

★ ★ ★

Işık göz kapaklarımı altın rengine dönüştürüyor ve uykudan önce yavaşça, sonra da sarsıcı bir anı seliyle uyanıyorum.

Hex.

Dün gece odama dönerken.

Tanrım, odam yine darmadağın olmuş, ama farklı ve çok daha üstün bir nedenden dolayı. Atılan kıyafetlerin arasında, yanlış hatırlamıyorsam, en az iki tane daha sihirle yaratılmış hayalet ve üç tane oldukça ürkütücü sahte örümcek var, hepsi de dün gece ondan aldığım sayıklama, mutluluktan uçma küfürleri sayesinde. İspanyolca ve İngilizce, çünkü bu alanda çok başarılıyım.

Hınzırca sırtıyorum ve dönüyorum- Yatak boş.

Çarşafı hissederek ayağa kalkıyorum, gözlerim odanın içinde geziniyor. "Hex?" Yanıt yok.

Hayır, yine yapmadı. Sadece, kesinlikle *hayır*, o burada, bir yerlerde, olmak zorunda-

Telefonumu almak için çabaladım, düşürdüm, geri aldım ve ondan gelen cevapsız bir mesaja kaydırarak açtım.

HEX

Merak etme, gitmedim. Kahvaltı için Iris'in odasındayım. Uyandığında bize katıl.

Göğüs boşluğumda kabaran rahatlama dalgası beni yatağa geri yatırıyor. Bedenim aslında biraz titriyor.

Boş odaya acınası bir şekilde gülüyorum.

Tamam. Yani bazı bağlanma sorunlarım olabilir.

Bunun üzerinde çalışacağım.

Pijama pantolonumu çekiştiriyorum, telefonumu cebime atıyorum ve umutsuzca odamdan çıkmamaya çalışıyorum.

Neyse ki koridorda henüz hiçbir görevli yok ve ben üstsüz, saçım başım dağılmış bir halde aceleyle Iris'in odasına gidiyorum.

Kapısı aralık. "Iris-Iris, nerede olduğunu biliyor musun-"

Hex süitindeki kanepede oturuyor, bacaklarını kavuşturmuş, elinde bir fincan çay. Üzerinde Yale kapüşonlarımdan biri ve boxer'ım var. Göz kalemi sürülmüş, saçları bir omzunun üzerinden savrulmuş ve bana bakıyor, pırıl pırıl bir neşe içinde.

Fincanı dudaklarından indiriyor. "Sıra sende," diyor parlak bir sesle.

Odayı geçip kanepenin arkasına geçiyorum, minderlerin üzerine dizlerimin üzerine çöküyorum ve onu anlamsızca öpüyorum.

"Kömür!" Iris cıvıldıyor. "Her tarafıma çay dökmesine neden oldun-" "Sen gitmiştin," diyorum Hex'in ağzına.

İrkilerek geri itiyor. "Mesajımı görmedin mi? Çok derin uyuyordun. Ben-"

Onu geri çekiyorum ve ağzını tekrar yakalıyorum. "Onu gördüm. Ama sen hâlâ *yoktun*."

"Uykuya ihtiyacın

vardı." "*Sana*

ihtiyacım var."

"Ben varım."

"Yeterli değil, değil-"

Iris boğazını temizler.

Oh. Evet. Burası onun süiti.

Hex'in yanındaki kanepeye uzanıyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum. Göğsüm gevşiyor, onun ağırlığının endişemi bastırdığını hissediyorum.

"Onu sen çaldın," diye suçluyorum onu.

Kahvaltı tepsisinden bir peçete alıyor ve halıdaki çay lekesini siliyor. "Evet. Başından beri ana planım buydu."

Hex artık boş olan çay bardağını sehpaye bırakıyor ve bana bakabilmek için başını iki yana çevirerek bana yaslanıyor.

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. Aynısı bende de yankılanıyor ve alnımı ona çarpıyorum, elimi kapüşonun kenarının altına gömüyorum, avuç içim sıcak karnına değiyor.

Ama bu sefer Iris'i hatırlıyorum ve geri çekiliyorum. "Özür dilerim. Daha az iğrenç olmaya çalışacağım. Belki birkaç gün içinde. Eh, aylar. Bunu içimden atmam gerek.

sistemi."

Iris peçeteyi tepsiye atıyor ve kahve fincanını alıyor. Pijamalarını giymiş, mor, tabii ki pazen ve rahat, ki bu onun için *çok büyük bir şey*. Onu bu kadar bakımsız gördüğüm tek zaman Noel sabahıydı.

"Çok tatlısınız," diyor. "Benim yüzümden kendinizi tutmayın. Kendi işimi kendim halledeceğim."

Kaşlarımı çattım. "Şimdi de bok mu oldu?" Iris'in çenesi çalışıyor.

Kris içeri girerken gözleri süitinin kapısına gidiyor.

Dürüst olmak gerekirse berbat görünüyor. Saçları belli ki taranmamış ve kıvrıkcık bir topuz yapılmış, pijama pantolonu ve tişörtü kırıkmış, gözlerinin altında derin uykusuzluk morlukları var.

Hemen öne atıldım. "Sen-"

Gülümsemesi zoraki ve bitkin ama yanımdaki kanepeye çöküyor ve hediye paketi yapılmış bir kutuyu karnıma çarpıyor.

Öksürüyorum, o da "Hex'e vermen için." diyor.

Bakışlarını tutuyorum. "Kris."

Kafasını sallıyor ve bu sallamada yüzlerce şey var. *Bırak onu. Tanrı aşkına, şimdi bana sorma.*

Bir şey oldu. Bir şey-

Iris bana bakmıyor ve Kris'e de bakmıyor. Oh, kahretsin.

"Um." Hediye kutusuyla oynuyorum.

Kris bana yalvaran bir bakış atıyor, *kelimenin tam anlamıyla başka bir şeyden bahseden bir bakış*. Zayıf bir şekilde Hex'e dönüyorum. "Ben... sana Noel hediyesi almadım."

Kaşları havaya kalktı. "Ben de sana bir tane almadım."

"Hayır, sen döndün. Geri geldin. Alına bir fiyonk yapıştır, tek ihtiyacım olan bu."

Gülümsüyor. "Ben de öyle."

"Kimseye hediye almıyoruz," diye ekliyor Kris. Çenesini eline dayıyor, gözleri dışarı kayıyor.

"Şey... evet. Ama bu da değişmeli, değil mi?" Ambalaj kağıdının kenarıyla oynuyorum ve Hex'e şöyle diyorum: "Her şey Noel'in diğer tüm yönleri gibi zehirli ve göstermelik hale geldi. Mesela bugün ilerleyen saatlerde, personelin babama vermemiz için önceden ayarladığı hediyeleri açacağız ve kameralara güzel görünecek sahte, tuhaf şeyler olacak. Ama önceden düşünüp bunu değiştirmeyi planlamalıydım ve ... kahretsin."

"Her zaman gelecek yıl vardır," diye deniyor Hex. Gözleri Kris ve Iris arasında gidip geliyor ve o tuhaf enerjiyi fark ediyor. Ama buna şaşırması gibi görünmüyor.

O biliyor. Her ne olduysa. Ona anlatmış olmalı. Kris bana dirsek attı. Sertçe. Homurdanmama yetecek kadar.

"Hediyeyi ona ver," dedi ve ben de vazgeçtim.

"İyi, iyi, beni gölgede bırakıyorsun." Kutuyu Hex'e uzattım. "Al bakalım. Mutlu Noeller. Berbat olmadığı sürece, hepsi Kris'in suçu."

Hex onu alır ve kağıdın üzerindeki bandı soymaya başlar.

Kris ve ben uyum içinde inliyoruz. Gülmekten kırılıyoruz ve bu tuhaflığı bir anlığına ortadan kaldırıyor.

"Ne?" Hex parmaklarını kutunun üzerinde gezdiriyor.

"Kağıdı yırt," diyorum.

"Saklamıyor musun?"

"Geri dönüştürülebilir. *Kağıdı yırtın*. Bu da eğlencenin bir parçası."

"Noel barbarlığı." Hex başını sallıyor ama razı oluyor, parmaklarını kenarın altından geçiriyor ve kutudan uzun bir şerit koparıyor. Kapağı çevirerek açıyor, içinde ne olduğunu göremiyorum ama yüzünde kocaman, sevimsiz bir sırıtış belirliyor.

Kris'e sırıtıyor. "Bunu nereden buldun?" Kris gülümsüyor. "Bağlantılarım var."

"Ah, evet, meşhur Noel kara pazarları." Hex onu kutudan çıkarıp Iris ve benim görebilmemiz için evirip çeviriyor.

Bir kahkaha patlattım. Iris bile sonunda yerden kalkıp gülümsüyor.

Üzerinde bir çorap olan siyah, uzun kollu bir tişört ve altında "*Çorabımda Kömürü Hak Ediyorum*" yazıyor.

"Noel tarafından bir kez daha işaretlendim." Hex gömleği göğsüne doğru sıyrıyor. "Bunu bugün giymeli miyim, yoksa fazla mı alaycı?"

Dilimin *onun* yanağında olmasıyla ilgili bir espriyle başlayıp, *Çorabına Kömür koyabilmem için hiçbir şey giyme* ile biten pek çok yanıtım var, ama ona doğru sallanmak ve dişlerimi boynuna sürtmekle yetiniyorum.

Kris dizini benimkine vuruyor. "Wren kış tatilleri, soylu hanelerimizin başkanları ve-" Duraksıyor, bakışları Iris'e doğru kayıyor ve sonra tekrar bana odaklanıyor. "Ve Kral Neo. İlki bir saat içinde Kış Tatili'nde, Noel Günü görevlerimizden önce." Duraksıyor. "Babam orada olacağını söyledi."

Iris'i izliyorum. "Bu toplantılara ne kadar dahil olmak istiyorsun?"

Gözleri benimkilere dikildi. "Henüz babamla konuşmadım. Ama söyleyeceklerini dinlemek isterim. Arkadaşın olarak ve-" Nefesi düz ve kararlı. "Ve bir Paskalya temsilcisi olarak."

Bakışlarını sabit bir şekilde kahvesine diktiğinde benim gururlu sırıtışımı özlüyor.

"Peki. Güzel," diyorum yavaşça, gözlerim Kris ve Iris arasında bir kez daha gidip geliyor.

Şimdi ikisi de bana bakmıyor.

Hah.

"Güzel," diyorum daha da tereddüt ederek. "Sanırım gidip hazırlanmalıyım ve seni-"

Kris ayağa fırlar. Kesinlikle koltuktan *fırlıyor*. "Ben de. Orada görüşürüz. Mutlu Noeller."

Ben daha adının ilk harfini ağzımdan çıkaramadan odadan koşarak çıkıyor.

Iris'e bir kez daha bakıyorum. Sanki ona evrenin sırlarını anlatacakmış gibi hâlâ kahvesine bakıyor.

Olamaz.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Ben soruyorum.

"Tüm bu toplantılardan sonra konuşabiliriz," diyor. Sonra çıplak göğsüme sert bir bakış attı. "Tercihen o zaman üzerinde kıyafet olur."

Bakışlarını takip ediyorum.

Sağ göğüs kafesimde çürük benzeri bir leke ve göbek deliğimin hemen üstünde başka bir leke görmek.

Midemde bir sıcaklık birikiyor ve kendimden memnun bir sırıtışla savaşıyorum.

Gözlerim, pişmanlık duymayan sahte bir masumiyetle tavana bakan Hex'e kayıyor.

"Sonra," diye homurdanıyorum ve dudaklarının köşeleri yukarı doğru titreşiyor. Arkamı dönerek kanepenin kenarına kayıyorum. "Aşk ısırtıkları ya da değil-" "Ew." Iris'in burnu kıvrılıyor.

"-Benimle konuşabilirsin." Ayıldım. "Onun kardeşim olduğunu biliyorum ama sen" "Kömür, gitmezsen sana yumurta atarım." Parmaklarını açıyor ve Avucunda süslü bir yumurta belirir. Pembe bir kabuk üzerinde papatyalar.

Gözlerimi ona dikiyorum. Yüzünde Kris'in yüzündeki ifadenin aynısı vardı, o sessiz, yalvaran ifade, *beni bu konuda konuşturma*.

Ellerimi kaldırdım, teslim oldum. "Tamam. Ama bu iş bitmedi."

Yumurta yok olur.

"Yemin ederim, ben iyiyim." Kahvesinden bir yudum alır ve zoraki bir gülümseme verir. "Git. Yapacak çok işin var. Artık çok önemli bir insansınız Prens Nicholas."

Bakışlarını tutuyorum. "O kadar da önemli değil."

Yumuşuyor. Sonra Hex'e ters ters bakıyor. "Onu duygusal yaptın. İğrenç."

"Onu tekrar alaycı hale getirmek için elimden geleni yapacağım, ama söz vermiyorum." Hex ona göz kırpmıyor ve beni ayağa kaldırıyor. Gidiyoruz ama koridora çıkıp Iris'in kapısını kapattığımız anda ona dönüyorum.

"Ne olduğunu biliyor musun? Sana söyledi mi? Ne yaptı-"

Ayak parmaklarının üzerine kalkıyor ve beni öpüyor. "Git kardeşinle konuş." "Ne?" Parmaklarımı kapüşonunun boynuna sıkıştırdım. "Bekle."

Hex'le sevişmek için odama döndüm.

Ya da kalp ağrısı hakkında konuşmak için kardeşimin odasına. Telefonuma sarıldım.

KRIS

Ne oldu lan?

KRIS

Hiçbir şey

Mutfakta Nutella kalmamış.

Bu kadar.

Bu konuda çok üzgünüm.

kris

Komik olmaya çalışma, bu senin işin değil.

KRIS

Gerçekten, Coal. Şu an önemli değil. Daha sonra konuşabiliriz.

İnsanların bu saptırmalarından bıktım.

Yüzümü buruşturuyorum. "Ona karşı hislerini itiraf etti, değil mi?" Hex iç geçiriyor. "Muhtemelen."

"Muhtemelen mi?"

"Bir zamanlar söylediğin gibi, bu benim sırrım değil." "Ah, onurum sana bulaşıyor."

"Siz bu işe karışmadan önce kendime ait derin bir onur sistemim olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Şimdi," gömleği omzuna asıyor ve

Kris'in "Git. Ve giyinmen gerekene kadar odana dönmeni istemiyorum."

İç çektim. "Giyinik. Boo."

"Ahlaki olarak da bu fikre karşıyım." Bir parmağının ucunu göğüs kaslarımdaki morluğun hemen yanına koyuyor ve ona bakarken yüz ifadesini yoğunlaştıran sıcaklık ve açlık *bana bir şeyler yapıyor*.

Başımı sallayarak ondan uzaklaşıyorum, üzerimde bol bir pijama pantolonu olduğu ve başka hiçbir şey olmadığı gerçeğini hararetle görmezden geliyorum, ama koridor hala bizim dışımızda boş. "Sen bir belasın, Prens Hex. Sanırım bir tür seks canavarı yarattım."

Gülüyor ve bunun en sevdiğim seslerden biri olmayacağını hayal bile edemiyorum. "Şikayet mi ediyorsun?"

"Sikeyim hayır. Acımasızca krediyi alıyorum."

"O zaman bu canavar artık tamamen sizin sorumluluğunuzda."

Tamamen benim.

Ona bir saniye bakıp o iri gözlerini izlerken alaycı tavrım giderek azalıyor. "Evet, öylesin," diyorum şakacı bir sırtışıla.

Kızardı.

Bir adım daha uzaklaşıyorum ama o benim süitime dönerken geri dönüyorum ve belinden yakalayıp onu kendime doğru döndürüyorum ve koridorda öpüyorum, çünkü artık yapabilirim, çünkü bundan asla ama asla bıkmayacağım.

"Noel paketinden sonra" -onun sweatshirt'ünün -benim sweatshirt'ümün- kapüşonunu yukarı çekiyorum, böylece bizi içine alıyor- "Cadılar Bayramı'na diplomatik bir görev düzenlenmesi gerektiğine inanıyorum."

En masum, en keyifli gülümsemesiyle burnunu kırıştırıyor. "Sanırım bunu ayarlayabilirim."

"Güzel. Elimde bir ihtiyaç listesi var. Adamlarıma onları sizinkilere göndermelerini söyleyeceğim."

"Daha azını beklemiyorum. Noel oldukça zorlu bir dönem."

"Bir, bekle, *talep ediyoruz*, değil mi?" Kulağını ısırarak için hamle yapıyorum ve o da bağırıyor.

"Git kardeşinle konuş!" Hex beni itiyor ve ben de ona izin veriyorum, aptal sırtışımla tökezleyerek geri dönüyorum ve göğsüm kızarıyor ve Tanrım, o kadar aşığım ki bayılabilirim.

"Ya sonra?" Koridorda geriye doğru yürüyerek soruyorum.

"Ve sonra," diyor. İmalarla dolu sözlerini öylece bırakıyor ve ben de abartılı bir yenilgi iniltisiyle dönüp gidiyorum.

"Erkek arkadaşım delicesine seksi!" Koridorda koşarken omzumun üzerinden bağıyorum.

Hex'in soluk soluğa kahkahası bunu takip eder. "Ve erkek arkadaşımın hiç ahlak anlayışı yok!"

Tekrar ona doğru dönüyorum ve tek yapabildiğim beni ne kadar mutlu ettiğini görmesini sağlamak. Ama benim onu utandırmama alışması gerekecek.

Artık saklanmak zorunda değiliz. Yalan söylemek zorunda değiliz. Çatılardan her türlü romantik saçmalığı haykırabilirim ve haykıracağım, duyan herkese haykıracağım, tüm magazin manşetlerini kendim yaratacağım.

Eski insan felaketi, karanlık ve güneş ışığının, hastalık ve neşenin yürüyen bir çelişkisi tarafından iyice kamçılanmıştır.

Eh, çok laf kalabalığı ama bende şiirsel olma isteği uyandırıyor. Belki de:

Noel Prensi, korse yelekler, siyah göz kalemi ve Cadılar Bayramı Prensi'nin diliyle yapabildikleri yüzünden savaş suçlarını göze aldığını itiraf ediyor.

Hayır, basit olmalı. Bazen ihtiyacımız olan tek şey basitliktir.

Şöyle bir şey:

Noel Prensi Coal, Cadılar Bayramı Prensi Hex'e bitmek tükenmek bilmeyen bir aşkla bağlıdır.

Evet. Sanırım en çok bu uyuyor.

Okumaya devam edin
bir göz atmak için
İkinci Kraliyet ve Romantizm Romanı

Mevcut Kış 2025

Birinin Noel'in neşesini çaldığı keşfedildiği sırada Kuzey Kutbu'nda bir yonca bulunur. Coal Noel'i yeniden yapılandırmakla meşgulken, Kris Aziz Patrick Günü'nü araştırmak için gönüllü olur - baş şüphelinin Kris'in okulda küçük bir savaş yaşadığı isimsiz, sinir bozucu bir öğrenci olduğu ortaya çıksa bile. Prens Lochlann Patrick gürültücü, inatçı ve tamam, ateşli biridir ve Kris'in onunla aptal okul draması yüzünden yaşadığı gerginlik her etkileşime yansır; Kris Loch'un yüzünü bir şeye çarpmak istemeden bir konuşmayı bile bitiremezler. Ancak Noel'in çalınan sihrinin ardındaki gizem, düpedüz bir hırsızlık kadar basit değil ve Prens Lochlann'ın gizeminin ardında da daha fazlası var. Yedek bir prens tüm bunları çözmeyi umabilir mi, yoksa Kris Tatil'inin kaynaklarından çok daha değerli bir şeyi, kalbini mi kaybedecek?

Lochlann kolunu omuzlarıma doluyor ve bizi gazetecilere bakacak şekilde döndürüyor. Vücudunu bedenimde hissettiğimde kaslarım geriliyor ama tepki vermeye fırsat bulamıyorum.

Paparazzilere "Şu resmiyetten biraz sıyrılalım" diyor. Yine o kolonya gibi kokuyor, baharatlı ve pahalı, gülümsememi yüzümde tutuyorum. "Birkaç hafta önce Prens Kristopher ve ben okulumuzda küçük bir yanlış anlaşılma yaşadık. Sence de öyle değil mi, evlat?"

Oh, kes şu lanet boyo'yu. "Büyük bir yanlış anlaşılma. Evet." "Evet, gerçekten iğrenç. Şimdi, bana gelmenin gerçek sebebi nedir? Tatil mi?"

Bakışları başımın yanını yakıyor.

Bir panik dalgasına kapıldım. Onu ve ailesini araştırmak için burada olduğumu mu tahmin etti?

Ama başımı kaldırıp ona baktığımda bana gülümsüyordu.

"Özür dilemek için," diyor yüzüme doğru.

Daha da sertleşiyorum. "Peki. Evet. Bütün bunların amacı bu-" "Hayır.

Hayır, pek sayılmaz. Önümüzdeki birkaç günün olayları Aziz Patrick Günü ve Noel'de birlikte vakit geçirdik. Ama bugün, tam burada? Ach, insanlar özrünü istiyor!"

Gazetecilere bir gülümseme fırlatıyor ve içlerinden biri eriyip gidiyor, onun prens maskaralığı karşısında kızarıyor, lanet olası hainler. Kameralarını hazırlamışlar, kayıt cihazlarını çıkarmışlar.

Ağzım kuruyor ve bakışlarımla Lochlann'ın yüzünü yakma sırası bana geliyor. "Yani-"

"Özür dile," diyor. "Benden. Şimdi."

Bunun olacağını biliyordum. Ama o *talep ediyor*. Ben *teklif* etmedim. Ve gözlerinde ne yaptığını bildiğini gösteren bir kıvılcım var.

Özür dilemek için buradayım. Coal'un yapmamı istediği şey bu. Lanet kargayı ye.

Bu mantığı net bir şekilde görmek aniden zorlaştı.

Çünkü şu anda tekrar Lochlann'ın huzurundayken, o ağır, boğucu gösterişçilik dalgası onun üzerinde titrerken, öfkeliyim.

Kolunu hâlâ bana dolamış, bir mengene gibi, ben de kolumu ona doluyorum, bu kanka-kanka saçmalığını oynuyorum.

Ardından gazetecilere, "Kütüphanedeki çalışma odasında Prens Lochlann ile ilgili olanlar arkadaşlar arasında zararsız bir şakadan başka bir şey değildi. Ancak bu olayın üzerinizde yarattığı olumsuz etki için üzgünüm Prens Lochlann."

Wren'in onayladığı özrü yazdım. Basit. Etkili. Bitti.

-

"Ve?" Lochlann ağzının kenarından konuşarak bastırıyor.

En tatlı gülümsememle onu düzeltiyorum. "Ve ne?" Dişlerimin arasından söylüyorum. "Ve bu yeterince iyi değil."

Hepsi gülümsüyor. Mutlu, sırıtan, kameralara dostça gülümseyen.

"Yapamazsın
ciddi ol."

Lochlann komik bir şey söylemişim gibi gülüyor. Başını bana yaklaştırıyor, gözlerini gazetecilere dikeyyor ve sadece benim duyabileceğim şekilde hırılıyor: "Seni dizlerinin üzerine çöktürüp affım için yalvartmadığım için şanslısın."

Tüm vücudum o kadar agresif bir şekilde eriyor ki başım dönüyor.

Tepeden tırnağa yavaşça akan bir öfkeyle kayboluyor ve bu akıntıyla birlikte zayıflayan kararlılığım da yok oluyor.

Ne için buradayım

ben? Özür dilemek

için mi? Özür

dilemek için mi?

Hayır.

Bu adamı kızdırmak için mi? Kesinlikle evet.

"Ve" diyorum gazetecilere, "kütüphanedeki yanlış anlaşılmanız tamamen benim hatamdı. Prens Lochlann sadece zararsız, cahil biriydi-"

Omzumu sıkıca kavırıyor. "Pekala, şimdi."

"-farkında olmadan, yani, farkında olmadan, kurban. Önümüzdeki birkaç günü onunla birlikte geçirerek basının odaklanması gereken konuya ışık tutmaktan onur duyuyorum: Aziz Patrick Günü'nün muhteşem ihtişamı. Olağanüstü cömertlikleri. Prens Lochlann'ın kendisinde çok güzel bir şekilde yansıdığını gördüğüm nazik, misafirperver, muhteşem ruhları."

Lochlann'ın göğsünün derinliklerinde bir gümbürtü duyuyorum. Rahatsızlık. Fotoğraf çekmek için duraksama. Hala gülümsüyor.

"Aklındaki özür bu muydu?" Ona fısıldıyorum. "Yoksa İrlanda'daki tüm gökkuşaklarının senin göt deliğindeki altın küpüne işaret ettiğinden mi bahsedeyim?"

Omzumdaki parmakları çürükler bırakacak.

Göz ucuyla dudaklarını büzüştürmesini, yumuşatmasını, zoraki gülümsemesini sürdürmesini izliyorum ve sadece çok yakınımda durduğum için çenesindeki kas kasılmasını görebiliyorum.

"Henüz tövbe etmeye başlamadın," diye tıslıyor, aksanı kalın, dişleri birbirine kenetlenmiş.

"*Özür dilemeyi* kabul ettim, tövbe etmeyi değil."

"İrlanda'dasınız. Burada tövbe ve Guinness var."

Yan taraftaki kameralara gülümseyerek açı veriyorum ve sakince mırıldanıyorum: "Önümüzdeki beş gün boyunca hayatınızı cehenneme çevireceğim."

Lochlann omzumu sallıyor, yine kahkahalar atıyor ve sonra fısıldıyor, "Şimdi evlat, buraya benim küçük fahişem olmaya geldiğinde bu güzel muhabirlere nasıl görünürdün?"

Gazeteciler hangi etkinliklere katılacağımıza dair sorular sormaya başladığında burun deliklerim alevleniyor, dolgu malzemesi saçmalıkları.

Gerçekten iyi davranmaya çalıştım.

Ama Holiday'imden çalan kişinin o olduğuna dair kanıt bulacağım.

O zaman ben de bu Aziz Patrick Günü puştunun üstüne Noel nükleeri dökeceğim.

Teşekkür

Fark ettiniz mi bilmiyorum ama son birkaç yıl berbat geçti.

Hayatımda bir kez yaşadığım on yedi ve on sekiz numaralı olaylar arasında bir yerde, artık ciddi, ağır fantezi kitapları yazmayı beceremeyeceğime karar verdim. Ciddi, ağır fantezi kitaplarında yanlış bir şey olduğundan değil.

-Zihinsel durumumla uyuşmuyordu. Dünya ciddi ve ağırdı *ve lanet olsun*, benim kaçışım da öyle olamazdı.

Her zaman bir Noel kitabı yazmak istemiştim ve yıllarca bunu ciddi, ağır bir fantezi olarak çerçevelemeye çalıştım (hayır, gerçekten; krallıklar bayramlara dayanıyordu ve evcil hayvan-arkadaş olarak küçük antropomorfize nane şekerleri vardı, ama yemin ederim, bu Çok Ciddi Bir Fantezi Kitabıydı, her ne kadar bir türlü denize ayak basamayan bir fikir olsa da). Ancak yukarıda bahsi geçen *hayatta bir kez yaşanabilecek* dünya olaylarının ortasında düşündüm: Ya bu Noel kitabı bunun yerine aptalca olsaydı? Sadece aptalca değil, kelime oyunları, şakalar ve absürtlükte sınır tanımayacağım ve beni mutlu eden her küçük şeyde *çılginca* koşabileceğim tam bir romantik komedi?

Ben de denedim. Ne olacak ki, değil mi; zaten evcil hayvan olarak canlı şeker parçaları olan insanlar hakkında yazıyordum. Elf on the Shelf hakkında şakalar yapmak çok da uzak bir ihtimal değildi.

Ve işe yaradı.

O kadar işe yaradı ki, ilk kitabımdan bu yana hiç olmadığım bir şekilde bir kitaba çılginca, aptalca aşık oldum. *The Nightmare Before Kissmas* sadece kariyerimde değil, kaçışımda da kaçırdığımı bilmediğim her şey oldu. Hala değerli hissettiren bir şekilde neşeyi yeniden yakalamamı sağladı, o kadar keyifli bir şekilde saygısız bir şey ki, bundan her bahsettiğimde aptal gibi sırtımdan kendimi alamıyorum. Mizah anlayışımdan (Kömür, kafamın içi her zaman nasılsa öyledir); henüz kimseyle paylaşmadığım ve yeni ele almaya başladığım yönlerime; bir yazar olarak becerilerime kadar sahip olduğum her şeyi bu kitaba döktüm. Coal, Kris, Iris ve Hex sayesinde nadir bulunan, inatçı bir neşe alevi buldum ve o zamandan beri bu alevi başkalarıyla paylaşabilmeyi umarak içtenlikle tutuşturuyorum.

Bu kitabın ve yapımının benim için ne kadar önemli olduğunu ortaya koymak için bu teşekkürlere sert ve duygusal bir notla başlıyorum. Menajerim Amy Stapp'a bu yolculuk boyunca bana katlandığı ve taslağın ilk versiyonları reddedildiğinde ve kriz moduna girdiğimde birçok farklı duygusal çöküşüme katlandığı için son derece içtenlikle teşekkür ediyorum. Siz baskı altında zarafetin tam tanımısınız ve biliyorum ki bu kitapta baskıyı ben getirdim. Bu yolda kaldığınız ve bana her zaman inandığınız için teşekkür ederim.

Monique Patterson'a teşekkür ederim. Gelen kutumda senden gelen bir e-posta gördüğümde asla küçük bir heyecan duymayacağım. Ününüzün gerektirdiği gibi güçlü bir editörsünüz ve bunun da ötesinde nazik ve cesaretlendiricisiniz ve sizinle her etkileşimim beni sizin ellerinizde olduğum için bir aydan fazla minnettar hissettiriyor. Cidden, *lanet* olsun, nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Aslında Brennan Lee Mulligan olmadığına henüz ikna olmadığım Mal Frazier'e (başka kim bu kadar çok fevkalade rastgele ve özel gerçekleri bilebilir ki?) *Kissmas* için gösterdiğiniz coşku canlandırıcı ve çok ama çok takdire şayan.

Taryn Fagerness, *Kissmas*'ı dünyaya kendi kişisel Noel Babam gibi getirdiğin için.

Lilith Saur, bu kapağı süsleyen çarpıcı sanat için.

Caro Perny, bu kitaba adını verdiği ve en başından beri desteklediği için.

Ruhumun romantik komedi şeklindeki bu parçasını alan ve onu meydana getiren tüm perde arkası sevgililere: Lani Meyer, Megan Kiddoo, Greg Collins, Jim Kapp, Melissa Frain, Katy Miller, Jordan Hanley, Caroline Perny ve Lesley Worrell.

Alison Dasho, heyecanı hem ilk domino taşı hem de cankurtaran salı oldu. Sonsuza dek sana borçlu kalacağım.

Kristen Lippert-Martin, Lisa Maxwell ve Jaye Robin Brown - bu kitabın ilk versiyonları için oradaydınız ve size yayınlanacağını söylediğimde bir saniye bile şaşırmadınız. Hashtag Vegas sürükleri.

Kristen Simmons (muhteşem Kristen'lar bakımından zenginim) ve Beth Revis, birlikte ciddi, ağır fantastik kitaplar yazma zevkine eriştiğim iki harika yaratık, her ikisi de bu aptalca romantik-komedi tarafını da çözerken söz konusu kitaplarla hokkabazlık yapmama katlandılar. İkinizi de çok seviyorum.

Erin Bowman, ajans kız kardeşi (hala kutluyor!!) ve her yönüyle harika bir insan.

Cait Jacobs, bu kitabın çok çok erken bir versiyonunu okudu ve *çok* beğendi. BookTok bizi bir araya getirdiği için çok mutluyum. Seni tanıdığım için hayatım daha güzel.

Benim için her zaman *çok heyecanlanan* aileme, her ne kadar çoğunun benim yazdığım bir kitabı okurken rahat edeceklerinden şüphelensem de, öhöm, kesinlikle kararmayan sahneler: Doug, Mary Jo, Melinda ve evet Alonna (ama Alonna, teyzen olarak sana yalvarıyorum, ikimizin de psikolojisi için *asla* yetişkin romantik romanlarımı okuma); Brenda ve Barb; Lisa; Debbie; Dan ve Annette; ve aile listesinde sonuncu ama en az *değil*, Kelson ve Oliver, Oliver bu kitabı da kesinlikle okumayacak olsa da, Noel ve Cadılar Bayramı kitabı yazdığım için çok heyecanlıydı ve yedi yaşındaki çocuğunuzun gözünde havalı görünmekten daha iyi bir şey yoktur.

O zamandan beri bir teşekkür bölümünde bu kadar içli olmamıştım... daha önce. Zamanı *daha önce* ölçmeye başlamadan *önce*. Bu yüzden insanları unuttuğumu ve isimler sonradan ortaya çıktıkça içimin parçalanacağını biliyorum, ancak bu kitabı dünyaya ulaştırmama yardımcı olan her bir kişi için fazlasıyla minnettarım.

Başta söylediğimde ciddiye dim:

Bu kitap sizin için.

Umarım bana verdiği mutluluğun bir kısmını bile size vermiştir.

Yazar Hakkında

[SARA RAASCH](#), Ohio'nun mısır tarlaları arasında büyüdü ve şu anda güneydoğu Virginia'nın tarihi koridorunda yaşıyor. Genç yetişkinler için yazdığı sekiz kitabıyla *New York Times*'in en çok satan yazarıdır. İlk yetişkin romanında Raasch, okuyuculara en sevdiğiniz şeker gibi tatlı tatil romantizminin tüm neşesini, saygısız zekâsını ve çatırdayan seksiliğini sunuyor. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bu Tor Publishing Group e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi
almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya
us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi çevrimiçi ziyaret
edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

REAKTÖR

Bilim kurgu. Fantastik. Evren.
Ve ilgili konular.

Reactor, bilimkurgudan korkuya ve fanteziye kadar kısa
kurgu ve hem köklü hem de yeni tür yazarlarını
yayınlayan ödüllü bir dergidir.
Oradayken, kitap incelemelerine, denemelere, yeniden
okumalara ve daha fazlasına da göz atabilirsiniz. Bugün
dergiyi ziyaret edin ve sohbete siz de katılın!

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

KISSMAS ÖNCESİ KABUS

Telif Hakkı © 2024 Sara Raasch

Tüm hakları saklıdır.

Kapak resmi lilithsaur tarafından

Kapak tasarımı Lesley Worrell

Bir Bramble Kitabı

Yayınlayan: Tom Doherty Associates / Tor Publishing Group 120

Broadway

New York, NY 10271

www.torpublishinggroup.com

Bramble™, Macmillan Publishing Group, LLC'nin ticari markasıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın İçi Kataloqlama Verileri istek üzerine temin edilebilir.

ISBN 978-1-250-33319-3 (ticari ciltsiz kitap)

ISBN 978-1-250-33320-9 (e-kitap)

eISBN 9781250333209

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen iletişime geçin

Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanına 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan

veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine e-posta göndererek ulaşabilirsiniz.

Birinci Baskı: 2024

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Kopya Hakkı](#)

[Bildirimi](#)

[Adanmışlık](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm On](#)

[Birinci Bölüm On](#)

[İkinci Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm On](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[On Beşinci Bölüm](#)

[On Altıncı Bölüm](#)

[On Yedinci Bölüm](#)

[On Sekizinci](#)

[Bölüm On](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Yirminci Bölüm](#)

[Yirmi Birinci Bölüm](#)

[Yirmi İkinci Bölüm](#)

[Kraliyet Ailesi ve Romantizm için Alıntı](#)

Teşekkür Yazar
Hakkında
Kopyalama hakkı

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

